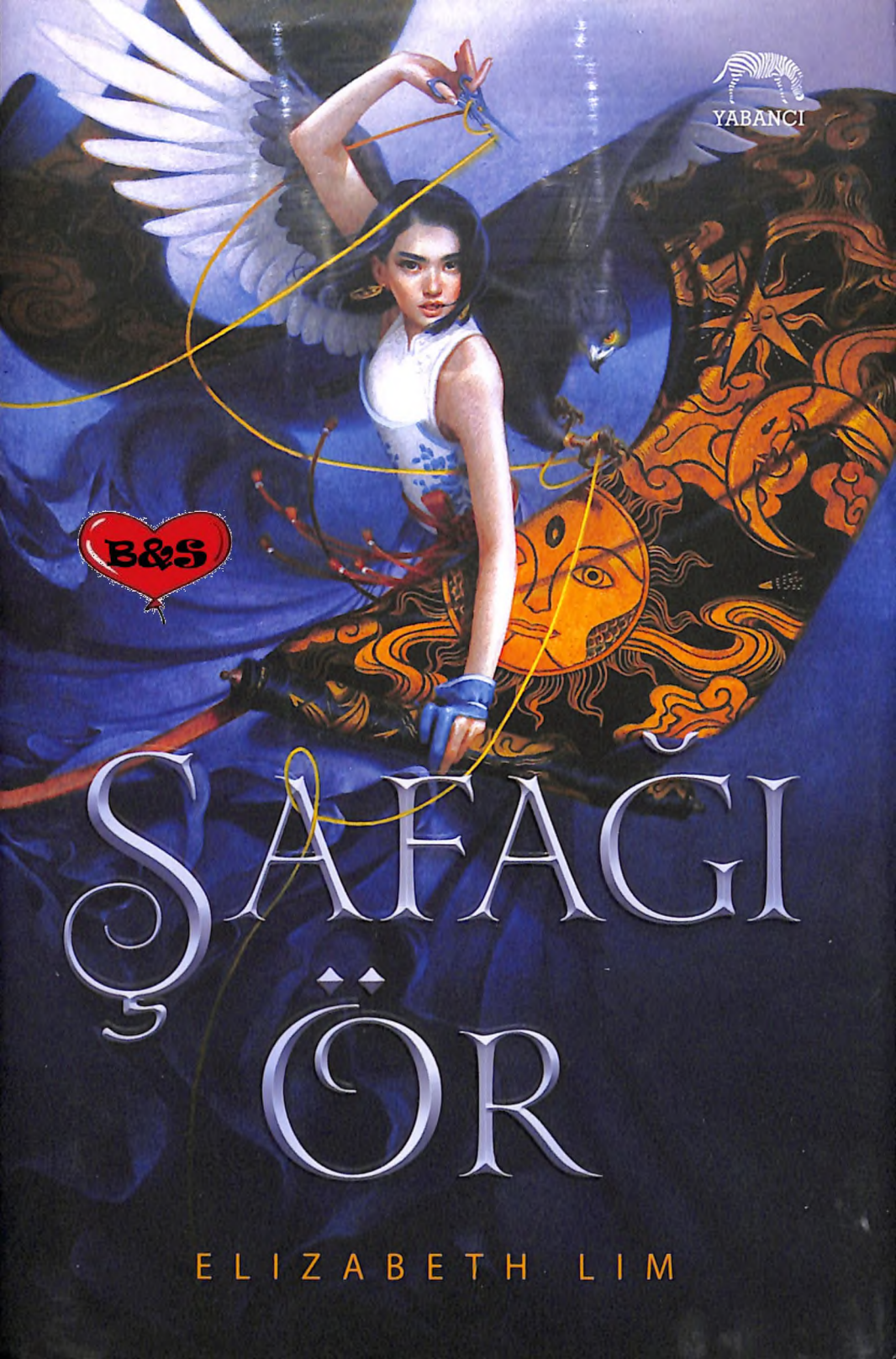

YABANCI
B&S
ŞAFAĞI
ÖR
ELIZABETH LIM

KILIK DEĞİŞTİRMİŞ
YETENEKLİ BİR TERZİ

KAZANILMASI İMKÂNSIZ BİR YARIŞMA

EFSANELERLE ÖRÜLMÜŞ
ÖLÜMCÜL SIRLAR

Maia Tamarin, bir zamanlar oldukça ünlü bir terzi olan babasının dükkânında dikişçi olarak çalışıyordu. Herkes onun iyi bir evlilik yapmasını bekliyordu ama o, diyarın en büyük terzisi olmayı kafasına koymuştu.

Sarayda yeni bir İmparatorluk Terzisi seçileceği konuşulurken, onlara da bir davet gelmişti. Tamarin soyadını ne hasta babası ne de dikişten anlamayan abisi onurlandırabilirdi. Bu kez ipleri eline alma sırası, abisinin yerine geçip saraya gidecek olan Maia'daydı.

Yalanlar ve entrikalarla dolu bir yarışma başlamak üzereydi. Sırrı keşfedilirse sonunun ölüm olacağını adı gibi bilmesine rağmen, hayalleri uğruna elinden geleni yapmak zorundaydı. Başbüyücü Edan'ın gözleri sürekli üzerindeyken güneş, ay ve yıldızlardan dokuyacağı kaderinde en büyük yardımcısı, ailesinin en gizli mirası olacaktı.

"Bir moda defilesi programının KIYASIYA REKABETİNİ ve destansı bir ARAYIŞ SERÜVENİNİN HEYECANINI ustalıkla harmanlıyor."

—The Washington Post

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786257 550611

/yabanciyayinlari

"*Şafağı Ör*, bakış açısını geniş tutmanın bize raflardaki diğer tüm kitaplardan FARKLI bir hikâye sunmakla kalmadığının, aynı zamanda daha ZENGİN ve İNCELİKLİ bir anlatıma olanak sağladığının en büyük kanıtı." —*NPR*

"Aynı anda hem İpek Yolu döneminde geçen *Project Runway* yarışması hem de DESTANSI bir macera." —*Kirkus Reviews*

"USTALIKLI YAZIMI ve İKİNCİSİ-İÇİN-SABIRSIZLANIYORUM dedirten sonuyla, ilhamını İpek Yolu'ndan alan bu nefes kesici ve akıcı fantastik kitabın, okurlarını baştan sona BÜYÜLEYECEĞİ kesin." —*Booklist*

"BAĞIMLILIK YAPAN büyülü bir yolculuk." —*SLJ*

"AŞK, SANAT ve BÜYÜNÜN harika bir birleşimi." —GREGORY MAGUIRE

"Kadife kadar ZENGİN, ince nakış işçiliği kadar ZARİF, NEFES KESEN bir hikâye." —HEIDI HEILIG

"Ne kadar MÜKEMMEL bir eser! Ne zaman hikâyenin nereye gittiğini çözdüğümü sansam, büyük SÜRPRİZLER yaşadım. Hop oturup hop kalkacağınız bir okuma sizi bekliyor." —TAMORA PIERCE

© Adrian Ow

ELIZABETH LIM

San Francisco'nun Körfez Bölgesi'nde masallar, efsaneler ve halk şarkılarıyla dolu bir ortamda büyüdü. Yazar olmadan önce film ve video oyunları için müzik besteliyordu ve kitaplarını hâlâ piyanosunun yanında yazıyor. Harvard ve Juilliard üniversitelerinden mezun olan yazar, eşi ve kızıyla beraber New York'ta yaşıyor.

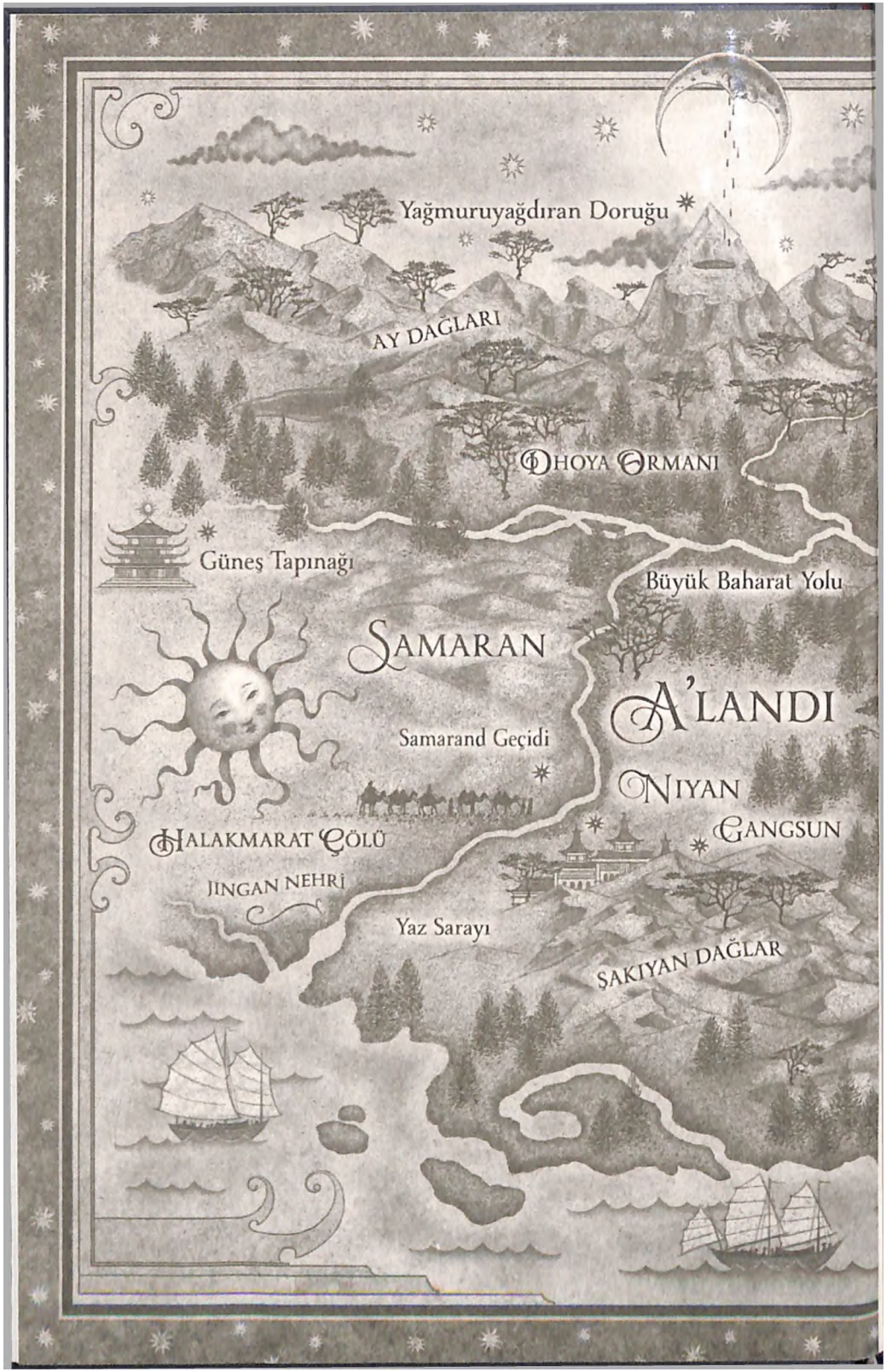
ELIZABETHLIM.COM

Kapak İllüstrasyonu © Tran Nguyen, 2019
Kapak Tasarımı: Alison Impey

YABANCI

Yağmuruyağdıran Doruğu
AY DAĞLARI
DHOYA ORMANI
Güneş Tapınağı
Büyük Baharat Yolu
SAMARAN
A'LANDI
Samarand Geçidi
NIYAN
GANGSUN
HALAKMARAT GÖLÜ
JINGAN NEHRİ
Yaz Sarayı
ŞAKIYAN DAĞLAR

AGORIA
TAIJIN DENİZİ
BALAR
Shansen'in Sarayı
KUZEY A'LANDI
KIATA KRALLIĞI
Güz Sarayı
JAPPOR
Bahar Sarayı
Kış Sarayı
TURA DAĞLARI
LEYANG NEHRİ
UNUTULMUŞ LAPZUR ADALARI
Kamalan Limanı
TAMBU ADALARI
CUIYAN OKYANUSU

ŞAFAĞI ÖR

Şafağı Ör
Özgün Adı | *Spin the Dawn*
Elizabeth Lim

Yabancı Yayınları | 390

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy
Düzelti | Ece Çavuşlu
Kapak Uygulama ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7550-61-1

Türkçe Çeviri © Elif Nihan Akbaş, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Elizabeth Lim, 2019
Harita © Virginia Allyn, 2019

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

YABANCI

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

ELIZABETH LIM

ŞAFAĞI ÖR

YILDIZLARIN KANI

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Adrian'a, hayatımı mümkün olan
en iyi şekilde değiştirdiği için

Benden en kaliteli ipi ya da sicimi eğirmemi isteyin, bunu herkesten hızlı yapabilirim – gözüm kapalı bile. Ama bir yalan söylememi isterseniz kekeler durur, söyleyecek bir şey bulmakta zorlanırım.

Hikâyeler uydurmak konusunda hiçbir zaman yeteneğim olmadı.

Abim Keton bunu herkesten iyi bilir. Her ne kadar ona her şeyi anlattığımda –bana verilen üç imkânsız görev, yolculuğumda karşıma çıkan iblislerle hayaletler ve imparatorumuzun etrafını saran büyü– kaşları bir iki kez kalksa da abim bana inanıyor.

Ama babam inanmıyor. O, ardına saklandığım gölgelerin arkasını görüyor. Keton'a gülümseyişimin, kızarmış ve nemli gözlerimi gizlediğini. Saatlerdir, hatta günlerdir ağlamaktan gözlerim şiş. Babamın göremediğiyse, yanaklarımda kuruyan gözyaşlarına rağmen kalbimin kaskatı olduğu.

Hikâyemin sonuna gelmeye korkuyorum çünkü sonu, kesmeye cesaret edemediğim düğümlerle dolu. Uzaklarda davullar çalıyor. Her saniye biraz daha yaklaşıyor, seçimimi yapmak için ne kadar az zamanım kaldığını hatırlatıyorlar.

Eğer geri dönersem, kendi benliğimi ardımda bırakacağım. Ailemi bir daha hiç görmeyeceğim, yüzümü aynada görmeyeceğim, adımın söylendiğini duymayacağım.

Ama mesele *onu* kurtarmaksa güneşten, aydan ve yıldızlardan bile vazgeçebilirim.

O – bir adı olmayan ama yine de binlerce adı olan çocuk. Elleri yıldızların kanıyla lekelenmiş çocuk.

Sevdiğim çocuk.

BİRİNCİ KISIM

İMTİHAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir zamanlar üç erkek kardeşim vardı.

Finlei en büyükleriydi – cesur olan. Hiçbir şey korkutamazdı onu; ne örümcekler, ne iğneler ne de babamdan sopa yemek. Dört kardeşin en hızlısıydı, bir sineği yalnızca başparmağı ve yüksükle yakalayabilecek kadar hızlı. Ama bu gözü pekliğine bir de macera tutkusu eşlik ediyordu. Dükkânımızda çalışmayı, güneşin değerli ışığını elbise dikmek ve gömlek onarmak için harcamayı küçümserdi. İğne konusunda da dikkatsizdi, parmakları delinip durmaktan hep sargı içinde olur ve işleriyse eşit olmayan dikişlerle bozulurdu. Abimi babamın fırçalarından korumak için o dikişleri söker, yeniden dikerdim.

Finlei'nin babam gibi bir terzi olacak sabrı yoktu.

Sendo sabırlıydı ama dikiş konusunda değil. İkinci abim ailenin şairiydi ve yalnızca kelimelerden bir şeyler örmeyi severdi, özellikle de deniz hakkında. Babamızın dikebileceği güzel elbiselerle ilgili hikâyeler anlatır, öylesine zarif detaylar verirdi ki kasabadaki bütün kadınlar o elbiseleri almak için yaygara koparırdı – ancak o elbiselerin aslında var olmadığını öğrenirlerdi.

Babam ceza olarak onu dükkânımızdaki sütunun arkasına oturtarak ipekböceği kozalarından ip çözmekle görevlendirdi. Sık sık, onunla oturup suyun o sonu gelmez ufkunun ardında neler bulunduğuna dair hikâyelerini dinlemek için yanma kaçardım.

"Okyanus ne renk?" diye sorardı Sendo bana.

"Mavi, salak. Başka?"

"Renkleri bile bilmeden nasıl A'landi'nin en iyi terzisi olacak-

sın?" Sendo başını iki yana sallayarak suyu işaret etti. "Tekrar bak. Derinliklerine bak."

"Safir," dedim, okyanusun dalgalarının narin çıkıntılarını ve aralarındaki çukurları inceleyerek. Su parıldadı. "Safir, tıpkı Leydi Tainak'ın boynuna taktığı taşlar gibi. Ama bir parça yeşil de var... yeşim yeşili. Köpükler de inci gibi kıvrılıyor."

Sendo gülümsedi. "Bu daha iyi." Bir kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Günün birinde denizlere yelken açacağız, sen ve ben. Ve sen dünyadaki tüm mavileri göreceksin."

Sendo sayesinde en sevdiğim renk maviydi. Her sabah penceremi açıp da güneş ışığında parıldayan denize bakarken beyaz duvarlarım ona boyanırdı. Safir ya da gök mavisi. Çivit. İndigo. Sendo, gözlerimi bir rengin tüm çeşitlemelerini görebileceğim, en soluk kahverengiden en parlak pembeye kadar hepsinin kıymetini bileceğim şekilde eğitmişti. Işığın bir şeye nasıl binlerce olasılık katabileceğini göstermişti.

Sendo'nun gönlü denizdeydi, babam gibi bir terzi olmakta değil.

Keton üçüncü abimdi ve yaşı bana en yakın olandı. Ruh hâlimiz ne olursa olsun şarkıları ve şakalarıyla herkesi güldürürdü. İpeklerimizi mor yerine yeşile boyadığı, yeni ütülenmiş elbiselerin üzerine kirli sandaletleriyle dikkatsizce bastığı, dut ağaçlarını sulamayı unuttuğu ve hiçbir zaman babamın bir kazak örebileceği kadar iyi yün eğiremediği için başını hep derde sokardı. Para, parmaklarının arasından su gibi akıp giderdi. Ama babam en çok onu severdi — Keton'da terzi olacak disiplin olmadığı hâlde.

Bir de ben vardım – Maia. İtaatkâr kız. İlk anım, babam karışmasın diye bana annemin makarasını çevirmeyi öğretirken, çıkrığını çeviren annemin yanında mutlulukla oturup dışarıda oynayan Finlei, Sendo ve Keton'un seslerini dinleyişimdi.

Benim gönlüm *terzilikteydi*: Daha yürümeyi öğrenmeden iğneye iplik geçirmeyi, konuşmayı öğrenmeden muntazam dikebilmeyi öğrendim. Dikişi seviyordum ve abilerimle birlikte dışarı gitmek

yerine babamın mesleğini öğrenmekten mutluydum. Üstelik Finlei bana kavga etmeyi ve ok atmayı öğretirken hedefi hep ıskalıyordum. Sendo'nun masallarına ve hayalet hikâyelerine bayılsam da kendi başıma bir hikâye anlatamazdım. Büyük abilerim beni ne kadar uyarırsa uyarsın, Keton'un eşek şakalarına da hep kanıyordum.

Babam gururla benim bir elimde iğne, diğerinde makasla doğduğumu söylemişti. Kız olmasaydım A'landi'nin en iyi terzisi olabileceğimi, kıtanın bir ucundan diğerine tüccarların peşimden koşabileceğini.

"Bir terzinin değeri şanıyla değil, mutluluk getirmesiyle ölçülür," demişti annem, babamın sözlerinin beni nasıl da hayal kırıklığına uğrattığını görünce. "Sen ailemizin dikişlerini bir arada tutacaksın, Maia. Dünyadaki başka hiçbir terzi bunu yapamaz."

Ona ışıl ışıl gözlerle baktığımı hatırlıyordum. O zamanlar tek istediğim ailemin böyle bir arada ve mutlu olmasıydı – daima.

Ama sonra annem öldü ve her şey değişti.

Büyük Baharat Yolu üzerindeki önemli bir şehir olan Gangsun'da yaşıyorduk ve dükkânımız koca bir bloğun yarısı boyunca uzanıyordu. Babam son derece saygı duyulan bir terziydi, meslekteki becerisi bütün güney A'landi'de bilinirdi. Ancak tepemizde kara bulutlar dolanmaya başladı, annemin ölümü babamın güçlü iradesinde ilk çatlağı açtı.

Çok içmeye başladı – acılarını gömmenin bir yolu olduğunu söylüyordu. Bu çok uzun sürmedi; kederden babamın sağlığı bozuldu ve midesi herhangi bir alkol türevini kaldırmaz oldu. Dükkândaki işine dönse de hiçbir zaman eskisi gibi olmadı.

Müşteriler babamın dikişlerindeki nitelik düşüşünü fark edip durumdan abilerime bahsettiler. Finlei ve Sendo ona bunu hiç söylemedi; bunu yapacak yürek yoktu onlarda. Ama Beş Kış Savaşı'ndan birkaç yıl önce, ben on yaşındayken, Finlei babamı Gangsun'dan ayrılarak Yol'un kıyı kesiminde kalan küçük bir sahil kasabası olan Kamalan Limanı'ndaki bir ev-dükkâna taşınmaya ikna etti. Temiz deniz havasının babama iyi geleceği konusunda diretti.

Yeni evimiz Yanamer ve Tongsa caddelerinin kesiştiği köşede, bir tanesiyle doyabileceğiniz kadar uzun şeritli el yapımı noodlelar yapan bir dükkânla dünyadaki en leziz poğaçaları ve sütlü ekmeği yapan fırının karşısındaydı – en azından aç olduğumuzda abimlerim ve benim için öyleydi ki çoğu zaman da açtık zaten. Ama en çok sevdiğim yanı güzel okyanus manzarasıydı. Bazen dalgaların rıhtıma vuruşlarını izlerken denizin babamın kırık kalbini onarması için gizliden gizliye dua ederdim – tıpkı benimkini yavaş yavaş iyileştirdiği gibi.

Yaz ve kış aylarında, Büyük Baharat Yolu üzerinde doğudan batıya seyahat eden kervanlar ılıman iklimimizin tadını çıkarmak için Kamalan Limanı'nda durduklarında işlerimiz iyice açılırdı. Babamın küçük dükkânı istikrarlı bir indigo, safran ve aşı boyası tedarikine bağlıydı – boyalarımız için gereken renkler. Küçük bir kasaba olduğundan yalnızca elbise değil, aynı zamanda kumaş ve iplik de satıyorduk. Babamın büyük bir leydiye layık bir kıyafet yapmasının üzerinden çok zaman geçmişti ve savaş başladığında zaten işler azaldı.

Talihsizlik yeni evimizde de peşimizi bırakmadı. Kamalan Limanı başkentten o kadar uzaktı ki abilerimin A'landi'yi kasıp kavuran iç savaşa hiç dahil olmayacaklarını düşünmüştüm. Ama genç İmparator Khanujin ile ülkenin en kudretli savaş beyi Shansen arasındaki düşmanlık yatışacak gibi değildi ve İmparator'un, ordusunda savaşacak daha çok insana ihtiyacı vardı.

Finlei ve Sendo'nun yaşı gelmişti, o yüzden ilk önce onlar askere alındı. O zamanlar, savaşa gitme fikrini romantik bulacak kadar gençtim. Asker olmuş iki abimin olması onur duyulacak bir şeymiş gibi geliyordu.

Yola çıkmalarından bir gün önce dışarıda beyaz pamuk şeritlerini boyuyordum. Yanamer Caddesi'nde sıralanan şeftali tomurcukları beni hapşırttı ve babamın kalan son pahalı indigosunu eteğime döktüm.

Finlei bana güldü ve burnumdaki boya lekelerini sildi.

"Korkma," dedi ben çaresizce boyanın kurtarabildiğim kadarını kurtarmaya çalışırken.

"Bunun otuz gramı seksen *jen*! Hem kim bilir boya tüccarları bir daha ne zaman gelecek," diye mırıldandım hâlâ eteğimi ovarken. "Yol'dan geçmek onlar için giderek tehlikeli bir hâl alıyor."

"O zaman ben seyahatlerimden getiririm," dedi Finlei. Çenemi kendisine doğru kaldırdı. "Asker olduğumda A'landi'nin tamamını göreceğim. Belki de general olarak dönerim."

"Umarım o kadar uzun süre uzaklarda kalmazsın!" diye haykırdım.

Finlei'nin yüzü ciddileşti. Gözleri karardı ve rüzgârın savurduğu saçımdan bir tutamı kenara çekti. "Kendine dikkat et, kardeşim," dedi. Sesinde hem neşe hem de keder vardı. "Çok çalışarak kendini yorma..."

"Hiç uçmayan bir uçurtmaya dönme," diye tamamladım onun yerine. "Biliyorum."

Finlei yanağıma dokundu. "Keton'a göz kulak ol. Başını belaya sokmadığından emin ol."

"Babaya da dikkat et," diye ekledi arkamdan yaklaşan Sendo. Dükkânımızın önündeki ağaçlardan bir çiçek koparıp kulağımın arkasına yerleştirdi. "Ayrıca kaligrafi çalışmayı ihmal etme. El yazının geliştiğinden emin olmak için en kısa zamanda döneceğim." Sendo saçlarımı karıştırdı. "Artık evin hanımı sensin."

Başımı görev duygusuyla eğdim. "Evet, abilerim."

"Beni işe yaramazın biriymiş gibi gösteriyorsun," diye araya girdi Keton. Babam ona işlerini bitirmesi için seslenince Keton irkildi.

Finlei'nin ciddi ifadesinde bir tebessüm belirdi. "Aksini ispat edebilir misin?"

Keton ellerini kalçalarına koyunca hepimiz güldük.

"Orduyla birlikte uzak yerler göreceğiz," dedi Sendo, elini omzuma koyarak. "Dönerken sana ne getireyim? Batı Gangseng'den boya olur mu? Ya da Kraliyet Limanı'ndan inci?"

"Hayır, hayır," dedim. "Sağ salim dönün yeter. İkiniz de." Ama sonra duraksadım.

Sendo beni cesaretlendirdi. "Ne var, Maia?"

Yanaklarım kızardı ve gözlerimi öne eğip ellerime baktım. "Eğer İmparator Khanujin'i görürseniz," diye başladım yavaşça, "portresini çizin, olur mu?"

Finlei'nin omuzları neşeyle sarsıldı. "Demek köydeki kızlardan onun ne kadar yakışıklı olduğunu duydun ha? Hepsi İmparator'un cariyelerinden biri olmaya can atıyor."

O kadar utanmıştım ki ona bakamadım. "Benim cariye olmak gibi bir niyetim yok."

"İmparator'un dört sarayından birinde yaşamak istemez misin?" diye sordu Keton alaycı bir edayla. "Her mevsim için bir sarayı olduğunu duydum."

"Keton, yeter," diye azarladı Sendo.

"Sarayları umurumda bile değil," dedim bakışlarımı en küçük abimden Sendo'ya çevirerek. Gözleri nezaketle parlıyordu – o hep en sevdiğim abim olmuştu ve beni anlayacağını biliyordum. "Onun nasıl göründüğünü bilmek istiyorum ki günün birinde terzisi olabileyim. İmparatorluk terzisi."

Keton, itirafım karşısında gözlerini devirdi. "O da ancak cariyesi olman kadar mümkün!"

Finlei ve Sendo ona ters ters baktılar.

"Peki o zaman," diye söz verdi Sendo yanağımdaki çillere dokunarak. Ailede çilleri olan yalnızca ikimizdik – güneşin altında gündüz düşleri kurduğumuz saatlerin bir sonucuydu. "Yetenekli kız kardeşim Maia için İmparator'un bir portresi."

Ona sarıldım. İsteğimin çok aptalca olduğunu biliyor ama yine de umut ediyordum.

Hepimizin son kez bir arada olduğunu bilseydim, hiçbir şey istemezdim.

• • •

İki yıl sonra babam, Finlei'nin cephede öldüğünü haber veren bir bildiri aldı. Mektubun altına yeni dökülmüş kan gibi kıpkırmızı görünen imparatorluk amblemi damgalanmıştı ve öyle aceleyle basılmıştı ki İmparator Khanujin'in adını oluşturan harfler birbirine girmişti. Bu anı, aylar sonra bile beni ağlatmaya devam etti.

Derken bir gece Keton hiç haber vermeden orduya katılmak için kaçtı. Ardında bıraktığı tek şey sabah halledeceğim çamaşırların üzerindeki –uyanır uyanmaz göreceğim ilk şey olduğunu biliyordu– alelacele karalanmış nottu.

Çok uzun zamandır faydasızın tekiyim. Sendo'yu bulup eve getirmeye gidiyorum. Babaya iyi bak.

Gözlerime yaşlar doldu ve notu yumruğumun içinde buruşturdum.

Savaşmaktan ne anlardı ki o? O da benim gibi incecikti, çiroz gibiydi, rüzgâra bile zar zor direnecek kadar zayıftı. Dolandırılmadan pazardan pirinç bile alamazdı ve hayatı boyunca, kavgalardan konuşarak kurtulmaya çalışmıştı. Bir savaştan nasıl sağ çıkabilirdi ki?

Öfkeliydim de – çünkü onunla birlikte gidememiştim. Eğer Keton *kendisinin* faydasız olduğunu düşünüyorsa, ben neydim? Orduda savaşamazdım. Üstelik yeni dikişler oluşturmak ve satmak için tasarımlar çizmek için harcadığım binlerce saate rağmen hiçbir zaman usta bir terzi olamayacaktım. Babanın dükkânını asla devralamazdım. Ben bir kızdım. Umabileceğim en iyi şey, iyi bir evlilik yapmaktı.

Babam Keton'un gidişinden hiç bahsetmedi, en küçük abimin adını aylarca ağzına almadı. Ama parmaklarının taş gibi kaskatı kesildiğini gördüm; makas tutacak kadar bile açılmıyorlardı. Ben bocalayan dükkânımızı idare ederken o günlerini okyanusa bakarak geçiriyordu. Onun işlerini yürütmek ve abilerimin dönecekleri bir evin olacağından emin olmak bana kalmıştı.

Kimsenin ipek ya da saten gibi şeylere ihtiyacı yoktu, özellikle

de ülkemiz kendini içten içte bitirirken. Ben de yerli balıkçılar için kenevirden gömlekler ve karıları için keten elbiseler yapmış, keten ipi eğirmiş ve gelip geçen askerlerin ceketlerini onarmıştım. Balıkçılar, çalışmamın karşılığında bize balık kafaları ve pirinç çuvalları veriyordu, askerlerden para almaksa doğru gelmiyordu.

Her aym sonlarına doğru, ölüler için ataları onuruna dua sunaklarında yakılacak hediyeler –genellikle dikmesi zor olan kâğıt örtüler– hazırlayan kadınlara yardım ettim. Gelip geçen tüccarların ayakkabılarına kâğıt ve kemerlerine ise onları yankesicilerden koruması için para dizileri diktim. Hatta seyyahlardan isteyen olduğunda, büyüye inanmadığım hâlde tılsımlarını bile onardım. O zamanlar inanmazdım yani.

İş olmadığında ve buğdayla pirincimiz tehlike arz edecek kadar azaldığında hintkamışından sepetimi alıp içine birkaç yumak ip, bir top muslin ve bir iğne koyardım. Sokaklarda gezip kapı kapı dolaşır, onarım işi olup olmadığını sorardım.

Ama limana çok az gemi geliyordu. Boş sokaklar toz ve gölgelerle kaplıydı.

İş olmaması, eve dönerken tahammül etmek zorunda kaldığım tuhaf karşılaşmalar kadar canımı sıkmıyordu. Dükkânımızın karşısındaki fırına gitmekten hoşlanırdım ama savaş sırasında bu değişti. Çünkü artık Yanamer Caddesi'ne döndüğümde fırıncının oğlu Calu orada beni bekliyor oluyordu.

Calu'yu sevmiyordum. Orduya katılmadığı için değildi bu – imparatorluğun sağlık muayenesini geçememişti, o yüzden katılamıyordu. Sevmememin nedeni, on altı yaşına girdiğim gibi kafasında onun karısı olacağım fikrinin belirmesiydi.

"Senin iş için böyle yalvardığını görmekten nefret ediyorum," dedi Calu bir gün bana. Elini sallayarak beni babasının fırınına çağırmıştı. Ekmeklerin ve keklerin kokusu kapıdan dışarı yayılıyordu ve maya, fermente olmuş pirinç unu ve pişmiş yerfıstıklarıyla susamların kokusu ağzımı sulandırmıştı.

"Aç kalmaktan iyidir."

Avucundaki barbunya ezmesi lekesini sildi. Şakaklarındaki ter, masanın üzerindeki hamur kâsesine damladı. Normalde yüzümü tiksintiyle buruşturmama neden olurdu –Calu'nun babası onun ne kadar dikkatsiz olduğunu görse fırçayı çekerdi– ama umursamayacak kadar açtım.

"Benimle evlenirsen hiç aç kalmazsın."

Küstahlığı beni rahatsız etti ve Calu'nun bana dokunduğunu, onun çocuklarını taşıdığımı, kasnaklarımın tozlandığını ve kıyafetlerimin şekerle yapış yapış olduğunu düşündüm dehşetle. Bir ürpertiyi güçlükle zaptettim.

"Her zaman yiyecek bir sürü şeyin olur. Babanın da öyle." Calu dudaklarını yalayarak bir kez daha denedi. Gülümsedi, dişleri tereyağı gibi sapsarıydı. "Babamın puf böreklerini, buharda pişirilmiş hünnap macunlu çöreklerini, hindistancevizli çöreklerini ne kadar sevdiğini biliyorum."

Midem guruldadı ama açlığımın kalbimi ele geçirmesine izin vermeyecektim. "Lütfen sorup durmayı kes. Cevabım değişmeyecek."

Bu Calu'yu kızdırdı. "Bana göre fazla iyisin, öyle mi?"

"Babamın dükkânını çekip çevirmem gerek," dedim nazik olmaya çalışarak. "Bana ihtiyacı var."

"Bir kız dükkân işletmez," dedi, son çörek partisini dışarı çıkarmak için buhar sepetini açarken. Normalde babamla bana biraz verirdi ama bugün vermeyeceğini biliyordum. "İyi bir dikişçi olabilirsin –köyün en iyisi– ama abinler İmparator için savaşırken biraz daha mantıklı olup yuva kurman gerekmez mi?" Elime uzandı. Parmakları unlu ve nemliydi. "Babanın sağlığını düşün, Maia. Bencillik ediyorsun. Ona daha iyi bir hayat yaşatabilirsin."

Canım yanmış gibi birden çekildim. "Babam dükkânından asla vazgeçmez."

Calu somurttu. "Mecbur kalacak çünkü sen orayı tek başına idare edemezsin. Zayıfladın, Maia. Fark etmediğimi sanma." Alayla gülümsedi, reddedilmek onu gaddarlaştırmıştı. "Bana bir öpücük ver, sana bir çörek uzatayım."

Çenemi kaldırdım. "Ben köpek değilim."

"Ah, *şimdi* de yalvarmayacak kadar gururlusun, ha? Böyle mağrur olursan babanı açlıktan süründüreceksin..."

Onu yeterince dinlemiştim. Fırından hızla çıktım ve hışımla caddenin karşısına geçtim. Babamın dükkânının kapısını ardımdan çarparken midem guruldadı. En zor kısmı da bencillik ettiğimi bilmemdi. Calu'yla *evlenmeliydim*. Ama ben ailemi *kendim* kurtarmak istiyordum – tıpkı annemin yapacağıma inandığı gibi.

Dükkân-evimizin kapısına yaslanarak yere çöktüm. Ya beceremezsem?

Babam beni orada sessizce hıçkırırken buldu.

"Mesele ne, Maia?"

Gözyaşlarımı silerek ayağa kalktım. "Hiç, baba."

"Calu sana yine evlenme mi teklif etti?"

"İş yok," dedim sorusunu geçiştirerek. "Biz..."

"Calu iyi bir çocuk," dedi. "Ama o kadar – bir çocuk. Sana layık değil." Kasnağımın tepesine dikilerek, işlediğim ejderhayı inceledi. İpek yerine pamuğun üzerinde çalışmak zordu ama her detayı yansıtmak için uğraşmıştım: sazan balığına benzeyen pulları, keskin pençeleri ve şeytani gözleri. Babamın etkilendiğini görebiliyordum. "Daha iyi yerlere gelmeye yazgılısın, Maia."

Başımı çevirdim. "Nasıl gelebilirim ki? Erkek değilim."

"Erkek olsaydın savaşa gönderilmiş olurdun. Tanrılar seni koruyor."

Ona inanmasam da babam için başımı kabullenir gibi salladım ve gözyaşlarımı kuruladım.

On sekizinci doğum günüme birkaç hafta kala iyi haber geldi: İmparator, Shansen'le ateşkes yapmıştı. Beş Kış Savaşı sona ermişti, en azından şimdilik.

Ama bu haberin mutluluğu kısa sürede acıya dönüştü çünkü yeni bir mektup geldi. O kan kırmızı mühürlülerden.

Sendo, ateşkesten sadece iki gün önce, dağlarda savaşırken ölmüştü.

Bu haber babamı bir kez daha paramparça etti. Bütün gece sunağının önünde diz çöktü; annemin, küçüklüklerinde Finlei ve Sendo için yaptığı ayakkabıları kucakladı. Ben onunla birlikte dua etmedim. Çok öfkeliydim. Keşke tanrılar Sendo'ya iki gün daha göz kulak olabilseydi!

İki güncük daha.

Baba omzuma hafifçe vurarak, "En azından savaş bütün oğullarımı almadı benden," dedi ciddiyetle. "Keton için güçlü kalmalıyız."

Evet, Keton hayattaydı. En küçük abim ateşkesten bir ay sonra eve döndü. Bir yük arabasıyla geldi, tekerler çamurlu yolda gıcırdarken ayaklarını uzatmıştı. Saçları kısacık kesilmişti ve o kadar zayıflamıştı ki onu zar zor tanıdım. Ama beni en çok sarsan, gözlerindeki hayaletlerdi; o bir zamanlar muziplik ve hınzırlıkla parlayan gözlerindeki hayaletler.

"Keton!" diye haykırdım.

Kollarımı açarak ona doğru koşarken mutluluk gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Ta ki neden orada öylece uzandığını, pirinç ve un çuvallarına dayanmış durduğunu anlayana kadar.

Acı boğazımda şişti. Abim yürüyemiyordu.

Arabaya çıkıp kollarımla Keton'u sardım. O da beni kucakladı ama gözlerindeki boşluk apaçık görülüyordu.

Savaş bizden çok şey almıştı. Çok fazla şey. Finlei'nin ölümünden ve ardından Sendo'nun ölümünden sonra kalbimin sertleştiğini sanmıştım – babam için güçlü durabilmek adına. Ama Keton'un döndüğü o gün bir parçam çatladı.

Odama koştum ve duvara yaslanarak kıvrıldım. Parmaklarım kanayana, acı beni perişan eden hıçkırıkları tamamen yutana kadar dikiş yaptım. Ama ertesi sabah yaralarımı yamamıştım. Babama bakmam gerekiyordu. Ve artık Keton'a da.

Beş kış geçmişti ve ben farkında olmadan büyümüştüm. Boyum Keton'a yetişmişti, saçlarım anneminkiler gibi düz ve siyahtı. Benim yaşımda kızları olan diğer aileler, onlara koca bulmak için çöpçatanlar tutmuştu. Annem hayatta olsaydı ve babam hâlâ başa-

rılı bir terzi olarak anılsaydı, benim ailem de tutardı. Ama o günler çok geride kalmıştı.

Bahar geldiğinde İmparator, Shansen'in kızı Leydi Sarnai'yi kendine eş alacağını duyurdu. A'landi'nin en kanlı savaşı, İmparator Khanujin ve düşmanının kızını birleştiren bir düğünle son bulacaktı. Kutlamak babamın da benim de içimizden gelmedi.

Yine de güzel haberdi. Barış, İmparator ve Shansen arasındaki uyuma bağlıydı. Kraliyet düğününün anlaşmazlıklarını düzelteceğini umdum – ve Büyük Baharat Yolu'nda seyahat edecek ziyaretçiler getireceğini.

O gün, karşılayabileceğimiz en yüksek miktarda ipek siparişi verdim. Riskli bir alışverişti ama umutluydum – kış gelmeden işleri toparlamamız *şarttı*.

İmparator'un terzisi olma hayallerim silik bir anıya dönüşmüştü. Artık tek gelir kaynağımız iğne konusundaki becerimdi. Sonsuza dek Kamalan Limanı'nda kalacağımı, babamın dükkânındaki köşeme çekileceğimi kabullenmiştim.

Yanılıyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Kırkyamayı andıran bir dizi kalın, gri bulut gökyüzünde süzüldü; dikişleri öyle sıkıydı ki arkalarında kalan ışığı güçlükle seçebiliyordum. Yaz başlangıcı için tuhaf bir şekilde kasvetli bir gündü ama yağmur yağmadı, ben de sabah rutinime devam ettim.

Kolumun altında taşıdığım merdivene tırmanıp küçük bahçemizde yetişen bütün dut ağaçlarını tek tek kontrol ettim. İncecik, beyaz ipekböcekleri yapraklarla besleniyordu ama bugün toplanacak hiç koza yoktu. Küçük ipekböceklerim yazın pek üretken olmazdı zaten, o yüzden sepetimin boş kalması beni pek endişelendirmemişti.

Savaş sırasında ipek, satın alınamayacak kadar pahalanmıştı ve dükkânımız da satacak kadarını üretmiyordu, o yüzden işlerimizin çoğu keten ve kenevirdendi. Sert kumaşlarla çalışmak parmaklarımı uyuşuk, sanatımı canlı tutuyordu. Ama şimdi savaş bittiğine göre ipekle çalışmayı artırmamız gerekiyordu. Siparişimin çok geçmeden gelmesini umuyordum.

"Baba," diye seslendim. "Ben pazara gidiyorum. Bir şey istiyor musun?"

Cevap gelmedi. Muhtemelen hâlâ uyuyordu. Keton döndüğünden beri gece saatlere kadar oturuyor, aile sunağında dua ediyordu.

Küçük pazarımız her zamankinden kalabalıktı ve satıcılar fiyatlarda pazarlık kabul etmiyordu. Eve dönerken, ismi lazım değil biriyle karşılaşmamı engelleyeceğini umarak acele etmedim. Ama korktuğum gibi Calu oradaydı.

"Dur sana yardım edeyim," dedi sepetime uzanarak.

"Yardıma ihtiyacım yok."

Calu sapı tutup çekti. "İnadı bırakır mısın, Maia?"

"Dikkat et! Her şeyi dökeceksin."

Calu tutuşunu gevşetir gevşetmez sepeti elinden kapıp aceleyle bizim dükkâna girdim. Kapıyı kapadım ve aldığım malları boşaltmaya başladım: keten ve muslin balyaları, çizim için küçük defterler, avuç dolusu portakal, komşularımızın verdiği bir poşet pembe-sarı şeftali, somon gözleri (babamın favorisi), orkinos yumurtası ve küçük bir pirinç çuvalı.

Calu'yu başımdan defetmekle o kadar meşguldüm ki caddenin karşısında duran arabayı ancak şimdi görüyordum – tabii dükkânın içinde bekleyen adamı da.

Heybetli bir adamdı ve gölgesi kocamandı. Gözlerim adamın kıyafetlerinde gezindi, parlak mavi ipek ceketinde pirinç düğmelerinden birinin kayıp olduğunu fark ettim. İnsanların kıyafetlerine yüzlerinden daha çok dikkat etme eğilimim vardı.

Omuzlarım dikleşti. "İyi günler bayım," dedim ama adamın benim selamlama konusunda pek acelesi yok gibiydi. Küçümser bir ifadeyle dükkâna göz gezdirmekle meşguldü. Utanç, yanaklarımın yanmasına ve batmasına neden oldu.

Tezgâhın arkasındaki zemine kumaşlar yayılmıştı ve elle boyanacak bir pamuklu şeridi boya askısından yanlamasına sarkıyordu. Dışarıdan aldığımız yardımları yıllar önce kesmiştik ve temizlik görevlileri tutacak para yoktu. Köşelerde beliren örümcek ağlarını ve rüzgârın kapının altından sürükleyip dükkânın her tarafına saçtığı şeftali tomurcuklarını artık görmüyordum bile.

Adamın bakışları nihayet bana döndü. Birazcık elim yüzüm düzgün görünsün diye saçlarımı gözümün önünden çektim ve örgümü omzumun arkasına attım. Sonra sanki terbiyeli tavırlarım dükkânın noksanlarını örtebilirmiş gibi başımı hafifçe eğilerek selam verdim. Tekrar denedim. "İyi günler bayım. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam nihayet tezgâhıma doğru bir adım attı. Kuşağında yelpa-

ze şeklinde, büyük bir yeşim madalyon salınıyordu. Düğümlenmiş ipek şeritlerden yapılma devasa bir kırmızı püskülü vardı.

İmparatorluk görevlisi. Ama çoğu imparatorluk hizmetkârının giydiği o gri ve lacivert tuniği giymiyordu. Hayır, bir haremağasıydı.

Peki Majesteleri'nin haremağalarından birinin burada ne işi vardı?

Başımı kaldırıp baktım, pörtlek gözlerine ve dudaklarının kıvrılışındaki kibri saklama konusunda hiçbir işe yaramayan, özenle kesilmiş sakalına göz gezdirdim.

Çenesini kaldırdı. "Sen Kalsang Tamarin'in kızısın."

Başımla onayladım. Dışarıda, pazarda gezinmekten şakaklarım terlemişti ve aldığım portakalların kokusu boş midemi heyecanlandırıyor, bu da guruldamasına sebep oluyordu. Epey yüksek sesle.

Haremağası burnunu kırıştırarak, "Kudretli Majesteleri'miz İmparator Khanujin, babanın Yaz Sarayı'na teşrifini buyuruyor," dedi.

Şaşkınlıktan elimdeki sepeti yere düşürdüm. "Ba-babam onur duyar. Kudretli Majesteleri'nin ondan arzusu nedir?"

İmparatorluk hizmetkârı boğazını temizledi. "Ailen nesiller boyu saray terzisi olarak hizmet verdi. Babanın hizmetine ihtiyacımız var. Lord Tainak şiddetle onu önerdi."

Zihnim Leydi Tainak için yaptığım elbiseyi hatırlamaya çalışırken kalbim güm güm atıyordu. Ah, tabii ya, en iyi ipekten bir ceket ve etek, üzerinde elle boyanmış turna ve manolyalar. O sipariş kış ortasında bir lütuf gibi gelmişti ve yapılan ödemeyi bizi haftalarca idare edebilmesi için çok tasarruflu kullanmıştım.

Bu işin ailemi kurtaracağından emin olmak için herhangi bir detay bilmeme gerek yoktu. Uzun zaman önce yitirdiğim, İmparator için dikiş yapma hayalim içimde tekrar kıpırdandı.

"Ah, Leydi Tainak'ın elbisesi," dedim ve onu babamın değil de *benim* yaptığımı açık etmemek için dilimi ısırdım. Heyecanımı ve merakımı gizleyemiyordum. "Majesteleri'nin babamın hangi hizmetine ihtiyacı olabilir?"

Haremağası cüretim karşısında kaşlarını çattı. "O nerede?"

"Bayım, babam rahatsız ama ben Majesteleri'nin talimatlarını yerine getirmekten mutlulu–"

"O hâlde abinle konuşayım."

Hakaretini görmezden gelmeyi tercih ettim. "Abim Beş Kış Savaşı'ndan henüz döndü. Dinleniyor."

Haremağası ellerini kalçasına götürdü. "Sabrım tükenip de babanın İmparator'dan gelen daveti küstahça reddettiğini bildirmeden onu çağırsan iyi olur, kızım."

Dudaklarımı büzerek hızla eğildim. Sonra da babamı bulmak için telaşla içeri koştum.

Mutfaktaki ocağın yanı başında duran küçük tapmakta her zamanki gibi diz çökmüş, elinde ince tütsü çubukları tutuyordu. Ana Tanrıça Amana'nın farklı ahşap oymalarının önünde üç kere eğildi.

Amana'nın heykellerini ben çocukken annem boyamıştı. Ben de Tanrıça'nın kutsal kıyafetlerini tasarlamaya yardım etmiştim: biri güneşten, biri aydan ve biri de yıldızlardan. O heykeller, annemden bize kalan az sayıda eşyadandı ve babam her gün, gece gündüz onlara dua ediyordu. Annemden hiç bahsetmese de onu deli gibi özlediğini biliyordum.

İbadetini bölmek istemezdim ama başka seçeneğim yoktu. "Baba," dedim narin omuzlarını sarsarak. "Seni görmek isteyen bir imparatorluk görevlisi var."

Babamı dükkânın ön tarafına yürüttüm. O kadar zayıftı ki koluma yaslanmıştı. Baston kullanmayı reddediyor, kırık olanın bacakları olmadığını söylüyordu.

"Efendi Tamarin," dedi haremağası sertçe. Babamın görüntüsü onu pek etkilememişti ve bunu saklamıyordu da. "Majesteleri'nin bir terziye ihtiyacı var. Sizi alıp Yaz Sarayı'na götürmem emredildi."

Dudaklarımı çiğnememeye çalışarak yere bakıyordum. Babamın bu durumdayken Yaz Sarayı'na kadar yolculuk edebilmesinin imkânı yoktu. Babamın ne diyeceğini daha o söylemeden bildiğimden kıpırdandım.

"Varlığınız beni şereflendirse de gidemem."

Haremağasının babama burun kıvırdığını, ifadesinde inanmazlıkla aşağılamanın karışımını gördüm. Karışmamam gerektiğini bildiğimden dudaklarımı ısırdım ama endişem artıyordu. Bu şansa *muhtaçtık*.

İmparatorluk yetkilisi tam ağzını açacakken, "*Ben* gelebilirim," deyiverdim. "Babamın zanaatını biliyorum. Leydi Tainak'ın elbisesini yapan bendim."

Babam bana döndü. "Maia!"

"Dikiş biliyorum," diye direttim. "Herkesten iyi." Boya askısına doğru bir adım attım. Askının üst kısmında haftalarca, aylarca çalıştığım zengin işlemeli süsler vardı. "Sadece işlerime bir bakın..."

Babam başını iki yana sallayarak durmam için beni uyardı.

"Kudretli Majesteleri'nin talimatı gayet açık," dedi haremağası burnunu çekerek. "Tamarin ailesinin usta terzisini Yaz Sarayı'na getir. Bir kız, usta olamaz."

Babam hemen yanımda yumruğunu sıktı. Ondan aylardır duyduğum en güçlü sesiyle, "Peki sen kimsin de zanaatımın ustasının kim olduğunu belirliyorsun?" dedi.

Haremağası göğsünü şişirdi. "Bendeniz Kudretli Majesteleri'nin Kültür Bakanı, Bakan Lorsa."

"Ne zamandan beri bakanlar ulaklık yapıyor?"

"Kendini fazla önemsiyorsun, Usta Tamarin," diye yanıtladı Lorsa soğuk bir sesle. "Buraya yalnızca Gangsun'daki terzi ustası Dingmar hasta olduğu için geldim. İşlerin bir zamanlar büyük bir itibar oluşturmuş olabilir ama birayla şaraba heba ettiğin yıllar ailenin temiz adını lekeledi. Lord Tainak'ın tavsiyesi olmasa burada olmayacaktım."

Buna daha fazla katlanamadım. "Onunla böyle konuşmaya hakkınız yok."

"Maia, Maia." Babam bir elini omzuma koydu. "Arkada yapılmayı bekleyen onarımlar var."

Bu, babamın beni kovma şekliydi. Dişlerimi sıkarak arkamı

döndüm ama imparatorluk ulağına ters ters baktım ve olabildiğince yavaş yürüdüm.

"Arabam hemen dışarıda, Yanamer Caddesi'nde bekliyor," diyordu Lorsa. "Yarın sabah sen ya da oğullarından biri orada olmazsa, bu cömert teklifi bir başkasına sunmak zorunda kalacağım. Mütevazı dükkânının, İmparator'umuzu geri çevirmenin utancını kaldırabileceğinden şüpheliyim."

Sonra topuklarının üzerinde döndü ve çıkıp gitti.

"Baba," dedim, dükkân kapısı kapanır kapanmaz ona doğru koşarak. "Gidemezsin."

"İmparator'un emri görmezden gelinemez."

"Bu bir davet," dedim. "Emir değil."

"Sadece sözde. Eğer bu davete icabet etmezsek başımıza neler geleceğini biliyorum." Babam iç geçirdi. "İmparator'un çağrısına kulak asmadığımız her yerde duyulacak. Ondan sonra da kimse dükkâna gelmeyecek ve her şeyi kaybedeceğiz."

Haklıydı. Mesele sadece para ya da onur değildi – bu zorunlu bir davetti. Tıpkı Beş Kış Savaşı'nda askere alınmak gibi.

"Artık savaş bittiğine göre," dedi babam, "İmparator'un dünyanın geri kalanına A'landi'nin ne kadar muazzam olduğunu göstermesi gerek. Bunu da her şeyin en iyi ustalarını işe alarak yapacak: müzisyenler, terziler ve ressamlar. Hiçbir masraftan kaçınılmayacak. Davet edilmek bir onur. Reddedemeyeceğim bir onur."

Hiçbir şey söylemedim. Babam, İmparator'un yeni terzisi olmak bir yana, saraya kadar seyahat edecek durumda bile değildi. Ve Keton da... Keton imparatorluk sarayına layık kıyafetler şöyle dursun, en basit dikişleri bile bilmezdi.

Peki ya ben? Ben yapabileceğimi *biliyordum*. İmparatorluk terzisi olmayı *istiyordum*.

Odama gittim ve kendimi daha net, daha düzgün görebilmek için elbisemin kollarıyla aynadaki lekeleri sildim.

Babam hep ona değil de anneme benzediğimi söylerdi. Ona hiç inanmazdım. Düzgün burnuma, iri, yuvarlak gözlerime ve dolgun

dudaklarıma baktım – evet, bunların hepsini annemden almıştım. Ama annem, gördüğüm en güzel kadındı, bense... Ben erkeklerle dolu bir evde büyümüştüm ve kız gibi hareket etmeyi bile bilmiyordum.

Finlei sürekli arkadan aynı Keton gibi göründüğümü söyleyerek dalga geçerdi benimle – bir erkek kadar sırığa benzediğimi. Yüzümdeki ve kolumdaki çillerin de pek faydası olmuyordu. Kızların narin ve solgun olması gerekirdi. Ama belki, *belki* tüm bunlar işime yarayabilirdi.

Şarkı söyleyemez ya da ezberden şiir okuyamazdım. Dans edemezdim. Zarafetim, cazibem ya da cilvem yoktu. Ama dikiş dikebilirdim. Tanrılar aşkına, dikiş dikebilirdim.

Ben gitmeliydim.

Babam duasına döndüğünde parmaklarımla şöminedeki kömürleri ovup kaşlarıma sürdüm. Çalışma masasının yanında bir makas vardı. Elime aldım ama duraksadım. Kumaşı keserken ellerim asla titremezdi –uykumda bile düz kesebilirdim– peki neden şimdi titriyorlardı?

Örülü hâllerinde bile belimi geçen saçlarımın ucuna dokundum. Kurdeleleri çıkarıp örgülerimi çözdüm. Dalgalar sırtıma doğru dökülerek omurgamı gıdıkladı.

Elimi ve onunla birlikte makası indirdim. Yapmak istediğim şey çılgıncaydı. Mantıklı olmam, sonuçlarını düşünmem gerekiyordu. Ama kulaklarımda yalnızca Bakan Lorsa'nın benim gidemeyeceğimi söyleyişi çınlıyordu. Ve babamın gidemezsin deyişi.

Hayatım boyunca, kız olduğum için neleri *yapamayacağım* söylenmişti bana. Eh, kendi gözlerimle görme şansımdı bu benim. *Yapabileceğim* tek şey bu şansı kaçırmamaktı.

Makasın sapındaki tutuşumu gevşeterek bıçak kısmını enseme götürdüm. Hızlı bir hareketle saçlarımı omuzlarımın hizasında kestim. Saç tutamları sırtımdan aşağı süzülerek ayaklarımın dibinde siyah satenden bir havuz oluşturdu, sonra açık pencereden esen rüzgâr saç tellerini tüymüşçesine kolaylıkla uçuşturdu.

Ellerimin titremesi geçti ve saçlarımı tıpkı Keton'un ve onun yaşındaki oğlanların yaptığı şekilde arkamda topladım. Üzerime tuhaf bir sükûnet çökmüştü, sanki saçlarımla birlikte korkularımı da kesip atmıştım. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama paniklemek için çok geçti. Şimdi uygun kıyafetlere ihtiyacım vardı.

Keton'un yatağına sade kış kavunu çorbası ve buharda pişmiş balık bulunan bir tepsi götürdüm. Eskiden odasını Finlei ve Sendo'yla paylaşırdı. O zamanlar evimiz çok küçük gelirdi. Şimdiyse fazla büyük geliyordu. Odamın yarısı kumaşlar, boncuklar ve boyalar için bir depoydu... ve şimdiyse bu odanın tamamı Keton'a kalmıştı.

Abim uyuyordu. Horlarken dudakları çarpılmıştı. Bacakları kırılsa bile acı hissetmediğini söylemişti.

"Bacaklarımı hissetmiyorsam acıyı nasıl hissedebilirim ki?" diye şaka yapmaya çalışmıştı.

Yemeğini kenara bırakarak battaniyeyi omuzlarının üzerine doğru çektim. Sonra çekmecesine uzanıp bir pantolon aldım. Onu katlayıp kolumun altına aldıktan sonra parmak uçlarıma basarak ilerlemeye başladım.

"Maia." Keton kıpırdandı.

Arkamı döndüm. "Uyudun sanmıştım."

"Yanılmışsın." Keton'un başı yastığa geri yerleşti.

Yatağının kenarına oturdum. "Aç mısın? Sana yemek getirdim."

"Kıyafetlerimi çalıyorsun," dedi başıyla kolumun altındaki yığını işaret ederek. "Neler oluyor?"

Saçlarımı görmesin diye gölgeye doğru çekilerek dudaklarımı büzdüm. "Bugün dükkâna bir yetkili geldi. Babamın İmparator Khanujin'e kıyafet dikmek için Yaz Sarayı'na gitmesini istiyor."

Keton gözlerini kapadı. Savaş, en küçük abimin asiliğini içinden çekip almıştı ve on dokuz yaşında olsa da çok daha yaşlı görünüyordu. "Babam yıllardır bir şey dikmedi. Gidemez."

"Gitmeyecek," diye onayladım. "Ben gidiyorum."

Keton avuçlarına bastırarak kendini doğrulttu. "Yok artık, Maia! Delirdin mi sen? Gidemezs–"

"O sözü duymak istemiyorum."

"Gidemezsin," diye tamamladı abim, sesimi bastırmak için kendi sesini yükselterek. "Sen bir kızsın."

"Artık değil." Saçlarıma dokundum; sonra dişlerimi sıktım. "Değersiz olduğumun söylenip durmasından bıktım artık."

"Mesele sadece değerli olma meselesi değil," dedi Keton, elbisesinin yenine doğru öksürerek. "Gelenek meselesi. Hem bir kızın, İmparator'un ölçülerini almasını istemezler."

Kendime engel olmaya çalışsam da kızardım. "Oraya senmişim gibi gideceğim, Keton Tamarin."

"Babam bunu asla kabul etmez."

"Babamın bilmesine gerek yok."

Keton başını iki yana salladı. "Ben de hep itaatkâr olanın sen olduğunu düşünmüştüm." Boyun eğmiş gibi iç çekerek arkasına yaslandı. "Çok tehlikeli."

"Keton, lütfen. Bunu yapmam gerek. Bizim için. Sonra..."

"Tam da bu yüzden gitmemelisin işte," diye araya girdi abim. "Beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeç. Eğer bir erkek gibi davranacaksan, bir kız gibi düşünemezsin. Yere o kadar çok bakma. Konuşurken karşındakinin gözlerinin içine bak ve asla tereddüt etme."

Bakışlarımı hızla kaldırdım. "Seni ikna etmeye *çalışmıyorum*! Ayrıca sürekli tereddüt de *etmiyorum*." Sonra tekrar yere baktım.

Keton inledi.

"Özür dilerim! Elimde değil. Alışkanlık."

"Erkek olduğuna kesinlikle inanmazlar," dedi. "Dudaklarını ısırıyorsun ve yere bakıyorsun. Yere bakmadığında da gökyüzüne bakıyorsun."

İçerleyerek başımı kaldırdım. "Hayır!"

"Biraz daha," diye teşvik etti Keton. "Biraz daha bağır. Erkekler öfkeli ve kibirlidir. Her şeyde en iyi olmaktan hoşlanırlar."

"Sadece sen böylesin sanıyordum, Keton."

"Keşke seni eğitecek zamanım olsaydı."

"Sizden üç taneyle büyüdüm ben. Erkeklerin neye benzediğini biliyorum."

"Öyle mi?" Keton kaşlarını çattı. "Sen bir köylü kızısın, Maia. Dünyanın yöntemlerine acemisin. Büyün hayatını dükkânın bir köşesinde dikiş yaparak geçirdin."

"Şimdi de sarayın derinliklerinde dikiş yaparak geçireceğim."

Demek istediği tam da buymuş gibi bir ifade takındı. "Sadece çok konuşmamaya çalış. Dikkatleri üstüne çekme." Arkasına yaslandı, kollarını başının ardına koydu. "İnsanlar ne görmek isterlerse onu görürler."

Sesindeki kederli bilgelik bana babamı hatırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam da dediğimi," dedi. "Sen bu dünyadaki herkesten daha iyi dikiş dikiyorsun. Ona odaklan, kız mı oğlan mı olduğuna değil." Dirseklerinin üzerinde doğrularak beni inceledi. "Finlei haklıydı. Arkadan gerçekten de erkeğe benziyorsun. Hem bütün o çillerin, çoğu kız gibi solgun olmayışın... Babam senin güneşin altında fazla zaman geçirmene izin ver—"

"Birilerinin ipekböceklerini toplaması gerekiyordu," dedim sinir olmuş bir şekilde.

"Fazla kıvrımın da yok." Gözlerini kısarak bana baktı. "Ayrıca sesin çok melodik değil. Müzik konusunda hiçbir zaman çok iyi olmadın."

Bu hakaretleri yüzünden neredeyse kıyafetlerini ona fırlatacaktım. "Cariye olmaya falan çalışmıyorum."

Keton dilini şaklattı. "Burnunu o kadar kırıştırma ve gülümsememeye çalış."

"Böyle mi?" diye sordum. Onun uyurkenki asık suratını taklit ettim.

"Daha iyi." Arkasına yaslandı, dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Ama geldiği gibi hızla silinip gitti. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Eğer İmparator öğrenirse... *herhangi biri* öğrenirse..."

"Beni öldürürler," diye tamamladım. "Biliyorum."

Ama ailemi gözetebilmenin en iyi yolu buydu. Gerçek bir terzi, A'landi'nin en iyi terzisi olabilme şansım.

"İyi para getirir," dedim düz bir sesle. "Hepsini eve gönderirim. Hem..." Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Saçlarımı kestim bile."

Keton iç geçirdi. "Sana bunu söylediğime inanamıyorum ama dikkatli ol."

"Olurum."

"Geri döndüğündeki saraydaki kızlar hakkında bir sürü hikâye bekliyorum," dedi abim neşeyle. "Tabii İmparator Khanujin hakkında da." Birden gerildi. "Belki Shansen'i bile görürsün."

"Söz," dedim usulca. "Bir sürü hikâyeyle döneceğim."

Bir ay önce eve ilk döndüğünde Keton'a aldığım bastona baktım. Ona dokunmamıştı bile. Zaten bacaklarını hiç kıpırdatamazken nasıl kullanacaktı ki?

"Onu da al," dedi beni izleyerek.

Ahşabı sertti ve avucuma battı. Güzel – biraz acı, tetikte kalmamı hatırlatırdı.

"Yürümeye çalışacağına söz ver," dedim ona. "Her gün biraz."

"Uzakta olduğun her gün için bir adım atacağım."

Bu, kararımı kuvvetlendirmeye yetti. Abimi alnından öptüm. "O hâlde umarım uzun bir süre dönmem."

• • •

Babam uyurken, Keton bana nasıl erkek gibi davranılacağını öğretti. Nasıl karnının derinliklerinden kahkaha atılacağını, iyi bir yemekten sonra nasıl tatminle hırıltılar çıkarılacağını, sert bir şarap içtikten sonra nasıl surat ekşitileceğini. Geğirince özür dilememeyi, osururken saklamamayı ve ne zaman biri bana hakaret etmeye cüret etse tükürmeyi öğretti.

Sonunda derse devam edemeyecek kadar yorulduğunda odama döndüm ve bir aşağı bir yukarı yürüyerek, ters gidebilecek şeylerin üzerinden geçtim.

Yakalanırsam öldürülürüm.

Ama Keton ve babam için bunu yapmam gerek.

İçten içe, *kendim* için de yapmam gerektiğini biliyordum. Eğer burada kalırsam Calu'nun karısı –bir fırıncının karısı– olacaktım ve parmaklarım dikişi unutacaktı.

O yüzden daha fazla tereddüt etmeden, ihtiyaç duyabileceğim her şeyi paketledim. Keton'un kıyafetlerinden yedek bir şeyler; en iyi ipliklerim, floşlarım, çuvaldızlarım ve iğnelerim; işleme kurdelelerim ve iğnedenliğim; tebeşirim, boya fırçalarım, boya kutularım, çizim defterlerim ve kalemlerim.

Güneş sanki yükselmek için acele ediyordu ya da bana öyle geliyordu. Işık tepemdeki yıldızlarla süslü battaniyeyi hızla çekti. Sabahın denizin üzerinde yükselişini, sokağıma ve evime değişini izledim.

Hazırdım, eşyalarım özenle paketlenip omzuma asılmıştı. Kapıya doğru ilerlerken, bir zaman Keton'un yaptığı gibi güvenle yürüyor, görüntüyü tamamlamak için hafifçe topallıyordum. Bedenim, destek almak için bastona yaslanıyordu.

"Bekle." Babam kulak tırmalayıcı bir sesle arkamdan seslendi. "Bekle."

Göğsüm suçluluk hissiyle doldu. "Üzgünüm, baba."

Babam başını iki yana salladı. "Bunu bekliyordum. Sen hep güçlü olanımızdın."

"Hayır," dedim sessizce. "Güçlü olanlar Finlei ve Sendo'ydu."

"Finlei cesurdu. Sendo da kendince öyle. Ama sen, Maia, sen güçlüsün. Tıpkı annen gibi. Hepimizi bir arada tutuyorsun."

Dizlerim titredi. "Baba..."

Bir eliyle kapının çerçevesini tuttu, diğer eli bir kumaş tomarına benzeyen bir şey uzattı. "Bunu al."

Tomar öyle kaliteli bir ipekten yapılmıştı ki dokunuşum altında eriyebileceğini sandım. Altın kurdeleyi çözüm. İçinde...

Bir makas vardı.

Şaşkınlıkla babama baktım.

"Büyükannenindi," dedi babam. Sanki görüntüsü ona acı ve-

riyormuş gibi makası tekrar sardı. "Benimle hiç konuşmadı. Seni bekliyordu."

"Bu aslında ne..."

Babam beni susturdu. "İhtiyacın olduğunda anlayacaksın."

Ağzımı açtım, ona Keton'a ve kendisine dikkat etmesini söyleyecektim. Ama Finlei ve Sendo da giderken dudaklarından bu kelimeler dökülmüştü ve bir daha geri dönmemişlerdi. O yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece başımı hafifçe salladım.

"Maia," dedim babam, elini omzuma koyarak. Gözlerinde, yıllardır görmediğim bir ışık vardı. "Dikkatli ol. Saray... tehlikeli olacak."

"Dikkat ederim, baba. Söz."

"Git o hâlde. Onlara neler yapabileceğini göster."

Bastonuma yaslandım ve arabaya doğru aksayarak ilerlerken sağ bacağımı ardımdan sürükledim.

Güneş çoktan parlamaya başlamıştı ama ellerim dolu olduğundan gözüme siper edemedim. Hatlarım büzüştü ve Lorsa beni görünce homurdandı.

"Keton Tamarin?" dedi beni baştan ayağa süzerek. "Kız kardeşinle ne kadar çok benziyorsunuz."

Bütün bedenim sanki açılması imkânsız derecede karışmış bir urganla sarılmış gibi düğümlendi. Erkeksi bir kahkaha atmak için kendimi zorladım ama daha çok öksürüğe benzer bir ses çıktı. "Umarım tek benzerliğimiz budur. Ne de olsa o dikemiyor, bense dikebiliyorum."

Haremağası onaylar gibi homurdandı; ardından babama bir kese *jen* verdi.

"Geç içeri," dedi bana.

Keton haklıydı. İnsanlar yalnızca görmek istediklerini görüyorlardı.

Babama ve Keton'un penceresine son bir kez daha baktım. Ardından beni neyin beklediğinden bihaber, arabaya bindim. Tek bildiğim, başarılı olmam gerektiğiydi – ne pahasına olursa olsun.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yaz Sarayı, Kamalan Limanı'ndan at arabasıyla beş günlük mesafedeydi. Oraya gitmek için yelken açmaya gerek olmaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü bir liman kasabasında büyümüş olmama rağmen hiç gemiye binmemiştim. Gerçi daha önce hiç at arabasına da binmemiştim – en azından böylesi uzun bir yolculuk için. O kadar zaman oturmaktan bacaklarım ve sırtım ağrımaya başlamıştı ama şikâyet etmeye cesaret edemedim. Çok heyecanlıydım. Çok da kaygılı.

İmparatorluk sarayına dikiş yapacak kadar iyi miydim? Peki Yaz Sarayı'nda İmparator Khanujin'i görecek miydim? Eğer onun terzisi olacaksam görmek zorundaydım. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Hükümdarım hakkında pek bir bilgim yoktu. Tıpkı Finlei gibi ejderha yılında doğmuştu, bu da yirmi üç yaşında olduğu anlamına geliyordu. Anlatılan hikâyelere bakılırsa Beş Kış Savaşı sırasında ateşli bir savaşçıydı, tek bir baş hareketiyle bir adamın sadakatini kazanabilirdi ve öyle yakışıklıydı ki güneş onun yanında sönük kalırdı. Onu gören herkes ona âşık olurdu.

Ama tüm bunlar sadece rivayet mi merak ediyordum.

Eğer imparator gerçekten bu kadar mükemmel olsaydı, A'landi'yi savaşa sokmazdı – ülkenin ikiye bölünmesini engellemek için bile. O hain Shansen'den tahtını korumak için bile.

İyi bir imparator, abilerimi benden almazdı.

Parmaklarımı kucağımın üzerinde sıktım, baskı irkilmeme ne-

den oldu. Acı, savaşın aileme nelere mal olduğunu her hatırlayışımda olduğu gibi dağılmak istemekten alıkoydu beni.

Erkekler ağlamaz, diye azarladım kendimi. Pencereye döndüm ve elimin tersiyle burnumu sildim.

Başka şeylere odaklanmaya çalıştım. Ellerimin boş kalması beni daima kaygılandırırdı, ben de kazak örerek kendimi oyalardım. Hızlıydım, işimi bitirdiğimde ipliği söküp bir tane daha örer ve sonra da bir pamuklu parçası üzerinde nakış çalışırdım.

Bakan Lorsa, sormaya cesaret ettiğim az sayıdaki sorunun hiçbirini cevaplamadı ve sohbete girmedi. Bir ayı gibi uyudu ve bir ayının iki katı berbat kokuyordu. Yediği her şeyi geğiriyordu, ben de yolculuğun büyük bir kısmını başım arabanın penceresinden dışarıda, bir yandan örerken bir yandan da A'landi arazilerinin değişen kokularının tadını çıkararak geçirdim.

Beşinci gün uzaklarda Yaz Sarayı'nı gördüm. Arabanın bulunduğu yerden bakılınca başparmağımın tırnağı kadardı ve Şakıyan Dağlar'ın arasında, Jingan Nehri boyunca uzanan geniş bir vadide konuşlanmıştı. Sarayın ihtişamına dair hikâyeler duymuştum –eğimli altın çatıları, parlak kırmızı sütunları ve fildişinden duvarları– ve saray yavaş yavaş büyüyüp benim için daha da gerçek bir şeye dönüşürken heyecanla titredim.

Tepemizde bir şahin hızla uçtu, kar değmiş gibi duran kanatlarının ucu dışında simsiyahtı. Pençelerinde altın bir şey parlıyordu – bir yüzük ya da bileklik gibi bir şey.

"Ne tuhaf bir kuş," dedim dalgınca. "İmparator'un mu? O... kelepçeye bakılırsa öyle olmalı. Peki ormandan bu kadar uzakta ne yapıyor?"

Sesim uyumakta olan Lorsa'nın kıpırdanmasına neden oldu ve onu uyandırdığım için bana kaşlarını çatarak baktı.

"Bakın," dedim pencereden dışarı işaret ederek. "Şahin."

"Bir baş belası," diye mırıldandı, şahin bir çığlık atarken. "Lanetli kuş."

Şahin havada dalışa geçti, arabanın yanına hızla gelirken devasa kanatlarını açtı. O kadar yakındı ki gözlerini görebiliyordum. Sarı sarı parlıyorlardı ve keskin bir idrak okunuyordu orada; bakışlarımı yakaladı ve kuş sanki hatlarımı izleyerek beni işaretlermiş gibi uzun uzun baktı.

Ben de ona baktım. Şahinin ifadesi... neredeyse insansıydı.

Büyülenmiş şekilde, boynunu okşamak için parmaklarımı uzattım. Şahin aniden irkilerek ok gibi fırlayıp uzaklaştı. Tekrar gökyüzüne hızla yükselerek saray arazisindeki bir ağacın ardında gözden kayboldu.

Araba bizi bir tepenin yamacında indirdi. Visterya sarmaşıkları hafif bir rüzgârla salınıyor, hizmetkâr girişine uzanan seksen sekiz basamağa hoş bir koku saçıyordu. Bu yokuşun bizi yerimizde tutmanın ve bize İmparator Khanujin'in, Göklerin Oğlu'nun çok aşağısında olduğumuzu hatırlatmanın bir yolu olduğunu sonradan öğrendim.

Bacaklarımı esnettim ve o kadar uzun süre oturmaktan kaskatı kesmiş baldırlarımı hissederek hafifçe inledim.

Lorsa pis bir sırıtışla, "Seni basamaklardan taşıyacak kimse yok," dedi.

Keton'un bastonunu elimde tuttuğumu hatırlayana kadar ne demek istediğini anlamadım. "Ah, benim için endişelenmeyin."

Lorse'un endişelendiği yoktu zaten. Beni ardında bırakarak basamakları hızla çıktı.

Aceleyle peşinden ilerledim. Eşyalarımı taşımaktan omuzlarım ağrısa ve bacaklarım bükülüp dönse de –Keton'un bastonunu nasıl kullanacağım konusunda kafam karışmıştı– dinlenmek için durmadım.

Her şeyin başlayacağı yer burasıydı. Ailemin adının şerefini geri kazandıracağım yer. Bir kızın A'landi'deki en iyi terzi *olabileceğini* kanıtlayacağım yer.

• • •

Yaz Sarayı altın çatılı otağlardan, arnavutkaldırımlı dolambaçlı yollardan ve şahane planlanmış bahçelerden oluşan bir labirentti. Pembenin ve morun her tonunda tomurcuklar açmıştı ve etraflarında kelebekler uçuşuyordu.

Baktığım her yerde gri-lacivert tunikler giymiş siyah, ince uzun sakallı adamlar vardı. Hizmetkârlar ve düşük seviye yetkililer her an eğilmeye hazır hâlde, hafif öne meyilli yürüyorlardı. Parlak maviler içindeki haremağalarıysa tam aksine, yelpazelerini yanlarında kapalı tutarak sanki sırtlarında iğneler varmış gibi dimdik yürüyordu. Lorsa onlara ters ters bakmadan önce birkaçı nazik tebessümlerle beni karşıladı, bu kadarı da biraz daha rahat enfes almama yetti. Belki de saraydaki herkes Lorsa kadar tatsız değildi.

Elinde bademli kurabiye ve dumanı tüten kestaneli keklerle dolu bir tepsi taşıyan bir hizmetkâr yanımızdan geçti ve dar yolda Lorsa'nın peşinden ilerlerken karnım guruldadı. Binalar giderek daha yakınlaşmış, ağaçlar ve çalılar biraz daha az biçilmişti. Hizmetkârların konutlarına gelmiştik.

Geniş, açık bir kemerli geçidin orada nihayet ona yetiştiğimde Lorsa sabırsızdı. "Burası Azami Gayret Salonu," diye duyurdu. "Burada çalışacaksın."

Topallayarak içeri girdim, girişte beni A'landi'nin efsanevi âlimleri Üç Büyük Bilge'nin gerçek boyutlu heykelleri karşıladı. Salonun zemini porselen gibi soğuktu, duvarlara üstüne resim yapılmış parşömenler asılmıştı: Çoğu, Kudretli Majesteleri'nin sevdiği aforizmalardı ve diğerlerinde de şakayıklar, kedibalıkları ve turnalar vardı. Dışarı açılan kafesli pencereler dışarıdaki gerçek kuşların seslerini içeri taşıyordu. Şahin yoktu ama akşamın çöktüğü saatler olmasına rağmen çok sayıda tarlakuşu ve ardıçkuşu vardı.

Burası şimdiye kadar içinde bulunduğum en büyük odaydı — Calu'nun babasının mutfağından en az on kat büyüktü ve Kamalan Limanı'nın tapınağının da üç katı kadar vardı. Salonun köşesinde çıkrıklar ve her birinin üzerinde bir dokuma tezgâhı, bir kasnak, bir de iplik, iğne ve çuvaldızlarla dolu bir sepet bulunan on iki masa

vardı. Çalışma alanları katlanır ahşap panellerle ayrılmıştı ve üzerlerinde kumaş asmak ve yaymak için kancalar vardı.

On bir terzi çoktan çalışma bölmelerinde yerlerini almıştı ve fısıldaşarak bana bakıyorlardı.

Bakışlarımı yere çevirmeye başladım, sonra çenemi kaldırıp kaşlarımı çattım.

"Bunlar da imparatorluk terzileri mi?" diye sordum Lorsa'ya, peşinden olabildiğince hızlı aksarken.

"Yalnızca bir tane olacak." Haremağası salonun diğer tarafına, daha az güneş alan kısma doğru ilerlemeye devam etti. Bir masayı işaret etti. "Kovulana kadar çalışma alanın burası olacak."

Kovulmak mı? "Affedersiniz, efendim. Kafam karıştı."

Lorsa bana baktı. "Majesteleri'nin dikkatine sunulacak tek terzi olduğunu düşünmedin ya?"

"Ta-tabii ki hayır," diye kekeledim.

"Elbette Majesteleri'nin önceden test etmeden bir terzi alacağına ihtimal vermemişsindir."

Şimdi hatamı anlıyordum. Seçildiğimi düşünmekle nasıl da saflık etmiştim – ailemin onurunu kurtarmanın bu kadar zahmetsiz olacağını düşünmekle.

Hayır, hayır. Durum hiç de öyle değildi.

O konumu elde etmek için rekabet edecektim. O diğer on bir terzi – onlar benim rakiplerimdi!

Cesaretimi toplayarak onlara baktım. Her biri en iyi kıyafetlerini giymişti. Yer yer yeşim ve inci parıltıları, kadife ceketler, ipek püsküllü brokar yemeniler ve altın işlemeli kemerler görüyordum... ve birdenbire neden gözlerini bana diktiklerini anladım. Aksamam ya da açık ara en gençleri olmam yüzünden değildi.

En kötü giyinenleri bendim! Gömleğimin boyası solmuş, kumaşı yıpranmış, pantolon paçalarım ayak bileklerime toplanmıştı – gömleğimin kolları da çok uzundu.

Ne tür bir terzi kendi pantolonunu bile dikemez, kendine uyacak bir gömlek yapamazdı ki?

Yanaklarım yandı, başımı utançla eğdim. Arabada aptal bir kazak örmek yerine Keton'un kıyafetlerini onarmak aklıma gelseydi keşke diye düşündüm.

Sepetimi ve omuz çantamı masama bıraktım ve eşyalarımı çıkarmaya başladım. Karşımdaki terzi yanındakine benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Gidecek ilk adayın o olacağına yüz *jen*ine bahse girerim," dedi.

Kıs kıs gülme sesi geldi. "Bunun *aksi* için neden bahse gireyim ki?"

Yüzüm daha da kızardı ve onlara ters ters baktım. Sonra kollarımı kıvırarak sandalyeme oturdum ve Lorsa'ya baktım.

"Artık on ikiniz de nihayet bir araya geldiğinize göre," diye duyurdu bakan, "imtihana başlayabiliriz. Yalnızca A'landi'nin en iyi terzisi imparatorluk ailesine hizmet etmeye çağrılacak. Usta Huan otuz yıl bu görevi yürüttü ama geçtiğimiz günlerde vefat etmesiyle mevki boşta kaldı. Kudretli Majesteleri sonsuz bilgeliği ve görkemiyle, A'landi'nin her yerinden terzileri bu büyük şeref için rekabet etmeye davet etti.

"Çoğunuz daha önce saray terzisi olarak hizmet verdiniz ama imparatorluk terzisi, Majesteleri'nin sadık hizmetkârlarının en saygınları ve ayrıcalıklıları arasındadır. Ömür boyu yürütülen bir görevdir bu ve onu hak edene bolluk bereket getirir.

"Bugün buradaki terziler arasından yalnızca birisi Kudretli Majesteleri'nin hizmetkârları arasındaki boşluğu dolduracak ve hemen Leydi Sarnai için çalışmaya başlayacak."

Leydi Sarnai mi? Bu hiç mantıklı değildi. "Görevin Majesteleri için olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Bir şeyler söylediğini duyuyorum, Keton Tamarin," dedi Lorsa. Boncuk gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Tehlikeli bir an için sesimi abime benzetmeyi unutmuştum. Lorsa fark etmiş miydi?

"Bir şey söylemek istiyorsan sesini yükselt."

"Eee." Ağzım birdenbire kurudu. Boğazımı temizledim ve en derin, erkeksi sesimi çıkarmaya çalıştım. "Bu görevin İmparator Khanujin için terzilik yapmak olduğu izlenimine kapılmıştım, efendim."

"Görevin İmparator'u memnun etmek," diye düzeltti haremağası beni. "O da yeni imparatorluk terzisinin Leydi Sarnai'nin gardırobunu hazırlamasını istiyor."

Başımı eğdim ama hemen öncesinde önümdeki terzilerin bakıştıklarını gördüm. "Anlaşıldı, efendim."

Sorum diğer terziler arasında bir huzursuzluk kıpırtısına yol açmıştı. Herkes Shansen'in kızına hizmet etme fikrine sıcak bakmıyordu, özellikle de savaş biteli çok olmamışken.

Bakan Lorsa devam etti, "Yeni imparatorluk terzisi seçildikten sonra ilk görevi Leydi Sarnai'nin düğün kıyafetini yapmak olacak, yani imtihan sürecinde tasarımlarınızın Majesteleri kadar Leydi Sarnai'yi de memnun etmesi büyük önem taşıyor.

"Basit bir görevle başlayacağız. Leydi Sarnai çok daha soğuk olan Kuzey'den geldiği için Yaz Sarayı'nın ılıman havasına uygun pek kıyafeti yok. Majesteleri, hafif akşam esintilerine uygun bir şalı olmasını istiyor."

Şal mı? Göğün dokuz katı adına, Leydi Sarnai terzinin becerisini bir şaldan nasıl anlayacaktı ki?

"Her birinize bir top beyaz ipek verilecek. İpeğinizi uygun gördüğünüz biçimde kesebilirsiniz; şeridin her köşesinde Kudretli Majesteleri'nin mührü basılı. Dört mühür de tasarımınızda yer almalı. Bu görevde yalnızca malzeme dolaplarındaki boyalar, nakış ipleri ve kurdeleler kullanılabilir. Terzilerin dışarıdan yardım alması yasak. İşlerinizi yarın sabah incelenmeye hazırlayın."

Yarın mı? Etrafıma baktığımda bütün terzilerin sırtlarının kaskatı kesildiğini gördüm. Herkesin benim kadar şaşırdığı aşikârdı ama kimse bir şey demeye cesaret edemeyince ben de sessiz kaldım.

"Yarın sabah Leydi Sarnai imtihanın bir sonraki turuna kalacak terzileri belirlemeye gelecek," diye devam etti Lorsa. "Shansen'in de tıpkı imparator gibi miras yoluyla edinilen bir unvan olduğunu ve A'landi'nin askeri liderlerinin süregelen kan bağının bir parçası olduğunu unutmayın. Leydi Sarnai'ye Ekselansları diye hitap edilecek, anlaşıldı mı?" Bakan, anladığımızı mırıldanmamızı bekledi. "Güzel. Bilgeler, ona layık bir hüner göstermeniz için size ilham olsun."

Bir gong ya da zil çalmadı ama bu sözler kulaklarımda özgürlük olarak çınladı. Doğruldum, kumaş topuma ve çizim defterime uzandım. Diğer terziler çoktan hararetle bir şeyler tasarlamaya başlamıştı ama benim Leydi Sarnai'nin şalı için ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

On bir terli, müthiş rekabetçi adamla çevrili olmak da ilham verecek gibi değildi. Ben de dolaptan birkaç malzeme alarak, kendi yolumu bulmak üzere Azami Gayret Salonu'ndan çıktım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yeni evim L şeklinde dar bir odaydı, içerisinde bir portatif karyola ile ancak bir mum konacak kadar sabit görünen üç ayaklı bir masa vardı. Ayrıca ahşap pencere pervazında içinde dua için tütsü bulunan pirinçten bir kap, tavandan sarkan bambu bir fener ve içinde bir sineğin boğulmuş olduğu porselen bir lavabo da vardı.

"En azından temiz," dedim yüksek sesle. "Kimseyle paylaşmam da gerekmiyor."

Neredeyse bir haftadır ilk kez yalnız kalıyordum. Başımı boyalı duvara yasladım ve kendime zaman ayırmaya ihtiyaç duymamın gerçek nedenini irdelemeden önce biraz soluklandım.

Ağır ağır gömleğimin düğmelerini açtım. Bütün gövdem acıdan zonkluyordu. Göğsüm bir kıza göre nispeten düzdü ama yine de etrafına kumaş şeritleri sararak önlemimi almıştım ve beş günlük yolculuğun ardından müthiş rahatsızdım. Kumaş parçalarını çözmeye cesaret edemedim ama elimi su tasına daldırarak terimi sildim.

Acıya alışmalıydım.

Gömleğimin düğmelerini tekrar ilikleyerek çantamı yatağın üzerine boşalttım. İlk kez, aletlerimi görmek bana ilham vermiyor ya da beni rahatlatmıyordu. Derin derin iç çektim. Yarın sabaha kadar koca bir şal işlememin imkânı yoktu.

Ama boyayabilirdim.

Tam fırçalar için eşyalarımı karıştırmaya başlayacakken içinde babamın makasının bulunduğu tomar gözüme çarptı. Meraktan içini açıp makası elime aldım, loş ışıkta parlıyordu. Tutma yeri be-

nimkinden daha ince ve zarifti ama saplarına oyulmuş güneş ve ay figürleri dışında bir özelliği yoktu. Üstelik fazladan bir makasa da ihtiyacım olmadığından onu tekrar kumaşa sardım ve karyolamın altına ittirdim.

"Evet, getirdiğim boya kapları neredeydi?" diye mırıldandım eşyalarımın altını üstüne getirirken. "Salonda mı bıraktım?"

Öyle olmalıydı. İnleyerek Azami Gayret Salonu'na doğru topalladım. Yolda kimseyle karşılaşmamayı umuyordum ama yanından geçerken ihtiyar bir adam bana el salladı.

İriyarı, kalın belli bir adamdı ama parmakları incecik ve hünerli görünüyordu. Kuşağına şöyle bir bakmak onun da terzi olduğunu anlamaya yeterdi: Nasıl ki bir general madalyalar kuşanırsa biz de dikiş iğneleri ve toplu iğneler takardık. Onu selamlamak için durdum. Benim becerilerim üzerine bahse tutuşacak biri değildi – o kadarını biliyordum.

"Sen Usta Tamarin'in oğlu olmalısın," dedi. "En kolay tanınan yüz seninki. Sakal bırakacak yaşa bile ancak gelmiş gibisin!"

Bunu o kadar neşeyle söyledi ki kendimi dizginlemeyi unutarak güldüm.

"Wing Longhai," diyerek kendini tanıttı. "Bansai Bölgesi'nden."

İsmi tanımıştım. Usta Longhai, erkek kıyafetleri yapmasıyla nam salmıştı; en meşhur âlimleri ve en yüce asilleri giydirirdi. İmparator Khanujin'in babası için bile bir kıyafet yapmıştı.

"Keton Tamarin," diye yanıtladım. "Kamalan Limanı'ndan, Gangsun'un güneyi."

Longhai gülümsedi. Yüzü pürüzlüydü ve derin çizgilerle doluydu; tenine usta bir terzinin göreceğinden daha çok güneş değmişti ki bu onun da benim gibi mütevazı bir kökeni olduğunu gösteriyordu. Yine de kıyafetleri gayet kaliteliydi ve üzerinden sandal ağacı ve lotus rayihalarına karışmış zayıf bir pirinç şarabı kokusu geliyordu.

"Ah," dedi. "Güney'den geliyormuş gibi göründüğünü düşünmüştüm. Bunu şans ve sabır tılsımları getirdiğine yoruyorum. Ka-

rım üzerimi tılsımlarla doldurmadan evden çıkmama bile izin vermez. Usta Yindi'nin masasında şimdiden bir düzinesi asılı!"

Elimle bastonumu kavradım. "Ben öyle şeylere inanmam."

"Bir de kendine Güneyli mi diyorsun?"

"Kamalan Limanı çok küçüktür," diye yanıtladım kısa keserek. "Orada büyüye pek yer yok."

Longhai bana bakarak başını iki yana salladı. "Büyünün Kamalan Limanı'nda yeri olmayabilir ama artık imparatorluk sarayındasın. Fikrini değiştireceksin. Özellikle de İmparator'un Başbüyücü'süyle tanıştıktan sonra."

Bir kaşımı kaldırdım. "Baş" olsun ya da olmasın, büyücüler hakkında sayıca az oldukları ve diyar diyar gezdikleri dışında pek bir şey bilmiyordum. Bana pek de sadık danışmanlarmış gibi gelmiyorlardı, o yüzden de kralların ve imparatorların onları neden bu kadar el üstünde tuttuklarını anlamıyordum.

Longhai yüzündeki şüpheci ifadeyi fark etmiş olacak ki, "Başbüyücü, pek çok konuda İmparator Khanujin'e danışmanlık yapıyor. İmparator'un babasına yıllarca hizmet etti ama biraz olsun yaşlanmadı! Bazı terziler onunla arkadaşlık kurmaya çalışıyor – bir avantaj için yapmayacakları yok," dedi.

"Büyü kullanmak hileye girmez mi?"

"Ben olsam haksız avantaj derdim. Ama hile?.." Longhai kıkırdadı. "İmparator'un imtihanının yalnızca becerilerin rekabeti üzerine olacağını mı sanıyorsun?"

Omuz silktim. Büyüye her zaman şüpheyle yaklaşmıştım. Ama zaten iğne iplikle bir araya getiremediğim çoğu şeye şüpheyle yaklaşma eğilimindeydim. "Başka ne sınanacak?"

"Öğrenmen gereken çok şey var," dedi ama kaba değildi.

Birlikte Azami Gayret Salonu'na yürüdük, dolambaçlı patikalarla, erik ve çam ağaçlarıyla dolu bir bahçenin etrafından dolandık.

"Semavi Huzur Avlusu. Oradaki çağlayanın ötesine geçmemiz yasak, izin almadan gidemeyiz." Longhai sesini alçalttı. "Ama bu şöyle bir göz atamayacağımız anlamına gelmez."

Başını eğerek çömeldi ve aynısını yapmam için beni de dürttü; sonra işaret etti. Bahçenin uzak ucunda hızlı adımlarla yürüyen bir kadını üç hizmetkâr takip ediyordu.

Fildişi teni, dalga dalga dökülen simsiyah saçları ve kuğuyu andıran boynuyla güzel bir kadındı. Nedimelere ve yürüyüşündeki asalete bakılırsa doğuştan asilzade olduğu açıktı ama giyimi bir tuhaftı: Çuhadan yapılma, ayak bileklerini üstünkörü örten, basit, soluk mavi bir iç gömleği ile deri çizme giymişti – omuzlarının üzerinde de kapitone bir kürk manto vardı ki bu ılıman havaya pek uygun sayılmazdı.

Nedimeler ona yalvarıyordu. "Ekselansları, karşılama ziyafetinize çok zaman kalmadı. Üstünüzü değiştirmeyecek misiniz?"

"Giydiklerimin nesi varmış?" diye yanıtladı leydi. Sesi sertti ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Nedimeleri peşinden gitti. "Ekselansları, lütfen!"

Leydi onların yakarışlarına kulak tıkayarak hızla ilerledi. Arkasında o güne dek gördüğüm en kocaman adam vardı. Bir ayı kadar iriydi ve bütün patikanın küçük görünmesine sebep oluyordu. Sakalı keskin bir netlikle kırpılmıştı ve çekik gözlerinin üzerine kalın, simsiyah kaşları vardı.

"Ekselansları," dedi pes, pürüzlü bir sesle. "Nedimelerinizin tavsiyelerine kulak vermelisiniz. Lütfen. Babanızın arzusu bu."

Leydi hareketsiz kaldı. Adama bakmıyordu ama aralarında bir gerilim alevlendi. Kadın çenesini kaldırdı. "Sen de onun tarafını tutacaksın, değil mi Lord Xina?"

Lord Xina karşılık olarak hafifçe başını mı eğdi yoksa başını sallayarak onu onayladı mı göremedim ama kadın başnedimesine döndü. "Pekâlâ," derken sesi öncekinden daha titrekti. "Majesteleri nasıl kıyafetler önermiş bir bakacağım. Ancak herhangi birini giyeceğime dair bir söz vermiyorum."

Leydi duyma mesafesinden çıkınca Longhai ayağa kalktı. "Güzel, güzel. Buna değdi diyebilirim. Yarın diğerlerinden bir adım öndeyiz. O kadın, Shansen'in kızı Leydi Sarnai'ydi."

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. *O kadın*, imtihan boyunca kıyafet dikeceğimiz kadın mıydı? Onu babası gibi bir savaşçı olarak canlandırmıştım gözümde – zırh kuşanıp pantolon giyen, kadınsılıktan hiç iz taşımayan, yabani ve vahşice büyümüş bir kız. Leydi Sarnai öfkeli görünüyordu ama aynı zamanda... güzeldi de.

Longhai'nin kırışık yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Görüyorum ki beklediğin gibi değil."

"O çok zarif," diyebildim yalnızca. "Peki arkasındaki adam?"

"Lord Xina," diye yanıtladı Longhai kısık bir sesle. "Shansen'in gözde savaşçısı ve en güvendiği danışmanının oğlu. Onun varlığı Majesteleri'ne karşı bir hakaret."

"Hakaret mi?"

"Ateşkes ilan edilmeden önce Lord Xina'nın Leydi Sarnai'yle nişanlandığına dair rivayetler var. Sevgilisi olduğuna dair. Ama hepsi saray dedikoduları. Kimse kesin olarak bir şey bilmiyor." İhtiyar terzi bir cep şişesi çıkarmak için cübbesine uzandı. Şişeyi önce bana uzattı ve ben reddettikten sonra uzunca bir yudum aldı.

Shansen'in kızının Lord Xina'yla konuşma tarzını düşündüm – sesindeki o hoşnutsuzluk sevgilisine mi yönelikti yoksa babasına mı? Ya da her ikisine birden mi?

Bu sırada Longhai cep şişesini kapadı. "Kürk mantosunu gördün mü? Tavşan, tilki, kurt, en az üç farklı ayı. Kuzeyliler yalnızca avladıklarını giyerler – Leydi Sarnai epey becerikli olmalı." Anlayışlı bir edayla iç çekti. "Buradaki yaşama alışmak onun için kolay olmayacak." Bir sır paylaşacakmış gibi bana doğru eğildi. "Ama Majesteleri'ni sinirlendirmek hoşuna gidiyor gibi. İmparator ve onun savaş bakanlarıyla çay içmek için pantolon giymiş."

Leydi Sarnai cüretkârdı. Bu ona olan saygımı artırdı mı yoksa azalttı mı bilmiyordum.

"Eminim yarın bundan bahsedildiğini duyarız," dedi Longhai, salona yaklaşırken.

Keşke Longhai'nin masası benimkinin yanında olsaydı ama odanın diğer ucundaydı. O yüzden masama tek başıma döndüm,

bir şal tasarlamak için çizim defterimi çıkardım ve etrafımdaki terzilere selam verme zahmetine bile girmedim. Varlığıma sinirlendiklerine dair bir his vardı içimde.

Neyse ki onlar da beni görmezden geldi. İmtihan için gelen son terzi olduğumdan, en kötü masa bana verilmişti – camlardan en uzak ve ortaya doğru, yani çalışmalarım herkesin görebileceği şekilde açıktaydı.

Longhai dışındaki terzilerin hiçbiri kendilerini bana tanıtmamış olsalar da sohbetlerinin kulak misafiri olduğum bölük pörçük parçalarından kulağıma tanıdık isimler çalındı. Tıpkı Longhai gibi onlar da tarzlarını inceleyerek ve işlerimi onlarınkine benzetmeye çalışarak büyüdüğüm ustalardı; bunlar ben doğmadan çok önceden beri dikiş diken adamlardı.

Usta Taraha ve Usta Yindi, farklı nakış ekollerinden geliyorlardı ama ikisi de dehaydı: Taraha çiçeklerde uzmanlaşmıştı, Yindi ise çift taraflı nakışta. Usta Boyen düğüm atmakta müthişti, Usta Delun brokarları kimsenin yapamayacağı biçimde dokuyordu. Usta Norbu da asilzadelerin gözdesiydi.

Peki ya ben? Gangsun'da yaşadığımız dönemde, babam ziyarete gelen arkadaşlarından bana bölgesel tarzları ve el sanatlarını öğretmelerini isterdi. Kamalan Limanı'ndayken de benimle konuşan her tüccar ve terziden teknikler kapmıştım.

Ama ben bir usta değildim ve bir itibarım yoktu.

"Sen!" diye gürledi adamın biri, endişeli düşüncelerimi bölerek. "Güzel çocuk!"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama başımı çevirdim. Usta Yindi, Longhai kadar şişman olmasa da tombul, geniş burunlu biriydi ve sürekli bir şeylere yüzünü ekşitirmiş gibi görünüyordu. Yanaklarına doğru uzanan gri favorileri dışında keldi. İronikti çünkü sakalı o kadar uzundu ki neredeyse dizlerine değiyordu.

"Buraya bak," dedi. "İpeğini ben alabilir miyim? Nasılsa yakında eve döneceksin, o yüzden kullanacak birine versen iyi olur."

Bir kahkaha tufanı koptu. Eve gönderilecek ilk kişinin ben ola-

cağım konusunda hemfikir görünüyorlardı. Dudaklarım ince bir çizgi hâlini aldı.

"Çocuğu rahat bırak," diye araya girdi Longhai. "Madem hepiniz o kadar iyisiniz, fazladan ipeğe ihtiyaç duymamanız gerekir."

"Ayak takımıyla arkadaşlık ediyorsun ha, Longhai?" dedi Yindi. "Senden de başka bir şey beklemezdim." Tekrar bana döndü. "Kendine iğne batırmayacağına emin misin?" diye dalga geçti. "Çenem çocukluğumdan beri bu kadar pürüzsüz olmamıştır herhalde."

"Ayağına ne oldu senin?" diye araya girdi başka bir terzi.

Sayfanın üzerindeki mürekkep dağıldı. Sayfayı çevirdim ve çizimime baştan başladım. *İnsanlar görmek istediklerini görür,* diye hatırlattım kendime. *Kız gibi oğlan olmak, oğlan gibi kız olmaktan iyidir.*

"Sağır mısın, güzel çocuk?"

"Yoksa yalnızca topal mısın?"

Bu kez çizimi bıraktım. "Savaştaydım. Ayrıca kırık bir bacak, ellerimi kullanamayacağım anlamına gelmez," diye çıkıştım küstahça. "Herhangi birinizden daha hızlı dikiş yapabileceğime bahse girerim."

Usta Yindi kahkaha attı. "Onu göreceğiz. Ben senin yaşındayken hâlâ ustam için gömlek yıkardım. Beni dokuma tezgâhının yanına bile yaklaştırmazdı." Bir homurtu çıkardı. "Şu ellerine bir bakayım, güzel çocuk. Bir terziyle yıkamacı oğlanı ayırt edebilirim."

Nasırlarımı göstermek için parmaklarımı açtım. Abilerim, parmaklarım bir erkeğinki kadar kaba olduğu için asla koca bulamayacağımı söyleyerek dalga geçerlerdi benimle.

"Ee?" dedim. "Terzi mi yoksa yıkamacı mı?"

Yindi burnundan soludu ve bir eliyle sakalını sıvazlayarak kendi iskemlesine döndü.

Longhai masama gelip bir elini paravanımın üzerine dayadı. "Yindi konusunda endişelenme," dedi. "Havlar durur sadece."

"Usta Longhai bilgece konuştu," diye araya girdi Norbu beni şaşırtarak. Bunca zamandır sessizliğini korumuştu ve masama yaklaştığını bile görmemiştim. "Zamanımızı çocukla uğraşmaya harcarsak iş yapamayacağız." Üç Bilge'nin heykellerine işaret etti.

"Tanrılar bizi dinliyor, ustalar. Onların gazabını üzerinize çekmek ister misiniz?"

Terzilerin hepsi teker teker başlarını iki yana salladı. Masasının üzeri, iblisleri ve şanssızlığı kovması için asılmış tılsımlarla dolu olan Yindi bile kaşlarını çattı.

"O hâlde işinizin başına dönün."

Norbu, başkent Jappor'da emrinde yüzden fazla terzinin çalıştığı kendine ait bir dükkânı bulunduğundan tesirli bir adamdı. Aramızdaki en zengin ve en güçlü adam oydu. Kızı önemli bir devlet görevlisiyle evlenmişti. Asilzadelerden sayılırdı.

"Artık seni rahat bırakacaklarını sanıyorum," dedi Norbu, konuşmalar kesilince. Bana gülümsedi ve içimde artık ona bir şeyler borçlu olduğuma dair aşikâr bir his belirdi.

"Teşekkürler," dedim.

Masamın üzerine koyduğum ipliklerle oynadı. Norbu bana tıka basa doldurulmuş bir kertenkeleyi andırıyordu – bedeni ince uzun, karnıysa yusyuvarlaktı, gözleri yarı açık yarı kapalı olduğundan aldatıcı bir biçimde uykulu görünüyordu. Yindi gibi kaba değildi ama yine de eşyalarımı bırakmasını istiyordum.

"Burada, imtihanda babanın yerini aldığını duyduk," dedi. "Yaptığın soylu bir iş. Benim babam ben doğmadan ölmüş ama Usta Huan –İmparator'un son terzisi– babam gibiydi."

Çalışmaya can atan ellerimi kibar olabilmek için birleştirdim. "Onun ustanız olduğunu bilmiyordum."

"Uzun zaman önceydi," diye yanıtladı Norbu, burnunu çekerek. "Ama yine de geçen ay Jingan Nehri'nde cesedini bulduklarında canım yandı."

Yutkundum. "Duyduğuma üzüldüm."

"Tam da bu salonda, düzinelerce çırağıyla birlikte çalışırdı, bilirsin. Zaman zaman ben bile yardımına gelirdim." Norbu duraksadı. "Nedimeler, hayaletinin bazı geceler saraya geldiğine yemin ediyor."

Kolumdan bir ürperti geçti. "Ben hayaletlere inanmam."

"Ben de." Norbu başını yana yatırdı, bilyeye benzeyen gözleri beni inceliyordu. "Diğerleri konusunda endişelenme, genç Tamarin. Sana göz kulak olacağım."

Nihayet beni yalnız bıraktığında rahatladım ve ipek şalı kolumun üzerine attım. İpeğin tenin üzerinde doğal bir hafifliği vardı. Onu bu kadar aranan, bu kadar pahalı kılan da buydu.

Boyama konusunda Usta Longhai gibi iyiydim ama asıl güçlü yanım Usta Yindi ve Usta Taraha gibi nakıştı. Bir bahçe çizip çiçeklerini nakşetmeye karar verdim. Şakayıklar, zambaklar ve krizantemler, bir de parmağında yusufçuk tutan bir leydi. Onlarca kez uyguladığım bir sahneydi ve boya hızla kururdu. Şalı tamamlamak için tek bir günümüz varken gereksiz riskler almanın zamanı değildi.

Saatler geçti. Resim işi ellerimi ve zihnimi oyaladı ama diğer terzilerin sonu gelmez laflamaları ısrarlı bir uğultu oluşturuyordu.

"Bu hizmetkârların işi," diye homurdandı biri. "Çocukluğumdan beri püskül bağlamak zorunda kalmamıştım."

"Boyama daha kötü."

"Hepsi hainin kızına terzi olabilmek için. Bunun ihtişamı nerede?"

"Majesteleri'ne hizmet etme ayrıcalığı yeterince büyük bir onurdur," diye araya girdi Longhai. "Daha fazlası için Yüce Tapınak'ta rahip olmamız gerek."

Saat gece yarısını geçene kadar konuştular da konuştular. Gözkapaklarım düşmeye başladı. Kamalan Limanı'ndan ayrıldığımdan beri doğru düzgün bir gece uykusu çekmemiştim.

Hayır, tetikte kalmam gerek. Eğer şimdi uyursam işi asla bitiremem.

Parmaklarımı esnettim ve ensemdeki ağrıyan bir kası ovuşturdum. Bütün bedenim gerilmişti. İşimin üzerine saatler boyu eğilmek fazlasıyla alışkın olduğum bir şeydi ama etrafım on bir başka terziyle çevriliyken değil. Komşularımın ilerleyişine göz atma arzusu çok büyüktü ve herkesin konuşması odaklanmamı güçleştiriyordu.

Omuzlarımı arkaya doğru attım ve resmettiğim manzarayı boz-

mamaya dikkat ederek şalın kenarlarına nakış işlemek için iğnemi aldım.

"Bandeiya Leydisi için bin şakayık işli bir pelerin yapmıştım," diyordu Usta Taraha. "O kadar bayıldı ki bana ödemeyi en kaliteli yeşim kolyesiyle yaptı. Kızım, babası ben olduğum için çok şanslı. Kolyeyi çeyizinin bir parçası olarak ona verdim."

"Ben Leydi Sarnai'yle şahsen tanıştım. Ne tercih ettiğini biliyorum."

"Barbarın kızını böyle kaliteli bir ipeğin içinde hayal edemiyorum. Ne israf ama!"

İpime düğüm attım ve makarasından kopardım. Keşke gevezeliklerine bir son verselerdi!

"Peki ya sen, Keton Tamarin?" diye seslendi Yindi salonun diğer tarafından. "Sessiz birisin. Majesteleri'nin bu küçük yarışmasını neden kazanmak istiyorsun?"

Donup kaldım. Ne diyebilirdim ki? İhtişam için oradaydım ama daha çok aileme yardım etmek istiyordum.

Mütevazı olma, diye uyarmıştı Keton beni. *Bir erkek hüneriyle böbürlenir. Daha azını göstermek, ondan utanıyormuşsun gibi bir izlenim verir.*

Olabildiğince kibirli bir edayla, "Çünkü A'landi'nin en iyi terzisi benim," dedim.

Birkaç adamın dalga geçtiğini duydum. "Daha erkek bile sayılmazsın."

"Gençliğin kendisi bir yetenektir," dedi Norbu onları yatıştırarak. "Ben Majesteleri'nin muhakemesine güveniyorum."

Yindi amansızdı. "Peki nasıl oluyor da en iyi terzi oluyorsun, genç Tamarin?"

Yutkundum ama cesurca konuştum. "Yün eğirebilirim, dokuma yapabilirim ve düğüm atabilirim. Nakışın dört ekolünü de inceledim. Uykumda bile yüz farklı dikiş atabilirim ve hızlıyım."

Birileri burnunu çekti. "Mükemmel bir tasarım sadece hızla ya da girift dikişlerle ilgili değildir."

"Biliyorum," diye devam ettim. "Aynı zamanda kompozisyonla da ilgilidir. Ve renkle–"

"Renkler konusunda benden daha çok şey bildiğini mi düşünüyorsun?" diye dudak büktü Yindi. "Peki, güzel çocuk, ne çıkaracaksın göreceğiz. Ben sabahı atlatamayacağına bahse girerim."

"Herhalde gözleri kapalıyken pantolon paçasını kısaltıp kenar da çekebiliyordur," diye mırıldandı Noyen benim duyabileceğim bir sesle. "O zaman neden köylü gibi giyiniyor?"

Benliğim bocaladı ama Longhai'nin cesaret verici tebessümünü yakaladım. "Görürsünüz," diyebildim yalnızca.

Daha fazla dikkat çekme, diye uyardım kendimi. *Zaten sende tuhaf bir şeyler olduğunu düşünüyorlar.*

Ellerim titredi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez ipliğimi iğne deliğinden geçirmekte sıkıntı yaşadım.

"Zorlandın mı, Tamarin?" diye dalga geçti Boyen. "İpliği yalamayı denemelisin." Ağzını yüksek sesle şapırdattı. "Çocuklara bunu yapmasını öğretirler."

Bunu daha fazla kaldıramayacaktım. Bastonumu aldım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Yorulmuş olamazsın ya, genç Tamarin?" dedi Norbu onun masasının önünden geçerken. "Neden biraz çay içmiyorsun?"

İyi bir fikirdi ve ona teşekkür etmek için başımı hafifçe eğdim. Çaylarımız salonun girişindeki bekleme odasında duruyordu, kendime bir fincan doldurup büyük bir yudum aldım.

Şalımı almak için masama döndüğümde çığlık attım. Birileri kumaşımın üzerine çay dökmüştü! Boyalar ipek kumaşın her tarafına bulaşmıştı. Leydi Sarnai'yi anımsatması için titizlikle çizdiğim kadın artık bir mürekkep lekesinden başka bir şey değildi.

Kim yapmıştı bunu? Terzilere baktım ama beni görmezden geldiler.

Dudaklarımı ısırdım ve mahvolmuş ipeği toparladım. Gözlerime yaşlar doldu ama onlara canımı yaktıklarını bilme zevkini yaşatmayacaktım.

"Yetti mi, güzel çocuk?" diye seslendi Yindi.

Norbu herkesin dikkatini çekmek için ellerini birbirine vurdu. "Genç Tamarin, eğer fazladan ipeğe ihtiyacın olursa benim artıklarımı alabilirsin. Ben uyuyacağım."

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Ama ben hallederim."

"Norbu," diye haykırdı diğerleri, "hemen yatacak mısın?"

"Ben yalnızken daha iyi çalışıyorum," dedi esnemesini bastırarak. "Ve sabahları."

Zarar görmüş ipeğimi çantama tıktım ve Norbu'nun peşinden dışarı çıktım, gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktan yüzüm yanıyordu.

Ilık gece havasına açılan koridorlar ay ışığı ve asılı fenerlerle zayıfça aydınlanıyordu. Odama ulaşana kadar, her birinin pirinçten tutacakları olan gri kapıları saydım.

Karyolamın üzerine yığıldım. Bu benim Kamalan Limanı'nda pantolon paçası yapıp düğme diken bir dikişçi olmaktan fazlasını yapmak için tek şansımdı. Bu, imparatorluk terzisi olmam, bütün A'landi'nin en iyisi olmam, tasarımlarımın kraliyet ailesi tarafından giyilip bütün ülkede takdir toplaması için bir şanstı.

Peki ya şimdi?

Derin bir nefes aldım. Finlei bu şekilde pes etmemi istemezdi. Sendo da. Tabii Keton da... *Babama ve Keton'a bakmak için bu mevkiyi kazanmalıyım. O zaman açlık çekmezler ve ben de Calu'yla evlenmek zorunda kalmam. O yüzden başarısız olmayacağım.*

Gömleğimin yeniyle gözlerimi kuruladım, ardından kalkıp şalımdaki hasarı incelemek için bir mum yaktım. Bütün öğleden sonramı ayırarak boyadığım çiçekler dağılmıştı. Onları silsem bile tasarımım mahvolmuştu. Hasarı gizlemenin tek yolu baştan başlamak, belki çay lekesinin ve bulaşmış boyaların üzerini nakışla kaplamaktı. Çalışmak için yalnızca bir gecem olduğu düşünülürse zorlu bir işti.

Bağdaş kurup oturdum, soluğumu verdim, çantamdan bir parşömen kâğıdı çıkardım ve bitkinlikle çizim yapmaya başladım.

Uyanık kall

Başımı duvara yasladım, kendi kendime sadece kısacık k«stireceğime söz verdim. Gözümü tekrar açtığımda mum sönmüş, dibinde erimiş bir mum gölü oluşmuştu.

"Şeytan soluğu!" diye küfrettim. Uyuyakalmış olmalıydım.

Bir mum daha yakıp ne kadar zaman kaybettiğimi anlamak için dışarıdaki aya baktım.

Şakaklarım zonkladı ve kafamda kısık bir uğultu belirdi.

İğne ve iplik aramak için elimi çantama uzattım ama parmaklarım babamın makasının başına değdi. *Tuhaf.* Makası karyolamın altına koyduğumu sanıyordum.

Makası omuz çantamın içine, diğer aletlerimin yanına koydum. Ama şalım mahvolmuşken makasın bana ne faydası olacaktı ki?

Sakinleş, dedim kendi kendime. *Böyle bir duruma düştüğünde ne yaparsın? Panikleyip daha çok hata yapmazsın. Sakinleşirsin. Yürüyüşe çıkarsın.*

Bir elimde fenerimi tutarak Azami Gayret Salonu'na geri döndüm. Artık tamamen boştu ve diğer terzilerin yaptıklarının yanından tek tek geçtim. Usta Boyen'in kumaş işçiliği hünerliydi, Usta Garad'ın boncuk işi zarifti. Longhai bir kuğu yapmış, etrafına ağaçlar işlemişti – bir sanat eseri olarak asılacak kadar güzeldi. Yindi'yse etkileyici bir biçimde neredeyse bütün şalı işlemişti.

Çizim defterimin sayfaları rüzgârdan olamayacak kadar ürkekçe hışırdadı. Umutsuzluğa düşmüş bir şekilde, defterimi bırakıp en yakın pencereye gittim.

Hayalet yok, dedim kendi kendime. *Sadece bir kuş.*

İç çekerek fenerimi masama bıraktım ve işlemeye başladım.

Başımdaki uğultu şimdi daha yüksek sesliydi. Yan tarafımda tuhaf bir titreşim hissederek aşağı baktım. İlk başta makasımdan geldiğini düşündüm ama bu imkânsızdı, ben de önemsemedim.

Derken makas parlamaya başladı.

Gevşek bir ipliği kesmek için makası elime aldım ve onu bırakamadığımı fark ettim. Zihin gözümde şalı tamamlanmış hâliyle

görebiliyordum – tıpkı çizdiğim gibi. Ama kalan saatler içinde onu tamamlayabilmemin imkânı yoktu.

Ama yapabilirsin, diye güvence verdi bana bir ses. *Benim* sesimdi ama her nasılsa daha özgüvenli.

Makas şalın üzerinde kaydı, öyle çılgıncaydı ki ellerim yalnızca onu izleyebildi. Görünmez iplikler kumaştaki zararı onardı, ona yeniden can verdi ve boya kaplarımdaki renkler ipeğin içine emildi, bu sırada da bulaşmış boyalar, tasarımım tekrar belirene kadar çözülüp dağıldı.

Görünüşe göre imkânsız olsa da makas sadece kesmekle kalmıyor, nakış da yapabiliyordu. İnce, gümüş bıçakları ayrıldı ve ipliklerimle floşlarımı toplayıp ipeğin üzerinde dans ettirerek müthiş bir hassasiyet ve zarafetle girift çiçekler ve kuşlar, ağaçlar ve dağlar nakşetti.

Büyüyle.

Durduramadığım bir büyü. Onu bırakmak için ne kadar uğraşsam da, onu kenara bırakmayı ne kadar istesem de elim makası bırakmıyordu. Bir büyünün etkisi altındaydım, makasın gücüyle sarhoş olmuştum.

Parmaklarımın arasındaki sızı olmasa rüya gördüğümü sanacaktım.

Son bir kesişin ardından makas cansızlaştı, parıltısı solup gitti.

Tamamen tükenmiş hâlde masama yığıldım ve uyudum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sert bir şey yan tarafımı dürttü.

Gözkapaklarım kıpırdandı ama onları açmadım. Tanrım, eğer Keton beni uyandırmak için örgü şişiyle dürtüyorsa...

Kıs kıs gülme sesi geldi. "Uyandın mı, güzel çocuk?"

Bir dakika, bu ses Keton'unkine hiç benzemiyordu. Tabii ki o değildi. Saraydaydım, babamla ve abimle birlikte evde değil.

Uyuşukça kıpırdandım. Ağzımın kenarında salya kurumuştu ve gömleğimin yeniyle onu silerken Usta Boyen'in yuvarlak suratı tepemde dikiliyordu.

Dudaklarını şaplattı. "Ah, seni güzellik uykundan mı uyandırdım, *Usta* Tamarin?"

Gözlerim hızla açıldı. *Usta*yı niye öyle vurgulamıştı? Kız olduğumu anlamış mıydı?

Hayır diye düşündüm zihnim açılırken. Usta olmadığım söylentisi yayılmış olmalıydı. Babamın oğullarından hiçbirinin henüz bu unvanı kazanmadığını öğrenmek büyük bir hafiyelik gerektirmezdi.

Boyen bana sırıttı. "Eşyalarını toplamalısın. Şalın lekelendiği için eve döneceksin."

Ayağa fırladım. Şalım! Neredeydi?

Makasımın... sanki bir ruh tarafından ele geçirilmişçesine parıldayıp kumaşı kesişini hayal meyal hatırlıyordum. Hayır, hayır. Bu mümkün değildi, hayal etmiş olmalıydım.

Yüce gökler, işimi bitirmeden uyuyakalmış olmalıydım!

Çalışma tezgâhının üzerinde çılgınca şalı aradım. Sonra hatırla-

dım: Babamın makasını kaldırmadan hemen önce şalı evden getirdiğim ipliklerin olduğu sepete tıkmıştım.

Çömelip, şalı sakladığım yerden çıkarmaya çalıştım. Bulmak zor olmadı – soluk nergis rengi, makaraların altında görülüyordu.

Şalı açtım ve soluğum kesildi.

Rüya değildi.

Dikişler öyle mükemmel, nakış öyle zarifti ki böyle bir şey yapmak bir ayımı alırdı. Hasır örgüsü kusursuzdu ve on iki rengim ölçülü tonlarla harmanlanmış, zambaklar ve şakayıkları gerçek gibi göstermişti. Leydi bile onarılmıştı; canlı menekşe rengi bir elbiseyle pembe ve kırmızı çiçeklerin arasındaydı ama yakından baktığımda Leydi Sarnai'den ziyade *beni* andırıyordu.

Ama ah aptal kafam! Şalım kırışmıştı. Neden daha düzgün katlamamıştım?

Kaygıyla kırışıklıkları düzelttim. Bir hizmetkâr bana kömürlü bir tava getirdi ve hassas kumaşı yakmamak için dikkatle tavayı şalın üzerine bastırdım.

Şalımı ütülemekle o kadar meşguldüm ki hizmetkârların bana getirdiği dumanı tüten yulaf lapasını yemeye zamanım olmadı. Bedava bir yemeği geri çevirmek bana göre değildi –babam hep kalbime midemin hükmettiğini söylerdi– ama kahvaltının hoş kokusu bana işkence etse de, şalımı bitirmem gerektiğini biliyordum.

Salonda diğer terziler konuşuyordu.

"Dün geceki ziyafeti duydunuz mu?" diye sordu Usta Garad. "Leydi Sarnai, İmparator'un sağlığına içmeyi reddetmiş."

"Eh, İmparator da onun sağlığına içmeyi reddetmiş."

"Kusursuz bir çift. Kaplan'ın kızıyla Ejderha'nın oğlu."

"O, hainin kızı. İmparator dikkatli olsa iyi eder yoksa o kadın düğün gecelerinde gözlerini oyacak."

"Shansen'in kızı hakkında kötü konuşmasanız iyi edersiniz," diye uyardı Yindi onları.

"İblislerinin bizi dinlediğinden mi korkuyorsun, Yindi?" diye kıs

kıs güldü Garad. "Shansen'in ele geçirildiğini düşündüğünü biliyoruz, seni batıl inançlı ihtiyar budala."

Yindi omuz silkti. "Bekleyin de görün."

Hepsi güldü ama bu kez hedef ben değil de Yindi olduğu için memnun olsam da onlara katılmadım. Yindi şalını ütülemek için bir anda ayağa kalktı, yani benim masamda durana kadar ben öyle sandım.

Onu görmezden gelerek şalımı kaldırdım. İpek, solgun altın gibi parıldıyordu. Muhteşemdi ama gururlanmalı mıydım yoksa endişelenmeli miydim bilmiyordum. Bu benim işim miydi yoksa büyünün işi mi?

"Onu bir gecede mi yaptın?" dedi Norbu. "Etkileyici. Çok etkileyici. Seninki çoğundan iyi diyebilirim. Açık ara en iyisi."

Yüzümün sevinçle ışık saçmasına engel olamadım. "Teşekkürler, Usta Norbu."

"Gerçekten etkileyici," diye katıldı Yindi. Yüzünden geçen o kasvetli ifadeye bakılırsa beni hafife aldığını anlamıştı. İyice ışıldadım ama sonra Yindi devam etti.

"Ama Leydi Sarnai sarıdan nefret eder."

Daha sonra yürüyüp gitti.

Alayı canımı yaktı ve kendime güvenim dalgalandı.

"Sadece kıskandı," diye yatıştırdı beni Norbu. "Müthiş olmuş. Kazanacağı kesin derim ben."

Ona biraz ısınmıştım. "Umarım." Tamamen tükenmiş hâlde tabureme oturdum. Bir gong sesi duyulduğunda ve Lorsa'nın sesi çınladığında daha bir dakika bile dinlenememiştim.

"Ekselansları, Leydi Sarnai!"

Diğer terzilerle birlikte, "Günaydın Leydi Sarnai!" derken ayağa kalktım.

Shansen'in kızı, peşinde görevlilerden ve muhafızlardan oluşan bir maiyetle salona girdi. Onu güçlükle tanıdım. Bir gece önce gizlice gözlediğim kız Yaz Sarayı'nın rahatlığını –binlerce hizmetkârını,

yaldızlı kapılarını, kurallarını ve görgü kurallarını– küçümseyen bir savaşçıydı.

Bugünse bir prensesti. Bileğinde ve kulaklarında yakutlarla zümrütler parıldıyor, baş süsünde dizi dizi inciler çınlıyor, altın ejderha kakmalı, çiçek şekilli mücevherler ve mavi yalıçapkını tüyleriyle süslü bir zümrüdüanka taç takıyordu. Görünüşe bakılırsa İmparator –ya da Leydi Sarnai'nin nedimeleri– gardırobu konusundaki savaşı kazanmıştı.

"Günaydın terziler," dedi yumuşak ama nazik olmayan bir sesle. "Burada bana A'landi'nin en iyi terzilerinin neler sunabileceğini göstermek için toplandınız. Sizi uyarıyorum, öyle kolay kolay etkilenmem. İpekler giyerek büyümedim. Bir kıyafeti asla güzelliği ya da zarafeti nedeniyle beğenmem. Ancak yeni imparatorluk terzisinin beni yanıltmasını bekliyorum."

"Evet, Ekselansları," dedik bütün terziler bir ağızdan, başlarımızı eğerek. "Bu şans için teşekkürler, Ekselansları."

Leydi Sarnai'nin arkasından gelen uzun boylu genç bir adam masalarımızı gezmek için Norbu ve Yindi'nin masalarının arasından geçti. Diğer terziler sergilemek için yanlarında en iyi örneklerini getirmişlerdi: altın püsküllü sırma cüzdanlar, şakayık ve krizantem işlemeli yakalar, Yedi Klasik'ten sahnelerin –dans eden ve zither çalan kadınların– nakşedildiği kuşaklar. Benim masamın boşluğu utanç vericiydi. Evden öyle telaşla ayrılmıştım ki müstakbel imparatoriçeye göstermek için işlerimden birkaçını yanıma almak aklıma bile gelmemişti.

O uzun boylu adam her kimse benim masamda durmadı. Onun yerine, ilk terziyi değerlendirmeye geçen Leydi Sarnai'nin yanına döndü.

Kadının o adama, "Şal yapma yarışması düzenlemek benim fikrim değildi," dediğini duydum. "Ne büyük ziyan."

"İmparator Khanujin yaz için kıyafetiniz olmadığını fark etmiş. Yalnızca sizin refahınız konusunda endişeli."

"O da öyle diyor." Burun kıvırdı. "Siz Güneyliler ve gelenekleriniz. Tüm bu yaygara sadece bir terzi seçmek için."

Uzun boylu adam dostça tebessüm etti. "Majesteleri bende bu imtihanın sizin fikriniz olduğu izlenimini uyandırdı, Ekselansları."

Ses tonu kibardı ama sözlerindeki cesaret onun kim olduğunu merak etmeme neden oldu. Leydi Sarnai onu tanıtma zahmetine girmemişti, o hâlde o kadar önemli biri olamazdı. Ancak simsiyah giyinmişti ki bu da üst kademeden biri olduğuna işaret ediyordu. Altın apoletler, kaliteli çizmeler ve bir omzunun üzerinden sarkan siyah harmani, Uzak Batı Kumulları'nın ötesinden bir asker olduğu fikrini uyandırıyordu. Ama çoğu asker bu kadar şık giyinmezdi – ya da zengin.

Belki de bir haremağasıydı. Eğer öyleyse önemlilerinden biri olmalıydı. Ya da belki de bir büyükelçiydi. Tipi hafiften yabancı gibiydi; A'landililer gibi siyah saçları vardı ama kıvırcıktı, düz değil ve ayrıca yanık, bronz tenine rağmen gözleri açık renkti – güneşin parıltısını yakalıyorlardı.

Adam o esnada beni kendisine bakarken yakaladı. Hızla bakışlarımı ayağıma çevirdim ama dudaklarının bir tebessümle kıvrılışını yakalamıştım. Görüş açımdan çıktı, hareketleri ağır ama zarifti, bir soyludan ziyade kediyi andırıyordu.

Ondan hoşlanmadığıma karar verdim.

Gözlerimi bir kez daha kaldırdığımda Leydi Sarnai Usta Delun'un işini incelemeyi bitirmişti. Lorsa kadının peşinden gidiyor, zevklerine dalkavukça iltifat ediyordu. Başımı eğik, sırtımı kambur tutmaya devam ettim – fakat artık ağrımaya başlamıştı. Diğer terziler de Leydi Sarnai masalarına gelene kadar aynısını yaptı. Birer birer kaderlerimiz belirleniyordu.

Bir diğer ustanın şalı için zalimce, "Bununla nedimemin lazımlığımı temizlemesine bile izin vermem," dedi. Lapis tozuyla boyanmış ve kömürle kopkoyu çizilmiş gözleri acımasız bir bakışla kısılmıştı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Sonra benim aleyhime bahis açmayı önermiş terzi Nampo'ya, "Bu tasarımda yalnızca dört renk var. Beni köylü mü sandın?" dedi.

"Dört renk var, evet," dedi Nampo, sözcüklerini zar zor toparlayarak, "ama tarz bu, Ekselansları. Tıpkı kaligrafi gibi..."

"Eğer kaligrafi isteseydim şairleri çağırırdım, terzileri değil." Leydi Sarnai avucunun içinde bir fincan çay tutuyordu, dudakları hâlâ memnuniyetsizlikle ince bir çizgi hâlinde çayını yudumladı. "Usta Nampo, kovuldun."

Leydi Sarnai benim masama geldiğinde kalbim heyecandan güm güm atıyordu.

Dün gece onu gördüğümde bu kadar yakınında değildim. Hemen hemen aynı boyda ve yapıdaydık; eğer ben erkek kılığında olmasaydım ve o da Shansen'in tek kızı, Kuzey'in Mücevheri olmasaydı, kardeş sanılabilirdik.

"Keton Tamarin," diye kendimi tanıttım iyice eğilerek.

"Tamarin," diye tekrarladı. "Seni duymamıştım."

Yaş farkımız ikiden fazla olamazdı ama aramızda yirmi yaş varmış gibi geliyordu. Başımı eğik tuttum. "Kamalan Limanı'ndanım."

"Sormadım."

Ağzımı kapadım, Leydi Sarnai şalımın bir kenarına dokunup daha yakından incelemek için kaldırırken sessizliğimi korudum. Diğer terzilere oranla değerlendirmesi biraz daha uzun sürdü. Ya da en azından bana öyle geldi.

Beklerken ona bakmamaya çalıştım ama kaçamak bir bakışla yüzünde, özellikle de şiş ve kan çanağına dönmüş gözlerinin çevresinde çok fazla pudra olduğunu görebiliyordum.

Geceyi ağlayarak mı geçirmişti?

Babam beni evlenmem için satsa ben de mutlu olmazdım. Ama İmparator Khanujin'le evlenmek... o kadar korkunç olabilir miydi?

Hayal gücünün coşmasına izin veriyorsun, Maia, diye azarladım kendimi. *Leydi Sarnai hakkında ne biliyorsun ki?*

"Tasarımın sıradışı," dedi Leydi Sarnai sonunda. "Becerin övgüye değer, Usta Tamarin. Hiç bu kadar iyi bir iş görmemiştim..."

Soluğumu tutarak benim hakkımda kötü konuşan bütün o terzilerin önünde zaferimi ilan etmesini bekledim. Ben de en az onlar kadar iyiydim işte. Hatta daha da iyi.

Babam çok gururlanacaktı.

Leydi Sarnai dudaklarını büktü. "Ama sarıdan nefret ederim."

Onu yanlış duyduğumdan emin hâlde gözlerimi kırpıştırdım.

"Hepsi bu kadar," dedi Leydi Sarnai harekete geçmeden önce. Bakan Lorsa bana küçümser bir bakış attı, kovulacağımın kesin olduğuna dair bir işaret.

Boğazım tıkandı ve ellerim titredi. *Hayır, hayır, hayır. Eve gidemem. Babamı yüzüstü bırakamam. Eğer kazanmazsam ya da Calu'yla evlenmezsem dükkânımız bir kışı daha atlatamaz.*

Öyle kendimden geçmiştim ki uzun boylu adamın masama yaklaştığını fark etmedim. Adamın ağzından pes, sessiz bir homurtu kaçınca başımı kaldırıp baktım.

Düşündüğümden geçti ve çok daha hoştu. İfadesinde sinsi ve hınzır bir şeyler olmasa yakışıklı bile denebilirdi. Burnu daha önce kırılmış gibi görünüyordu; kemeri hafif çarpıktı ki bu hâliyle bir şekilde gözlerindeki kurnazlığı vurguluyordu. Gözleri ışıkla birlikte dans ediyor, rengini anlayabileceğim kadar sabit kalmıyordu.

Uzun, ince parmaklarıyla şalımı işaret etti. "Bunu sen mi yaptın?"

İlgisi beni afallattı. "E-evet, efendim."

Siyah kaşlarından biri hızla yukarı kalktı. "Bir günde mi?"

Kaskatı kesildim. Bu uzun adamla ilgili bir şeyler –ve beni sorgulayışı– nerede olduğumu unutmama neden oldu. Hem zaten kovulmak üzereysem ne fark ederdi ki?

"İmparatorluk mühürleri tasarımın içinde," dedim aceleci bir şekilde. "Kontrol edebilirsiniz."

Gizemli gülümsemesi tekrar belirdi. "Hayır, hayır. Sana inanıyorum."

Uzun boylu adam elleri arkasında uzaklaştı.

Dikkatimi ondan çevirerek salonun ön kısmında duran, yelpazesini tek hamleyle açan Leydi Sarnai'ye verdim.

"Bu gece Majesteleri'yle yemek yerken Usta Yindi'nin şalını takacağım," diye duyurdu.

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak yutkundum.

Lorsa, Yindi'ye kırmızı ipek bir kese uzattı. "Kazanan olarak Usta Yindi, bir sonraki aşamada kullanmak üzere beş yüz *jen*lik ödül alacak."

Beş yüz jen *mi?* Böyle bir meblağı hayal bile edemezdim ben!

Lorsa devam etti, "Yarışmaya devam edecek olan diğer isimler Usta Boyen, Usta Garad, Usta Longhai, Usta Taraha, Ustan Norbu ve..." Gür kaşlarından birini kaldırarak duraksadı.

Ellerimi yumruk hâline getirdim, öyle sıkmıştım ki tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. *Kutsal Amana, lütfen...*

"Keton Tamarin."

Kocaman bir nefes verdim. *Teşekkürler. Teşekkürler.*

Leydi Sarnai kırmızı ipek bir kese daha çıkarıp salladı. "Usta Tamarin bugünün ikinci kazananı. Beni en çok onun şalı etkiledi. Kolay kolay elde edilemeyecek bir başarı."

Şaşkına dönmüş bir şekilde Leydi Sarnai'ye doğru ilerlerken aceleden neredeyse bastonumu düşürecektim. Diğer terzilerin kötü bakışları ve uzun boylu adamın kendini beğenmiş tebessümü bu ânı mahvedemezdi.

"Teşekkürler, Ekselansları," dedim soluk soluğa. "Teşekkürler."

Keseyi avucuma bıraktı ve elini sallayarak uzaklaşmamı işaret etti.

"Bir daha bu kadar cömert olmam," dedi Leydi Sarnai. "Bundan sonraki görevlerde yalnızca bir kazanan olacak, ta ki geriye yalnızca içinizden biri kalana kadar." Yindi ve beni işaret etti. "Ama artık hepiniz yenmeniz gereken iki terziyi biliyorsunuz."

Bunu söyledikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve çıktı. Uzun, ince adam da birkaç adım arkasından onu takip etti.

"Bir sonraki göreviniz yarın sabah açıklanacak," dedi Bakan Lorsa. "Bunun kadar kolay olmayacak, o yüzden bu akşam çok sarhoş olmamanızı öneririm." Bakışları bana döndü. "Ya da kovulmaktan yırttığınızı düşünerek aptallık etmeyin."

İşte böylece galibiyetin mutluluğuyla birlikte gülüşüm de silinip gitti.

Terzilikteki becerilerim sayesinde kazanmamıştım. *Büyülü* makası kullandığım için kazanmıştım.

Makas olmasa eve gönderilirdim – çünkü birileri şalımı mahvetmişti, çünkü onu zamanında bitiremezdim, çünkü Leydi Sarnai'nin sarıdan nefret ettiğini bilmiyordum. Ancak büyü sayesinde şalımı onarabilmiş ve Leydi Sarnai'yi etkileyecek kadar sıradışı olmasını sağlayabilmiştim.

Büyü gerçekti. *Oldukça* gerçek. Bir şekilde büyü kullandığımı idrak etmek sarsıcı bir hayret duygusuyla başımı döndürdü – ve tabii korkuyla.

ALTINCI BÖLÜM

Kovulan terziler gittikten sonra tabureme oturarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Ahşap paravanımın ardında özgüven maskem yerle bir olmuştu. O büyülü makas, benim mahvolmuş şalımı şimdiye kadar yaptığım en sıradışı kıyafetlerden birine dönüştürmüştü.

Çantamı açtım, şalımı katladım ve babamın makasının üzerine tıktım. Makas o kadar sıradan görünüyordu, bıçakları öylesine körelmişti ki ışıkta bile parıldamıyordu. Onu bir kez daha kullanma –başka neler yapabileceğini görme– konusundaki arzuma hayret ederek makasa baktım.

Çantamı kapadım ve ayağımla masamın altına iteledim.

Daha iki gün önce büyüye inanmazdım. Hiç büyü görmemiştim. Oysa şimdi burada durmuş, o efsunlu makası bir kez daha kullanmak için hevesleniyordum.

Makasımla, yarışmayı kesinlikle kazanabilirdim.

Mutlu olmam gerekmez miydi? Beş yüz *jen* kazanmış ve kendimi diğer terzilere kanıtlamıştım.

Hayır. Hiçbir şey kanıtladığım yoktu. Yutkundum. Şimdi kazandığıma göre diğer terziler beni daha yakından izleyecekti. Eğer birileri büyülü bir makas kullandığımı öğrenirse Bakan Lorsa'ya söylerlerdi. O zaman da araştırılırdım ve... kız olduğum ifşa olurdu.

Onu bir daha kullanmayacağım, diye bir karar verdim. *Başka çıkar yolum kalmadıkça kullanmayacağım.*

"Tebrikler," dedi Longhai, paravanımın üzerinden bakarak. "Sorun ne? Kazandığına sevinmiş gibi görünmüyorsun."

"Sevindim," dedim gülümsemeyi başararak. Boğazımı temizledim, parmaklarım ben onları birbirine kenetleyene kadar gerginlikle kalçama vurmaya devam etti. "Sevindim," diye tekrarladım, "ama neredeyse eve gönderiliyordum. Leydi Sarnai'nin sarıdan nefret ettiğini hiç bilmiyordum."

"Başka biri olsa sadece kazandığına sevinirdi," dedi Longhai, endişem karşısında gülerek. "Ama anlıyorum." Sesini alçalttı. "Yindi, bilgi almak için nedimelere rüşvet veriyor. Öyle öğrendi."

Leydi Sarnai'nin tercihlerini öğrenmenin yarışmayı kazanmak için hayati önem taşıdığı acı verici bir biçimde kesinleşmişti. "Benim rüşvet verecek param yok."

Longhai güldü. "Artık beş yüz *jen*in var! Ayrıca bunu yapmaya ihtiyacın da yok, böyle nakış işleyebilirken yani."

Övgüsü karşısında keskin bir vicdan azabı duydum.

"Ama söylediklerine dikkat et," diye devam etti. "Bugün evlerine gönderilen altı kişi, dün gece Leydi Sarnai hakkında kötü konuşanlardı. Bunun tesadüf olduğundan şüpheliyim."

"Uyarın için teşekkürler."

Demek Leydi Sarnai'nin salonda gözleri ve kulakları vardı.

Midem guruldadı ve Longhai kendi masasına döndükten sonra masamın üzerindeki yulaf lapasına uzandım. İyice soğumuş ve sinekleri üzerine çekmişti ama yine de yedim.

Kâselerimizi ve çay fincanlarımızı toplamak için mutfak çalışanlarından biri salonda ilerledi. Karnı hafif topluydu, genç bir yüzü ve siyah örgülerinin başının arkasında oluşturduğu iki çember kadar yuvarlak, dostane gözleri vardı.

Çay fincanımı tepsisindeki fincan kulesinin en üzerine koydu. "Herkes için bahis oynadık. Ben senin üzerine bahse girdim."

"Ben mi?" Başımı çizim defterimden kaldırdım. "Neden?"

"Çünkü gençsin ve... ve... yetenekli birine benziyorsun." Kızın yüzü kızardı ve kafa karışıklığıyla alnım kırıştı. Daha ne demek istediğini sormama kalmadan, "Yanılmamışım. Şalın muhteşemdi," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedim istediğimden daha kederli bir sesle. "Bir dahakine bu kadar şanslı olacağımdan şüpheliyim."

"Leydi Sarnai'nin zevkleri rüzgârdan hızlı yön değiştirir," dedi hizmetçi. "En azından hizmetkârları öyle diyor." Bana doğru eğilerek fısıldadı, "Ama ben hâlâ senin kazanacağını düşünüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım, kızın samimiyeti içimi ısıtmıştı. Kendi yaşlarımda bir arkadaşım olmayalı uzun zaman olmuştu. "Çok naziksin."

"İsmim Ammi. Ben de biraz dikiş yapıyorum ama nakışlarım hep acemice oluyor." Çekinerek omzuma dokundu. "Bir ara sana göstermek isterim – belki kendimi geliştirmeme yardımcı olabilirsin."

"Ee..." Yakınlığı beni germişti. Olabildiğince zarif davranmaya çalışarak ondan uzaklaştım. "Çok isterdim ama imtihan beni çok meşgul edecek."

Gülümsedi. "Acıkırsan mutfağa gel. Bazen Başbüyücü de şahsen geliyor. Sürekli bitkileri ve baharatları karıştırıyor. Genellikle de pahalı olanları."

Merakla başımı eğdim. "İksir yapmak için mi?"

"Hayır," dedi kahkaha atarak. "Tütsü kokusunu maskelemek için. Odası sarayın ana tapınağının hemen yanında. Sürekli kül ve duman koktuğunu söylüyor."

Bir kaşımı kaldırdım. "Çok ilginç. Neyse, Başbüyücü'yle tanışmak gibi bir arzum yok."

"Tanıştın bile," dedi Ammi. "Leydi Sarnai'ye her yerde eşlik ediyor."

Donup kaldım. O uzun, ince adam Başbüyücü müydü? Çok genç görünüyordu. Yüz yaşında, hatta dedikodulara bakılırsa daha da yaşlı olduğuna inanmak zordu.

"En inanılmaz hikâyeleri anlatır ve bütün hizmetçilerle flört eder. Ama Leydi Sarnai geldiğinden beri mutfağa eskisi kadar sık gelmiyor."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten büyü yapıyor mu?"

"Evet," dedi. "Bir pirinç tanesini bir tas lapaya çevirebilir ve bir kemik, kızarmış tavuğa dönüşür." Siyah gözleri parladı. "Hatta bir fidanı ağaca dönüştürebilir."

"Sen gördün mü?"

"Hayır ama duydum. Başbüyücü savaş sırasında uzun yıllar uzaklardaydı ve artık büyüsüyle pek gösteri yapmıyor."

"Neden?"

Kız sesini alçalttı. "Shansen'in kızı büyünün şeytan işi olduğunu söylüyor."

Birden bir korku sancısı duydum. Artık makasımı kesinlikle kullanamazdım: Bu durumun ortaya çıkmasını ve Leydi Sarnai'yi kızdırmayı göze alamazdım.

"Sen büyü hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Ammi, yeniden bana doğru eğilerek. Gerçekten de bulaşıklarımı epey yavaş topluyordu.

Zihnimde birden bir şeyler yerine oturdu ve Ammi'nin tuhaf davranışlarını anlamlandırdım. Benimle flört ediyordu!

Elim, birdenbire çok sıkı gelen yakama gitti. "Ben... ben p-pek düşünmemeye ç-çalışıyorum."

"Kıpkırmızı oldun, Usta Tamarin," dedi Ammi kıkırdayarak. Nihayet tepsisini kaldırdı ve gitmek üzere döndü. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa mutfakta beni bul."

Ammi gittikten sonra Longhai ve Norbu masamda belirdi. "Görünüşe bakılırsa bir hayranın var. Yırtık biri. Eh, sanırım öyle de olmaları gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Longhai matarasını salladı ve suratını astı. Matara boşalmıştı. "Mutfakta hayat kolay değil," diye yanıtladı iç çekerek. "Bir terzinin karısı olmak, mutfaklarda çalışmaktan çok daha iyidir."

"Gençsin," diye ekledi Norbu. "Eğlenmelisin."

Ona sevimsiz bir bakış attım. "Ben dikiş dikmek için buradayım, bir... bir eş bulmak için değil."

"O hâlde arkadaş edin," diye teşvik etti Longhai. "Senin yaşında pek usta terzi bulamazsın. Saray çalışanlarından daha fazlasıyla tanışmalısın. Hizmetkârlar daha genç ve eminim muhafızlar da savaş hikâyelerini dinlemeye bayılır."

Dişlerimi gıcırdattım. Hiç savaş hikâyem yoktu ki. "Tavsiye için teşekkürler, Usta Longhai ama şimdilik kendi kendime kalmayı tercih ederim."

"Yazık," dedi Longhai. "Öğleden sonramız boş ve Norbu hepimizi Niyan'da yemeğe davet etti."

"Ben ısmarlıyorum," dedi Norbu ayartmaya çalışırcasına. Cümbüş havasındaydı. Yarışmayı kazandığıma göre benim de o havada olmam gerekirdi. Hem dürüst olmam gerekirse sıcak, dumanı tüten bir kâse noodle düşüncesi midemin yeniden guruldamasına neden oldu.

Bastonuma uzandım. "Tamam."

"Harika!" diye haykırdı Norbu. "Sonra da hamama gideceğiz. Keton, fevkalade nakış işinin ardındaki sırrı öğrenmem gerek."

Bir çığlığı güçlükle zaptettim. "Aslında..." diye başladım. Kalbim göğsümü dövüyor, bana neden beş adamla birlikte umumi hamama gidemeyeceğimi hatırlatıyordu. "Aslında, ben bugün gerçekten Niyan'a gidemem. Ben... Bacağım çok iyi değil. Hem... tüm o... tüm o merdivenler."

"Emin misin?" diye sordu Norbu. "Zaferini kutlamalısın. Şifalı sular sana iyi gelir. O yorgun el ve ayak parmaklarını dinlendirebilirsin."

"Eminim," dedim kati bir şekilde. "Size iyi eğlenceler."

Norbu sırtıma sert bir şaplak attı. "Pekâlâ o hâlde, genç Tamarin. Seni özleyeceğiz."

Gülükle gülümseyip el salladım. "Keyfini çıkarın."

Onların gidişini izlerken, hızla atan nabzım yavaşladı. Artık önümde makasımı kullanmadan imtihanda nasıl kalabileceğimi düşünmek ve Leydi Sarnai hakkında bir şeyler öğrenmek için koca bir gün vardı.

Ammi'nin mutfağı ziyaret davetini kabul etmeye karar verdim. Hizmetçilerden biri Leydi Sarnai hakkında bir şeyler biliyor *olmalıydı.*

Mutfağa giderken manolyaların ve şeftali ağaçlarının sazan ve pisibalıklarıyla dolu, kurbağaların nilüfer yapraklarına zıpladığı bir göletin etrafını sardığı bir avludan geçtim.

Babam ve abilerim bu göleti çok severdi. Gangsun'daki bahçemizde bizim de küçük bir göletimiz vardı – Sendo'yla ikimiz her sabah balıkları beslerdik ve Finlei ile Keton da kimin elleriyle daha çok sazan yakalayıp babam görmeden suya geri atabileceği konusunda yarışırdı.

Anılar gülümsememe neden oldu. Gölün kenarında diz çöktüm ve parmaklarımı suya daldırdım. Bıyıklı bir kedibalığı tırnaklarımı minik minik ısırmak için yüzerek yaklaştı ve parmak uçlarımdaki gıdıklanma hissiyle kahkaha attım. Babam ne yapıyordu acaba? Peki ya Keton?

Deniz kenarındaki evimi çok özlemiştim.

İç çekerek ayağa kalktım ve ıslak parmaklarımı tuniğime kuruladım. Göletin karşısında uzun boylu, ince adamın *–Başbüyücü'*nün– beni izlediğini gördüm. Göz göze geldik ama neyse ki arkasını döndü.

İleride, yalnızca İmparator Khanujin'in yürüyebileceği altın yaldızlı patikayı gördüm. Gül rengi erik tomurcuklarıyla doluydu ki bu da İmparator'un yakın bir zamanda oradan geçtiğini gösteriyordu.

Etrafından dikkatle dolanarak mutfaklara doğru ilerlemeye devam ettim. Ama başımı kaldırdığımda – orada, bir manolya ağacının ardında İmparator duruyordu!

Onu gördüğümde neredeyse çocukken bana öğretildiği gibi dizlerimin üzerine çökecektim. Ama o beni göremediğinden, hükümdarıma kaçamak bir bakış atmak için bol yapraklı bir çalının ardına çömeldim.

Uzun boylu ve görkemliydi, açık ara gördüğüm en yakışıklı adamdı. Saçları, etrafı yakutlar ve incilerle çevrili altın bir tacın

altına sıkıştırılmıştı ve en iyisinden bir siyah vernik gibi parlıyor, gözleri yaz ortası sıcağıyla ışıyordu. Bir kralın zarafetini ve asaletini taşımasına rağmen omuzlarındaki güçlü eğim, korkusuz bir savaşçı olduğunu söylüyordu.

Anlatılan tüm hikâyeler doğruydu ve şimdi abilerimden yıllar önce bana onun bir portresini çizmelerini istediğim için acı-tatlı bir budalalık hissediyordum. Hiçbir çizim İmparator'u layıkıyla yansıtamazdı. Güneş bile onun üzerine bir başka düşüyor gibiydi, öyle ki göklerdeki bir tanrı gibi parıldıyordu.

Nabzım hızlanırken bir adım ilerlemeye cüret ettim. Tuhaf ve güzel bir şey beni İmparator'a doğru çekiyordu – bedenim tam olarak doğal gelmeyen bir sıcak ve hazla çınlıyordu. Öylesine büyülenmiştim ki ne giydiğine dikkat etmeyi unuttuğum gibi ardımda dikilen kara gölgeyi de fark etmedim...

"İmparator'a bakmak ölüm cezası gerektiren bir suçtur."

Sesi tanıdığım an donup kaldım. Bakışlarımı İmparator Khanujin'den ayırıp Başbüyücü'ye doğru dönerken yanaklarım yanıyordu.

Beni göletin oradan takip etmişti; kıyafetinin kolları düzgünce katlanarak uzun, zarif parmaklarını ortaya çıkarmıştı. Yumuşak bir zarafeti olan İmparator'un aksine, bu adam tamamen keskin hatlar ve gölgeden ibaretti, kıyafetinin kenarları ince bedenine yapışmıştı. En azından bu sefer ışık gözüne vurmuyordu da bir alevin tam ortası kadar solgun bir mavi olduklarını görebildim. Normalde en sevdiğim renk maviydi – ama onda değil.

"Çeneni kapa, *xitara*," dedi sırıtarak. "Az sonra katledilecekmiş gibi görünüyorsun."

Xitara? Ânında toparlandım ve yola doğru geriledim. Başbüyücü karşısında uyulması gereken görgü kuralı neydi, bilmiyordum ama küçük bir kuzu denildikten sonra başımı eğecek değildim.

"Sen şu üzerinde kız olan şalı yapansın." Benimle yüz yüze gelmek için döndü, zayıf yüzü bir sırıtışla genişlemişti. "Kazandığın için çok şanslısın."

Bana bakışından hoşlanmamıştım – sanki sırrımı biliyormuş gibi.

O zaman bir sırrın yokmuş gibi davran, diye hatırlattım kendime.

"Şansla bir alakası yok," dedim ilgisizce. "Şalım sıradışıydı – Leydi Sarnai kendi söyledi."

"Söyledi, evet," diye onayladı Başbüyücü. Konuşurken elleri kıpırdıyordu – annemin hep kabalık olduğunu söylediği bir alışkanlık. "Ama *fazla* sıradışıydı... en azından ilk görev için. Leydi Sarnai kazananı bu kadar belli bir yarışma istemiyor. Süreci uzatmak istiyor. Bir dahaki oyun için sana bir ipucu olsun.

"Ayrıca artık herkes sana karşı temkinli olması gerektiğini biliyor. Neden seni ve Yindi'yi yenilmesi gereken terziler olarak vurguladı sanıyorsun? Leydi Sarnai sandığından daha zeki. Sana düşman yaratıyor."

Çenemdeki kaslar kaskatı kesildi. "Bunu bana neden söylüyorsunuz?"

Omuz silkti. "Savaş bittiğinden beri saraydaki yaşam çok sıkıcı. Bir şeyler yapmam gerek ve sen de yardım eli uzatabileceğim kadar ilgimi çektin."

"Yardımınıza ihtiyacım yok," dedim, öfke içimde kabarıyordu artık. "Savaş sizin için bir eğlence, bir oyun, değil mi? Eğer siz ve savaşınız olmasaydı, abilerim... *Ben* bu baston olmadan yürüyebiliyor olacaktım!"

Ondan uzaklaşmak için alelacele basıp gittim.

Mutfağı ziyaret etme planımı unutarak odama döndüm ve artık daha fazla köylü gibi görünmeme niyetiyle çantamı yatağımın üzerine döktüm. Büyülü makasım yastığın üzerine düştü.

Bu sefer uğultu, parıltı yoktu.

Muhtemelen benim için bile prenseslere layık bir kostüm kesip biçebilirdi ama onu kullanma arzusundan silkinerek kurtuldum.

Makası şiltemin altına koydum ve normal yollarla pantolonumun kenarını kıvırıp dikmeye başladım.

Akşam çökerken, bulutların arasında süzülen, pençesinde altın bir yüzüğün parladığı siyah bir şahin gördüm. Ay gibi parlak sarı gözleri beni izler gibiydi.

Perdeleri çektim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Norbu ve diğerleriyle dışarı çıkmayı reddetmem iyi olmuştu. Hamamdan sonra kasabanın meyhanesine gitmişlerdi ve Usta Taraha ile Usta Garad körkütük sarhoş olmuştu. Bütün günü öğürerek geçirdiler. Kokularını masamdan ben bile alabiliyordum.

"Çok fazla bal şarabı ve sarımsaklı karides," dedi Norbu, Usta Garad'ın sırtına vururken. Terzi, yeniden kusacakmış gibi görünüyordu.

Norbu bana sırıttı. "Eğlenceli bir gün kaçırdın, genç Tamarin. En çok kim yiyip içecek yarışması yaptık. Taraha ve Garad oburları kazandı. Ya da şimdiki hâllerine bakarsan kaybettiler de denebilir."

Kendimi zorlayarak gülümsedim ama içten içe acaba birileri Garad ve Taraha çalışamayacak kadar kötü olsunlar diye bu yarışmayı düzenlemiş olabilir mi diye düşünmekten de kendimi alamadım.

Bu kadar şüpheci olma, Maia.

Eh, şüpheci olmak için nedenlerim vardı. Kimsenin yanıma fazla yaklaşmasını istemiyordum. Herhangi birinin benim Keton değil de Maia olduğunu anlamasını göze alamazdım.

Bu yarışta diğer terziler kaybedeceği bir şey yoktu.

Bense her şeyimi kaybederdim.

• • •

"Bir sonraki görevde," diye duyurdu Bakan Lorsa, "Majesteleri, Leydi Sarnai için işlemeli bir çift terlik istiyor. Her biriniz masanızda içinde deri, keten, pamuk tiftiği ve saten bulunan sepetler bulacaksınız.

"Becerinizi kanıtlamak için," diye devam etti Lorsa, "çalışma alanınızdaki bütün renkli işleme iplikleri alınarak beyaz ipliklerle değiştirildi. Eğer renk kullanmak istiyorsanız, kendiniz yapmanız gerekecek. Bu görevi tamamlamak için üç gününüz var."

Şimdiden bir dezavantajım vardı. Daha önce hiç terlik üzerinde çalışmamıştım, o yüzden hızla neler yapmam gerekeceğini hesapladım. İpleri boyamak en az bir gün sürerdi ve yine de müstakbel kraliçeye layık terlikler işleyecek kadar renk getirmiş sayılmazdım.

Yetmiş dikiş arasındaki farkları daha on iki yaşındayken ezberledin, dedim kendi kendime. *Düzgün bir terliği nasıl yapacağını çözebilirsin.*

Ve, diye ekledim, *bunu o makası kullanmak zorunda kalmadan yapabilirsin.*

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, makası tekrar denemek için çok hevesliydim. O yatağımın altındayken, her an uğuldamaya ve parıldamaya başlamasını bekleyerek uyumak kolay olmamıştı.

Hem şunu merak ediyordum – o olmadan kazanabilir miydim?

En azından bir avantajım vardı: Ayak boyum Leydi Sarnai'ninkine diğer terzilerinkinden daha yakındı. Model olarak kendi ayağımı kullanabilirdim.

Kireçtaşımı kullanarak deri tabakasının üzerine her iki ayak tabanımın ana hatlarını, ardından da parmaklarımı ve topuğumu örtecek kavisli parçaları çizdim. Şablon parçalarımı elde ettikten sonra saten topumun üzerinde iki kopyalarını daha çıkardım: biri astar için ve diğeri de tasarımlarımı işlemek için.

Yindi'nin tiz sesi kesilmişti ve en az bir saattir Longhai'nin kahkahasını da duymamıştım. Ayakta dikilip salonun kafesli penceresinden baktım. Diğer terziler çoktan bahçeye çıkmış, iplikleri boyayacak malzeme toplamaya başlamıştı. Benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Nereye gitmem gerektiğini biliyordum.

Bastonumu aldım ve telaşla çıktım. Bulutlar griydi ve vakit öğ-

lene yaklaşmasına rağmen gökyüzü karanlıktı. Avluda topallarken burnumu takip ederek dosdoğru mutfağa ilerledim.

İçerisi sıcaktı, aynı anda en az bir düzine ateş yanıyordu ve yüz kadar aşçı ve hizmetkâr gürültüyle koşturuyordu. Burnuma farklı kokular saldırdıkça şakaklarımdan ter damladı – ördekler ve tavuklar sicimlerle tavana asılmış, tuzlanmış balıklar kurusunlar diye raflara bırakılmıştı.

"Ammi'ye bakmıştım," dedim hamur kızartıp kimyonla çeşnilendiren bir aşçıya. Koku ağzımın sulanmasına neden olurken kızgın yağ cızırdayıp sıçrayarak kıyafetimin kollarını lekeliyordu.

Adam beni görmezden gelince aşçıları geçerek mutfağın iç kısımlarına doğru ilerledim. Hizmetçi kızlar kollarında tepsiler ve tabaklarla mutfakta koşturuyordu ama Ammi'den iz yoktu.

On dakika kadar dolaştıktan sonra çayla dolu bir kileri fark ettim. Ammi orada çay yapraklarını kurutulmuş portakal kabukları bulunan sıcak suyun içinde demlendiriyordu.

"Usta Tamarin!" diye haykırdı.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakma," diye başladım. "Bir konuda bana yardım edebilir misin diye merak etmiştim."

Yüzüne düşen saçlarına üfledi. "Denerim. Neye ihtiyacın var?"

"Baharat. Boya için."

"Baharat mı?" Ellerini önlüğüne sildi. "Baharatlar pahalı."

"Yemişler de işe yarar. Kökler, kabuklar, mantarlar. Verebileceğin herhangi bir şey."

"Eh, görünüşe göre Leydi Sarnai için terlik yapacaksın..."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsedi. "Haberler hızlı yayılır, özellikle de mutfakta."

"Bana Leydi Sarnai hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordum.

"Çok bir şey değil. Onu memnun etmek imkânsız. Nedimeleri, kadının onlara işkence etmekten keyif aldığından yakınıyor."

Bu beni de korkutuyordu. En azından Leydi Sarnasi *herkese* işkence etme konusunda tutarlıydı.

Ammi beni baharatların konduğu yere götürdü. "Ben baharatçıbaşını oyalayacağım," dedi. "Hızlı ol."

O işaret verince kilere süzüldüm. İçeride baharatlardan bir servet yatıyordu. Tarçın, karabiber, zencefil, muskat, sinameki ve daha önce adını bile duymadığım baharatlardan oluşan zengin bir çeşitlilik. Aspir, safran, kakule. Renkler canlıydı ama aradığım şey değillerdi.

Dışarıda Ammi kıkırdadı ve kapı yumruklandı. Acele etmem gerekiyordu.

Yine bir biber yığını olmasın diye dua ederek raftaki rasgele bir kavanoza uzandım. Hayır, Afrika biberiydi. Yanındaki de zerdeçal. Sonra ginseng, meyankökü, rezene. Zamanım tükeniyordu!

Uzak köşedeki başka bir kavanoza uzandım. Kapağını açar açmaz şans tanrılarına şükrettim.

Kurutulmuş ıtırşahi. Aşçılar pirince canlı bir mavi tonu kazandırmak için bunu yapışkan pirinç tatlılarında kullanırdı.

Cömert bir avuç kurutulmuş çiçeği cebime boşalttım ve çizim defterimden sayfalar koparark birkaç tutam safran, rezene tohumu ve ekşiyonca sardım – hepsi sarı renklerdeydi. Leydi Sarnai sarıyı sevmiyorsa bile *ben* seviyordum. Parmak uçlarımı güneş ışığına boyaması ve etrafını saran diğer renkleri parlatması hoşuma gidiyordu.

Ammi ben kapıdan dışarı çıkarken, kıkırdayan üç hizmetçi kızın çevremi sarmasını her nasılsa planlamıştı.

"Ammi terzilere hizmet ettiği için çok şanslı."

"Tekrar gelip bize kazanan şalını gösterir misin?"

"Ammi bize senin yarışmayı kazanacağını söyledi."

"Umarım." Çıkışa varana kadar onlarla birlikte güldüm.

Ammi bana göz kırptı. Günlerdir ilk kez gerçekten gülümsedim ve dudaklarımı kıpırdatarak, "Teşekkür ederim," dedikten sonra tekrar Azami Gayret Salonu'na yöneldim.

• • •

"Neredeydin?" diye sordu Yindi, mutfaktan döndüğümde.

Birden baharatları cebime tıkıştırdığım için sevindim. "Yürüyüşe çıktım."

Yindi, tombul burnunu oynatarak etrafı kokladı. "Baharat kokusu alıyorum."

Omuz silktim. "Hizmetçilerden biri bana atıştırmalık bir şeyler verdi."

Yindi masama dönerken yolumu kesti. Sakalını parmaklarına doladı. "Beni şaşırttın, genç Tamarin. Belki de bir parça yeteneğin vardır."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Yanından geçmeye çalıştım ama beni engellemeye devam etti.

"Ancak senin gibi bir delikanlının Majesteleri'nin imparatorluk terzisi olmadan önce dişiyle tırnağıyla bir yerlere gelmiş olması gerekir," diye devam etti Yindi. "Böyle dikmeyi nereden öğrendin bilmiyorum ama o mevkiyi elimden alamayacaksın. A'landi'nin en iyi terzisi benim ve bunu herkes biliyor. Yoluma çıkmaman için seni uyarıyorum. Eğer çıkarsan, pişman olursun."

Artık şalımı sabote edenin Yindi olduğuna iyiden iyiye ikna olmuştum. "Ben İmparator'a hizmet etmek için buradayım. Senin oyunlarını oynamak için değil."

"Öyle olsun," dedi. "Sonra uyarmadı deme."

Ayağını yere vura vura yürüyüp giderken mumlarımı söndürerek çalışma masamı karanlıkta bıraktı.

"Dikkat et de yaptığın işi ateşe verme," diye seslendi arkamdan kahkaha atarak.

Mumları yeniden yaktım. Parlak kırmızı ve zümrüt rengi boyalarımı yanımda getirdiğimden önce o iplikleri hazırladım. Ardından mutfaktan aldığım çiçek ve baharatları boya kaplarıma boşalttım; kullanıma hazır hâle gelmeleri için birkaç saat geçmesi gerekiyordu.

Satenimi ütüledim, boş kanvasın üzerinde tasarımımı tasavvur ettim. Leydi Sarnai'ye memleketini hatırlayacak bir dağ manzarası – hayrete düşürmesi gerekiyordu, o yüzden de detaylara verdiğim

önemi ve incelikli iğne işçiliğindeki maharetimi göstermek için dikişlerimi küçük tutacaktım.

Parmaklarım işe koyuldu. Çiçeklerle başladım: Her zaman basit bir artıyla başlar, ardından taç yapraklarını ve sapı doldurur, yaprakların hatlarını çizerdim. Her biri birkaç dakikamı alırdı ama düzinelercesi yapılacaktı. Sonra dağları dikecek, ana hatlarını vermek için ipliği hasır modeliyle uzunlamasına çentik çentik nakşedecektim.

İğnem satene dalıp çıktı. Bir nabız atışında üç dikiş. İçeri ve dışarı.

Gece boyunca çalıştım. Usta Yindi'nin minyatür tapınağından gelen tütsü kuvvetliydi ve gözkapaklarım ağırlaştı. Uyanık kalmak için yanaklarımı çekiştirip çimdikledim.

Şafağa doğru, saatlerdir işimin üzerine eğilmekten ağrımaya başlayan kollarımı ve sırtımı esnettim. Ayağa kalkarken Norbu'nun masasında temel ayakkabı kalıbı gördüm ama henüz yapmaya başlamamıştı. Belki de terlik yapma tecrübesi vardı ama yine de bu çalışma evresini harcamanın cüretkârca olduğunu düşünüyordum.

En nihayet salonun en uç tarafındaki gong çaldığında parmaklarım dikiş yapmaktan soyulmuştu.

"Dikkat!" diye bağırdı Lorsa. "Derhal çalışmayı bırakın."

Sabah olmuş muydu? Açık pencerelerden içeri ışık girmişti ama pek farkında değildim. Gözlerimi ovuşturarak Bakan Lorsa'ya döndüm.

Leydi Sarnai'nin de soğuk ve anlaşılmaz bir ifadeyle ona eşlik ettiğini görünce şaşırdım.

O neden burada? diye düşündüm diğer terzilerle birlikte Shansen'in kızını bir mırıltıyla selamlarken.

"Bu müsabakanın fazla basit olduğuna karar verdim," diye duyurdu Leydi Sarnai. "Kudretli Majesteleri'nin sizden benim için terlik işlemenizi istemesi gururumu okşadı ama zaten çok terliğim var. O nedenle daha... eşsiz bir şey istemeye karar verdim.

"İmparatoriçe olarak tüm dünyadan konuklar ağırlayacağım.

A'landi terlikleri güzellikleri ve geleneğe bağlılıklarıyla saygı toplamıştır. Ancak Samaran'da kraliçeler demirden yapılmış terlikler giyer ve Agoria'da da prensesler altından ayakkabılar giyer. *Ben* de böylesi bir kudret ve gücü yansıtan ancak göze de hoş gelen bir şey giymek isterim."

İçeri bir hizmetçi girdi ve mavi porselenden bir tabak yığınını yere bıraktı. Sonra bir diğeri cam kâseler, cam vazolar ve yivli şarap kapları getirdi. Çok geçmeden en öndeki masa kâğıttan samana, tunca ve hatta çiçeklere kadar bir yığın nesneyle doldu.

Usta Taraha, herkesin merak ettiğini dile getirdi: "Ekselansları, bir terzinin çalıştığı malzemeler arasında genellikle porselen ya da cam bulunm–"

Leydi Sarnai sözünü kesti. "İmparatorluk terzisi, tanrılar tarafından seçilmiş bir ustadır. Ondan herhangi bir materyalle çalışmasını beklerim, ister cam olsun ister ipek. Hatta dilersem havayla bile. Eğer bu sizin için sorun olacaksa evinize dönmekte serbestsiniz."

Bu, diğer soruların önünü kesti.

Leydi Sarnai topuklarının üzerinde döndü ve Bakan Lorsa da onun peşinden koşturdu.

İkisi gider gitmez terziler masaya fırladı. Ben de ileri atılarak bastonumla elimden geldiğince hızla topalladım ama birisi bastonumu tekmeleyince sertçe yere kapaklandım.

Longhai güçlü eliyle beni kaldırdı. "Hadi, her şey alınmadan acele et, Tamarin."

Usta Garad çoktan samanı kapmıştı ve diğerleri de tunç, demir ve kâğıda yönelmişti. Ben masaya ulaştığımda geriye yalnızca cam ve porselen nesneler kalmıştı. Norbu son dakikada porselen tabaklara uzanınca bana da cam kaldı.

Usta Boyen paravanımın üzerinden baktı. Elinde bir avuç orkide tutuyordu ve yapraklarıyla saplarını terlik şeklinde örmeye başlamıştı bile. "Ahhh, cam." Yapmacık bir şefkatle cık cıkladı. "Zor olacak."

"Hallederim," dedim dişlerimin arasından.

"Bu sefer ne yapacağını görmeyi merakla bekliyorum," dedi Boyen. "Hepimiz şalından çok etkilendik, Yindi bile kıskandı. O ihtiyarı çok kızdırmamak en iyisi. Cam kolay kırılır ve şalına çay dökenin kim olduğunu bilmiyoruz, değil mi?"

Çekip gidene kadar gözlerimi ona diktim.

Ardından iç çekerek malzemelerimi masaya koydum. Neyle çalışmak zorundaydım? Bir çift cam kâse ve uzun, ince bir vazo. Camı çizmek ve boyamak kolay işti. Ama ondan terlik yapmak?

Taburemin kenarını sıkıca kavrayarak camdan yapılmış terlikler hayal ettim. Aklıma gelen bütün görüntüler camın kırılmasıyla son buluyordu.

Peki ama ya... zaten kırılmışlarsa?

Bir plan yapmak için zihnim hızla çalıştı. Geniş bir fırça alıp vazonun iç kısmını ıtırşahiden mavi boyamla boyadım. O kururken mutfağa koştum ve yapıştırıcı olarak kullanacağım yapışkan pirinç harcıyla geri döndüm.

Çalışma alanımı dikkatle uzun bir kumaş parçasıyla kapladım. Ardından bastonumu kaldırarak vazoya tekrar tekrar, binlerce kırık cam masamın üzerinde mavi elmaslar gibi parlayana kadar vurdum.

Kırık parçaları teker teker terliğin tabanına yapıştırdım. Cam parmaklarımı keserek kanattı ama onları paçavralarla sararak devam ettim. Terliğin her santimi parıldayana kadar durmayacaktım.

Çarpıcı bir şey çıkaracaktım ortaya ve bunun için makasıma ihtiyacım yoktu.

• • •

Değerlendirme günü Leydi Sarnai sabah saatlerinde Bakan Lorsa ve Başbüyücü eşliğinde tekrar geldi. Başbüyücü'yü görmek, zaten gergin olan sinirlerime iyi gelmedi ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve parmaklarımı sarıp masamın üzerinde kalan camları temizlemekle ilgilendim. Yorgunluktan tabureme yığılıp kalmak istiyordum ama Bakan Lorsa'nın duyurusunu bekleyen diğer terziler gibi masamın önünde dikildim.

Lorsa, "Tüm terziler, Leydi Sarnai'ye sunmak için yaptıkları terlikleri giyecek," diye ilan etti. Sonra kıkırdadı. "Onlarla sekiz adım atmayı başaramayanlar evlerine gönderilecek."

Cam terliklerimi giyerken içimi bir rahatlık sardı. Ayağıma rahat oldular ve yürümesi de zor değildi ama Longhai'nin hayal kırıklığıyla iri, şişmiş ayaklarına baktığını gördüm.

O ihtiyar terzi bana karşı hep nazik olmuştu. Onun bu aptal görev yüzünden elenmesini istemezdim.

Terliklerimle yürüme provası yapıyormuş gibi salon boyunca arkadaşıma doğru ilerledim.

Masasının yanından geçerken sessizce, "Başparmaklarının üzerinde yürü," diye tavsiyede bulundum sessizce. "Yalnızca birkaç adım."

Longhai bana minnettar bir bakış attı. Sıkıntı yaşayan yalnızca o değildi. Terlikleriyle sendeleyen, "şeytanî şansına" küfreden Yindi'nin hâli neredeyse ona acımama neden olacaktı.

Leydi Sarnai herkesin rahatsızlığından keyif alıyormuş gibiydi. Ama mucizevi bir biçimde neredeyse herkes terlikleriyle onları bozmadan yürümeyi başardı. Usta Garad hariç. Ayakları o kadar büyüktü ki samandan terlikleri dağıldı.

Leydi Sarnai çenesini kaldırdı ve Garad elendi.

Başbüyücü'nün Leydi Sarnai'nin yanından kaybolduğunu o zaman fark ettim. Adımları o kadar sessizdi ki benim masama yaklaştığını son anda gördüm.

"Ayakların bir erkek için fazla narin," dedi, parlak siyah çizmesiyle ayaklarımı işaret ederek. Işık, mavi camdan terliklerimde kırılarak binlerce parlak yıldız gibi ahşap zeminde dönüyordu. "Hepsini kendin mi yaptın?"

"Evet, efendim," dedim ama ona bakmaktan kaçındım. Eğer bakarsam o solgun, değişip duran gözlerinin beni tuzağına düşüreceğini biliyordum.

"Çok zarifler," dedi Başbüyücü. "Pek az elmas senin terliklerin

kadar parlar, Usta Tamarin." Kollarını kavuşturdu, uzun parmakları dirseklerini döverken gülümsedi. "Devam et o hâlde."

Diğer terzilerin çalışmalarını görebilmek için paravanımın üzerinden baktım. Taraha, her bir terliği yüz çiçekle süslemek için onlarca canlı renk kullanmıştı. Bir şaheserdi ama... inatla Leydi Sarnai'nin istediği özel malzemelerden hiçbirini kullanmamıştı.

Eve gönderildi.

Usta Boyen tunç parçaları tabanlara eritmek için sarayın demircisini getirmişti ama terlik o kadar ağır olmuştu ki sekiz adımını attığında, zarafetle örülmüş orkideler yırtıldı.

O da eve gönderildi.

Yürüme testi sona ermişti, ben de terlikleri çıkararak masamın üzerine koydum ve üstlerini nakışlı saten bir kumaşla örttüm.

Leydi Sarnai, masama gelmek için elbette tam o ânı seçecekti. "Terliklerin nerede?"

Boş bulunarak irkildim. "Ekselansları – işte... işte buradalar."

Saten örtüyü kaldırarak terliklerin parıldamasını ve göz almasını bekledim ama güneşin önünden geçen bir bulut terliklerin görkemini donuklaştırdı.

Leydi Sarnai burnundan soluk verdi. "Benim zevkim için biraz basit. Hayal kırıklığına uğradım, Usta Tamarin. Şalını gördükten sonra büyük umutlarım vardı."

Hayır! Fikrini değiştirecek bir şeyler yap. Hemen. "Ben... ben onları ıtrışahiyle boyadım, Ekselansları," diye kekeledim, "bildiğim kadarıyla babanızın kalesinin yakınlarında yetişi–"

"Bana yaranmaya çalışma," dedi Leydi Sarnai ama yelpazesini avucuna vurmayı kesmişti. Güneş geri göndü ve ışınları terliklerime değerek masanın ve paravanın üzerinde dans etmeye başladı. Bir kaşı kalktı. "Neyden yapıldılar?"

Işıkta nasıl parladığını göstermek için terliğin tekini elime aldım. "Cam."

Leydi Sarnai'nin gözleri kısıldı. "Cam kırılır."

Kırılmayacaklarını göstermek için terlikleri alelacele tekrar ayağıma geçirdim. "Bunlar..."

"Cam, paradoksları olan bir malzemedir," diye araya girdi Başbüyücü. "Kırılgan ama dirençli. Tıpkı terlikler gibi."

Leydi Sarnai, "Sen sevdin bu çocuğu," diye takıldı ona. "Mesaiden sonra sana göndereyim mi?"

Başbüyücü sükûnetle, "Ne kadar da düşüncelisiniz, Ekselansları. Ben de yeni ayakkabılar yaptırmayı düşünüyordum ama sanırım bir süre daha elimdekilerle idare edeceğim. Sizin yanınızda olduğumdan daha fazla diken üstünde yürümek istemem."

Ben gülümsememi bastırdım ama Leydi Sarnai o kadar da eğlenmemişti. Yelpazesini hızla açtı ve salonun ön kısmına döndü.

"Usta Norbu, Usta Longhai ve Usta Yindi kalıyor," dedi.

Midemin altüst olmasından nefret ederek dudağımı ısırdım. Yindi bana pis pis sırıtarak baktı ama Leydi Sarnai sözünü bitirmemişti.

"Ayrıca," dedi, "Usta Tamarin'in de kalmasını istiyorum."

İçim minnet ve rahatlama hissiyle doldu ama çok uzun sürmedi.

"Usta Yindi ikinci kez kazandı," diye devam etti Leydi Sarnai. "Bu gece onuruma verilen ziyafette bana eşlik edecek. Geri kalanlar – beni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayın."

İç sesim azarlamaya başladı. *Neredeyse eve gönderiliyordun. Kazanabilirdin – tabii o makası kullansaydın.*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir haftadır sarayda ve neredeyse iki haftadır da evimden uzaktaydım. Babamı ve Keton'u çok özlemiştim; bazen salondan ayrıldıktan sonra zihnimde onlara mektuplar yazıyordum. Kulağa aptalca gelebilir ama yalnızlık sancılarımı hafifletiyordu.

Artık geriye dört terzi kaldığından gerçek bir mektup yazacak zamanım vardı. Kucağımda bir parça parşömen ve fırçamla birlikte, hızla saraydaki en gözde mekânım hâline gelmeye başlayan, etrafı erik çiçeği ağaçlarıyla çevrili, sazan dolu göletin kenarına oturdum... ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Sevgili baba – ve Maia,

İmparator, imparatorluk terzisi makamı için on iki adamın yarışmasını istedi ve dün gece bir çift terlik yapmak zorunda kaldım – camdan! Buna inanabiliyor musun? Bana verdiğin o makası kullanmadım.

Tereddüt ederek bir kolumu göletin taş kenarına koydum. "Ah, baba, o makasın neler yapabileceğini biliyor muydun? Kazanmam gerek ama ya onsuz kazanamazsam?" Ellerimi bükerek sıktım. "Hayır, bunu yazamam."

Bana verdiğin o makası kullanmadım ve terliklerim imtihanı geçti. Umuyorum ki eve gönderdiğim para yaz boyunca yeterli olacaktır.

Yazdığım son satırı dudaklarımı ısırarak yüksek sesle okurken fırçam titredi:

Sana gelince, Maia, on iki adım. Uzakta olduğum her gün için bir adım.

Pes bir ses irkilmeme neden oldu. "Kendinle çok sık konuşur musun?"

Mektubu cebime tıkıştırarak ayağa fırladım ve neredeyse gölete düşüyordum. Daha dönmeden gelenin Başbüyücü olduğunu anlamıştım. Sesine gitgide aşina oluyordum.

"Gördüğüm kadarıyla bir turu daha geçtin," dedi yüzümü ona döndüğümde. Yine siyahlar içindeydi – gölgelerin içinde gizlenip insanları hazırlıksız yakalamak için güzel bir renk.

"Eve gönderilsen çok yazık olurdu," diye devam etti. "Şanslısın ki müdahale etmeye karar verdim."

Dilimin ucuna gelen sert cevabı geri yuttum. Doğruydu, bana yardım *etmişti*. Rütbesini hatırlayarak sırtımı eğip kaskatı bir selam verdim ve elimden geldiğince nazik bir sesle, "Teşekkürler, efendim," dedim.

"Eğilmek mi?" Bana dikkatle baktı. "Birileri sana kim olduğumu söylemiş olmalı. Yazık. Artık sen de diğerleri gibi resmî ve sıkıcısın ve bana *efendim* diyorsun."

"Size başka nasıl hitap edebileceğimi bilmiyorum."

Dudaklarında çarpık bir tebessüm belirdi. "Tam adım telaffuz edemeyeceğin kadar karmaşık. Bana Edan diyebilirsin."

"Edan," diye tekrarladım. İsim dilime yabancı gelmişti.

Hafifçe eğildi. "Kudretli Majesteleri'nin daimi Başbüyücü'sü olarak hizmet veriyorum. Batı'da, O'nun En Şanlısı; Doğu'da, O'nun En Aydınlatıcısı'yım ve dünyanın diğer her köşesinde de O'nun En Heybetlisi."

Derin bir nefes aldım. Sendo bana büyücüler hakkında ne de-

mişti? Tek hatırlayabildiğim, dünyanın her yerinde krallara hizmet ettikleri ve genç kızların kanını içtikleriydi.

Finlei böyle hikâyelere hep burun kıvırırdı ama ben düşüncesiyle ürperirdim.

Cesaretli ol, Maia, diye hatırlattım kendime. Edan bir genç kız istiyorsa, saraydan seçebileceği bir sürüsü vardı.

Hem karşımdaki adam dünyayı gezmiş olamayacak kadar genç görünüyordu. Şüphesiz bunca böbürlenişi hava cıvadan başka bir şey değildi.

"Ben sizi hiç duymamıştım," diye mırıldandım.

Edan güldü. "Şüphecisin. Güzel. Ama bu kadar genç birinden gelmesi tuhaf."

"Abim bana büyüyle ilgili masallar anlatırdı, şeyden önce..." *Ölmeden önce* diyemedim. Sesim karanlık bir tona büründü. "Ama işte o kadarlar... sadece masal."

"A'landililer batıl inançları olan insanlardır. Ölmüş atalarına sürekli dua ederler. Eğer ruhlara ve hayaletlere inanıyorsan, büyüye neden inanmadığını anlamıyorum."

Büyüye *inanıyordum*. Sadece onca insan içinde bunu ona itiraf edecek değildim. "Ben çok çalışmaya ve ailemi geçindirmeye inanıyorum."

"O konuda sorun yaşamazsın," dedi Edan. "Çalışmanı gördüm. Çok etkileyici. Özellikle de o şalı çok... ilgi çekici buldum."

Yine o sinsi bakış, sanki sırrımı biliyormuş gibi. Yanaklarım kızararak bana ihanet etti. Hayır, biliyor olamazdı. Sesimin kayıtsız çıkması için çabaladım. "Dikiş konusunda ne biliyorsunuz?"

"Ben ne bilirim ki, doğru," dedi Edan hınzırca. "Senin en kötü tarafını ortaya çıkarıyorum gibi görünüyor. Diğer herkese karşı tavrın..."

"*Xitara* mı?" dedim dümdüz bir sesle.

Edan güldü. "Uysal diyecektim."

Çekip gitmesini öyle çok istiyordum ki. "Görünüş aldatıcıdır."

"Kendim daha iyi ifade edemezdim." Bastonumu kavradı ve bacağıma –düzelmeyecek denli kırılmış olması gerekene– hafifçe vurdu. Çığlık attım.

"Hey!" O kadar kızmıştım ki sesimi kalınlaştırıp erkeksileştirmeyi unutmuştum. "Geri ver şunu!"

"Neden? İhtiyacın yok."

Kaşlarımı çattım, destek almak için bir çite tutunacakmışım gibi yaparak topalladım.

Edan bastonumu geri verdi. Dikkatle beni izliyordu. "Kimi zaman sağ ayağını kimi zaman da sol ayağını kolladığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Ancak bir aptal böyle bir şeyi gözden kaçırır ama şanslısın ki bu saray aptallarla dolu."

Öfkem birden buhar olup uçtu, yerini korkuya bıraktı. "Lütfen yapma–"

"Ama gerçek sırrın bu değil, öyle değil mi?"

Yüzümün rengi çekildi. Yere bakmayı bırakarak doğrudan Edan'ın gözlerinin içine baktım. Şimdi kehribar rengiydiler, bir ağaç dalı gibi kalın ve parlaklardı. İçime işlediler. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum, efendim."

"Keton Tamarin değilsin ve Kalsang Tamarin olamayacak kadar da gençsin. Kalsang Tamarin'in iki büyük oğlu savaşta öldü ama savaş sırasında dükkânı çekip çevirmeyi başaran bir kızı olduğunu duymuştum..."

Midem çalkalandı.

Edan öne doğru eğildi, gözleri mavi ve soğuk ama deliciydi. Daha birkaç saniye önce sarı olduklarına yemin edebilirdim. "Senin Maia Tamarin olduğunu farz etmekle hata yapmış olmam, değil mi?"

Dudaklarım aralandı ama Edan, ben daha bir şey söyleyemeden bir parmağını dudaklarımın üzerine koydu.

"Bir büyücüye yalan söylemeden önce iyi düşün," diye uyardı beni. "Bazen aynaya bakmak işe yarar." Elime bir ayna tutuşturup yüzüme doğru kaldırdı.

Elim birden ağzıma gitti. Yansımadaki bendim – ama saçlarım yine uzundu ve abim, *gerçek* Keton arkamdaydı.

"Hangi büyü bu?" diye sordum.

"Sadece gerçeğin yansıması," diye yanıtladı. "Biz büyücüler çoğu insandan fazlasını görürüz. Senin Keton Tamarin olmadığını biliyordum. Sen şalında çizdiğin o kızsın."

Aynayı bir kenara bıraktım. "Leydi Sarnai'yi çizmeye çalışmıştım."

"Hımm," dedi beni inceleyerek. "Benzerlik çarpıcı değil ama ortada. Tuhaf."

"Benzerlik falan yok," diye çıkıştım. "Ben kız değilim."

"Kimseye söylemeyeceğim."

"Sana güvendiğimi mi sanıyorsun?"

"Güvenmelisin." Edan yakasını gevşetti. Yüksek yakalardandı ve sıcaklık düşünülürse rahatsız görünüyordu ama alnında ter yoktu. Ben en ince ketenimi giymiş olmama rağmen terliyordum. "Hadi ama, seni bana güvenmekten alıkoyan ne?"

Binlerce neden sıralayabilirdim aslında ama ağzımdan neden o sözler döküldü, hiç bilmiyorum. "Abim... büyücülerin genç kızların kanını içtiğini söylerdi."

Edan birden kahkahalara boğuldu. Kendini biraz topladıktan sonra daha ciddi bir sesle, "İmtihanda dört terzi kaldı. Eğer kazanacaksan biraz gösteri yapmanın zamanı geldi," dedi.

Kaşlarım çatıldı ve gardımı indirdim. "Şalımın çok iyi olduğunu söylemiştin."

"İlk görev için," diye düzeltti Edan. "İkinci görevde bu kadar iddiasız bir şey çıkarman için söylememiştim."

"Hayır, ben..." İnledim. Ona üç günde bir mucize yaratmanın –en azından büyülü makası kullanmadan– ne kadar zor olduğunu anlatmaya çalışmanın faydası yoktu. "Neden kazanmamı istiyorsun?" diye sordum onun yerine.

Yüzünde esrarengiz bir tebessüm belirdi. "Bir büyücü niyetlerini asla açık etmez. Sadece şu kadarını söyleyeyim" –kol yeninin içinden makasımı çıkardı– "*bu* sıradan bir dikişçiye ait olamaz."

"Onu nereden buldun?" Makası geri almak için parmak uçlarımda yükselerek uzandım. "O benim!"

"Demek içinde bir ateş *var*." Gülümsemesi büyüdü. "Neden geri vereyim? Senin için çok mu özel?"

Nabzım hızlandı. O makas mucizeler yaratmıştı. İmparator'un Başbüyücüsü'nün diğer sırrımı da öğrenip beni yarışmadan attırmasına izin veremezdim.

"Onu bana babam verdi," dedim uzanmaya devam ederken.

"Bir özelliği var mı?"

"Hayır," diye ısrar ettim.

Makası birkaç santim indirdi. "*Lütfen* de."

"Lütfen," dedim isteksizce.

Edan makası uzattı. Elinden kaptığım gibi cebime tıkıştırdım.

"İyi bir yalancı değilsin, Maia Tamarin." Edan başını yana yatırdı. "O makas tılsımlı. Hangi büyücü gelse makasın üzerinde bıraktığı büyü kokusunu alır."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Çekip gitmek için arkamı döndüm ama Edan yolumu kesti. "Yaptığın terlikler çok iyiydi ama makası kullansaydın Yindi, Norbu ve Longhai'yi gölgede bırakabilirdin." Yolumu kapamaya devam ederken hafifçe çömeldi ve gözlerimiz aynı hizaya geldi. "Eğer bu yüzden seni eve göndereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. İlgimi çektin, *Usta* Tamarin. Tılsımlı nesneler öyle herkes için işlemez."

"Sen ne bilirsin ki?" diye sordum, içten içe meraklansam da sesimin ters çıkmasına özen göstererek.

"Çok şey." Edan kıkırdadı. "Eğer yarışmayı kazanmak istiyorsan, *xitara*, yardımıma ihtiyacın olacak."

Kibri karşısında sinirlerim tepeme çıktı. "Bana böyle seslenmeyi bırakır mısın?"

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Küçük bir kuzuya benzetilmek neden hoşuma gitsin ki?"

"Bak sen. Demek Eski A'landi dilini biliyorsun." Birden keyiflenmiş gibi görünen Edan parmağını çenesine vurdu. Kare şekline

rağmen sivri bir çenesi vardı. İtici bir birleşim değildi ama tuhaftı da. "Bunu düşüneceğim – tabii eğer kazanırsan."

"Kazanacağım," diye yanıtladım. "Üstelik *senin* yardımın olmadan."

"Tuhaf birisin, biliyorsun değil mi?" Kollarını kavuşturup sırıtarak beni izledi. "Diğer terziler geldiğinde bana mücevherler, ipekler, kürkler ve hatta kızlarından birini rüşvet olarak vermek için ellerinden geleni yaptılar – sadece biraz yardım için. Ama sen, karşılık beklemeden göstermek istediğim yardımı reddediyorsun."

"Sen bana yardım etmiyorsun," dedim dişlerimin arasından. "Bana işkence ediyorsun."

Yine o kuru kıkırtı. "Nasıl istersen, Usta Tamarin. Ama sana bir öneri – ayakkabının içine bir çakıl taşı koymayı dene, böylece en azından hangi bacağının kırık olması gerektiğini hatırlarsın."

Hemen ardından, sanki İmparator'un müstakbel gelini gibi soylu bir aileden geliyormuşum gibi önümde eğildi. Sonra da ıslık çala çala uzaklaştı.

Bu kadar çekilmez birinin yardımını mı kabul edecektim? Peh!

Bunu teklif etmesi bile beni afallatmıştı.

Arkasından bakmayı reddederek topuklarımın üzerinde döndüm. Ama günün geri kalanında ayağımı bastığım yere bakıp durdum – ve sırlarımı saklaması konusunda ona güvenebileceğimi büyük bir kaygıyla umdum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah müthiş sıcaktı, gerçi bu, Yindi'yle Norbu'nun salonda gömleklerini çıkarmış bir şekilde avarelik etmelerine bahane olamazdı ama yine de yaptılar. Gözlerimi kaçırıp durdum, özellikle de pek görmek istemediğim kıllı göbeğiyle Norbu'dan.

İlk kez Bakan Lorsa'nın sıradaki görevimizi bildirmek için gelişine sevindim.

"Majesteleri yakında Uzak Batı'dan önemli insanları ağırlama zevkini yaşayacak. Bu durumda, Ekselansları Leydi Sarnai'nin onları karşılamak için yeni kıyafetlere ihtiyacı var. Hepinizin yerel A'landi tarzında kıyafetler dikebileceğini biliyor ama sınırlarınızı keşfetmek istiyor. Onun için Baharat Yolu'nun bir uçtan öteki uca en güzel şekilde işlendiği ceketi yapan terzi, bu etabı kazanacak."

Zihnim çoktan çılgınca çalışmaya başlamıştı. A'landi, Büyük Baharat Yolu'nun doğu ucuydu, Frevera da batı ucu. Dünyanın o kısmındaki modaya dair elimde olan az sayıda bilgi, göğüs dekoltesi, bir prensin fidyesi olabilecek kadar değerli danteller ve sırmalı kumaşlar, bir de dar korseleri işaret ediyordu – A'landi'nin mütevazı, dökümlü tarzının tam aksi.

Lorsa, "Dördünüz bu öğleden sonra malzemeleri almak için pazara gidebilirsiniz. Hepinize üç yüz *jen* harçlık ve ceketi tamamlamak için yarım hafta verilecek," diye devam etti. Nahoş bir şey söylemeden önce her seferinde yaptığı gibi duraksadı. "Ah, son bir şey daha: Ceket kâğıttan yapılacak."

• • •

"Kâğıt!" diye mırıldandı Longhai, kasabaya doğru ilerlerken. "Onca şey varken..." Sakalını sıvazladı, ardından şarap matarası için cebine uzandı. "Önemli yabancı misafirleri karşılarken kâğıt giymeyecek. Biliyor musun, bu imtihanı İmparator Khanujin'le evliliğini ertelemek için kullandığından şüphelenmeye başlıyorum."

Dilimi şaklattım. Edan o kadarını söylemişti.

Edan'ın ayakkabının içine çakıl taşı koyma tavsiyesini dinlemiştim ama şimdi yürümek gerçekten acı veriyor, Yindi'yle yürümek için yanımdan ayrılan Longhai'ye göre bile yavaş kalmama neden oluyordu.

İç çekerek tek başıma ilerlemeye devam ettim. Saraydan Niyan'a yürüyerek gitmek kolay değildi – saraydan aşağıya seksen sekiz adım, oradan da Krizantem Tepesi'nden aşağı iki yüz adım. Aşağıda kurulmuş Tangsah Pazarı'na kadar bir buçuk kilometre daha.

Yakınlardaki Jingan Nehri'nden gelen esintiye rağmen nem şakaklarımda toplanmıştı, yanaklarımdan omuzlarıma ter damlaları süzülüyordu. Göğsümü sardığım kumaşı tutturmak için kullandığım iğneler yanlarıma batıyordu ve rahatsız olan tenimi ovuşturmaktan kendimi alamıyordum. Sargılarım kokuyor ve tahrişe neden oluyordu ama Tangsah'ı görür görmez tüm rahatsızlığımı unuttum.

Gangsun'da yaşadığımız dönemden beri gerçek bir pazara gelmemiştim. Satıcılar sokaklar boyunca uzanıyordu; kimilerinin turuncunun her tonunda parlak, eğimli tenteleri vardı, kimileri de taş döşeli yollarda yük arabalarını çekiyordu. İleride yeşim taşı oymacıları, tuhafiyeciler ve cam üfleyiciler vardı, aralarına eşekler, yabani tavuklar ve koşturup duran çocuklar serpiştirilmiş gibiydi ve daha ileride de akrobatlarla ateş yutanlar vardı. Pazarın bir düzeni olmamasına rağmen şimdiden buraya bayılmıştım.

"Tam görülecek yer, değil mi?" dedi Longhai yeniden yanımda belirerek. "Başkentten sonra ikinci." Tangsah Pazarı'nın uzak ucunu işaret ederek, "İpek kısmındaki tüccarlar sarayda çalıştığını öğrenince seni kandırmaya çalışacaklardır. İstediklerinin yarısından

fazlasını ödeme ve sakın buraya ilk kez geliyormuşsun gibi davranma."

Ağırlığımı ayağımdan bastonuma verdim. "O kadar belli oluyor mu?"

"Evet," dedi Longhai. Duraksadı. "Gerçekten yeteneklisin, Keton ama çok gençsin. Eğer bu aptal yarışmada olmasaydık seni kendime çırak alırdım." Geniş omuzlarını silkti. "Bu yarışma beni yoruyor. Bizler zanaatkârız. Birbirimizden bir şeyler öğrenmemiz gerekir, birbirimizi boğazlamamız değil."

Ben cevap veremeden Norbu aramıza giriverdi. "Sen de bizimle birahaneye geliyor musun, genç Tamarin? Nakış sırlarını öğrenmek için sana bir içki ısmarlarım. O şal fevkaladeydi."

Bastonumla oynadım. "Günümü malzemeleri alarak geçirmem gerek."

"Amma oyunbozansın," dedi Yindi küçümseyerek. "Gün bizim ve her birimizin üç yüz *jen*i var. Bunun keyfini çıkarmalıyız."

"Senin için söylemesi kolay," dedi Longhai. "Son iki görevi sen kazandım. Şahsen ben de genç Tamarin'in peşinden gitme eğilimindeyim."

Ama gelmedi. Longhai'nin içkiye zaafı vardı. Yindi ve Norbu'nun da bunu ona karşı kullandıklarına dair bir his vardı içimde.

"Bütün gün böyle kat kat kıyafetle sıcaklamıyor musun?" dedi Yindi, elini sallayarak tuniğimi işaret ederken. Göğsümü gizlemek için en az üç kat kıyafet giyiyordum.

"Bu havalar bana serin geliyor," diye yalan söyledim, ensemde biriken teri fark etmemesini umarak.

Yindi kollarını kavuşturdu, düz, geniş burnu her zamanki gibi kırıştı. "Tuhaf birisin, Tamarin." Başını iki yana salladı ve Norbu'yla birlikte içki dükkânında gözden kayboldu.

İçeriye kaçamak bir bakış attım: Kimi döşemelerin üzerinde kumar oynayan, kimisi de sarhoş sarhoş ezberden şiirler okuyan erkeklerle doluydu. Tam ortada Norbu, soylular ve yüksek rütbeli görevlilerle takılıyor, hizmetkârı da onun yerine alışveriş yapıyordu.

"Hiç çalışmaz mı bu adam?" diye sordum Longhai'ye o da içeri girmeden önce.

"Norbu'yu hafife alma," dedi Longhai. "Nasıl A'landi'nin en zengin terzisi oldu sanıyorsun? Bütün gününü dokuma tezgâhının başında geçirerek olmadığı kesin."

Bir mandalina tüccarının tentesinin gölgesine çekildim ve haritama baktım. Sonra para kesemi boynumun etrafında iyice sıkılaştırdım; Tangsah, yankesicileriyle bilinirdi.

Birkaç fırıncı dükkânı ve çadırının yanından geçerken susamlı çörek ve petekli kurabiyeler gördüm. Saray beni iyi besliyordu ama fırından yeni çıkmış petekli kurabiye gibisi yoktu.

Açlığımdan silkinip kurtulmaya çalıştım. *Kurabiye değil, ipek,* diye hatırlattım kendime. *Kek değil, iplik.*

Yenilenmiş bir kararlılıkla, malzemelerimi almak için harekete geçtim. Birkaç saat sonra sepetim ağırlaşmıştı. Lorsa'nın bize verdiği paranın neredeyse her kuruşunu boyalara, yeni iğnelere, metalize iplikler yapmak için altın rengi bobinlere ve daha girift nakışlar için daha küçük bir kasnağa harcamıştım.

Geriye iki *jen* ve otuz *fen* kalmıştı. Kendime bir öğle yemeği almama yeterdi. Buharı tüten sebzeli çörekleri tazecik kokan ve öyle de görünen bir fırında durdum, ardından kalan son kuruşumla da hemen yandaki çiftçiden bir elma aldım.

O sırada sepetime hafifçe vuruldu, hemen yankesici olduğunu düşünerek geriye sıçradım. Edan'dı.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordum.

"O makasın varken bunlara neden ihtiyaç duyuyorsun?" dedi sepetimin içindekilere kaşlarını çatarak bakarken.

Çiftçinin tezgâhından aceleyle uzaklaştım. "Onu kullanmayacağım."

Peşimden geldi. "Şimdiye kadar duyduğum en ahmakça fikir."

"Leydi Sarnai büyüden nefret eder. Bir makas yüzünden eve gönderilmeyeceğim. Ayrıca hile yapmayı reddediyorum." Gözlerimi Başbüyücü'ye diktim. Sırıtarak parlak sarı bir elmayı sesli bir

şekilde yiyordu. *Benim* elmamı! "Ciddiye aldığın herhangi bir şey var mı senin?"

"Ben her şeyi ciddiye alırım. Özellikle de büyüyü. Eğer benim seninki gibi tılsımlı bir makasım olsaydı yarışma şimdiye çoktan bitmişti."

"Hayatını kurtarmak buna bağlı olsa bile dikiş dikemezsin sen," diye yapıştırdım elmamı almak için uzanarak.

"Ah, zaten gerek kalmazdı." Meyveyi yumruğuyla sardı ve ardından parmaklarını açtı. Elmam yok olmuştu.

Bunu nasıl yaptığını irdelememeye çalıştım; ona fazlasıyla zevk verirdi bu. "Senin sarayda olman gerekmiyor mu? İmparatora tavsiyelerde bulunmak ve onu korumak için – ya da işte her ne iş yapıyorsan?"

"Majesteleri'nin benim korumama ihtiyacı yok, tavsiyeme de öyle. O yetişkin bir adam." Edan sırıttı. "Eminim sen de fark etmişsindir."

Güneş her şeyi iyice ısıtıyordu. Kızararak, "İmparator Khanujin harika bir adam. Onda hayran olunacak çok şey var," dedim.

"Ne gibi? Zarafeti ve zekâsı mı? Cazibesi ve güzelliği mi? Sanırım birileri abayı yakmış." Edan sorgulayan gözlerini üzerime dikti. "Onunla konuştun mu?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Ha-hayır."

"Konuşmak ister misin?" Edan çenesine dokundu. "Ayarlayabilirim."

Leydi Sarnai'nin Edan hakkında söylediklerini hatırladım – onun benden hoşlandığını. *Hayır,* diye düşündüm. Sadece sırrımı bildiği için bana işkence etmekten keyif alıyordu. Kız olduğumu bildiği için.

O yüzden mi onun etrafında bu kadar hırçınlaşıyordum? Yoksa beni kollayacak abilerim olmasının üzerinden uzun zaman geçtiği için mi ona güvenmiyordum? Ona *güvenemiyordum?*

"Yapacak hiçbir şeyin olmadığı için sıkıldığından mı beni takip ediyorsun?"

"Görevim A'landi'yi korumak ve kraliyet düğününün gerçekleşmesini sağlamak. A'landi'nin çıkarlarını düşündüğüm için *seni takip ediyorum.*"

"Leydi Sarnai'yi takip ettiğini sanıyordum."

"Ah," dedi Edan keyifli görünerek. "Görüyorum ki birileri saray entrikalarına kulak vermiş. Çok güzel, Maia."

"İnsanların içinde bana böyle seslenmesen?" diye fısıldadım sert bir sesle.

Dudakları bir tebessümle iki uca gerildi. "Pekâlâ. Baş başayken kullanabilir miyim?"

"Off!" Kollarımı kavuşturdum. "Etrafta leydiyi göremiyorum."

"Kutsal Ay Tapınağı'nın şifalı sularında yıkanıyor. Oraya peşinden gidemezdim, ben de malzeme takviyesi yapmak için bu fırsatı değerlendirdim."

Edan bomboş ellerini kaldırdı. Ben daha, "Hangi malzemeler?" diye karşılık veremeden bir şahin pazara doğru dalışa geçip Edan'ın omzuna kondu. Edan bakışlarını üzerimden ayırmadan, şahinin sol pençesine bağlanmış bir kâğıt rulosunu aldı ve kuşun beyaz boğazını okşadı.

Edan notu okurken nefesimi tuttum. İfadesi hiçbir şey belli etmiyordu ama sessizce nefesini bıraktı.

"Umarım malzemelerini taşımada sana yardımcı olacak birini bulursun, Bayan – yani, *Usta* Tamarin. Ben yardımcı olmak isterdim ama ne yazık ki saraya çağırılıyorum. Sen de bilirsin ki insan İmparator'un emirlerine itaat etmeli."

"Sen bile mi?" dedim. "Yüce Başbüyücü?"

"Ben bile." Edan eğilerek selam verdi. Omzundaki şahin boynunu dimdik tutarak o yuvarlak, sarı gözlerini üzerime dikti. "Görüşürüz, Usta Tamarin."

"Umarım görüşmeyiz," diye mırıldandım.

Edan beni duymuştu, kıkırdadı. "Yankesicilere dikkat et!" diye seslendi arkamdan.

Endişeyle elimi cebime attığımda yeni bir elma buldum -- bir de elli *jen*.

Arkamı döndüm ama Edan gitmişti.

Öfkeyle iç geçirdim. Böylesine katlanılmayacak derecede kendini beğenmiş birini hiç görmemiştim.

Elmamdan bir ısırık aldım. Yine de belki o kadar da kötü biri değildi.

Belki.

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah tam tasarımlarımızı çizmeye başlamıştık ve sonraki birkaç gün boyunca Shansen'in kızını görmeyecek olmamızı kutlarken Azami Gayret Salonu'na beklenmedik bir anda, geldiği bildirilmeksizin giren Leydi Sarnai'den başkası değildi. Makaslar bir tıngırtıyla yere düştü ve hepimiz telaşla ayağa fırlarken Longhai matarasını masasının ardına fırlattı.

Leydi Sarnai üzerinde tamamen güvercin tüyünden yapılma beyaz bir pelerin, omzunda asılı, içinde kırmızı okların bulunduğu bir sadak ve elinde bir yayla masalarımızın önünden geçti. Bakan Lorsa'nın yanında olmayışı kolaylıkla fark ediliyordu. Ona yalnızca bir nedime eşlik ediyordu ve o da kollarında dört ölü kuş taşımak dışında her şeyi yapmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Leydi Sarnai'nin siyah gözleri üzerimizde gezinirken nedime ölü şahinleri birer birer önce Norbu'nun, ardından da Yindi'nin, Longhai'nin ve benim masalarımıza fırlattı. Kuşum bir gümbürtüyle masaya indi; keskin sarı gözleri açık ve donuktu, gri benekli kanatları, masamın enini kaplayacak kadar açılmıştı. Saraydaki ilk günümde gördüğüm siyah şahini düşünerek yutkundum.

Leydi Sarnai burnunu çekti. "Bu tüylerin Majesteleri için ipek bir kuşakta kullanılmasını istiyorum. Tapınakta, tören kıyafetlerinin üzerine giymesi için."

Yüzümü buruşturduğumu gizledim. Leydi Sarnai bunun İmparator'a büyük bir hakaret olacağını muhakkak biliyor olmalıydı, değil mi? Bir tapınakta ölüme dair herhangi bir işaret kuşanmak yasaktı.

"Usta Longhai," dedi. "Hasta görünüyorsun. İsteğim seni rahatsız mı etti?"

"Hayır, Leydi Sarnai," dedi Longhai hızla.

Leydi Sarnai, "İlginç," diye mırıldandı. "Sabahki avımı görmek sevgili Başbüyücü'nüzü o kadar rahatsız etti ki bugün bana eşlik etmekten affını istedi."

Pazardaki şahini hatırlayınca bu haber karşısında irkildim. Bu kuşlar, Edan'ın baktığı hayvanlar mıydı?

Leydi Sarnai'nin sataşmak için seçtiği sıradaki hedef ben oldum. "Başbüyücü çok esrarengiz bir yaratık. O çirkin çehrenin ardında ne sırtlar yatıyor merak ediyorum. Usta Tamarin, anladığım kadarıyla siz ikiniz arkadaş oldunuz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım.

Ama Leydi Sarnai konuşmaya devam etti. "Ondan uzak durmak akıllıca olacaktır. Başbüyücü ne kadar inkâr ederse etsin, büyü, şeytanların sanatıdır. Ayrıca sizin de bildiğiniz gibi, imtihanda dışarıdan herhangi bir yardım kabul etmek yasak."

"Tabii, Ekselansları."

"Güzel." İstemsizce iç geçirdi ve bir an için oldukça perişan göründü. Ama o soğuk maske geri döndü ve "Sizi bırakayım da çalışın," dedi.

Ölü şahinin tüylerini yolmaktan keyif almadım ama diğer terzilerin bu görevle bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. Longhai hızlı çalışıyordu ve çalışma masasının üzerinde tüyleri düzenlemeye başlamıştı bile. Norbu'nun bulunduğu taraftan makas sesleri geliyordu; her darbede büzülmeden edemedim.

Leydi Sarnai'nin ayrılmasından kısa bir süre sonra Bakan Lorsa belirdi. "Diz çökün!" diye bağırdı bize ve hepimiz ânında odanın ortasına fırlayarak alnımızı zemine yasladık.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım Longhai'ye.

İhtiyar adamın yanıt vermesine kalmadan cevabımı aldım.

İmparator Khanujin geldi.

Onu ilk gördüğümdeki o sıcaklık bir kez daha içimi sardı. Sadece kısacık, geçici bir an için sanki düşüncelerimi bulandıran bir tür büyünün etkisi altında kalmışım gibi tuhaf hissettim.

"Kudretli Majesteleri," diye haykırdık, "ömrünüz on bin yıl olsun!"

"Bin Toprağın Hükümdarı," diye çınladı Lorsa'nın sesi. "Kralların Kağanı, Göklerin Oğlu, Amana'nın Gözdesi, A'landi'nin Şanlı Hünkârı."

Unvanlar uzadıkça uzuyordu. İmparator nihayet konuştuğunda bile başımı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim.

"Kalkın."

Emre en son itaat eden ben oldum. Dizlerimi açarak doğrulduğumda İmparator'un arkasında Edan'ı gördüm. Başıyla sol bacağımı işaret ederek onun sakat olması gerektiğini hatırlattı.

Duruşumu düzeltirken Edan'ın masalarımızdaki tüyleri incelediğini fark ettim. Genellikle yüzünü kaplayan sırıtış, çatık kaşlara dönüştü ve kolları iki yanında kaskatı kesildi.

"Anladığım kadarıyla Ekselansları Leydi Sarnai, bu sabah Azami Gayret Salonu'nu ziyaret etmiş," dedi İmparator Khanujin.

"Evet, Majesteleri," diye yanıtladı Lorsa. "Terziler için ek bir görev belirledi."

"Nedir o?"

"Sabah ibadetinizde kuşanmanız için size tüylü bir kuşakla sürpriz yapmak istedi."

İmparator Khanujin, Lorsa'yı dinledi. "Peki Leydi Sarnai'yi imparatorluk topraklarında herhangi bir kuşu avlamanın yasak olduğu konusunda bilgilendirmek aklına gelmedi mi?"

Lorsa'nın yüzü karardı ve gözlerini indirdi. "Bağışlamanızı dilerim, Majesteleri," diye gevelemeye başladı, dizlerinin üzerine çöküp ayağa kalkması söylenene dek Majesteleri'nin ayaklarını öptü.

Temkinli bir şekilde İmparator'a baktım ve yeşim ve altından onlarca kolye ucunun boynuyla kuşağını süslediğini gördüm. İçlerinden biri diğerleri kadar parlak değildi.

Tunçtan yapılmıştı ve üzerine oyulmuş bir kuşun hattını çıkardım. Leydi Sarnai'nin bahçesindeki kuşları avlamasından hoşlanmaması boşa değildi.

"Leydi Sarnai'nin cömertliğine minnettarım," dedi İmparator Khanujin, bu kez terzilere hitap ederek, "ancak yeni bir tören kuşağına ihtiyacım yok. Bu ülkeyi bir araya getirmek için yaptığı fedakârlıklara duyduğum saygıyı göstermek adına babamınkini kullanıyorum." Duraksadı. "A'landi'yi yeniden birleştirmek artık *benim* sorumluluğum. Yeni imparatorluk terzisi seçimini Leydi Sarnai'nin denetlemesini geleneklere aykırı buluyor olabilirsiniz ancak onun mutluluğu, ülkemizde barışı tesis etmek için hayati önem taşıyor. Onu memnun etmek için elinizden geleni yapacağınız konusunda size güveniyorum."

"Elbette, Majesteleri," diye mırıldandım diğer terzilerle birlikte.

"Sizler A'landi'nin dört bir yanından geldiniz ve kimileriniz çok uzun bir yolculuk yaptı. İçinizden birini sarayda ağırlamayı dört gözle bekliyorum."

Kalbim öylesine hızlı atıyordu ki, Edan'ın İmparator'un peşinden dışarı çıkarken göz kırptığını bile görmeyecektim neredeyse.

Silkinerek transımdan çıktım. İmparator Khanujin'de tuhaf bir şeyler vardı. *Tuhaf ve mükemmel,* diye düşündüm.

Ya da tuhaf ve korkunç.

• • •

Nihayet salondan ayrıldığımda saat epey geç olmuştu. Saatlerce dantel dikmekten ve Leydi Sarnai'nin ceketi için ipek kurdeleden çiçekler katlamaktan parmaklarım kaskatı kesilmişti ve uykusuzluktan zihnim boşlukta süzülüyordu. Odamın kapısını açtığımda tek düşünebildiğim kendimi yatağıma atmak ve...

Şaşkınlıkla geriledim. Karyolam parlıyordu ve duvarlar usulca uğulduyor gibiydi.

Büyülü makasım.

Makası şiltemin altındaki bohçadan çıkardım. Şimdi onu tekrar görünce, parmaklarımın neredeyse içgüdüsel bir şekilde makasın saplarına yerleştiğini hissettim. Leydi Sarnai büyüden nefret ediyordu ama Longhai bunun hile olmadığını söylemişti ve Edan da beni makası kullanmaya teşvik etmişti.

Hararetle başını iki yana salladım. *Şimdi de Edan'a mı kulak veriyorsun, Maia? İçine ne kaçtı senin?*

Makastan kurtulmam gerekiyordu.

Fikrimi değiştirmeden tekrar sarıp sarmaladım, bohçayı aldım ve bahçeye süzüldüm. Ondan ne kadar kurtulmak istersem isteyeyim öylece bir kuyuya atamazdım. Makas büyükanneme aitti ve babam bana vermişti. Belki de en iyisi gömmekti – kısa bir süreliğine.

Tam manolyalı avluyu geçmiştim ki bir kadının ağladığını duydum. Ses kısıktı, ötüp duran cırcır böceklerinin arasında zar zor duyuluyordu.

Burun çekişler kesildi ve yerini çok iyi tanıdığım bir sese bıraktı. "Kim var orada?"

Leydi Sarnai. Amirane tonu olduğum yerde donup kalmama neden oldu. Bulunmamam gereken bir yerde olduğumu bilerek yutkundum ama sesi hissettiklerini ele veriyordu – korku muydu?

Ama Leydi Sarnai babasının kızıydı. Yumuşamadı. "Kendini göster."

Bir çalının ardından çıktım. "Ö-özür dilerim, E-ekselansları. Ben... Ben salona dönerken yolumu kaybettim ve..."

Leydi Sarnai benimle aynı boydaydı ama öfkeden kalınlaşan ve çatallaşan sesi bana kendimi küçücük hissettirdi. "İmparator seni bana casusluk yapmaya mı gönderdi?"

Gözlerim irileşti. "H-hayır, Ekselansları. Sizi nedimelerden biri sandım."

Leydi Sarnai burnundan keskin bir soluk verdi ama mendilini kavradı ve bir şey söylemedi, o kadar perişan görünüyordu ki ona karşı kalbim yumuşadı.

"Evinizi mi özlediniz?" dedim nazikçe. "Ben de öyle."

"Ne hissettiğimi anlamanın imkânı yok." Leydi Sarnai gözlerini kuruladı, sonra sertçe, "Sakın bana savaşa katıldığını, yıllarca evinden uzak kaldığını söyleme. Umurumda değil," dedi.

Şimdi o soğukluğunun –Azami Gayret Salonu'na her gelişinde takındığı o sabit, duygusuz ifadenin– bir maske olup olmadığını merak ettim.

Leydi Sarnai evini özlüyordu. Nemli gözlerinin oluşturduğu koyulukta görebiliyordum bunu.

Babası, İmparator Khanujin'le barış yapmak uğruna onu feda ettiği için üzgün ve öfkeliydi. Eğer Longhai onun Lord Xina'yla ilişkisi olduğu konusunda haklıysa, perişan olmak için başka sebepleri de var demekti.

"Leydi Sarnai," diye söze girdim tereddütle. "Burada olmanın sizin için zor olduğunu biliyorum. Ama Majesteleri sizi mutlu etmek için elinden geleni yapıyor. O kibar bir adam ve..."

"Kibar bir adam mı?" Acı bir kahkaha attı. "O büyücü hepinizi aptallaştırmış."

Kaşlarımı çattım. "Sizi mutlu edecek," diye yanıtladım. "Eğer ona izin verirseniz."

"Sen mutluluktan ne anlarsın?" diye çıkıştı. "Erkeksin sen. Artık savaş bittiğine göre istediğini yapabilirsin. Kendini A'landi'ye kanıtladın. Dünya sana kollarını açmış."

"Ben... ben sıradan bir terziyim."

"İmparator'a dikiş yapmak için davet almış bir terzi. Bir kız bunu yapamazdı. Bir kız, bir ödül olmaktan başka bir işe yaramaz. Babam bana beni asla bir evliliğe zorlamayacağına söz vermişti. Bana avlanmayı ve bir erkek gibi savaşmayı öğretti. Tüm erkek kardeşlerim kadar iyiydim. Peki ya şimdi?" Leydi Sarnai ellerini büktü. "Bana verdiği sözü tutmadı. İlk başta savaş ve büyü kalbini kararttığı için sandım ama erkekler böyle işte. Bir kadına verilen sözün ne değeri var ki?"

Sözleri öylesine içime dokundu ki geriye doğru sendeleyecektim neredeyse.

"Ben de... kız kardeşime söz verdim," dedim son anda kendimi toparlayarak. "Bu yarışmayı kazanarak ona daha iyi bir hayat yaşatacağıma. O sözden dönmeye niyetim yok."

"Orasını göreceğiz." Leydi Sarnai omuzlarını dikleştirerek duruşunu düzeltti. "Beni yanız bırak."

Başımla selam vererek emrini yerine getirdim.

Leydi Sarnai'yle karşılaşmamın ondan öncekinden daha fazla hoşlanmama neden olduğunu söyleyemezdim. Evet, onun kırılgan yanını bir anlığına görmüştüm ama o hâlâ Shansen'in soğuk ve kalpsiz kızıydı. Ama bir şeyler *değişmişti*.

Artık ona acıyordum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Leydi Sarnai'yle görüşmemden sonra Azami Gayret Salonu'ndan çok uzaklaşmamaya dikkat ettim. Onunla tekrar karşılaşırsam, bu kadar bağışlayıcı olmayacağını hissediyordum.

Edan beni Leydi Sarnai'nin ceketi üzerinde çalışırken bulduğunda salonda yalnızdım. Bakan Lorsa'nın bize verdiği kâğıt, boyamaya uygun sertlikteydi ama tasarımımın geniş, dökümlü kolları için elverişsizdi.

"Burada ne işin var?" diye sordum, Edan'ın gölgesi sabahın ilk ışıklarını kapatınca başımı kaldırarak.

"İmparator ibadetini gerçekleştiriyor. Ben de yürüyüşe çıkayım dedim."

"Buraya beni kontrol etmeye geldin, değil mi?" dedim fırçamı altın rengi boyaya daldırarak.

"Sadece seni değil," dedi Edan. "Diğerlerini de."

"Uyuyorlar." Başımı Longhai'nin masasındaki boş şarap kaplarına doğru salladım. "Her zamanki gibi geç saatlere kadar içtiler."

Fırçamı döndürdüm ve boyanın fazlasını süzmek için kabın kenarına değdirdim. Sonra cekete götürerek, altınla dokunmuş kabartmalı, şahane sırma kumaşın üzerindeki yaprak desenlerini hızlıca boyadım.

Edan bana doğru eğildi. "Tam bir sanatçısın," dedi onaylar gibi. "Sana böyle resmetmeyi abin mi öğretti?"

Kaşlarımı çatarak baktım. "Bana abilerimin savaşta öldüğünü nereden bildiğini hiç söylemedin."

"Bir şeyleri bilmek benim işim," dedi. Bir an için yorgun görün-

dü – tıpkı birileri savaştan her bahsettiğinde Keton'un göründüğü gibi. Acaba Edan da İmparator'un yanında savaştı mı diye düşündüm.

Düzensizce nefes aldım ve kederimi Edan'a açık etmek istemediğimden işime döndüm. "Leydi Sarnai'nin peşinde olman gerekmiyor mu?"

"Birileri bugün çok huysuz," dedi kollarını kavuşturarak. Hâli tavrı yeniden dingin ve sakin bir hâl almıştı. "Majestelerin bundan sonra yarışmayı bizzat denetlemeye karar verdiğini öğrenmek seni mutlu edebilir."

"Neden mutlu olayım?" dedim ama boyamaya devam ederken kalp atışlarım düzensizleşti. Sık sık keşke her gün Başbüyücü'yü göreceğime İmparator Khanujin'i görsem diyordum.

Çizim defterim birden Edan'ın ellerinde bitti ve İmparator Khanujin çizimleriyle dolu sayfaları çevirdi. Daha doğrusu onun gardırobu için yaptığım *tasarımlarla* doluydu ama her birinde yüzünü çizmeye de özen göstermiştim.

Dehşetle ayağa fırladım. "O benim! Sen onu nereden... Geri ver şunu!"

"Boş zamanlarında Majesteleri'nin portresini mi çiziyorsun?" dedi Edan uçarı bir tavırla. "Hiç şaşırmadım. A'landi'deki bütün kızlar bizim genç kralımıza yanıktır."

Yüzüm yanarken çizim defterimi elinden çekerek aldım. "Genç kral mı?" diye homurdandım. "Senden büyük."

"Benden büyük *görünüyor*," diye düzeltti Edan. "Hem senin de dediğin gibi, görüntü genellikle yanıltıcıdır."

Çizim defterimi cebime koydum. "Ona yanık falan değilim."

Edan kıkırdadı. "Erkekmiş gibi davranman seni erkek yapmaz. İmparator'un cazibesine karşı bağışıklığın olmadığını gayet iyi biliyorum."

"İmparator Khanujin etrafa büyü saçıyormuş gibi davranıyorsun," diye karşılık verdim. "Madem öyle, Leydi Sarnai'yi cezbetmek için uğraşması gerekmez mi?"

Başbüyücü'den iğneleyici bir cevap bekledim ama Edan kabullendi. "Leydi Sarnai'nin ona karşı direnci tuhaf. Genelde herkes İmparator'u sever, en azındayken ben yakınlarındayken."

Ne tuhaf bir laftı bu.

Bir omzunu silkti. "Belki de Leydi Sarnai'nin de kendi tılsımları vardır."

Duraksadım. "Onun şahinleri vurmasına üzüldüğünü duydum."

Edan bir kaşını kaldırdı. "Demek etrafta benim hakkımda konuşuyorsun, öyle mi?" diye sordu, ardından huzursuzluğuma güldü. "Kızarma alışkanlığın üzerinde çalışman gerekecek, *Usta* Tamarin."

"Senin hakkında konuşmuyordum," dedim savunmaya geçerek. "Leydi Sarnai açtı konusunu."

"Benim hakkımda başka ne öğrendin?"

"Hiçbir şey. Bana işkence etmenin hoşuna gitmesi dışında."

"Ben sana *yardım* ediyorum."

"Senden yardım istemedim."

"İmparator Khanujin'e vurulman konusunda bile mi?" Edan'ın gözleri parıldadı, bu sefer arkasındaki yapraklar gibi yeşildi. "Leydi Sarnai'nin ona karşı ne kadar az sevgi beslediğine bakılırsa belki de birkaç cariye alır." Bana yandan sinsice bir bakış attı. "İstersen seni listenin en tepesine yazabilirim."

Ona en öfkeli bakışımla baktım. "Ben imparatorluk terzisi olacağım."

"Usta Huan, Majesteleri'nin babasına otuz yıl boyunca hizmet etti. Sence kim olduğunu açıklamadan o kadar uzun süre burada kalabilir misin?"

Yutkundum. İşin aslı bu konuyu hiç düşünmemiştim ama Edan'a bunu söyleyecek değildim. "Evet."

"O hâlde çok safsın."

"Sen kimsin ki bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylüyorsun?" diye homurdandım. "Şimdiye kadar gayet iyi idare ettim."

"Henüz kısa süredir buradasın," diye hatırlattı bana Edan. "Hem," diye ekledi kibirle, "yardım aldın. Ben olmasam şimdiye

çoktan eve giden bir at arabasındaydın. Ya da zindanlara kapatılmıştın."

Burnumdan soluyordum ama bu sözleri fırçamı ceketin üzerine istediğimden sert bastırmama neden oldu.

"Sanırım kalırsan kılık değiştirmene yardımcı olabilirim," diye mırıldandı Edan. "Zaten şimdi de yardım ediyorum."

"Senin bundan ne çıkarın var?"

Edan cebinden bir bozukluk çıkarıp bir eliyle havaya attı. "Bakan Lorsa'yla iddiaya girdik." Başını arkaya attı. "Kazananın ödülü bir domuz."

Fırçam bükülerek istemediğim bir çizgi oluşturdu. "Geleceğim üzerine domuzuna iddiaya mı girdiniz?"

"Domuzlar insanların sandığından çok daha zekidir! Benim büyüdüğüm yerde onlara neredeyse tapardık." Sesi o kadar ciddiydi ki şaka mı yapıyor anlayamadım. "Ayrıca Lorsa'dan pek hoşlanmam. Onun bir domuz kaybettiğini görmek eğlenceli olurdu." Gülümsedi. "Sana tavsiyem, ceketini pencere kenarından uzaklaştır. Bir fırtına yaklaşıyor."

Başımı kaldırıp baktım. "Yağmur bulutları görmüyorum."

"Hiçbir konuda olmasa bile bir büyücünün havayı doğru tahmin edeceğine güvenebilirsin."

"Şansımı deneyeceğim."

Edan yüzünü astı. "Bari ceketi Yindi'nin masasındaki şu esanslardan uzaklaştır. Çalışmanın dua ritüeli gibi kokmasını istemezsin."

"Kutsallara saygın yok," diye mırıldandım. "Hem ne fark eder ki? Leydi Sarnai onun için yaptığımız hiçbir şeyi giymiyor."

"Eğlenmeye çalışıyor."

"Senin geleceğim üzerine domuzuna iddiaya girerek eğlenmen gibi mi?"

"Tam olarak değil. Gerçi sen şu özel makasını kullansan çok daha hızlı kazanabilirdim."

Fırçamdaki suyu burarak akıttım. "Makası gömdüm."

"Gömdün mü?" Bozuk parayı son bir kez atarken sırıttı. "Sana kaç kez bir büyücüye yalan söyleme diyeceğim, Maia Tamarin?"

"*Usta* Tamarin. Ayrıca o makasa ihtiyacım yok."

"Hafife alınıp durmuşsun, o yüzden de kendini kanıtlamak istiyorsun. Bunun sana engel olmasına izin verme. İhtiyacın olduğunda yardımı kabul et."

"Ederim. Şimdi lütfen gider misin?"

Eğilerek selam verdi, siyah saçları güneş ışığını örttü. "Nasıl istersen, Usta Tamarin." Bana göz kırptı. "Nasıl istersen."

° ' °

Ona ne kadar kızsam da Edan hava konusunda haklıydı. Alacakaranlıktan hemen sonra bulutlar kararda. Gök gürledi, peşinden de göğü delen şimşekler belirdi. Yağmur çatıyı hızla dövmeye başlarken ceketimi alelacele pencerenin önünden uzaklaştırıp camları kapadım.

Neme rağmen boyanın kuruması için dua ettim. O renk için küçük bir servet harcamıştım – A'landi'nin, Büyük Baharat Yolu'ndaki en değerli ihracatlarından biri olan koyu menekşe.

"Norbu nerede?" diye sordum Longhai'ye. "Ceketi burada değil."

"Onu görmedim. Yindi de görmemiş." Longhai bir öncekinden daha büyük olan şarap kabından bir yudum aldı – Norbu'dan bir "hediye" olduğundan şüphelendim. "Umarım yağmura yakalanmamıştır."

Norbu için endişelenecek vaktim yoktu. Ceketimi masamın üzerine sererek eleştirel bir gözle inceledim. Kendi başına duracak kadar kaskatı olan ceketin dökümlü kolları ve Frevera Sarayı'ndakilere benzer nakışlı bir yakası vardı, bu gece de dantel kemerine ipek şeritler saracaktım. Her detayı, Baharat Yolu'nun iki ucunu birleştiriyordu.

Fena değil. En güzeli de bunu tamamen kendi başıma, özel bir makasın yardımı olmadan yapmıştım.

Ama bir de makasla neler yapardın, düşünsene, diye dürttü iç sesim.

Onu görmezden geldim. Leydi Sarnai büyü kullandığımı anlarsa elenirdim.

Ama imtihanı kaybedersem de eve gönderilirdim. Artık geriye dört kişi kalmıştı. İmparatorluk terzisi seçilmeden önce en az bir etap daha olurdu herhalde?

Longhai ve Yindi yatmaya gittikten sonra da geç saatlere kadar çalıştım ve çatıya vuran ılık yağmur önce pıtırtıya, ardından da buğuya dönüştü. Etrafta kimse olmadığından, kemerin kâğıdı bir araya getireceğinden emin olmak için ceketi kendi üstümde denemeye karar verdim. Kemeri belime bağlarken kanatlarının uçlarında beyazlıklar bulunan siyah bir şahin haykırarak gece göğünde döndü.

"İşte yine geldi!" Pencereden dışarı baktım ama çoktan görüş açımdan uçup gitmişti. Kuşa bakmak için dışarı çıktım.

Saray arazisi üzerinde gölgeler geziniyordu ve koridoru aydınlatan yuvarlak, kırmızı fenerler, yıldızlar gibi parlıyordu. Uzaklardan cırcır böceklerinin sesini ve rüzgârın ağaçları usulca hışırdatışını duydum. Şahin hiçbir yerde görünmüyordu.

Hayal kırıklığına uğramıştım ve birden bastonumu unuttuğumu, salonun ortasında ceketimle dikildiğimi fark ettim. Hemen ceketi çıkardım ve arkamı döndüğümde karşılaştığım korkunç manzara soluğumu kesti.

Duman. Mutfak tarafından değil, Azami Gayret Salonu'ndan yükseliyordu. Salon yanıyordu!

Ceketi elimden düşürerek en yakındaki yangın çanına koştum. "Yangın! Yangın!"

Bağırmaya devam ederken kapıları çekip açtım. Yindi'nin masasının üzerinde alevler dans ediyordu. Ceketinin ahşap panellerden birinin üzerinde asılı olduğunu gördüm, Longhai'ninki de masasının üzerine yayılmıştı. Eğer bir şey yapmazsam mahvolacaklardı!

Hızla içeri girmek yapılacak en zekice şey değildi ama yine de

yaptım; ayakkabımın içindeki çakıl taşının verdiği acıyı görmezden gelerek aceleyle ceketlerini kurtarmaya gittim.

İkisini de kaptığım gibi kapıya koşturdum. Zemin ayağımın altında tütüyordu ve duman öyle yoğundu ki ciğerlerimi deliyor, görüşümü engelliyordu.

Yönümü şaşırmış bir şekilde etrafımda döndüm. İçeri girerken kapıyı açık bıraktığımdan emin olmuştum ama şimdi kapalıydı!

Tüm bedenimle kapıya yüklendim ama açılmadı.

Tekrar ittirerek homurdandım ve "Beni çıkarın!" diye bağırdım. Koluma öksürerek bağırdım. "Biri bana yardım etsin! Kimse yok mu?"

Alevler, Üç Bilgeler'den birinin durduğu ahşap platformu sarıyordu. Altındaki tahta gıcırdayarak çatladı. Kemik kırılma sesi gibiydi. Devasa heykel devrilip bir gümbürtüyle yere yığıldı. Giderek artan bir hızla yuvarlanıyordu – bana doğru.

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Bir masanın üzerine çıkarak, üzerimde asılı duran fenere doğru sıçradım. Ağırlığımı güçbela taşıyarak sallandı. Boşluktaki ayağımı tam Bilge hemen altımdan ateşe doğru yuvarlanırken savurdum.

Fener koptu ve masanın üzerine yığıldım.

Duman ciğerlerimi doldurdu. Öksürerek en yakın pencereye yöneldim – *Amana'ya şükür* önünde paravanlar yoktu. Önden ceketleri attım, sonra bedenimi geçirmeye çalıştım ama kalçalarım çapraz desenli ahşap çerçeveye takıldı.

Hayır, hayır, hayır. Kıvrandım. Panikledim. *Çok yaklaştım.*

"Norbu?" diye seslendim dışarıda bir karaltı görünce. "Norbu, sen misin?"

Cevap gelmedi.

Karnımı iyice içime çektim ve kalçalarımı pencerede oynattım. Son bir hamleyle salonun dışına yuvarlandım, hızla soluyor, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. O esnada gölgelerin arasından Norbu'nun çıktığını gördüm.

"Norbu!" diye haykırdım. "Amana'ya şükür bura–"

Norbu bileğimin üzerine basarak elimi yere çiviledi.

Kıvranarak ayaklarımı savurdum ve haykırmaya başladım. "Norbu, sen ne ya—"

Durdum. Elinde kumaşlarımızı düzleştirmek için kullandığımız ağır metal tavalardan biri vardı. Bileğimi kurtarmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Çok da hızlı. Tavayı yukarı kaldırdı, ardından hızla elimin üzerine indirdi.

Acı parmaklarımın ucundan aniden fırlayarak beynime aktı. Çığlık attım ama Norbu'nun diğer ayağı ağzıma kapanarak arka taraftaki kargaşaya ulaşamadan sesimi boğdu.

Gördüğüm son şey, Norbu'nun salonun arkasına doğru süzüldüğü oldu. Sonra her şey karardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Elimi kıpırdatamıyordum. İğnedenlik gibiydi, her taraftan yakıcı iğneler deliyordu. Gözlerimin kenarında biriken yaşlar battı ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum. Çığlık atmayı denedim ama ağzım tıkalıydı.

Kırık elime değen bir şey acımı nefes alabileceğim kadar azalttı.

Gözlerimi kırpıştırdım, görüşüm bulandı. Bir bankın üzerinde uzanmıştım, başımın altındaki yastık hafif bir yükselti oluşturuyordu.

Neredeydim? Kendi odam değildi. Buradaki kokular daha gevrekti, tarçın ve miskin alt notaları gibi. Renkler bulanıktı – cezayirmenekşesi serpintileri, toprakboyası rengi bir duvar, soluk kırmızı sırtları olan bir kitap kulesi. Gözlerimi kapadım, sonra tekrar açtım.

Buraya nasıl geldim ben?

Bir ses. Erkek sesi. Sakin. "Ah, uyanmışsın."

Edan'ın ince yüzü netleşti.

"İç şunu." Ağzımdaki bir kumaşın üzerine ılık çay damlattı. Boğazıma doğru süzüldü, ılıktı ama yakacak kadar sıcak da değildi. Şaşırtıcı bir şekilde tatlıydı, ilacın tadı mandalina özü ve zencefille maskelenmişti.

"Çayı söğüt kabuğu rendesiyle demledim," dedi Edan. "Acını dindirmesi gerek." Kolumu kısıtlayan bağı çözüp elimi kaldırdı. "Çığlık atacak mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. *Hayır.*

"Şimdi, seni uyarıyorum," dedi ağzımdaki tıkacı çıkarırken, "kızların çığlık atmasından nefret ederim."

"Ben. Kız. Değilim," dedim soluk soluğa.

"Erkeklerin çığlık atmasından daha da nefret ederim."

Parmaklarımı oynatmayı denedim ama kıpırdamadılar. Bir panik dalgası kalbimin yeniden hızla çarpmasına neden oldu. "Yapamıyorum..."

"Endişelenme," dedi Edan. "Şimdi, *xitara*, sakın yanlış bir fikre kapılma." Parmak uçlarımı dudaklarına götürüp üstlerine üfledi.

"Sen ne ya–"

Elimi bıraktı. "Birkaç dakika sürer. Biraz tuhaf hissettirebilir. Bu konuda düşünmemen en iyisi."

"Hangi konuda düşünmememem?"

"Yanıklar korktuğum kadar kötü değil," diye devam etti beni duymazdan gelerek. "Ama eklemler ve kaslar kötü durumda."

"Hangi konuda düşünmememem?" diye tekrarladım.

Sonra hissettim. Elimin kaslarında keskin bir sızı. Kemiklerim iyileşirken sızı, karıncalanmaya dönüştü – hoşa gitmeyecek kadar acıydı ama tuhaf bir histi, sanki kemiklerim kendilerini yeniden eski hâllerine döndürüyordu. Parmaklarıma teker teker yeniden his geldi. Şişlik inerken kan hızla avucuma aktı ve damarlarım maviye döndü. Bitene kadar nefesimi tuttum, sonra tuttuğun nefesi birden bıraktım. "Sen nasıl..."

Edan elime cömertçe su dökerek kanı temizledi ve bereleri rahatlattı. "Şifa hiçbir zaman benim yeteneğim olmadı ama faydalı olacak kadar bir şeyler öğrendim."

Doğruldum. "Beni nasıl buldun diyecektim."

"Ha," dedi. "Çığlık attığımı duydum. İyi etmişsin. Duyma yetim çok hassastır, bilirsin."

Doğru düzgün dinlemiyordum bile. Keşke ağzımdaki tıkacı çıkarmamış olsaydı. Elimdeki acı keskinleşti ve tekrar çığlık atmak istedim ama yapmayacaktım – Edan'ın önünde değil. Ben de dişlerimi kenetleyerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çürükler gözlerimin önünde ağır ağır silinip gitti, yok olması en

uzun sürenler parmak boğumlarımdakiler olmuştu. İzlerken öylesine büyülenmiştim ki acıyı neredeyse unutmuştum.

"İşte," diye duyurdu Edan. "Yepyeni oldular. Yani, neredeyse."

Elime bakakaldım.

"Bir 'teşekkür ederim' yok mu?" dedi Edan tatlılıkla.

"Teşekkürler," diye soludum elimin öne arkaya çevirirken. Nasırlarım bile yok olmuştu. Yenilerini oluşturmak can yakacaktı ama kırık bir elden iyiydi. "Teşekkürler."

"Hımm," dedi Edan. Elimi kaba bir hareketle alıp inceledi. "Fena değil. Şifa en çok hasar oluştuktan hemen sonra işe yarar, anlarsın ya. Kan ve kemikler yanlış yere yerleştikten sonra onları geri dönmeye ikna etmek zordur."

"O ne demek?"

"Büyüler genellikle geçicidir demek. Bu yüzden de elini dikkatle takip etmem gerek."

Boğazımı temizledim, Edan'ın ilgisi beni birden rahatsız etmişti. En ciddi ses tonumu takındım. "Beni iyileştirdiğin için sana ödeme yapmak istiyorum. Çok param yok ama..."

Kısa bir kahkaha attı. "*Jen*lerin cebinde kalsın. Büyücülerin paraya ya da başka bir şeye pek ihtiyacı olmaz. Ödeme yapmana gerek yok."

"Ya kıyafet onarmak konusunda yardım etsem?" diye ısrar ettim. Kıyafetlerini işaret ettim. "Ya da sürekli giyip duyduğun siyah dışında, biraz daha renkli yeni bir kıyafet?"

"Yeni bir pelerin hoş olurdu," diye mırıldandı. "Ama düşündüm de günün birinde senden küçük bir iyilik istemek daha faydalı olabilir, özellikle de o makas elindeyken. Düşüneceğim, Maia Tamarin. Teşekkürler."

Sargı yaparken uzun parmakları hasarlı elimin arkasına değdi. Durumun yakınlığı midemin hoplamasına neden oldu ve işini bitirir bitirmez elimi çektim.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce.

Edan yalnızca gülümsedi. İlk kez keşke konuşmaya devam etse diye düşündüm. Sessizliği ağır, tuhaf gelmişti. "Çayını bitir."

Tereddüt ettim.

"Kurbağa ve tezek, kızım, zehir değil. Hepsini bitir."

Çayın geri kalanını yudumladım ve ağzımı koluma sildim. "Ne zaman yeniden dikiş dikebilirim?"

Edan yanımdaki tabureye oturdu. "Birkaç güne iyileşmiş olursun. Şimdilik biraz ağırdan al."

"Olmaz." Parmaklarımı esnettim. Kemiklerim ve kaslarım yerindeydi ama bu, acımadığı anlamına gelmiyordu. "Kazanmam gerek."

"Kazanmak senin için neden bu kadar önemli peki?" diye sordu Edan.

"Ailem için," dedim. "Zor zamanlar geçirdik."

"Ah, kendin için değil yani?"

"Biraz da kendim için," diye itiraf ettim.

"Acıdan endişeleniyorsan, büyülü makasın var."

Kaşlarımı çattım. "Büyü olmadan kazanmak istiyorum."

"Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," dedi Edan.

"Diğerleri için adil olmaz," diye yanıtladım. "Benim için de. İşimi büyü görsün diye yıllarca terzilik öğrenmedim ben."

"Aptallık etme. Sana kendini daha iyi hissettirecekse, Norbu da büyü kullanıyor."

"Ne?" Boğazımdaki kaslar gerildi. "Nasıl?"

"Yüksek mevkilerdeki herkesin ara sıra bir miktar büyü kullandığını göreceksin. İmparator Khanujin'in başaşçısı bile. Tadıp tadabileceğin en leziz ördek." Edan ağzını şaplattı. "Ellerini yumruk yapma. Yara izi kalır."

Elimi tekrar açtım. Keşke bir adım gerileseydi. Fazla yakınımdaydı. Fincanımı kenara bıraktım. "Bu sorumun cevabı değil."

"Öyle mi?" Muzip gözleri mavi mavi parıldadı – Kamalan Limanı'ndaki okyanusun mavisi. Derin ve berrak.

Edan cevap alma beklentisiyle beni izledi. Kızardım ve başımı tutuyormuş gibi yaptım. "Ne verdin bana?"

"Çoğunlukla acıyı uyuşturacak bir şeyler."

"Çoğunlukla mı?" diye tekrarladım.

Sırıtarak arkasına yaslandı, acı anbean çekilip giderken yüzümün rahatlamasını izledi. Ardından fincanımı alıp içindeki yaprakları inceledi. "Maia doğumunda verilen ad mı?"

"Evet."

"Sana uygun olduğundan emin değilim."

Dudaklarım sertçe çarpıldı. "*İtaatkâr* anlamına geliyor."

Fincanı bıraktı. "Ben de o yüzden sana uygun olduğundan emin olmadığımı söyledim," dedi. "Önünde olağanüstü bir yolculuk var, Maia. Çay yapraklarında görebiliyorum bunu."

Her zamanki gibi Edan'ın benimle oyun oynayıp oynamadığını anlamakta zorlandım. "Geri dönmem gerek," dedim boğuk bir sesle. "Bu görev için yalnızca bir gün kaldı ve yangın da göz önüne alınırsa..."

İşin aslı, Edan'ın odasında daha fazla kalmak istemiyordum. Boynuma doğru yükselen gizemli ısının giderek daha çok farkına varıyordum.

"Ceketin için mi endişelisin?" dedi Edan. "Makasın o işi bir saate halleder."

Kendimi sandalyeden koparırak bacaklarımı pahalı görünümlü halıya doğru uzattım. "Makasla ilgili başımın etini yiyip durmayı keser misin? Onu kullanmak istemiyorum."

Edan güldü ve beni alkışladı. "Söylemek zorundayım, erkek olmak sana yakışıyor."

Ağzımı açtım, sonra geri kapadım. Haklı olduğunu fark ettim. Bir kız olarak Başbüyücü'ye asla cevap vermezdim. Verir miydim? Yoksa içimdeki bu cesareti ortaya çıkaran Edan mıydı? Beni kasten kışkırttığından kuşkulandım. Bundan keyif aldığından.

"Senin becerin, makastaki büyüden daha çok," dedi Edan. İfadesindeki bir şeyler yumuşamıştı, sanki kararıma saygı duyar gibiydi.

"Ama eğer ailen için kazanmak istiyorsan, makasa ihtiyacın olacak. Eğer Norbu'ya galip gelmek istiyorsan, makasa ihtiyacın olacak."

"O nasıl büyü kullanıyor?"

Edan esnemesini bastırdı. "Şimdilik o konuda endişelenme."

"Nasıl endişelenmem?" dedim, yeni iyileşmiş parmaklarımı kıvırmaya çalışırken irkilerek. Kafamdaki o bulanıklık yavaş yavaş berraklaşırken, Norbu'nun elimi nasıl da soğukkanlılıkla kırdığını düşünmeden edemiyordum. Sanki böyle bir şeyi daha önce de yapmış gibi.

Etrafıma bakındım, çevremi yeni yeni fark ediyordum. Her tarafta kitaplar vardı, raflara düzgünce dizilmişlerdi ve parşömen tomarları farklı renklerde kurdelelerle bağlanıp etiketlenmişti. Kurutulmuş bitki ve yasemin paketleri, dışarıdan içeri sızan zayıf tütsü kokusunu maskeliyordu. Gümüş kınlı bir hançer, ince ahşap bir flüt ve bir çocuğun oyuncağıymış gibi görünen boyanmış bir at heykelciği vardı.

Sağlam elimle kitaplardan birine uzandım. "Burası senin odan mı?"

"Evet, burada bulunduğumda." Edan esnedi. "Kurcalamayı bırak şimdi. Uyuman gerek."

"Yorgun değilim."

"Ben yorgunum. Uyu. Elinin iyileşmesine yardımcı olur."

İtiraz etmeye yeltendim ama alnıma dokundu ve dünya karanlığa gömüldü.

• • •

Norbu beni tekrar Azami Gayret Salonu'nda görmekten hoşlanmamıştı ama iyi gizledi. Orada diğerleriyle birlikte yangının pisliğini temizliyordu. Masası yanmıştı ama ikisinin de gözlerinin altında karanlık gölgeler belirmiş Longhai ve Yindi'nin yarısı kadar bile sarsılmış görünmüyordu.

"Revirden çabuk dönmüşsün?" dedi Norbu soğukkanlılıkla. "Öldüğünden endişelendik." Elime baktı ve bastonun olmadığını fark etti. "Kırık bacağına uyum sağlaması için kırık bir el mi?"

"Onu kıran sendin?" diye yanıtladım, adamın arsızlığı karşısında afallayarak.

"Ben mi?" dedi Norbu burnundan alayla nefes vererek. "Ben olay sırasında yatağımda uyuyordum. Diğerlerine sor."

"Seni gördüm," diye tısladım. "Elimi sen kırdın."

"Çok geniş bir hayal gücün var, genç Tamarin." Güldü ama beni itibarsızlaştıran sesindeki keskin tonu duydum. "Gel, sana masana kadar eşlik ed–"

Elini ittirdim ve masama doğru ilerlemeye başladım. Norbu'nun ardından Longhai bana anlayışla baktı ama konuşmadı.

Onu suçlayamazdım. Norbu ünlü bir terziydi, güçlü bir adamdı; bense bir hiçtim. Elimi Norbu'nun kırdığına Edan dışında kim inanırdı ki? Yine de artık Norbu'nun büyü kullandığını biliyordum. Bu bana onun üzerinde bir güç kazandırmazdı ama onu alt etme konusunda daha da kararlı hissetmemi sağlamıştı.

Norbu arkamdan, "Anladığım kadarıyla iki elinle de çalışabiliyorsun," diye seslendi.

Onu görmezden gelerek çalışma alanımdan kalanların arasında gezindim. Düşmüş bir Bilge, tahta paravanımı ezmişti ama dokuma tezgâhım sağlamdı. Kasnağım mahvolmuştu.

Bastonumu almak için eğildim. Ateş, ahşapta iz bırakmıştı ama hâlâ kullanılır durumdaydı. Bildik desteğine dayanarak makaralarımdan birini aldım, hâlâ sıcaktı. Edan, elimin iyileşmesinin zaman alacağını söylemişti ama bir iplik makarası tutmak bile canımı yakıyordu. Sağlam elimi kullanarak, kurtulmuş birkaç eşyayı bir araya topladım.

"Longhai ve Yindi ceketlerini dışarıda buldular," dedi Norbu. Tabii ki peşimden gelmişti. "Seninkini de. İyi yürekli biri onları kurtarmaya çalışmış olmalı."

"*Senin* ceketini kenara koyman iyi olmuş, Norbu," dedim dişlerimin arasından. "Yoksa onca çalışman yangında mahvolabilirdi."

"Tanrılar beni koruyor," dedi Norbu ellerini birleştirerek. "Minnettarım."

Duyabileceği kadar yüksek sesle homurdandım. "Bizi sen kundakladın."

Norbu şok olmuş gibi bir yüz ifadesiyle doğruldu. "Affedersin?"

"Yangını sen başlattın," dedim. "Dışarıda sesini duy–"

"Bana kalırsa yangını *senin* çıkarmış olman daha muhtemel, Usta Tamarin," diye araya girdi Norbu. "Ne de olsa geç saatlere kadar çalışan bir sen vardın. Ayrıca ceketinde çizik bile yok."

"Ben mi?" diye sordum neredeyse bağırarak. "Sen–"

Longhai omzuma dokunarak başını iki yana salladı.

"Beni önce elini kırmakla suçladın, şimdi de yangını çıkarmakla suçluyorsun." Norbu iç geçirdi. "Öfkeli olduğunu biliyorum, genç Tamarin ama bu sana ismimi lekeleme hakkı vermez. Bu seferlik seni affedeceğim, sırf bu gece herkesi hırpaladığı için." Duraksadı. "Şimdi izin verirsen, çalışmam gerek."

Sonra çekip gitti, beni Yindi ve Longhai'yle baş başa bıraktı.

"Özür dilerim," dedim ceketlerin ne kadar yandığını görünce içime keskin bir nefes çekerek. Onları kurtarma çabalarım boşa gitmişti. "Denedim ama..." Yindi'nin öfkeyle ceketini ikiye bölen sesiyle irkilerek durdum.

Longhai'nin kılı bile kıpırdamadı. Yenilgi gözlerinden akıyordu.

"Yapma," dedim elimi o da pes etmeden önce Longhai'nin ceketine uzatarak. "Hâlâ yarım gecen var."

"Ben nerede incelikle çekilmem gerektiğini bilirim," diye yanıtladı. "İnsanın zamanla öğrendiği bir şey."

"Yangını Norbu çıkardı," diye fısıldadım. "Biliyorum. Onun kazanmasına izin veremezsin."

Longhai'nin geniş omuzları çöktü. "Onun yaptığını biliyordum zaten."

Kaşlarım çatıldı. "Nereden biliyorsun?"

"Buralarda olmadığını söylemesine rağmen kıyafetleri is kokuyordu," dedi Longhai. Ayağıyla bir kül yığınını süpürdü. "Peki *sen* nereden biliyorsun?"

Şahinin geceyi delen çığlığını düşündüm – nasıl da bir uyarıyı andırdığını. Ama anlatsam da bana kim inanırdı ki?

Duman yüzünden öksürürken ağzımı kolumla kapadım. "Temiz hava almaya çıkmıştım, sonra dumanı gördüm. Ceketlerimizi almak için alelacele koşturdum... sonra salonun hemen dışında Norbu'yu gördüm."

"Ben geri çekileceğim. Yindi de öyle." Longhai sargılı elime baktı. "Sen de öyle yapmalısın."

"Denemeden vazgeçemezsin," dedim ona. "Belki de İmparator Khanujin imtihanı erteler. Norbu'nun kazanmasına izin veremezsin."

"Norbu ikiyüzlü bir adamdır," dedi Longhai. "Değiştiğini sanmıştım ama hâlâ eskisi kadar acımasız. Usta Huan'ın nasıl öldüğünü biliyor musun, Keton?"

Başımı iki yana salladım.

"Hizmetkârlar onu Niyan'ın hemen dışında, nehirde boğulmuş olarak buldular. Herkes çok sarhoş olduğundan nehre düştüğünü farz etti." Bir an duraksadı ve yüzündeki izler derinleşti. "Ama Usta Huan'ı tanırım. Ağzına içki sürmezdi, imparatorluk terzisi olduğundan beri içmiyordu. Zehirlendi."

Nefesimi tuttum. "Nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Longhai. "Ama onunla birlikte görülen son kişi Norbu."

İç geçirdi ve onun Norbu'yla arkadaşlığını yanlış anladığımı fark ettim.

"Haftalardır ağzından laf almaya çalışıyorum ama o sinsi köpek konuşmuyor." Bana döndü. "Bazı şeylerin başına dert açmaya değmeyeceğini öğreneceksin. Bir işim ve ailem var, bir yarışma uğruna itibarımı riske atmayacağım. Sana gelince... gençsin. Benimle gel, çırağım ol. İyi bir isim yapabilirsin. Ama Norbu eline bir kez daha *bunu* yaparsa bir geleceğin olmayacak."

Teklifi oldukça cazipti ama geri durdum.

"Kalıyorum," dedim kararlılıkla. "Onun kazanmasına izin veremem."

"O hâlde Amana yardımcın olsun." Omzumu kavradı. "Bilgeler sana kazanma gücü versin."

Konuşmamız boyunca Yindi sessiz kalmıştı ama şimdi bize doğru yürüyordu. Gözleri nemlenmişti ve çıldırmış gibi bakıyordu. "Yangın, tanrıların çekilmemiz için gönderdiği bir işaret. Bu evlilik hayırlara gebe değil."

"Yangını Norbu çıkardı, ahmak," dedi Longhai. "Norbu hepimizle oyun oynadı."

"Hayır," dedi Yindi. "Bizimle oyun oynayan Shansen. Arkasında şeytani güçler var. Onları A'landi'ye getirirse her şey için çok geç olacak."

"Askerlerin konuşmalarını fazla dinliyorsun."

"Neden Shansen'in şeytanları olduğunu söyledin?" diye sordum. "O da kızı gibi büyüden nefret etmiyor mu?"

"Yalan söylüyor." Yindi burnunu çekti. "Ona güç veren bir şeyden nasıl nefret edebilir? Shansen kızını tahta oturttuktan sonra İmparator'u öldürtecek, tıpkı şeytanlarına öldürttüğü babası ve abisi gibi. Sonra da Başbüyücü'yü kendi tarafına çekecek. Bekle de gör."

İçimi bir ürperti sardı ama Longhai, Yindi'nin uyarısını geçiştirdi.

"Bu kadarı yeter," dedi. "Üzgünsün. Hepimiz üzgünüz. Ama sarayın gözleri ve kulakları var ve sen de delirmiş bir aptal gibi atıp tutuyorsun. Hemen şimdi onurunla git."

Yindi ona, sonra da bana ters ters baktı. "Bekle de gör," diye tekrarladı, uyarısını doğrudan bana yönelterek. Sonra da tek bir laf daha etmeden çıkıp gitti.

Longhai etrafta oyalandı; yuvarlak, neşeli yüzü daha önce hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Sana iyi şanslar, Usta Tamarin. Umarım hak ettiğin mutluluğu ve bereketi bulursun. Bansai'ye yolun düşerse beni bul."

Başımı eğerek selam verdim. Ardından Longhai de gitti.

Boş salona dönerek ceketimi ve malzemelerimden geri kalanları toparladım. Leydi Sarnai, İmparator Khanujin'le birlikte tasarım-

larımızı değerlendirmek için gelmeden önce değerli birkaç saatim vardı.

Başından beri Norbu'ydu. Artık bunu görüyordum. Şalımı mahveden Norbu'ydu, diğer terzileri sıkı çalışamasınlar diye dışarı içmeye götüren Norbu'ydu, yangını çıkarıp beni salona kilitleyen Norbu'ydu. Elimi kıran Norbu'ydu.

Edan'ın yardımı olmasa, Norbu yarışmayı kazanmış olacaktı.

Tanrılar yardımcım olsun, dikiş yapabildiğim sürece böyle bir şey olmayacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Norbu'nun ceketini gördüğüm an hiç şansım olmadığını anladım.

Muhteşemdi. Kolsuz ve cüretkârdı. Yakası kar beyazı kuğu tüylerinden yapılmıştı ve eteği incilerle ve bir imparatoriçeye layık ermin kürkü kesimiyle dalgalanıyordu.

Leydi Sarnai bile etkilendi. Azami Gayret Salonu'nun yanması ve iki terzinin geri çekilmek zorunda kalması haberi karşısında pek bir duygu işareti göstermemişti. Ama Norbu'nun ceketini gördüğünde gerçekten gülümsedi.

Kalbim sızladı. Tek müttefikim Edan burada değildi. Bu yarışma etapları sırasında onun varlığından nasıl medet umduğumu şimdi şimdi anlıyordum.

Longhai ve Yindi gittikten sonra bütün gece çalışmıştım ama elim yüzünden, zamanında bitirmek için birçok detaydan feragat etmek zorunda kalmıştım. Yaka hattına ve kollara dantel eklemeyi ve kâğıdın sırmalı kumaşa benzemesi için, menekşe boyanın üzerine titizlikle çizdiğim yaldızlı yapraklara uygun altın düğmeler dikmeyi planlamıştım. Şimdi Norbu'nun tüylerini, incilerini ve kürkünü görünce benim tasarımımın fazla sade olduğunu anlıyordum.

Leydi Sarnai düşünüyormuş gibi yaparak yelpazesini savurdu. Beklerken endişeden içim içimi yiyordu. Kimi seçeceğini zaten biliyordum ama o sözleri duymaya dayanamazdım.

"Bu görevde Usta Norbu'nun ceketi üstünlük kazandı," dedi nihayet, korkularımı doğrulayarak. Lorsa bana doğru ilerlemeye başladı ama Leydi Sarnai yelpazesini kaldırdı. "*Ancak* yangını göz

önünde bulundurursak, uygun seçimi yapmam için yeni bir görev gerekebilir."

Shansen'in kızının düğünü bir kez daha ertelemeye çalışmasına öfkelendiğinden emin olarak İmparator Khanujin'e gizli bir bakış attım. Beni şaşırtarak başıyla onayladı. "Pekâlâ. Son bir etap olacak. Ama onu *ben* belirleyeceğim."

Leydi Sarnai'nin gözleri kısıldı. "Majesteleri, terzi seçimini bana bırakmıştınız, öyle değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı İmparator Khanujin. "Fakat kâğıttan ceketler ve camdan ayakkabılar iki terzinin de gerçek yeteneğini göstermez." Leydi Sarnai'ye itiraz etmesi için meydan okurcasına bekledi. Ses çıkmayınca bana ve Norbu'ya döndü: "Bu kez kural yok. Leydi Sarnai için yeteneğinizi en iyi şekilde sergileyecek bir şey yapın. Sizin için anlamı olan, onun güzelliğine layık bir şey. Bir haftada hazırlamış olun."

Eğildim. "Baş üstüne, Majesteleri."

Norbu da gülümseyerek sözlerimi tekrarladı.

Hayatımda ilk kez birinin suratına tükürmek istedim. İmparator etrafta olmasa gerçekten yapabilirdim de.

İmparator Khanujin gidince Bakan Lorsa, "Ceketleri ne yapalım?" diye sordu.

Leydi Sarnai, "Usta Norbu'ya sorun," dedi.

Norbu dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. "Benimkinin tapınakta yakılması kendi adıma büyük bir onur olur."

"Peki," dedi Leydi Sarnai. "Madem İmparator, tapınağı ziyaret edip göklerdeki atalarına dua etmeye kendini bu denli adamış, eminim bu armağan onların da hoşuna gidecektir."

Boğazıma dek çıkan safrayı hissettim. Edan, Norbu'nun büyü kullandığı konusunda haklı olmalıydı; aklı başında hiçbir terzi, saklayacak bir şeyleri olmadığı sürece böyle bir ceketin yok edilmesini teklif etmezdi. İçimi çok yaksa da eğildim. "Benimkini de yakın lütfen, Ekselansları."

Sesim neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı. Onca saatlik çalışmam

yakılacaktı! Hele de bu ceketi kurtarmak için hayatımı riske attığım düşünülürse... Durumun ironisi katlanılmazdı.

Hizmetkârların ceketimi götürüşünü izledim ve Leydi Sarnai odadan çıktıktan sonra Lorsa yanıma geldi. Sesi, sanki çoktan kaybetmişim gibi ilgisizdi. "Ekselansları ölçülerini almanı istiyor. Onunla Orkide Köşkü'nde buluş."

Hemen mi? Midem korkuyla büzüldü ama başımla onayladım.

* * *

Orkide Köşkü, Yaz Sarayı'nın merkezindeydi ve etrafı gölge veren söğüt ağaçlarıyla, yaldızlı kafeslerdeki envai çeşit kuşla, gözalıcı bir bahçe ve Shansen'in kızının kaldığı kraliyet dairelerinin avlusuyla çevriliydi.

Oraya vardığımda ter içindeydim. Leydi Sarnai'nin başnedimesi bana onaylamaz bir bakış attı. "Geciktin," dedi. "Ekselansları ziyaretçilerinin gecikmesinden nefret eder."

Gecikmek mi? Lorsa beni bilgilendirir bilgilendirmez gelmiştim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Başnedime bir mendili âdeta gözüme soktu, alıp terimi sildim. Ardından, her iki tarafında bir muhafızın beklediği kapılar açıldı.

Leydi Sarnai'nin odaları şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü. Gül ağacından bir masanın etrafı ipek minderli sandalyelerle çevriliydi ve ön taraftaki kare bir masanın üzeri fildişi zarlar ve el çizimi kartlarla dopdoluydu. Köşede, Majesteleri'nden gelen hediyelerle dolu olduğunu düşündüğüm sandıklar vardı: en kaliteli ipekler, yeşim taraklar, inci tokalar, tunçtan kozmetik kutuları ve her renkte kuşak.

Leydi Sarnai en büyük pencerenin önünde, bir kasnağın başına oturmuş beni bekliyordu. Durduğum yerde yaptığı işi göremiyordum ama iğne konusunda becerikli görünüyordu – onun konumundaki bir hanımefendiden beklemeyeceğim kadar becerikli.

"Yaklaş," dedi. "Kapıda dikilerek ölçülerimi alamazsın."

Kat kat giyinmişken de ölçülerini alamazdım ama bu konuda

bir şey söylemedim. Leydi Sarnai ayağa kalkınca bir nedime üzerindeki sabahlığı çıkardı ve ben de işaretli mezuramı açtım. Edan'ın da fark ettiği gibi Leydi Sarnai'nin ölçüleri benimkilerden pek farklı değildi.

Nedimelerin beni dikkatle izlediğinin farkında olarak ölçülerini aldım, bel çevresini ve boyunu not ettim ama bakışlarımı çıplak boynundan ve kollarından uzak tuttum. Tek bir yanlış anlaşılacak bakış beni zindanlara göndermeye yeterdi. Benim, bir kızın, Leydi Sarnai'ye şehvetle bakma suçundan hapsedilmem ne kadar da korkunç olurdu!

Ama bakmamak işimi zorlaştırdı ve elbise kolu için ölçü alırken parmaklarım leydinin koluna değdiğinde konuştu: "Dokunuşunuz bir erkeğinkine göre oldukça nazik, Usta Tamarin."

Hemen panikleyerek sanki ölüm cezasına çarptırılmışım gibi eğildim. "Ben... Ben üzgünüm. Niyetim—"

"Sakin ol. Bu kadar uysal biri için sinirlerin fazla gergin."

Dudağımı ısırdım. "Bu yarışma ailem için çok önemli, Ekselansları."

"Ah," dedi. "Bu kadar genç birine göre dikkat çekici bir becerin var, Usta Tamarin. Tanrılar sana gülümsüyor demek isterdim ama masanın üzerinde şans tılsımı ya da tapınak olmadığını fark ettim. Batıl inançların yok mudur?"

"Ben çalışkanlığa inanırım, Ekselansları. Çalışkanlık ve dürüstlük."

Bu sözüm üzerine güldü. "Güney'de şeytan ilmini unutmuş olmalarını anlıyorum ama insan Kuzey'de temkinli olmadan büyüyemiyor. Kuzey ormanlarındaki ve vahşi doğasındaki bütün hayvanların yarı şeytan olduğu söylenir." Zoraki gülümsedi. "En iyi ben bilirim. Kendi babam bile onların güçlerini İmparator Khanujin üzerine salmaya çalıştı... ama insan şeytanla pazarlığa oturuyorsa sağlam bir bedeli göze almalı."

Çarpılan yüzümü gizleyeceğini umarak başımı eğdim. Bunları bana neden anlatıyordu?

Ayaklarıma bakarak, huzurundan gönderilmek için dua ettim ama Leydi Sarnai, parmaklarımın katılığını fark edene dek sessizliğin uzamasına izin verdi. "Eline ne oldu?"

"Ben... yangında yaralandım."

"Yazık. Umarım dikişine etki etmez."

"Etmeyecek." Kenara çekilerek Leydi Sarnai'nin nakış işine kaçamak bir bakış attım. Henüz tamamlanmamıştı ama bir kaplanın hatlarını çıkardım – Shansen'in simgesi. O farkına varmadan bakışlarımı tekrar leydiye çevirdim.

Yelpazesini boynuna doğru salladı. "Senin hakkında çok bir şey bilmiyorum, Usta Tamarin. Bütün terziler hakkında bilgilendirildim ama seninle –ve babanla– ilgili raporlar eksikti." Yelpazesini kapadı. "Yetenekli olduğun ortada. Neden daha çok isim yapmaya çalışmadın?"

"A'landi savaştaydı, Ekselansları," dedim gerginlikle. "Cepheye çağırıldım."

"Beş Kış Savaşı için mi?"

Ölçü almayı bitirerek mezuramı topladım. "Evet."

"İki abin cephede öldürülmüş. Bakan Lorsa bahsetmişti."

Hiçbir şey söylemedim. Beni neden burada tutmak istediğine, neden cevabını zaten bildiği sorular sorduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Onları senden aldığı için babamdan nefret ediyor olmalısın," dedi Leydi Sarnai. "Seni bu kadar küçük yaşta savaşa gönderdiği için İmparator Khanujin'den de."

"Savaşta hizmet etmek benim görevimdi. Shansen'e karşı bir öfkem yok – İmparator Knahujin'e karşı da."

"O hâlde sen iyi bir adamsın. Çoğundan çok daha iyi." Leydi Sarnai yelpazesini kapadı ve nedimelerine çıkmalarını işaret etti. "Çoğu insanın, söylediklerinden farklı şeyler kastettiklerini gördüm." Gözlerini bana dikti. "Ama *sen* yalan söylemiyorsun, Usta Tamarin. Sadece saklıyorsun. Bir sırrın var, hissediyorum."

Gitgide daha da rahatsız hissetmeye başlıyordum. "Ekselansları, eğer başka bir şey yoksa..."

Leydi Sarnai, "Sende kalsın," diyerek sözümü kesti. "Senin sırlarınla ilgilenmiyorum. Ama Başbüyücü'nünkiler... İşte onlar çok ilgimi çekiyor. Ayrıca seni fark etmiş olması da ilgimi çekiyor."

"Sadece sıkıntıdan," dedim kısa keserek. Doğruydu – Edan böyle söylemişti. "Herhangi birine gerçekten ilgi gösterdiğinden şüpheliyim."

"Nahoş bir adam," diye kabullendi Leydi Sarnai. "Merak ediyorum da benim için bir şey yapar mısın..." Başımla onaylamamı bekledi. "İçeri girerken nakış işime baktığını fark ettim."

"İşçiliğiniz çok iyi," dedim dürüstçe. "Kuzey tarzı en az aşina olduğum tarz. Sadece merak etmiştim."

"Daha yakından bak," dedi Leydi Sarnai, çalışmasını işaret ederek. "Keskin gözlerin ne görüyor söyle."

İşlenmiş gizli bir mesaj göreceğimden ve onun İmparator Khanujin'e ihanet ettiğini bildiğim için şantaja uğrayacağımdan korkarak kasnağa doğru yürüdüm. Ama nakış işi üç hayvanın bulunduğu basit bir sahneden ibaretti. Desenlerinin sadeliği ve cesareti beni şaşırttı. Kuzey tarzı hiçbir zaman A'landi'nin genellikle daha girift ve katmanlı tasarımlar yapma eğiliminde olan, önemli nakış ekollerinden biri olarak görülmemişti.

"Bana bunu tarif et."

"Bir kaplan," dedim yüksek sesle. "O babanız. Bir de ejderha – İmparator Khanujin."

Bir de kuşa başlanmıştı; ikisinin üzerinde uçuyor, pençeleri arasında hem kaplanın hem de ejderhanın uzanıp almak istediği bir inci tutuyordu.

"Kafan karışmış gibi görünüyorsun," dedi Leydi Sarnai. "O inci A'landi'yi temsil ediyor ve kuş da gördüğün gibi kaplan ve ejderhanın arasının bozulmasına neden oluyor. Tıpkı büyünün Kuzey ve Güney'in arasını açtığı gibi." Öne doğru eğildi. "Siz Güneyliler'le benim farklılıklarımız olabilir ama dindar insanlarız. Büyünün

A'landi'deki varlığı doğaya aykırı. İmparator'la babamın arasını açıyor."

Yindi'nin Shansen konusundaki uyarısını hatırladım. "Ama bütün büyüler şeytan işi değil, öyle değil mi Ekselansları? Hepsi kötü değil."

Leydi Sarnai'nin yüzünden kasvetli bir bakış geçip gitti ve babasından ne gördü diye merak ettim. "Büyü, bu dünyadaki bütün kötü şeylerin temeli. Büyücüler de bu işin tam ortasında. Ne de olsa şeytan denen şey, gözden düşmüş büyücülerden başka nedir ki?" Burnundan alaycı bir nefes verdi. "Senin gibi bir taşra çocuğunun anlamasını beklemiyorum."

Başımı eğdim. "Evet, Ekselansları."

"Babam, İmparator Khanujin'e hiçbir zaman güvenmedi," dedi, "ama bana nedenini hiç söylemedi. Savaşı neden çıkardığını bile anlatmadı." Dudaklarını büzdü ve siyah gözlerinde keder görür gibi oldum. Onu –doğuştan soylu bir leydiyi– mahkûm olarak düşünmek zordu.

"Bir keresinde, ikimiz de çocukken Khanujin'le karşılaşmamızı hatırlıyorum. Hastalıklı görünüyordu, özellikle de abisiyle, vârisle kıyaslandığında. Teni kum gibi sarıydı ve ata bile doğru düzgün binemiyordu. Bir de şimdi bak. Öylesine..."

Bir kelime bulmakta zorlandı ve ben de aklımdan geçeni önermeye cesaret edemedim: *Muhteşem.*

Leydi Sarnai tepkimi beklermiş gibi duraksadı. Ama ne anlatmak istediğini katiyen anlayamıyordum.

Onun için A'landi prensesinden bir hainin kızına dönüşmek nasıldı kim bilir. Yüzyıllardır, A'landi'nin askeri lideri olarak hizmet vererek ülkeyi Kuzey sınırındaki komşuların düşmanlıklarından koruyacak Shansen onun ailesinden seçiliyordu. Ama Khanujin'in babası ve abisi öldüğünde, görevdeki Shansen, Khanujin'e biat etmeyi reddetti. Böylece Beş Kış Savaşı başladı.

Ülkemin ve ailemin bir bütün olduğu zamanları hatırlamak canımı yakıyordu. Artık ateşkes sağlanmışken bile kimse Shansen'in

neden Khanujin'e hizmet etmeyi reddettiğini bilmiyordu Ama Leydi Sarnai, bunun büyüyle bir alakası olduğunu öne sürüyordu.

"Senden Edan'ı daha yakından tanımanı istiyorum," diye devam etti Leydi Sarnai nihayet. "Onun zayıf ve güçlü yanlarını öğren. Onu İmparator Khanujin'e bağlayan nedir öğren. Sadakatinin kaynağı ne?"

Bir adım geriledim. "Ben... bana söyleyeceğini hiç sanmam."

"Değişken biri," diye katıldı Leydi Sarnai, "ama sana açılacağına dair bir his var içimde. Kötü görünümlü bir çocuk değilsin ve Başbüyücü yalnızlık çekiyor olmalı."

Dehşete düşmüş gibi görünüyor olmalıyım ki Leydi Sarnai güldü. Parmaklarını birbirine bastırdı. "Yarışmada iyi iş çıkardın, Usta Tamarin ama Usta Norbu daha iyisini yaptı. Bana faydalı olabileceğini kanıtlarsan belki sana daha alıcı gözle bakmaya ikna olabilirim."

"Ekselansları," dedim. "İmtihanın bir beceri meselesi olduğunu sanıyordum."

"Öyle zaten," dedi Leydi Sarnai yelpazesini açarak.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yelpazeydi. Elle çizilmiş çiçeklerin öyle küçük detayları vardı ki sanatçının tamamlaması aylar sürmüş olmalıydı.

"Ama zanaatkârlık, barışla ilgili bir lükstür," dedi Leydi Sarnani, yelpazesini bir mumun alevine değdirerek. "Senin gibi zanaatkârlar, savaş sırasında asker olurlar. Bunu unutma."

"Nasıl unutabilirim?" diye fısıldadım. Obur alevlerin Leydi Sarnai'nin yelpazesini yalayıp yutuşunu izlerken kalbim sızlıyordu. "Savaşın zorluklarını öğrenerek büyüdüm."

"Kuşkusuz." Yanan yelpazeyi tunçtan tütsü kabına attı.

Yelpazeyi kurtarmak için hareketlenmeyeyim diye bacaklarımı sabitlemek zorunda kaldım. Uzun, ahşap sapının alevlerin arasında çatırdayışını ve ipeksi boyanın bir araya toplanıp kabarışını, yanışını ve küle dönene kadar eriyişini izledim.

"Savaşın büyük bedelleri vardır," dedi Leydi Sarnai. "O fedakâr-

lıktan da barış doğar. Bazen ülkemizin geleceği için değer verdiğimiz şeylerden vazgeçmemiz gerekir. Bu ister güzel bir yelpaze olsun ister onurumuz, isterse de yaşamımız. Sonunda hepimiz tanrılara aitiz zaten."

Sesi karanlık bir tona bürünmüştü ve zihninden neler geçtiğini düşündüm – İmparator Khanujin'le evleneceğine söz verdiği için pişman mıydı?

"Zanaatkâr olabileceği gibi, ihtiyaç duyduğumda benim için asker de olabilecek bir terziye ihtiyacım var," dedi. "Benim için bunu yapabilir misin? Hem barış hem de savaş dönemlerinde faydalı olacağını kanıtlayabilir misin?"

"Evet, Ekselansları," dedim kaskatı kesilmiş bir şekilde. "Yapabilirim."

"Güzel. Benim için ne tasarlayacağını görmeyi dört gözle bekliyorum, Usta Tamarin."

Eğilerek selam verdim ve Leydi Sarnai'ye arkamı dönmeden odadan çıktım. Dışarı çıkarken, onunla görüşmem sınav gibi bir şey miydi diye merak ettim. Tabii geçtim mi yoksa feci hâlde çakıldım mı diye de...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Azami Gayret Salonu yeniden inşa edilirken Norbu'yla bana da Leydi Sarnai'nin dairesinden çok da uzak olmayan yeni çalışma alanları tahsis edildi. Ama şimdi oraya gidemezdim. Leydinin dikkatli bakışlarından uzak durmam gerekiyordu.

Ben de kaldığım odanın yakınındaki avluya yerleşerek babamdan gelen mektupla teselli buldum. Kısa bir mektuptu ve Keton'dan bahsetmiyordu ama en sondaki sözleri kalbimin infilak etmesine yeterdi.

İmparator'un imtihanı seni zorlayacak ama şunu bil ki ister orada kalacak kişi olarak seçil ister eve dönmek zorunda kal, benim için A'landi'nin en iyi terzisi sensin. Başından beri yapacağından emin olduğum şeyi yaptın, rüzgârı yakaladın.

Mektubu kalbime bastırdım. "Rüzgârı yakala," diye fısıldadım. "Hiç uçmayan bir uçurtmaya dönme." Bunlar Finlei'nin sözleriydi. Ne sık söylerdi bunları bana.

Onunla Sendo kadar yakın olmadığım için pişmanlık duydum. Finlei abilerim içinde hep en korumacısı olmuştu ama aynı zamanda beni babamın dükkânından ayrılmaya teşvik eden de oydu. "Yalnızca dikiş dikerek dünyadaki en iyi terzi olamazsın," derdi. "Hadi gel, hayal gücünü serbest bırakmak için bir maceraya çıkalım."

Onun tekliflerini kabul ettiğim zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi. O zamanlar ne inatçı bir kızmışım. Şimdi olsa bir saniye tereddüt etmezdim.

"Artık babamın dükkânında değilim, abi," diye fısıldadım. Finlei her neredeyse, bunun için benimle gurur duyacağını umdum.

Babamın mektubunu dikkatle katladım. Onu okumak kararlılığımı yeniden ateşlemişti, son görev için yeni bir tasarıma başlamak üzere çizim defterime uzandım.

İmparator Khanujin bana bir şans daha vermişken eve gönderilemezdim. Çok yaklaşmıştım. Bu son elbise muhteşem olmalıydı – tanrılara layık.

Ama vicdanım dakika başı Leydi Sarnai'nin teklifi yüzünden sızlarken odaklanmak imkânsızdı. Edan hakkında casusluk yapmak istemiyordum!

Eğer gerçekten kazanmak istiyorsan yapmalısın.

Kendimden iğrenerek tasarımımı karaladım ve kâğıdı buruşturdum. Sonra bir diğerini ve bir diğerini daha buruşturdum. Derken bir diğerini daha.

Hayal kırıklığıyla ofladım.

"Duydum ki Khanujin sana ikinci bir şans vermiş."

Davetsiz misafiri görmek için arkamı döndüm. İlk kez, onu gördüğüme şaşırmadım. Hatta neredeyse rahatlamıştım. "Nerelerdeydin?"

"Uyuyordum," dedi Edan. "Yirmi küsur kırık kemiği iyileştirmek zorlu bir iş, benim için bile."

Elimi tuttu ve birden kaskatı kesildim.

"Rahatla," dedi elimi incelemek üzere yüzüne yaklaştırırken. "Güzel iyileşiyor ama daha birkaç gün oldu. Biraz daha dinlenmelisin."

Elimi geri çektim. "Önümde başka bir görev varken nasıl dinlenebilirim ki? Neredeyse kaybediyordum."

Edan boğazını temizledi. "İmparator imtihanı uzatarak iyi etti. Soyluluğuna yaraşır bir hareket, zaten ondan da daha azını beklemezdim." Edan'ın sesinde hafif bir alaycılık tınısı yakaladım. "Ona biraz kendini hatırlattığını söyledi."

İşime dönmüştüm ama merakıma yenik düştüm. "Nasıl?"

"Başarılı olmak için çok çabalayan genç bir adam. Kimse Khanujin'in kral olmasını beklemiyordu, biliyorsun. Kısa sürede çok şey öğrenmek zorunda kaldı. Tıpkı senin gibi... Seni henüz göndermek istemedi." Ben cevap vermeyince Edan güneşe karşı elini yüzüne siper ederek, "Hep dışarıda mı çalışırsın?" dedi.

"Sadece çizerken. İlham verici geliyor."

Omzumun üzerinden çizimime baktı. "Su temalı bir elbise mi?"

"İlhamını memleketimden aldım." İç geçirdim. "Zaten fark etmez. Norbu kazanacak."

"Ya?" Edan şaşırmış gibi yaptı. "Tasarımları daha iyi olduğu için mi?"

İçimde bir kıskançlık sızısı duydum. "Evet. O usta bir terzi. A'landi'nin en iyisi."

"Gerçekten de usta bir terzi," diye kabul etti Edan, "ama sen de öylesin. Her görev için bir ay verilseydi eminim ikiniz de harikalar yaratabilirdiniz. Ama bir hafta içinde olmaz. En azından yardım almadan." Soluğunu verdi. "Sana söylediğim şeyi hatırlamıyor musun?"

"Norbu'nun büyü kullandığını söyledin. Ama nasıl?"

"Norbu'nun yanılsamalar yaratan boyası var," diye açıkladı Edan. "Oldukça basit bir madde. Etkisi yalnızca birkaç saat sürüyor. En fazla bir iki gün. Şimdiye kadar görevleri atlatmak için dikkatli davrandı, kazanmaya odaklanmadı."

Her şey şimdi anlam kazanıyordu. Norbu'nun o yüzden değerlendirme gününe kadar bize gösterecek bir şeyi olmuyordu. Çalışması konusunda o yüzden bu kadar ketumdu. Ceketinin yakılmasını o yüzden istemişti.

"Büyü, hepimizin çevresinde bulunan yabani, evcilleştirilmemiş bir enerjidir," diye açıkladı Edan. "Bazı insanlar da ona karşı diğerlerinden daha hassastır. Biz büyücüler o enerjiyi yönlendirmemize imkân tanıyan tılsımlar takarız, nadiren de işlerimizde bize yardımcı olması ya da başkalarının geçici olarak büyüye erişmesi için senin makasın gibi gündelik nesneleri tılsımlarız."

Kafam karışınca kaşlarım çatıldı. Edan, İmparator Khanujin'in

aksine yüzük ya da muska takmıyordu. "Senin üzerinde bir tılsım görmüyorum."

"Bu sorunun cevabı sana üzerimde çok fazla güç kazandırır," dedi Edan gülümseyerek. "Yüzünü öyle asma, çabuk kırışır."

Kaş çatmayı bırakana kadar bekledi. "*Benim* yanılsama yaratmak için büyülü boyaya ihtiyacım olmazdı ama Norbu gibi sıradan bir insanın var. Onun büyü kullanmak istediği her seferinde bir şeylerden, mesela bir iki damla kanından vazgeçmesi gerekiyor. Ele geçirmesi bir servete mal olmuştur."

"Peki nasıl oluyor da hiç kimse tasarımlarının yanılsama olduğunu anlayamıyor?"

"Ha, kendisi de iyi bir terzi, o yüzden büyüyü tutumlu kullanıyor. Ama ben gayet net görebiliyorum ve ödünç alınmış büyü her zaman yok edilebilir." Edan parmak boğumlarıyla düşünceli düşünceli çenesine vurdu. "Hatta bir kova suyla sen de onun foyasını meydana çıkarabilirsin – neticede boya kullanıyor."

"Ben de büyü kullandım," diye hatırlattım ona sessizce. Bunu hatırlamak beni huzursuz etmişti.

"Kullandın." Eğilerek bana yaklaştı. "Ama senin makasın *ödünç alınmış* büyü değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kanla ödeme yapmıyorsun." Ağzının sol köşesinde bir gamze belirdi. "Bu da senin içinde de bir parça büyünün şakıdığı anlamına geliyor."

Büyükannemin makasının nereden geldiğini ya da babamın makasın büyülü olduğundan haberi olup olmadığını bilmiyordum. "Çok kolaydı," diye fısıldadım. "Makası kullanmak... Şal tıpkı benim işimmiş gibi görünüyordu. Ama değildi. Tam mânâsıyla değil. Gurur mu duymalıyım, utanmalı mıyım bilmiyorum ya da–"

Gamze kayboldu. "Şanslı hisset," dedi Edan. "Makasın seninle konuşmayı seçmiş. O ihtiyaç duyabileceğin bir armağan." Sesi yumuşadı. "Artık onun gücüne layık bulunmazsan çekip gidebilecek bir yetenek."

Edan'ın sözlerindeki keder içimdeki bir şeyleri uyandırdı ve bu, acaba kendi büyüsünü de bir armağan olarak mı görüyor diye düşünmeme yol açtı. Neden ona güvenmemiştim ki? O her zaman benim saraydaki müttefikim olmuştu. Bana her zaman inanmıştı.

Leydi Sarnai de benden ona ihanet etmemi istiyordu.

"Sessizsin," dedi Edan. "Söylediklerim canını mı sıktı?"

"Hayır, ondan değil." Ağırlığımı verdiğim ayağımı değiştirdim. Ayakkabımın içindeki çakıl taşı her zamankinden çok acıtıyordu.

"O hâlde başka bir şey var yani?" O kurnaz gülümsemesi geri geldi, her zamankinden biraz daha kasvetliydi ama havayı dağıtmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Senden gerçeği öğrenmek için tatlı dil dökeyim mi? Belki bir bitki özü yardımcı ol–"

Bunu daha fazla kaldıramayacaktım. "Leydi Sarnai benden senin hakkında casusluk yapmamı istedi," deyiverdim.

Bir anlık sessizlik. Sonra, ona lanet olsun, birden kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Ellerimi kalçama koydum. "Bana inanmıyor musun?"

"Senden bunu ne zaman istedi?" dedi Edan kahkahaları arasında.

Şimdiden ona söyleme kararımdan pişmanlık duymaya başlamıştım. "Bu sabah."

"Demek sandığımdan daha aptal."

"O nedenmiş? Sana güvenmemek için sağlam nedenleri var."

"Doğru," diye kabul etti. "Ama sen? Yalan söyleme konusundaki beceriksizliğin göz önüne alındığında dünyanın en kötü casusu olurdun, Maia Tamarin." Şaşkınlığı sürerken, "Neden bana söylemeye karar verdin?" diye sordu. "Bana karşı nihayet yumuşadığına inanmaya cüret edebilir miyim?"

Ona en sinirli bakışımı attım. Edan her zaman benim sinirlerimi zıplatmanın bir yolunu buluyordu. "Benim sadakatim İmparator'adır. Sen de onun sadık bir hizmetkârısın. Bu yüzden söyledim."

"Ben de burada giderek ilerleyen arkadaşlığımız ve sana olan samimiyetim yüzünden olduğunu düşünüyorum."

"Seni haremağası zannederken daha çok seviyordum," diye mırıldandım.

Edan biraz gücenmiş biraz eğlenmiş görünüyordu. "Haremağası olduğumu mu sanmıştın?"

"Uzun boylularından," dedim burnumu yukarı kaldırarak. "Bir de konumunun çok üzerinde giyinen biri."

"Haremağası sanılmayacak kadar yakışıklıyım," diye itiraz etti Edan.

"Katılmıyorum. Bazıları gerçekten çok yakışıklı ve sen..." Doğru hakareti aradım. "İmparator Khanujin senden daha yakışıklı."

Dudaklarında beliren seğirme benim için tamamen anlaşılmazdı. Canını mı yaktım yoksa onu eğlendirdim mi emin değildim.

"Shansen'in, İmparator'un babasını öldürmek için şeytanlara başvurduğu doğru mu?"

Edan'ın dudaklarındaki seğirme yok oldu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Leydi Sarnai. Babasının şeytanlarla uğraştığı için büyük bir bedel ödemek zorunda kaldığını söyledi."

"Shansen'in şeytanlarla uğraştığı doğru," dedi Edan temkinle. "Onları Khanujin'in ailesini öldürmekte kullanmasıysa başka bir hikâye. Ama bunu Leydi Sarnai'den duymuş olman ilginç."

"Sanırım büyü kullandığı için babasından nefret ediyor. Büyücü olduğun için senden de."

"O herkesten nefret ediyor," dedi Edan daha neşeli bir tavırla.

Verdiğim haberi böyle olağan karşılaması karşısında kaşlarımı çattım. "Bana şeytanların gözden düşmüş büyücüler olduğunu söyledi."

"Benim için mi endişeleniyorsun, Maia?" Edan güldü. "Korkacak bir şey yok. Şeytana dönüşme tehlikesi altında değilim, seni temin ederim. Ayrıca Shansen'in anlaşacağı herhangi bir şeytandan çok daha güçlüyüm."

İlk kez kibri içimi rahatlattı. Ona inanmak istedim ve inandım.

"Dikkatli ol, Maia," dedi sessizce. Ses tonundaki ani değişim irkilmeme neden oldu. "Leydi Sarnai, güvenine ihanet ettiğini öğrenecektir. Başına bir şey gelirse üzülürüm."

Birdenbire dilimin böyle tutulmasından hoşlanmadım. Bir kaşımı kaldırarak, "Üzülür müsün?" diye tekrarladım.

Edan geri çekildi. "Evet," dedi bu kez daha uçarı bir sesle. "İster kız ol ister olma, çok yetenekli bir terzisin. Ayrıca büyüye de yatkınlığın var. Bu da sana karşı bir şekilde sorumlu hissetmem için yeterli."

Gözlerimi devirdim. "Biliyor musun, leydiyi sana benzetiyorum."

Edan sanki ona ölümcül bir hakaret etmişim gibi yüzünü astı. "Ne demek istiyorsun?"

"İkiniz de başkalarıyla dalga geçmekten keyif alıyorsunuz. O, bu imtihanı İmparator Khanujin'i aşağılamanın bir yolu olarak kullanıyor ve sen de... sen de..."

"Ben İmparator'la dalga geçmem," dedi Edan. "Asla."

Benimle dalga geçiyorsun, diye düşündüm.

"Eğer Leydi Sarnai'yle herhangi bir ortak noktamız varsa o da ikimizin de geleceğimiz hakkında çok az söz sahibi olmamızdır. O, nişanını baltalamak için hüsranını kullanıyor ve ben de incelemek için can sıkıntısını."

"Neyi incelemek için?"

Keskin gözleri bana odaklandı. "İlgimi çeken insanları."

"Bir dikiş yarışmasına ilgi gösterecek birine benzemiyorsun."

"Değildim," dedi. "Senin şu makasını görene kadar."

Ne diyeceğini biliyordum. "Onu kullanmayacağım, Edan..."

"Bu hile değil."

"Leydi Sarnai büyüden nefret ediyor."

"Büyü kullanan iki terzi arasında seçim yapması gerekirse onu daha iyi kullananı seçmesi gerekir. Makasın, senin becerini yansıtıyor; Norbu'nun boyalarıysa bunu yapmıyor. Ayrıca sen diğerleriyle

aynı nedenle gelmedin buraya. Longhai, Norbu, Yindi – hepsi şanlarına şan katmak için istedi bu görevi. Sen... sen aile adının itibarını geri kazanmak istiyorsun. Sanırım bir de kendine herhangi bir erkek kadar iyi olabileceğini kanıtlamak."

İstiyordum. Ama bunu yüksek sesle söyleyecek cesaretim yoktu.

"Ama beni Leydi Sarnai konusunda uyardığın için teşekkür ederim," dedi Edan. "Benim için kıymetli."

İçtenliği hafiften şaşırmama neden oldu. "Arkadaş olduğumuz için yaptım sanma."

"Büyücülerin arkadaşları yoktur," dedi Edan boğazını temizleyerek. İstemediği bir şeyi açık ettiği hissine kapıldım. "İyi geceler Bayan Tamarin."

"*Usta*," diye seslendim arkasından. Günün birinde felaketim olacaktı. Biliyordum.

• • •

Odamın kapısının aralık olmaması gerekiyordu. Her zaman dikkatle kapardım, özellikle de kilit edinecek kadar ayrıcalıklı olmadığım için. Kalbim çarparak içeri girdim. Ters giden bir şeyler vardı.

Yanımda getirdiğim az sayıda eşya özensizce yatağımın üzerine atılmıştı – çizimlerim, evden gelen mektup ve babamın makası da bunların arasındaydı. Neredeyse içeri girenin bir hırsız olmasını dileyecektim ama gerçek çok daha beteriydi.

Norbu.

"Çık dışarı," dedim ona soğuk bir sesle.

Bana sahte, neşeli bir gülümsemeyle baktı. "Neden çıkacakmışım?" diye alay etti. "Salonda yanmamış olman ne üzücü. Elin nasıl bu arada? Başbüyücü mü iyileştirdi?" Parmaklarını yastığımın üzerinde gezdirdi. "Hizmetlerinin karşılığını nasıl veriyorsun?"

Ona yumruk atmamak için elimden geleni yaptım. "Çık dışarı," dedim tekrar.

Norbu kıpırdamadı. "İmparator'a yalan söylemenin bedelini biliyor musun?" dedi ağır ağır, sanki her kelimenin tadını tek tek alır-

mış gibi. "Kemiklerin tek tek paramparça edilir, kuzgunlar gözlerini canlı canlı çıkarır."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gülüşü genişledi. "Savaşta aldığın yaralar düşünülürse, bacağı sakat birine göre çok iyi koşuyorsun, genç Tamarin."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Ben..."

"Seninle ilgili hep yerine oturmayan bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözemiyordum," diye araya girdi Norbu. "İhtiyar Usta Tamarin'in senin kadar becerikli bir oğlu olduğunu duymamıştım. Ben de biraz araştırma yaptım. Baban iki oğlunu Beş Kış Savaşı'nda kaybetmiş. Sadece sakat bir oğlu hayatta. Ama kimse onun iğne kullanmaktaki maharetinden bahsetmedi, ben de orada bıraktım... ta ki geçen geceki karşılaşmamıza kadar. Salon boyunca koşuşunu gördüm ve birden duraksadım. Parçaları ilk anda oturtamadım ama sonra Bakan Lorsa'dan İhtiyar Tamarin'in bir çocuğu daha olduğunu öğrendim..." Göğsüme sardığım keten şeritlerden birini kaldırdı. "Dikişçi olarak çalışan bir kızı."

Dizlerim çözüldü. Onu yalancılıkla suçlamak istiyordum ama dilim kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Norbu kahkaha attı. "Çoğu kızdan daha iyi dikiş yapıyorsun. Bu, sana edeceğim en iyi iltifatım olacak. İmtihandan çekilirsen Majestelerine gerçekte kim olduğunu söylemem."

"Neden?" diye çıkıştım. "Bir kadına yenilmekten mi korkuyorsun?"

"Hayır." Norbu'nun yüzünde zalimce çarpıldı. "Sadece iki oğlunu kaybettikten sonra baban bir de kızının ölümüyle nasıl baş eder diye düşünüyorum."

Sözleri mideme görünmez bir hançer gibi saplanmıştı. "Git İmparator'a söyle," dedim ama sesim titriyordu. "Ama ben de... ben de senin Usta Huan'ı nasıl zehirlediğini anlatırım."

Norbu kıkırdadı. "Longhai sana hikâyeler anlatıyordu ha? Kanıtlayamazsın ki. Hiçbiriniz kanıtlayamazsınız."

Yumruklarımı sıktım ve kaslarım bana hâlâ tam olarak iyileşmediklerini hatırlatınca irkilmemi gizledim. "İnkâr etmiyorsun."

"Gitmesinin zamanı gelmişti. Tasarımları eskimişti ve Majesteleri'nin zaten yeni bir terziye ihtiyacı vardı."

"O yeni terzi sen olmayacaksın!"

Neredeyse onu büyü kullanmakla suçlayacaktım ama kendime hâkim oldum. Eğer bunu imtihanda kanıtlayabilirsem belki onu eve gönderebilirdim.

Norbu gülerek yanağıma dokundu ve kalçasını bacağıma bastırdı. "Hep erkek güzeli olduğunu düşünürdüm. Bir küçük öpücüğe ne dersin?"

Topuğumu ayak parmaklarının üzerine indirerek ona olabildiğince sert bir tokat savurdum. "Seni uyarıyorum," dedim yatağın üzerindeki makasımı kaparak. Kaburgalarına doğru tuttum. "Hemen. Dışarı. Çık."

Norbu güldü. "Endişelenme. Sırrını açıklamayacağım... henüz." Kapıda durdu, sonra geri döndü. "Sana biraz saygı bile duyuyorum. Bu kadar yüksekten düşecek olman ne acı."

Dışarı çıktı ve uzaklaştı.

Olduğum yerde kalakalmama neden olan panik sert, sağlam bir düğüme dönüştü. Titreyerek yüzüme soğuk su çarptım. Bu bile kalbimdeki gölgeleri ürkütüp kaçıramadı.

Norbu'nun kazanmasına izin veremezdim. Sırrımı biliyor olsa bile ondan korkmayacaktım.

Bu son görevi ben kazanacaktım. Ne pahasına olursa olsun.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Norbu'nun tehdidi üzerime gölgesini düşürmüşken uyumak imkânsızdı. Her ses beni endişelendiriyordu. Kapımın önünde cirit atan fareler, çatıda hışırdayan yapraklar. Ama benim için gelen olmadı, yani Norbu, sırrımı İmparator'a söylememişti. Henüz.

Bu konuda endişelendikçe, onu yenmeye yeterince konsantre olamayacaksın, diye azarladım kendimi. Makasım gözüme takılınca doğruldum. *Ve yeneceksin.*

Sabahın ilk ışıkları odamın duvarlarına vurana kadar uyanık kalarak tasarım yaptım. Avucumda karakalem lekeleri oluşmuştu ve parmaklarım çizim yapmaktan ağrıyordu ama nihayet mükemmel elbise sayfanın üzerinde belirdi. Çizim defterimi kolumun altına sıkıştırarak yeni atölyeme doğru alelacele ilerledim ve kesim masasının üzerine kumaşları dizmeye başladım.

Önce korseye odaklandım, satenin üzerine açık mavi ipekten yanardönerli katmanları dikerek birleştirdim. Işıl ışıl bir okyanus etkisi oluşturdu – karşısında büyüdüğüm manzara.

Zayıf elim yüzünden daha ağır çalışıyordum ama dikişlerim kusursuzdu, o kadar sıkıydı ki aralarına bir iğne bile giremezdi. Yakayı, parıltıları yıldızları andıran yüz tane küçük inciyle ve gümüş nakışlı dantelle çevreledim.

Gün ortasına doğru hafif bir tıkırtı dikkatimi dağıttı.

Gelenin Edan olduğunu sandım. Habersiz gelişlerine alışmıştım artık ve işin doğrusu, o ziyaretleri bekler olmuştum, özellikle de

şimdi. Belki de Norbu konusunda ne yapacağıma dair bir tavsiye verebilirdi bana.

Edan değildi. Öğle yemeğimi getiren Ammi'ydi.

Mutfak hizmetçisinin yüzünde parlak bir tebessüm vardı. Tepsisini yuvarlak, ahşap masaya bırakırken soluğunu tuttu ve kucağımdaki korseyi aldı. Kendi üzerine tutarak nefes nefese, "Bu Leydi Sarnai'nin elbisesi için mi? Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey," dedi.

"Öyle mi sence?" dedim nefes alarak. "Henüz bitirmedim."

Ammi korseyi bana geri verdi. "Başka ne yapacaksın?"

Bir ara vermiş olmaktan memnundum, o yüzden Ammi'ye çizimimi gösterdim. "Sence hoşuna gider mi?"

"Tanrıça Amana'nın bile hoşuna gider," dedi Ammi net bir sesle.

İç geçirdim. "Nedense Amana'nın bile Leydi Sarnai kadar seçici olmadığını düşünüyorum."

Birlikte kıkırdadık ve bir an için erkek olduğumu unuttum. Gülüşümü kısa kestim ama Ammi karakterimdeki geçişi fark etmemiş gibiydi.

"Bir haftada bitirebilecek misin?" dedi.

Benim esas endişem de buydu. Dudağımı ısırdım. "Elimden geleni yapacağım."

"Norbu daha başlamadı bile," dedi bana. "Ona yemek götürdüm ama yerinde değildi."

Norbu'nun neden elbisesi üzerinde çalışmaya başlamadığını bildiğimden yutkundum. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır ama bugün saraydan kimse ayrılamaz. Lord Xina geri döndü. İmparator onun ziyaretinden hoşnut değil – o gidene kadar kapılar kapalı."

"Öğrendiğim iyi oldu. Teşekkürler, Ammi. Bana tahmin edemeyeceğin kadar yardımcı oldun."

Ammi'nin omuzları çöktü; tıpkı aklımda, orada kalması gereken bir şeyler olduğunda benimkilerin de çöktüğü gibi. "Görev boyunca Başbüyücü'nün seni izlediğini gördüm," deyiverdi. "Bana neden söylemedin..." Dudağını ısırdı. "Anlardım ama ben sandım ki..."

"Edan'la birlikte olduğumu mu düşünüyorsun?" Dehşete mi düşsem, eğlensem mi bilemedim. "Başbüyücü'yle."

"Kimseye söylemem," dedi hızla. "Ama birçok şeyi açıklıyor yine de." Boğazını temizledi, yüzü kıpkırmızı kesmişti. "Hizmetçilerle sürekli flört ederdi ama neden hiçbirinin peşine düşmediğini merak ederdim. Tanrılar biliyor ya, hepsi kendilerini onun kollarına atardı."

Edan'la yasak bir aşk yaşadığımı düşünmek için aklını kaçırmış olması gerektiğini söyleyecektim ki sonra durdum. Eğer Ammi benim kızlarla ilgilenmeyen bir erkek olduğumu düşünürse arkadaş olabilirdik. Sarayda bir arkadaşa çok ihtiyacım vardı.

"Çok yakışıklı," diye kabullendim ve bunun yalan olmadığını fark edince hafiften irkildim. Dudaklarımı büzdüm. Edan hakkında başka ne diyebilirdim? Uzun boylu ve zayıftı, İmparator gibi savaşçı bir görünümü olmasa da en az onun kadar güçlü görünüyordu. Hayır, bunu söyleyemezdim! Gözleri ve onların durmadan değişen rengi hakkında da yorum yapamazdım.

"Seni kolluyor," dedi Ammi kıkırdayarak. "Kızarıyorsun."

"Hiç de bile!" dedim. Sonra konuyu değiştirme hevesiyle, Leydi Sarnai'nin elbisesi için yaptığım çizimi tekrar kaldırdım. "Şimdi, saraydakileri izleyerek büyümüş bir kız olarak söyle bana, Leydi Sarnai konumundaki bir kadın geniş kolları mı tercih eder yoksa son zamanlarda Batı'da moda olan düşük omuzlu kolları mı?.."

Ammi yokluğu fark edilene kadar kalarak bana saraydaki kadınların neler giydiğine ve Leydi Sarnai'yi nelerin hoşnut edebileceğine dair tavsiyeler verdi. O gittikten sonra parmaklarımdaki kabarcıklar patlayana ve onları sarmam gerekene kadar dikiş yaptım. Görevi zamanında tamamlamak için makasa ihtiyacım olacaktı.

Masamın üzerine bir parça safir ipek serdim ve ardından makasa uzandım – bıçaklarından yansıyan ışık ardımdaki duvarda kıpırdanıyordu. Makası elimde aldığımda, parıldamaya başladı.

• • •

Ancak elbisemi buğulayıp ütüledikten ve Leydi Sarnai'nin dairesine götürdükten sonra günlerdir doğru düzgün bir şey yemediğimi ve uyumadığımı fark ettim.

Aç ya da yorgun değildim ama. Sadece kaygılıydım.

Norbu çoktan oradaydı, elbisesi ahşap bir mankenin üzerindeydi. Daha ağır bir ipek seçmişti; uzaktan bakınca kanı andıran koyu kırmızı rengiyle kadifeye benziyordu. Her zamanki gibi elbisenin her bir parçası çok güzeldi – bluz kısmı yaka boyunca siyah kürkle çevrelenmiş, kuşak oyma kırmızı lake ve yeşim parçalarıyla süslenmiş, etek kısmının maharetle dikilmiş kumaş katlarına da altın rengi zümrüdüankalar işlenmişti. Ama *benim* elbisem nefes kesiciydi.

Göz ucuyla Norbu'nun bana selam vermek için durduğunu gördüğümde çalışmamı güneşten korumak için örtüyordum.

Etek kısmını tekmeledi. "Eli kırık bir *oğlan* için fena değil," dedi kolumun ön kısmına dokunarak.

Gerçi çekildim. "Benden uzak dur."

Dudakları büzüldü ama beni bıraktı. Leydi Sarnai, Edan ve Bakan Lorsa geldiler. İmparator neredeydi?

Edan'a baktım ama onun bakışları elbisemin üzerindeydi. Dudaklarındaki şey tebessüm müydü?

Başımı çevirdiğimde Leydi Sarnai'nin sehpalarından birinin üzerindeki demlik gözüme takıldı. Norbu'nun yanılsamasını ortaya çıkarmak için onu kullanmam gerekmemesini umuyordum. Benim elbisemin daha iyi olduğu açıkça ortadaydı.

"Usta Norbu," dedi Leydi Sarnai, "elbisen annemin giyeceği türden."

Odanın benim bulunduğum kısmına doğru ilerledi. Aynı anda nasıl hem bu kadar zalim hem de bu kadar zarif olabiliyordu? Ondan hoşlanmasam bile hayranlık duymaktan kendimi alamadım.

Elbisemin üzerindeki örtüyü kaldırdım ve Leydi Sarnai'nin nedimelerinden birkaçının soluklarını tuttuğunu duydum. "Muhteşem," diye fısıldaşıyorlardı aralarında.

"Hiç bu kadar gözalıcı bir şey gördün mü?"

"Saraydaki tüm kadınlar böyle bir elbise ister."

Övgülerini özümserken bastonuma yaslandım. Elbiseme yüzüncü kez objektif bir gözle bakmaya ve Leydi Sarnai'nin onu reddetmesi için bir neden bulmaya çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi.

Elbisem yumuşak bir sedef mavisi rengindeydi – Sendo'nun küçük bir kızken bana görmeyi öğrettiği onlarca tondan biri. Dış katmanı, gümüş bir bağcıkla bağlanan kuşağın altına sarılmış kısa kaftan daha koyu bir safirdi, uzun kollarınaysa küçük gül tomurcukları ve devasa beyaz kanatlarını açmış süzülen turnalar işlenmişti. Eteklerde opal yapraklı su nilüferleri ve altın balıklar, su damlacıklarını andıran küçük inciler ve dantel katmanlarıyla süslenmiş kenar kıvrımının hemen üzerindeki gümüşi havuzda yüzüyorlardı.

Bir imparatoriçe için Norbu'nunkinden çok daha uygun olduğuna herkesin katılacağından emindim. Açık ara daha güzel olduğu kesindi.

Nihayet onu yendiğimden emin olarak, tuttuğum soluğu verdim.

"Çok güzel bir çalışma," diye mırıldandı Leydi Sarnai. "Usta Tamarin, gerçekten kendini aşmışsın."

Yüzü yumuşak, neredeyse nazikti. Lord Xina geldiği için daha mı iyi hissediyordu?

"Bu yarışmanın sona ermek zorunda olması," dedi, "ne üzücü. Hem Usta Tamarin hem de Usta Norbu tarif edilemeyecek kadar hünerliler ama birinin bana diğerinden daha iyi hizmet edeceğini hissediyorum." Yüzündeki yumuşaklık yok oldu ve Bakan Lorsa'ya sert bir bakış attı.

Haremağası ellerini birbirine vurarak, "Makamı Usta Norbu kazandı," diye duyurdu.

Dizlerim titredi ve kulaklarıma kan hücum ederek kalbim başımda atıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. *Ne?* Olan biten onca şeyden sonra bu olamazdı. Babamı ve Keton'u yüzüstü bırakamazdım, bu şekilde değil.

"O-o kazanamaz," diye kekeledim. "Usta Norbu'nun elbisesi yalnızca bir yanılsama."

Birilerinin bana engel olmasına fırsat tanımadan Leydi Sarnai'nin demliğine uzandım ve içindekileri Norbu'nun elbisesine döktüm.

Elbise birden sıradanlaştı, ipeğin dokusu incelip kabalaşırken koyu kırmızı rengi soldu. Kürk ve inciler ağır ağır yok oldu ve altın zümrüdüankalar da arkalarında elbise formunda dikilmiş beyaz ipek katmanından başka bir şey bırakmayana dek büzülüp kayboldular.

"Eh, işte karşınızda," dedi Edan, Bakan Lorsa'nın inanamayarak oflamasından hemen sonra. "Büyü. Üstelik epey kötü sergilenmiş bir büyü. Usta Tamarin daha hünerli bir terzi. Bu herkes için ortada."

Leydi Sarnai kollarını kavuşturup yüzünü ekşitti. "Yine de Usta Norbu'nun hizmetini tercih ediyorum."

"Ama Ekselansları," dedi Edan ince bir sesle. "Hepimiz sizin büyü kullanımına nasıl karşı olduğunuzu biliyoruz."

"Bu *benim* kararım," diye ısrar etti Leydi Sarnai. "İmparator ve ben, bu konuda ateşkeste anlaştık."

"Majesteleri ve babanız, bir terzi seçebileceğiniz konusunda anlaşmaya vardılar," dedi Edan sertçe, "bir casus değil. Anladığım kadarıyla Usta Norbu, sizin şartlarınızı kabul etme konusunda Usta Tamarin'den daha itaatkâr davrandı."

Leydi Sarnai'nin çenesi kilitlendi ve bana baktı.

Bu sırada Norbu gitmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. "Usta Tamarin mi?" diye sordu sakince. "*Bayan* Tamarin demek istiyor olmayasınız?" O cüssede bir adam için fazlasıyla hızlı hareket etti ve ben de fazla geç kaldım. Tuniğimin düğmelerini koparark göğsümün üzerindeki şeritleri ortaya çıkardı.

Leydi Sarnai soluğunu tuttu ve nedimeler de ellerini ağızlarına götürdü.

Soğuk bir panik dalgası beni sarıp sarmaladı. Bir an nefes alamadım. Hareketsizce durdum – dünya etrafımda dönerken ben şok içindeydim.

"O bir kız, Ekselansları," dedi Norbu. "Hepinize yalan söyledi."

"Hayır..." diye başladım.

Leydi Sarnai bir elini kaldırarak herkesi susturdu. "Başbüyücü," dedi, Edan'ı yanına çağırarak. "Bu doğru mu?"

Bu onun bildiğine yönelik bir suçlama mıydı yoksa Leydi Sarnai ondan beni incelemesini mi istiyordu, emin olamadım. Edan kılı bile kıpırdamadan bana baktı.

"Evet," dedi. "Doğru."

Kalbim sıkıştı. Shansen'in kızından bekleyeceğim türden soğuk bir kovulmaya hazırlanarak Leydi Sarnai'nin gözlerine baktım. Ama ilk kez kaşları çatık değildi ve dudakları her zamanki gibi büzüşmemişti. Zaman esnedi sanki. Bakışında daha önce hiç görmediğim bir şey vardı: Şefkat.

Bana acıyabileceğini umma cesareti gösterdim. Ne de olsa ben de bir kızdım – tıpkı onun gibi. Bu dünyanın ondan beklediği rollerden kurtulmak için her şeyi riske atmış bir kız. Beni herkesten çok o anlardı.

Derken Leydi Sarnai elini salladı ve kalbim sızladı. "Götürün şunu."

"Lütfen, Ekselansları!" diye bağırdım. "Lütfen – yapmayın."

Korumaları beni kavradı. Dönüp Edan'a baktım. Ama beni savunmak için tek kelime etmedi. Norbu sırıtırken ve hizmetkârlar kocaman açılmış gözlerle izlerken hiçbir şey yapmadı.

"Cezası ne olacak?" diye sordu Edan, Leydi Sarnai'ye.

Shansen'in kızı düşünürken duraksadı. "Sırtına kırk kırbaç – bayılırsa uyandırın ve saymaya tekrar başlayın. Majesteleri'nden sabah asılmasını isteyeceğim."

Boğuk bir çığlık attım.

Edan, Leydi Sarnai'nin önünde eğildi. Kısa ama itaatkâr bir hareketti. "Nasıl isterseniz."

ON ALTINCI BÖLÜM

Saray zindanına kırk dokuz adımla iniliyordu. Neden saydım, bilmiyorum. Belki de sakinleşmek için. Ümitsiz bir amaç.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki nefesim kesilmişti ve muhafızlar beni son basamaktan sürüklerken soluk soluğaydım. Çürük kokusu midemin altüst olmasına neden oldu, hamamböcekleriyle farelerin soğuk taşlar üzerinde dolaştığını duyabiliyordum.

Bir korku urganı boynumu sardı. *Korkmayacağım,* dedim kendi kendime. *Korkmayacağım.*

Gözlerim karanlığa alışmaya gayret ediyordu, muhafızların çevremi sardığını hayal meyal gördüm. Kaburgalarıma vurdular ve dizlerimi tekmelediler, öksürüp inleyerek çürümüş bir saman yığınının üzerine çöktüm.

Muhafızlardan biri beni saçımdan yakalayarak ayak bileğimi duvara zincirledi. "Bu prangaları en son Majesteleri'nden çalan bir hizmetçi için kullandık. Ellerinin kesilmesini emretmişti. Sana ne yapacak merak ediyorum."

Yeniden soluk alabilene kadar öksürdüm. İmparator Khanujin'in böyle gaddarca bir ceza verdiğini hayal bile edemiyordum. Ama ben onu gerçekten ne kadar tanıyordum ki?

Herhangi birini ne kadar tanıyordum?

Edan bana yardım etmek için ağzını bile açmamıştı.

Bu, bütün kırbaçlardan daha çok yakmıştı canımı. Ama beni, onu arkadaş olarak görmememem konusunda uyarmıştı, değil mi? Onu dinlemeliydim.

Ne olursa olsun, çığlık atmayacağım. Beni yıkmalarına izin vermeyeceğim.

Söylemesi kolaydı.

Muhafızlar tuniğimi yırtarak göğüs kuşaklarını koparıp aldılar – o kadar hızlılardı ki kırbaç tenimi yaktığında, batıcı bir ateş çizgisi oluşturduğunda kollarımla kendimi örtmeyi güçbela başarmıştım. Soğuk taş zemine kan saçıldı. Ona bakmamaya çalıştım, kollarımı göğsümün üzerinde tutmaya ve olanaksız görünen kırka kadar saymaya odaklandım. Soğuk gözyaşlarının yüzüme dökülerek görüşümü bulanıklaştırması işime yaradı.

Muhafızlar ritimlerini yakaladılar. Daha hızlı. Daha sert. Her kırbaç darbesi ısırıyor, sırtımda derin yaralar açıyordu ve dudaklarımı öyle güçlü çiğniyordum ki ağzım kanla ısınmıştı. Yedinci kırbaçta çığlık attım. Dünya karardı, ardından hız kesmeden inen her kırbaçla tekrar renklendi ve bir noktada çığlıklarım arasında nefes almayı hatırlatmayı bıraktım.

"Bu kadarı yeter!" diye gürledi bir ses.

Kime ait olduğunu güçlükle anladım. Sırtım alev alevdi. Yere yığıldım.

Prangalarım bir patırtı çıkardı ve Edan üzerime pelerinini örttü. Beni bir yere taşıyordu. Duvarlarda meşaleler yanıyor, ışık gözlerimi acıtıyordu. Ama hava hâlâ rutubetli ve hâlâ soğuktu.

Sonra metal bir kapı titreyerek açıldı ve içeri doğru beş adım attıktan sonra Edan durdu. Usulca oturdu, beni hâlâ kucağında taşıyordu.

"Çekil git," dedim ama sözcüklerim karman çorman çıktı. Ben bile ne dediğimi anlayamadım.

"Aç." Ağzıma bir şeyler damlatırken çenemi tuttu. "Hadi, Maia. Yut. Bunu içmen gerek."

Tadı o kadar acıydı ki neredeyse tükürecektim. Edan, bu kez getirdiği karışım her neyse onu tatlandırma zahmetine girmemişti.

Ama acı hafifledi. Yavaşça.

Uzun bir soluk vererek ondan uzaklaşmak için kıpırdandım. Ama beni sımsıkı tutuyordu. Parmaklarıyla çıplak sırtıma dokundu.

"Buraya daha erken gelmeliydim," dedi çenesini sıkarak.

Pelerinini tutarak katlarını göğsüme doğru çektim. "Asılacak mıyım?"

"Burası soylu mahkûmları tuttukları yer," dedi Edan, sorumu duymazdan gelerek. "Biraz önce bulunduğun yerden biraz daha iyidir."

Koku hâlâ keskindi ama içeri ışığın girmesi için küçük bir penceresi vardı.

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. "Norbu'ya ne oldu?"

"O da alındı. Majesteleri sadakatinin bu kadar kolay satın alınabildiğini duymaktan hiç hoşlanmadı."

"O zaman o da idam edilecek."

"O, İmparator'a komplo kurmanın cezası."

Gözlerimi kaldırdım ama sözcüklerim tekledi. "Ben idam edilecek miyim?"

Edan'ın sesi ciddiydi. "Khanujin'den önce senin ifadeni dinlemesini istedim."

"Ne için?" dedim. "Herkes kız olduğumu biliyor."

Cevap vermedi.

Tuhaf, o kadar az korkuyordum ki. Sanırım kırbaçların faydası olmuştu. Ya da Edan yanağıma dokunurken bana ne tür bir büyü yapıyorsa onun.

"Kalacak mısın?" diye sordum sessizce.

Edan mendiliyle ağzımın kenarlarını sildi. "Sen uyuyana kadar kalacağım."

Başımı bitkince göğsüne yasladım. Kıpırdamadı. Kollarını bedenime sarmadı ya da beni ittirmedi. Ama kalp atışları birazcık hızlandı.

"Özür dilerim, Maia," diye fısıldadı.

Başbüyücü Edan'ın hayatında ilk kez birinden özür dilediğini bilseydim benim için anlamı daha büyük olabilirdi.

° ° °

Uyandığımda sabah olmuştu. Dışarıda muhafızlar birbirlerine bağırıyorlardı ve Edan gitmişti.

Dikkatle sırtıma dokundum. Tenim uyuşmuştu, kesikler çoktan iyileşmeye başlamıştı bile. Göğsümü saran keten şeritler bile yeniden bir araya gelmişti.

Büyü.

Edan'ın ziyaretini hatırlayarak yutkundum. Birkaç saat sonra beni neyin beklediğini hatırlayarak.

Ayağa kalkmak zordu. Sırtım ağrıyordu ve topallayarak kapıya gidip kulağımı anahtar deliğine dayadığımda bacaklarıma yakıcı bir ağrı saplanmıştı.

Süpürme ve su sıçratma sesleri duydum.

"Acele edin, sizi uyuşuklar!" diye bağırdı biri. "Majesteleri geldi."

Biraz daha süpürme. Biraz daha su sıçraması. Sonra sessizlik.

Ellerimi gerginlikle saçlarımdan geçirdim ve bir köşeye çekildim. İmparator'un bir zindana adım attığını düşünmek zordu.

Ama burada, hücremin önündeydi.

Muhafızlar kapıyı açtığında İmparator Khanujin'in yüzünden gri bir ışık geçti. Kıyafetinin altın işlemeleri kasvetli hücre duvarlarının üzerinde parıldıyordu.

"Majesteleri," dedim boğuk bir sesle, ardından mahvolmuş bedenimi zorlayarak eğilip selam verdim. Ağzım kupkuruydu, korkunç kokuyor olmalıydım. Ona bakmaya cesaret edemedim.

Sesi sertti. "Usta Tamarin, kendini bana yalan söylemek gibi talihsiz bir durumda bıraktın. Büyük bir suç."

Başımı eğdim. Yakalanır ve ifşa olursam ne olacağını başından beri biliyordum. Güçlü olmak zorundaydım.

"Onun seni babanın oğlu sanmasına neden olarak Leydi Sarnai'yi kandırdın. Sen Keton Tamarin değilsin."

"Değilim, Majesteleri." Ellerime baktım. "Adım Maia. Kalsang Tamarin'in en küçük çocuğuyum."

"Kızı," diye mırıldandı imparator. "Evet, şimdi yerine oturuyor. Başından beri sende farklı bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Belki de gözlerindi." Öne, bir ışık şeridinin içine doğru bir adım attı. "Benim savaşımda yer almış bir oğlana ait değiller."

Başını yana eğerek kanlı paçavralarıma baktığında gün ışığı, İmparator'un başlığından salınan inci ve yakutları parlattı. "Kırbaçlardan sonra umarım hâlâ dikiş dikebilirsin."

Makasımı uzattı. Işık altında bile mattı – sıradan bir makas ya da öyle görünüyor. Soluğumu tuttum.

"Başbüyücü'm bana kısıtlı bir büyü kullanabildiğini söyledi," dedi. "Bu doğru mu?"

"Evet, Majesteleri."

Çeneme dokunarak yukarı kaldırdı. İçimden küçük bir heyecan geçti ve keskin bir nefes almak zorunda kaldım. Şaşkınlıkla gözlerinin içine baktım.

İşte orada durmuş, İmparator'un gizemli ihtişamına bir kez daha kapılıyordum. Zindanda bile ışıl ışıldı – dokunuşu acımı, utancımı unutturmaya yetmişti. Korkumu da.

"Bana daha önce söylememiş olman üzücü," diye mırıldandı İmparator Khanujin. "Böyle bir yetenek nadiren görülür, özellikle de bir kızda." Elini dudaklarımın kenarında gezdirdi ve bir an için dokunuşunun yumuşaklığından bayılacağım sandım. Sonra elini çekti ama bakışlarımız hâlâ birbirine kenetliydi.

"Asılman gerekir. Ama..." Duraksadı. "Ama sende ihtiyaç duyduğum bir yetenek var. O yüzden cezayı şimdilik hafifleteceğim."

Çenemi kaldırdım. "Majesteleri?"

"Yeniden abinin kimliğini üstleneceksin. İmparatorluk terzisi makamı kadınlara açık değil ve öyle de kalmalı. Edan, herkesin senin dalavereni unutmasını sağlayacak. Ama ben hatırlayacağım."

Yutkundum, kafam karışmış olmasına rağmen başımla onayladım.

"A'landi'nin geleceği, Shansen'in kızıyla evliliğime bağlı. Senden ne isterse yapacaksın. Artık yalnızca bu makası kullanma becerin

nedeniyle yaşıyorsun." İmparator makası zorla elime tutuşturdu. "Beni başarısızlığa uğratırsan asılırsın. Baban ve abin de aynı şekilde. Anladın mı?"

"Evet, Majesteleri," diye fısıldadım.

Afallamıştım – düşüncelerimi toparlayamıyordum. Leydi Sarnai için, İmparator'un beni bağışlamasını sağlayacak kadar önemli ne yapacaktım ki?

Ama dilim, İmparator Khanujin'in huzurunda uygun sözcükleri oluşturamadı. Ancak o görüş alanımdan çıktıktan sonra büyüsü etkisini yitirdi.

İKİNCİ KISIM

YOLCULUK

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İmparatorluk terzisi unvanını almak hayatımın en mutlu anlarından biri olmalıydı ama İmparator'la anlaşmam, zaferime gölge düşürüyordu. Leydi Sarnai'yi memnun etmek zorundaydım. Yoksa babam ve Keton ölecekti.

Shansen'in kızıyla çalışmaya can atmıyordum. Ama düşününce, bana zaten camdan ayakkabı, kâğıttan ceket yaptırmıştı ve hepsini atlatmıştım.

Bir elbise daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

Büyük Mucizeler Salonu'na yaklaşırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Yaz Sarayı'ndaki en büyük seyircili odaydı; geniş bir avluyu içerisinde barındırıyordu ve birkaç katlıydı, merdivenlere altından kuş, fil ve kaplan heykelleri oyulmuştu. İçeride mozaik duvarlar (A'landi'nin Samaran'daki dostlarından bir armağan), göz alabildiğine uzanan nefis, parlak kırmızı halılar, dağılmış güneş ışığıyla parıldayan pencereler ve Tanrıça Amana'nın dikkat çekecek biçimde sergilenen üç yeşim heykeli vardı.

Edan arkamda belirerek boğazını temizledi. "Seni o iğrenç yerin dışında gördüğüme sevindim."

Büyücüyle yüz yüze gelmek için döndüm. İlk kez dudakları bir sırıtışla çarpılmamıştı, gözlerinde o hınzır parıltı yoktu. Onun yerine kollarını kavuşturarak durmuş, ciddiyetle bana bakıyordu.

Tereddüde kapıldım. "Gerçekten de herkesin benim kız olduğumu unutmasını sağladın mı?"

Başını hafifçe yana doğru eğdi. "Majesteleri ne isterse yerine getirilir."

"Öylece mi?" Kaşlarımı çattım. "Öyle elini sallayarak. Ya da parmaklarını şaklatarak."

Edan omuz silkti. Yorgun görünüyordu, gözlerinin çevresi bitkin ve karanlıktı. Herkesin benim kız olduğumu unutması için yaptığı büyü yüzünden mi yüzü böyle gölgelendi diye merak ettim.

"Ondan biraz daha karmaşık," dedi yalnızca. Ben daha cevap veremeden eliyle ana salona açılan koridoru işaret etti. "Benimle gel."

Gergin adımlarla peşinden giderken halıya, sanki dikenli çalılıkların içinden geçiyormuşuz gibi basıyordum. Birkaç yüzü tanıdım: Bakan Lorsa, Leydi Sarnai ve İmparator Khanujin. Lord Xina da Ammi'nin bahsettiği gibi ziyarete gelmişti. Sarayın diğer üyeleri bana yabancıydı: haremağaları, önemli memurlar ve bir iki yüksek rütbeli yabancı.

Birilerinin, "O bir kız! O bir sahtekâr!" diye bağırmasını bekledim. Ama Edan'ın söz verdiği gibi oldu: Kimse ismimi duyduğunda ya da yüzümü gördüğünde ikinci kez gözünü kırpmadı.

Yine de her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Nihayet İmparator'un tahtına ulaştığımda sanki yüz basamak çıkmamışım da yüz kilometre yol yürümüşüm gibi soluk soluğaydım.

"İmtihan sona erdi," diye duyurdu İmparator Khanujin ben önünde diz çökerken. "İmparatorluk terziliği makamını, yılda yirmi bin *jen* ücret alacak olan Keton Tamarin'e bahşetmeye karar verdim."

Yılda yirmi bin jen! Bir an için babamın ve Keton'un bir daha hiç açlık çekmeyeceğini düşünerek haz duydum. Artık kimsenin yeteneğinden şüphe duyamayacağı bir usta olduğumu düşünerek.

"Kalk, Usta Tamarin," diye devam etti İmparator. "Sen artık imparatorluğun terzisi olarak Göklerin Oğlu'na hizmet edeceksin, herkes için zanaatının ustasısın."

Doğrulurken kendimi zorlayarak gülümsedim. "Teşekkürler, Majesteleri."

"Asıl *ben* teşekkür ederim, Usta Tamarin," dedi İmparator Kha-

nujin. Bakanları ve memurları da onun sözlerini tekrarladı. "Leydi Sarnai, sana düğün elbisesi dikmesi için A'landi'nin en yetenekli terzisini bulmamı istemiştin. Usta Tamarin emrinde."

Leydi Sarnai hiçbir şey söylemedi. O da Edan gibi İmparator'un tahtının yanında dikiliyordu ama bir şeye –ya da birine– öylesine dikkatle bakıyordu ki bir an için bakışlarının duvarları delebileceğini düşündüm. Dikkatini çekenin kim olduğunu göremiyordum ama adamın sesini tanıdım. Derin bir sesti, her sözcük bir hırıltıyı andırıyordu.

"Shansen evliliğin ne zaman gerçekleşeceğini öğrenmek istiyor," dedi Lord Xina. "Bir de Leydi Sarnai'nin şartlarının karşılanıp karşılanmadığını."

Adamın sözlerinde duyduğum kederli tınıyı ben mi uyduruyorum acaba diye merakla gerildim. Leydi Sarnai'nin İmparator'la evliliğini ertelemek için uyguladığı taktiklerin başarısız olduğunu ve sevdiği kadının çok yakında başka bir adamla evleneceğini bilmek ona kim bilir neler hissettiriyordu.

"Shansen'e bildirebilirsin; kızının düğün için istediği kıyafetin," diye yanıtladı İmparator tersler bir tavırla, "tamamlanacağı tarih..."

Leydi Sarnai birden konuştu. "*Üç* elbise olacak."

Bakışları Lord Xina'dan ayrılarak bana çevrildi. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir ışıltı vardı.

Göğsümde bir dehşet uğultusu yükselir gibi oldu. Shansen'in kızı, İmparator'un tahtının önündeki üç basamaktan benimle aynı hizaya gelene kadar ağır ağır süzüldü, o kadar yakınımdaydı ki saçları için kullandığı yasemin yağının kokusunu alabiliyordum. O kadar yakındı ki gözlerini bana kilitlediğinde, kaş çatışında kendini gösteren kafa karışıklığının parıltısını orada görebiliyordum.

Tam olarak neyi hatırlamaya çalıştığını bildiğimden soluğumu tuttum. Edan'ın büyüsü diğer herkesin üzerinde işe yaramıştı ama ya Leydi Sarnai...

İfadesi berraklaştı ve benimle ilgili aklına takılan her neyse ondan silkinip kurtuldu. Söylemek istediği şey kadar önemli değildi.

"Belki de Hızsızların Tanrısı'nın efsanesini biliyorsundur?' diye sordu. "Öylesine yetenekliymiş ki Amana'nın çocukları olan güneşi, ayı ve yıldızları bile çalabileceğini söyleyerek böbürlenirmiş. Tanrılar ona gülmüş ama o kararlıymış. Amana'nın ilk iki çocuğunu rahatlıkla ele geçirmiş ama yıldızlar... Onlar gökyüzünde dans ederlermiş ve yakalanmaları zormuş. O da onlara oklar fırlatarak gökyüzüne kanadıkları esnada özlerini ele geçirmiş. Amana o kadar öfkelenmiş ki dünyayı karanlığa gömmüş. Hırsızların Tanrısı çaldıklarını geri verdiğinde bile yatışmamış.

"Bunun üzerine Hırsızların Tanrısı, Amana'ya bir hediye yaptırmak için göğün terzisini çağırmış. Güneşten, aydan ve yıldızlardan parçalar saklamış ve terziden fanilerin gözlerini kör edecek kadar güzel üç elbise yapmasını istemiş. Terzi başarmış. Elbiseler öyle baş döndürücüymüş ki Amana hırsızı bağışlamış ve ışığı dünyaya geri vermiş ama günün yalnızca yarısında – çünkü hırsızın elbiselerin yapılması için verdiği parçalar, günün bir daha asla tastamam olamayacağı anlamına geliyordu. Ana Tanrıça'yı asla kızdırmamak gerektiğine dair bir kıssa."

Leydi Sarnai ara verdi ve kırmızı dudakları tehlikeli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sen A'landi'nin en iyi terzisisin, Usta Tamarin. Bana Amana'nın elbiselerini yap."

Leydi Sarnai'nin alaycı sesini dinlerken sükûnetimi korumak için mücadele ettim. *Bütün* terziler, Amana'nın elbiselerinin hikâyesini bilirdi. Ama aynı zamanda bütün terziler hiçbir insan elinin o elbiseleri yapamayacağını da bilirdi.

"Biri güneşin kahkahasından dokunmuş," diye fısıldadım. "Diğeri ayın gözyaşlarıyla işlenmiş ve sonuncusu da yıldızların kanıyla boyanmış."

"Anladığım kadarıyla," dedi Leydi Sarnai sakince, "her bir elbise için gereken malzemeleri edinmek için uzak diyarlara seyahat etmen gerekecek."

"Ama Ekselansları," deyiverdim, "bu elbiseler efsaneden ibaret. İnsan güneş ışığından ip eğiremez, ay ışığından da..."

"Hiç denedin mi?"

Güçlükle yutkundum. "Hayır, Ekselansları."

"Pek çok kişinin bu üç elbiseyi yapmaya çalışıp başaramadığının farkındayım. Dua et de senin kaderin farklı olsun."

Başaramamakla kalmamışlardı. Ortadan kaybolmuş ya da ölmüşlerdi – yapılamayacak bir şeyin peşine düşenlerin hepsi. Hem de ne uğruna? Elbiselerle ilgili pek çok efsane vardı. Kimisi Amana'nın onları yapan terzinin bir dileğini –ne kadar imkânsız olursa olsun– gerçekleştireceğini söylerdi. Kimi de elbiselerin kelimelerle anlatmanın mümkün olmadığı, dünyanın sonunu getirecek bir gücü uyandıracağını söylüyordu.

Titrememek için kendimi zorladım. "Baş üstüne, Ekselansları."

"Babam kızıl güneş gecesinde gelecek. Bu da her elbise için en az bir ayın olduğu anlamına geliyor. Eminim İmparator bu görevin ne kadar önemli olduğu ve başarısız olursan neler olacağı konusunda seni bilgilendirmiştir." Sesi sertleşti. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Sarayın bütün kaynakları emrine amade olacak, Usta Tamarin," dedi İmparator, Leydi Sarnai'nin taleplerinden etkilenmemiş gibi.

Onu duymuyordum bile. Dünyadaki bütün *jen*leri önüme serseler bana güneşi, ayı ve yıldızları alamazdı. İstediği şey imkânsızdı!

Leydi Sarnai başını bir yana yatırdı. "Endişeli görünüyorsun, Usta Tamarin. Belki de Başbüyücü sana yardımcı olmaya ikna edilebilir."

Omurgamdan yeni bir ürperti geçti. Leydi Sarnai benden daha önce Edan'ın yanında casusluk yapmamı istemişti ve şimdi de ondan yardım istememi istiyordu. Bu iyi yönde bir karar değişikliği olamazdı – ikimiz için de.

Kollarımı kavuşturdum ve yere bakan başımın yükselen paniğimi gizleyeceğini umarak eğildim.

"Başbüyücü," dedi, "genç terzim üç elbisemin malzemelerini tedarik etmek için bir yolculuğa çıkmak üzere. Senin yardımına güvenebilir mi?"

"Korkarım ki, Ekselansları," dedi Edan bir sabırsızlık tınısıyla, "o kadar uzun bir süre İmparator'un yanından ayrılmam imkânsız."

"Ah, değerli Khanujin'inin konusunda bana güvenmiyorsun. Onun cazibesine kapılmıyor olmam canını sıkıyor, öyle değil mi? Belki sen yokken bir şeyler değişebilir."

İmparator'un yüzünden karanlık bir bakış geçti ve arkamda bastırılan şaşkınlık nidalarının sesini duydum. Ama Edan duruşunu bozmadı. "Affınıza sığınarak, Ekselansları, reddetmek zorundayım."

Leydi Sarnai dilini şaklattı. "Çok yazık. Zavallı Usta Tamarin'e yardım edebilecek tek kişi sen olabilirsin. Ricamı epey göz korkutucu buldu."

"O hâlde belki de isteğinizi değiştirmelisiniz." Edan nihayet bana dönerken dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "İmparatorluk terzisinin iğne ve iplik konusundaki becerileri kıyas kabul etmez. Eminim ki sizi memnun edecek başka bir şey tasarlayabilir."

"Ne yazık ki kararımı verdim," dedi Leydi Sarnai. "Amana'nın elbiselerini istiyorum. Usta Tamarin'in onları dikmek için gerekli olan yeteneğe sahip olduğuna inancım tam. Genç terzimiz düğün elbiselerimi tamamlayamadan öldüğü için ateşkes bozulursa Majesteleri'nin ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünsene."

"Gerçekten hayal kırıklığı olur," diye yanıtladı İmparator Khanujin onun yerine. "Ama Başbüyücü ülkeye en iyi yanı başımda hizmet eder."

Edan'ın elleri iki yanında yumruk oldu ama yüz ifadesi değişmedi. İmparator devam ederken başını eğip dinledi: "Bu öğleden sonra Edan'la isteğini yerine getirmenin en iyi yolunu konuşacağım. Şimdi eğer başka bir şey yoksa, Leydi Sarnai, bakanlarımla birlikte ilgilenmem gereken konular var."

"Usta Tamarin, soracağın bir şey var mı?" diye sordu Leydi Sarnai.

Hafif sersemlemiş hâlde, "Hayır," diye fısıldadım.

"O hâlde başka bir şey yok." Leydi Sarnai tatlı tatlı gülümsedi ve

beni göndermek için elini savurdu. Edan'ın da peşimden gelmesi beni şaşırttı.

"Seninle gelemem," diye tısladı dışarı çıktığımızda.

"Gelmeni istemedim zaten," diye çıkıştım. "Bunun senin için bile imkânsız bir iş olduğunu biliyorum."

Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Daha önce onu hiç kızgın görmemiştim. Gözlerinin oniks gibi kararması, geçilemez, yoğun bir siyaha dönüşmesi beni korkuttu. "İmkânsız değil; beni Khanujin'in yanından ayırmak, ahmakça isteğinin peşinden göndermek için bir tuzak."

"Ben de yalnız giderim o zaman," diye karşılık verdim.

Dişlerini gıcırdattı. "Hayır, anlamıyorsun. İmparator başarısız olursan seni idam etmekle tehdit etti. Ama buna gerek kalmayacak. Büyük ihtimalle bu görev sırasında öldürüleceksin."

Öldürülmek. Finlei ve Sendo gibi. Onlar da A'landi'ye hizmet ederken ölmüştü, tıpkı bana da olacağı gibi.

Dudağımın iç kısmını ısırdım ama Edan'ın uyarısının beni vazgeçirmesine izin vermeyecektim. "Amanda'nın elbiselerini yapmak... daha önce hiç başarılamadı. Ben de imkânsız olduğunu varsaydım. Ama sen az önce öyle olmadığını söyledin."

"Bu, yapılması gerektiği anlamına gelmiyor."

"O zaman yardım et bana," dedim. "En azından, eğirilebilecek kadar saf güneş ışığını nerede bulabileceğimi söyle. Ya da dokunabilecek kadar yoğun ay ışığını. Ve yıldızların kanını... O konuda nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Kendimizi bir göleti geçerken bulduk ve Edan durup ahşap köprünün tırabzanlarına yaslandı, dudaklarını büzmüştü. "Güneşle başlayalım," dedi sonunda. "Onlardan birini görmüş şanslı azınlık için bir Niwa örümceği, yerel olarak altın tekerlek örümceği olarak bilinir. Onun ağlarından elde edilen ipeğin otuz gramı binlerce *jen* değerindedir çünkü her şey bir yana, ateşe dirençlidir. Güneşin kahkahasını toplama peşindeki biri için faydalı bir özellik."

Göğsümde bir umudun uyandığını hissettim. "Peki Niwa örümceğini nerede bulabilirim?"

"Halakmarat Çölü'nde. Nadir görülen varlıklardır ama onu bulmak sadece ilk adım." Edan köprüden uzaklaşarak bana döndü. "Gitmen gerek," dedi sessizce. "Kaç."

Ses tonu beni şaşırttı. Neredeyse... endişeli gibiydi. "Babam ve abim bana güveniyor." Yutkundum. "Majesteleri, Leydi Sarnai'nin taleplerini yerine getirmem gerektiğini söyledi. Yoksa onları..." Sesim tıkandı. *Öldürecek.*

Edan iç geçirdi. "O zaman ben de seninle geleceğim."

İrkilerek ona baktım. "İmparator'u bırakamayacağını söylediğini sanıyordum."

"Bırakmamam *gerekir*," diye düzeltti. "Unvanıma rağmen ben de bir hizmetkârdan fazlası değilim," diye ekledi acı bir tonla. "Yanından ayrılabilmek için Khanujin'in iznine ihtiyacı olan bir hizmetkâr."

Ne demek istediğini sormama fırsat vermeden devam etti. "Sana yardımcı olmak, yeniden savaş çıkmamasını garantilemenin en iyi yolu. Üstelik Majesteleri yanına bir refakatçi verilmesini reddetmeyecektir."

Kızardım. "O refakatçi sen olsan bile mi?"

"Eğer isteğimi dikkatle dile getirirsem, bilhassa *benim* seninle gelmemi yasaklamayacaktır diye umuyorum."

"Ayrılmana neden izin vermez?"

Edan yüzünü astı. "Biraz karmaşık. Ben İmparator'a hizmet ederek A'landi'yi koruyorum. Eğer yanından ayrılırsam Khanujin savunmasız kalacaktır. O da savunmasız kalmaktan hoşlanmaz."

"Ama..."

"Bu kadarını bilmen yeter. Benim işlerime karışma, Maia. Kendini tehlikeli bir konumda bulursun."

Hiç olmadığı kadar diken üstünde görünüyordu. "Yarın sabah yola çıkmayı planlıyorum," dedim.

"Üç gün içinde yola çıkacağız," diye düzeltti, köprünün bir kenarındaki fenere dokunarak. Titrek ışık göletteki suyun ışıldamasına neden oldu.

Üç gün mü? Kaşlarımı çattım. Her geçen gün daha da çok kafes gibi hissettiren saraydan bir an önce ayrılmak istiyordum.

"Yolculuğa hazırlanmak için zamana ihtiyacım olacak," diye devam etti. "Sana ihtiyaç duyacağın şeylerin bir listesini vereceğim."

"Ben nelere ihtiyacım olduğunu biliyorum. Güneşin kahkahası, ayın gözyaşları ve yıldızların kanı."

"Kesinlikle," dedi Edan, alaycılığımı fark etmeden. "Tüm bu şeyleri ele geçirmek için bir plan yapmak zaman alır. Zamanını akıllıca kullan. Eğir ya da dik ya da ne gerekiyorsa yap işte."

"Henüz dikiş yapabileceğim bir şey yok... zaten o yüzden erkenden yola çıkmam gerek."

Edan bir süre düşündü. "O zaman yarın değil öbür gün," dedi uzlaşır gibi. "Hazır olduğumda listeyle birlikte seni bulurum."

• • •

Sözüne sadık kalarak ertesi gün güneş doğduktan hemen sonra gelip beni buldu. Uyanmış ve tasarıma başlamıştım. Kaşlarının hafifçe kalkmasına bakılırsa galiba bundan etkilenmişti.

"Erkencisin," dedi.

"Ben hep erken kalkarım."

"Al bakalım," diyerek bana ince bir parşömen uzattı.

"'Mutfaktan ceviz,'" diye okudum şaşkınlıkla. "Ceviz mi?"

"Mümkün olan en büyüklerini iste. Bana üç tane gerek, hayır, dört diyelim. Okumaya devam et."

"'Eldiven, örümcek ağından dokunmuş olacak...'"

"Onu senin yapmak gerekecek," diye araya girdi. "Öncelikle, çöl bizim ilk durağımız olacak."

"'Sağlam ayakkabılar, tercihen deriden, sağlam bağları olan. Püsküllleri olan bir halı, bir iki renkli olması yeterli.'" Kaşlarımı çattım. "Halıya neden ihtiyacımız olacak?"

"O ayakkabıları ve halıyı da senin yapman gerek," dedi Edan açıklama yapmak yerine. "Sanırım biraz yoğun olacaksın."

"Son olarak da makasım." Listeyi bir kenara bıraktım. "Sana bir şey sorabilir miyim? Leydi Sarnai madem büyüden nefret ediyor, neden bu tılsımlı elbiselere bu kadar taktı?"

"Çünkü onları yapabileceğine inanmıyor," dedi sertçe Edan. "Çünkü yolculukta ölmemizi umuyor." Sonra biraz daha neşeli bir havayla, "Ama onu yanıltmak zorundayız, değil mi?" diye ekledi.

"*Ben* o elbiselerin yapılabileceğine inandığımdan emin değilim."

"Söylesene," dedi Edan, "hayal gücü böylesine geniş bir kıza göre... büyüye karşı neden bu kadar şüphecisin?"

"Şüpheci değilim. En azından artık değilim. Sadece ona *güvenmiyorum*."

"Üzücü," diye mırıldandı Edan. "Seni kaç kez kurtardı oysa."

Ona bir açıklama borçlu olduğumu düşünerek derin derin iç çektim. "Ben tanrılara bile güvenmiyorum. En azından dinlediklerini sanmıyorum. Babam sabah akşam Amana'ya dua eder. Abilerim savaşa gittiğinde ben de dua ettim – bildiğim bütün tanrılara, bütün perilere, bütün ruhlara abimler savaştan sağ salim dönsün diye dua ettim. Ama Finlei ile Sendo öldü, Keton da..." Boğazıma bir yumru oturarak sözcüklerimi boğdu. "Eve döndü ama bir daha asla yürüyemeyebilir. Geriye inanacak ne kaldı ki?"

"Tanrıların sana kulak verebileceğini ummak saflıktır." Edan'ın sesi nazikti. "Tıpkı başkalarının da büyünün mucizeler yaratacağına inanacak kadar saf olması gibi. Her zaman öyle olmaz. Ama..." Duraksadı, dudaklarında bir sırıtış belirdi. "Ama bazen, özellikle de benim gibi güçlü bir büyücünün ellerindeyse mucizeler yaşanabilir. Belki yolculuğumuzda ailene yardım etmenin bir yolunu buluruz."

Edan'ın elimi nasıl iyileştirdiğini düşündüm. Belki Keton için de bir umut olabilirdi. Babam için de tabii.

"Yolculuk iki aydan uzun sürmemeli. Böylece dönüşümüzden sonra elbiseleri dikmek için rahat üç haftan olur."

Edan'la iki ay boyunca baş başa olma fikri beni gerdi. İğnedenliğin üzerinde oturuyormuşum gibi kıpırdandım. "Belki bir kervana katılırız."

"Yabancılarla mı?" dedi Edan. "Dikkat çekmemek en iyisi. Yılın bu döneminde Baharat Yolu'nda çok fazla haydut olmaz ama risk alamayız. Kendi başımıza daha hızlı oluruz. Biliyorum, şu" –beni baştan aşağı süzdü– "*erkeksi* kılığından kurtulmaya can atıyor olmalısın ama bir süre daha bürünmeye devam etmen akıllıca olabilir." Başını bir yana eğerek düşündü. "Gerçi kız olsan Samarand Geçidi'nde ticaret yapmak daha kolay olurdu."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden?"

"Seni en az beş deveyle takas edebilirdim," dedi Edan düşünceli düşünceli. "Tacir seni karılarının arasına katmadan önce de döner, seni kaçırırdım."

Ayak diredim. "Kesinlikle olmaz–"

"İyi, erkek kal." Huzursuzluğum karşısında gülümsemesini bastırdı.

"Baş edebilirim," dedim kaskatı kesilmiş bir şekilde. "Nereye gidiyoruz?"

"Kıtanın üç köşesine," dedi Edan. "Güneş ışığı için Samarand Geçidi'nden batıya doğru ilerleyerek Halakmarat Çölü'ne, sonra ay ışığı için kuzeye, Agoria sınırına ve yıldızlar için de güneye, Paduan Gölü'ndeki Unutulmuş Lapzur Adaları'na gideceğiz." Yüzünü kapıya döndü. "Listedeki her şeyi yapmak için ihtiyacın olanları satın alalım. Ayrıca Maia..." İsmimi biraz uzattı. "Makası getir."

"Getireceğimi söyledim ya."

"Unutmadığından emin olmak istiyorum." Göz kırptı. "Ona ihtiyacın olacak."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Edan ilk kez yanıma sinsice yaklaşmadı. Ertesi gün şafak sökerken dakika sektirmeden saray kapılarına geldi; elinde sağlıklı, besili, yüklenmiş ve eyerlenmiş iki at vardı.

Her zamanki baştan aşağı siyah kıyafetini ona hiç yakışmayan mat yeşil bir tunik ve daha iyi günleri olmuş bir pantolonla değiştirmişti. Saçları açık kahverengi muslin bir pelerinin altına gizlenmişti ve birkaç başıboş bukle başlıktan taşıyordu. Belinden birkaç deri kese sarkıyordu, sol omzuna bir çanta asılıydı ve kolunun altında birbirine sımsıkı bağlanmış bir kitap yığını taşıyordu.

"Saray kıyafetlerin olmadan seni zor tanıdım," diye selamladım onu. "Siyah ipek dışında bir şeyin olduğunu sanmıyordum."

"O kadar da zengin görünmemenin akıllıca olacağını düşündüm," diye yanıtladı Edan esnemesini bastırarak. "İyi giyinmektense birkaç dakika daha uyuma fırsatını değerlendirmeyi tercih ederim. Sabahlar hiç bana göre değil."

"Görebiliyorum."

Güneş, tepemizdeki pus örtüsünü delmeye başlıyordu. Edan kitapları atının sırtına yükledi, ardından omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Muhafızlar şu an yarı uykuludur ve tetiğe geçtiklerinde daha fazla büyü harcamak zorunda kalmamayı ya da sorgu sualle uğraşmamayı tercih ederim."

Demek Majesteleri'ne benimle geldiğini söylememişti.

Eyerime yerleşmeme yardım etti ve bana bir çift deri kayış uzat-

tı. "Durmak için geri çek, dönmek için sağa ya da sola çekiştir. Sakın bırakma."

Dizginleri kavradım. "Daha önce hiç ata binmediğimi nereden anladın?"

Eyerin üzerinde kaskatı oturuşuma ve ayaklarımın zavallı atın bedenini nasıl deldiğine işaret etti. "Rahatla ve harekete geçmek istediğinde topuklarınla sağlam bir tekme at. Uyuyakalma yoksa düşersin."

Başımla onayladım ve ürkekçe atımın yelesini okşadım. Tüyleri koyu kehribar rengiydi, içinden geçeceğimiz çölüm kumlarını andırıyordu. "Adı ne?"

"Balkabağı."

"Peki seninkinin?"

Edan benimkinden çok daha büyük görünen, gümüşi yelesi ve simsiyah, güzel tüyleri olan atına bakarak sırıttı. "Yiğit Zarafet."

"Tabii ya," diye mırıldandım, Edan zarif bir hamleyle eyerine sıçrayıp harekete geçerken.

Balkabağı'nı dürttüm ama kişnedi ve yalpalayarak harekete geçmeden önce beni üzerinden atmaya çalıştım. Ata sımsıkı yapışarak o tırıs giderken tuhaf bir biçimde sıçradım. En azından Edan'ı takip etmesi gerektiğini biliyordu.

° • °

Edan'ın mola vermesi sonsuza dek sürdü sanki. "Bugünden sonra çok mola vermeyeceğiz," diye uyardı beni.

"Yorgun... değilim," dedim soluk soluğa. "Devam... edebiliriz."

Edan bana bilmiş bir bakış attı. "Beş dakika. Dik otur ve nefesini düzene sok."

Boynumu arkaya doğru çevirdim ve daha bir saattir at üzerinde olmama rağmen şimdiden ağrımaya başlamış olan bacaklarımı esnettim. Niyan'ın dışına yeni yeni çıkmış olduğumuzu görünce hayal kırıklığına uğradım! Uzakta Yaz Sarayı'nın zayıf siluetini hâlâ görebiliyordum, kelebek gibi minnacıktı, altın yaldızlı eğimli çatı-

ları ve kızıl kapıları, geniş şehrin önünde parlak benekler gibiydi. Yutkundum. "Samarand Geçidi'ne varmamıza kaç gün var?"

"Üç," diye yanıtladı Edan. "Ama şimdiki hızımızda gidersek yedi de olabilir."

İrkildim.

"Oraya gidince atları develerle takas edeceğiz. Halakmarat Çölü, A'landi sınırlarının ucunda başlıyor; altın tekerlek örümceği bulmak istiyorsak çölün içlerine doğru biraz yol almamız gerekecek." Cebinden bir harita bulup çıkardı. "Güneş Tapınağı'na ulaşmak için daha da derinlerine."

Haritaya inanamayarak baktım. "İki ay bu yolculuk için yeterli olmayacak."

"Güven bana," dedi Edan haritayı katlayarak. "Biraz zor olacak ama bir ya da iki... kestirme kullanmaya iznim var." Kuşkulu hâlimi fark etti. "Büyülü olanlar hani. Görürsün."

Derin bir soluk alarak Jingan Nehri'nden gelen soğuk esintinin tadını çıkardım. "Umarım."

Büyük Baharat Yolu geniş başlamıştı. Biz ilerledikçe daraldı ama Edan hep on adım önümdeydi, yani yan yana at sürmek hiç söz konusu olmadı. Yola yalnızca el arabası iten birkaç yerli tüccarın bulunacağı kadar erken bir saatte çıktık ve Baharat Yolu'nun daha az seyahat edilen ve daha az devriye gezilen güney ayrımına, Halakmarat Çölü'ne giden tarafa döndüğümüzden insanlar gittikçe daha da seyrekleşti.

Her an Balkabağı'nın üzerinden düşeceğim endişesini üzerimden attıktan sonra Leydi Sarnai'nin ilk elbisesinin deseni üzerinde çalışmak için iğne işimi hevesle çıkardım. Beyhude bir çabaydı. At sırtındayken insanın elini sabit tutması imkânsızdı.

Hayal kırıklığına uğrayarak dikişten vazgeçtim ve etrafımdaki manzaranın değişimini izledim.

Ülkenin iç kısımlarına doğru ilerledikçe güneş sırtımı yaktı, sivrisinekler parmaklarımı o kadar çok ısırdı ki deli gibi kaşınmaya

başladım ve nehirden gelen soğuk esinti kesildi. Sefil durumda olmalıydım ama manzara soluğumu kesti. Batan güneş kadar kırmızı kayalar, hafif yüksek kumulların üzerinde koşuşturan, bana bakmak için her durduklarında gözlerini pörtleten kertenkeleler ve sonunda kökleri sert toprağın üzerinde miskince uzanacak hâle gelene kadar gitgide kısalan ağaçlar.

Güneş batmadan önce kamp kurmak için durduk, o kadar yorulmuştum ki çadırımı kurar kurmaz uyuyakaldım.

Uyandığımda gece çekiliyor, güneşin ilk ışınları ufuktan başını kaldırarak bakıp çadırımın katları arasında parıldıyordu. Yan dönüp bir parça parşömen ve fırçamı almak için çantama uzandım.

Sevgili Baba ve Maia,

Şu aralar Yol'da seyahat ettiğimden olsa gerek, Finlei ve Sendo'yu daha sık düşünüyorum. Dün gece ~~onlar gittiğinden beri~~ savaştan beri ilk kez yıldızların altında uyudum. Gecenin bir yarısı, Finlei'nin omuzlarımın üzerine bir battaniye sardığından ve Sendo'nun da bir hikâyeyle beni yatıştırmak için –ne zaman kâbus görsem yaptığı gibi– yanımda biteceğinden emin olarak bir iki kez uyandım. Ama yalnızca kum ve bu boş arazinin hayaletimsi sessizliği vardı.

Fırçamı kaldırdım, böyle melankolik bir havayla mektubuma devam etmek istemedim. Sayfanın altına atımın, kumulların ve kertenkelelerin resmini çizdim. Yemekten hemen sonra çadırına çekilen ve hâlâ uyanmamış olan Edan'dan bahsetmemek en iyisiydi.

Çölde günlerce suyumuz olmayacak. Düşünsenize! Kamalan Limanı'nda, denizin yanı başında büyüdükten sonra çöllerdeyim. Seni çok özledim, baba. Sana gelince Maia – otuz sekiz adım.

Mektubumu ikiye katladım. Ben mektubu çantama yerleştirirken kat yerine kumlar uçuştu. Onları silkeleyip temizlemeye çalışmanın fayda etmeyeceğini bilecek kadardır çöldeydim.

Çadırımdan emekleyerek çıktım ve sonra başımı kumlara yaslayarak yıldızların silinişini izledim. Finlei ve Sendo'nun ölmüş olduklarını hatırlamak Kamalan Limanı'nı özlememe neden olmuştu ve burada, bu koskocaman dünyada dolaşırken babama ve Keton'a her nasılsa saraydayken olduğumdan daha yakın hissediyordum kendimi. Tuhaftır, Leydi Sarnai'nin elbiselerini bitirmek için geri dönmek zorunda olsam bile kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Önümde iki ay vardı. Neyin geleceğinden emin olmadan günleri saymaya başladım.

• • •

Samarand Geçidi, Halakmarat Çölü'nün sınırında yer alıyordu ve çıkıntılı iki kayayla işaretlenmişti. Engin bir kum düzlüğü, çıplak ağaçlar ve kurumuş çimenlerden başka bir şey yok gibiydi – ama içerisinde küçük bir ticaret kasabası vardı. Orada atlarımızı develerle takas ettik. Balkabağı'nın gidişini izlemek beni üzmedi – onunla üç günlük yol arkadaşlığımız dizlerimde ve bacaklarımda bir yığın morluğa neden olmuştu. Artık yürümek *gerçekten* canımı yakıyordu.

Halakmarat Çölü'nü ufukta görmek –güneş burada ne kadar da *büyüktü*– midemin heyecanla pır pır etmesine neden oldu. Daha önce A'landi'nin bu kadar batısında bulunmamıştım hiç! Daha şimdiden dünyanın hayal ettiğimden çok daha fazlasını görmüştüm.

"Gel," dedi Edan, "birkaç yere uğramamız gerek."

Edan kapüşonunu indirdi, ben de aynısını yaptım. Burada rüzgâr kuvvetliydi, çölün kumlarını taşıyordu ve kurak hava tenimi tahriş ediyordu.

Pazaryeri en ucunda bir han bulunan uzun bir bloktaydı. Çöle girmeye hazırlanan yolculara palmiye yapraklarına sarılmış lapa pi-

lav ve hurma sütü testileri satan bir tezgâha baktım. Suyun fiyatı kaşlarımın yukarı fırlamasına neden oldu. Edan almak için durmayınca su meselesini ne yapacağımızı merak ettim. Sonra aklıma Başbüyücü'nün matarasını doldurmak için durduğunu hiç görmediğim ama mataranın bir şekilde hep dolu olduğu geldi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Erzak almaya."

Kaşlarımı çatarak arkama baktım. "Ama pazaryeri o tarafta."

Edan beni duymazdan gelerek meyhaneye doğru ilerledi.

"Endişelenme," diye rahatlattı beni. "Bu tarafta daha saygıdeğer işletmeler var. Kavgaya izin yok ve herkesin gömlekleri üstlerinde olmak zorunda."

Bir grup sarhoş adam sendeleyerek yanımdan geçerken endişeyle gülümsedim. "Bu çok daha iyi hissettirdi."

Daha önce hiç bu kadar uyumsuz bir erkek kalabalığı görmemiştim. Tüccarlar, kumarbazlar, askerler ve hatta bir iki rahip. Hemen hemen üçte biri A'landiliydi, epey bir kısmı Agoralıydı ve birkaçının da Balarlı olduğunu görünce yutkundum – yıllardır A'landi'yle savaşan barbarlar. İmparator Khanujin'e karşı başlattığı seferde Shansen'i desteklemişlerdi.

Edan bir köşede tek başına içen bir adamı işaret etti. "Kasabadaki en iyi deri tüccarı. Git konuş onunla. Bir çift ayakkabı yapman gerek." Omuzuma dokunarak daha yakına eğildi. "Sana pazarlık için bir ipucu – çok gülümseme. Gergin olduğunda öyle yapıyorsun ama bu tüccarlar senin ahmağın teki olduğunu düşünür."

Kaşlarımı çattım. "Sen nereye gidiyorsun?"

"İpek tüccarlarına," dedi Edan, kart oynayan bir grup adama doğru yönelerek.

Homurdandım – ipek satıcılarıyla pazarlık etmeyi tercih ederdim.

Masasının yanında durduğumda deri tüccarı, "Satranç?" dedi. Bir sonraki oyunu için satranç taşlarını dizmeye başlamıştı bile.

Kolumdaki bir sivrisinek ısırığını kaşıyarak oyun teklifini duy-

mazdan geldim. Satranç hep Finlei'nin oyunu olmuştu, benim değil – ama çok kötü de değildim. Aslına bakılırsa, Kamalan Limanı'nda beni yenebilen tek kişi Finlei'ydi.

En ateşli pazarlık ifademi takındım. "Deri sattığını söylediler."

"Burası meyhane, evlat," diye yanıtladı tüccar. Sattığı mallara benzeyen bir yüzü vardı – sert, kırışıklıklarla kaplı. "Oynamak için gelmediysen iş havamda değilim."

Karşısındaki tabureye oturdum. Eski zamanlardaki gibiydi. Kamalan Limanı'na gelen tüccarlar genellikle zoru oynayamayacak kadar yorgun olurdu ama en beterleriyle baş etmiştim. "O zaman bir oyuna ne dersin? Ben kazanırsam en iyi derinden bir şerit verirsin. Ücretsiz."

"Gözlerine kum kaçtı herhalde." Tüccar bir kahkaha attı ve şarabından bir yudum daha aldı. Bana Longhai'yi hatırlatmıştı ama dostane konuşmasının ardında beni kandırmak için fırsat kolladığını görebiliyordum. "İşle zevki asla karıştırmam."

"Bunun için bile mi?" Saraydan aldığım *jen*lerle dolu keseyi çıkarıp ağzını tüccarın içinde ne olduğunu görebileceği kadar açtım.

Gözleri açıldı. "Bununla yirmi şerit deri alınır, evlat."

"Ha, şimdi satmayı tercih edersin herhalde?"

Açgözlülükle keseme baktı. "Hayatta olmaz."

Güzel. Demek bedavaya bir şerit deri alacağım ve Edan'a pazarlıkta ondan daha iyi olduğumu kanıtlayacağım. "Sen başla."

O hamlesini yaparken ben de tahtanın bana ait olan tarafını inceledim. Satranç, iki ordunun çarpışmasıydı; rakibin generalini ele geçiren zafer kazanırdı. Finlei bu işin ustasıydı ve onu yenmenin tek yolu son âna dek kazandığını düşünmesini sağlamaktı – o an geldiğindeyse generalimin etrafına inşa ettiğim savunma duvarını delemezdi.

Strateji işe yaradı. Kapalı bir oyundu ama tüccarı derli toplu bir oyunla yendim. Gururdan şişinmemeye çalışarak, yeni kazandığım deri şeridimi kolumun altına alıp Edan'ı bulmaya gittim.

Meyhane iyiden iyiye kalabalıklaşmıştı. Her yandan, şarap dolu

sukabaklarını ve dumanı tüten erişte kâselerini hızlı hareketlerle dengeleyerek hizmet eden çocuklara, "Biraz daha yemek! Biraz daha içki!" diye bağıran insanlar vardı ve çoktan sarhoş olmuş adamlar da bağıra çağıra, olması gerekenden daha yüksek sesle kötü şiirler okuyordu. Ama karmaşanın içinde ilerlerken, tanıdık bir kahkaha bambudan bir paravanın ardında kumar oynayan birkaç adamın uğultusunu delip geçti.

Kalbim göğsümde çılgınca attı. *Norbu?*

Hasır bir şapka saçlarını gizliyordu ve sarayda giydiklerinden çok daha kaba bir kıyafet giymişti ama o silueti –ve o kahkahayı– nerede olsa tanırdım.

Düşük gözkapaklarının altından bakışlarını üzerime dikti, gözlerimi hemen kaçırdım ama yeterince hızlı davranamamıştım. Norbu ona bakarken yakaladı beni. Gözleri hafifçe aralandı ve ağzının pis bir sırıtışla çarpılmasıyla kolumdaki tüyler diken diken oldu.

Kumar odasından çıkmadan önce yanındaki Balarlılardan birine bir şeyler fısıldadı. Kalbim çarparak onu takip etmeye çalıştım. Ama kalabalığın arasından sıyrılabildiğimde Norbu ortadan kaybolmuştu.

Ayrıca Edan'ı bulmuştum – aslında daha ziyade duymuştum. Arka taraftaydı, uzun bacakları halının üzerine yayılmıştı, kahkahalar atarak içki içiyor ve ipek tüccarlarıyla kart oynuyordu. Sessizce ona yaklaştım ama Edan beni görmemiş gibi davrandı.

"Duydun mu?" diyordu tüccarlardan biri ona. "İmparator Khanujin hastalanmış. Günlerdir kimse görmemiş onu. Odasından çıkmıyormuş."

Yol arkadaşım her zamanki gibi okunmaz bir gülümseme takındı – ya hiçbir anlamı yoktu ya da başka kimsenin bilmediği bir şey biliyordu. "Eh," dedi beni görmezden gelerek, "umalım ki Majesteleri'nin sağlığı Güz Sarayı'na geçmeden önce düzelsin."

"Evet," dedi tüccar ciddiyetle. "Hatırlıyorum da çocukken de hep hasta olurdu. Babasının, Prens Khanujin'in taht sırasında ikinci olduğuna sevindiği söylenirdi. O çocuğun yetişkinlik yıllarını

görebileceğini hiç düşünmemiştim. Leydi Sarnai'yle bir an önce evlensin de bir vâris versin diye dua ediyorum."

Edan, "Evet, Majesteleri'nin sağlığı için bir dua," diye yanıtladı.

İpek tüccarı Edan'a sarıldı. "Seninle iş yapmak her zaman zevk, Gallan. Bir dahakine fazla ödememeye çalış."

"Fazla ödeme mi?" diye tekrarladım Edan yanıma gelir gelmez. Arka kapıyı ittirerek, satın aldığı malları teslim alacağı bir tezgâha yöneldi.

"Adam ne dediğini bilmiyor," diye yanıtladı. "Bunların hepsini iki yüz *jene* aldım. Kart masasındaki arkadaşlarımın lütfu."

Ödülünü inceledim: On metre ham ipek. "Hile yaptın mı?"

"Bir büyücü sırlarını asla açık etmez," diye yanıtladı Edan gizemli bir edayla.

"Bence seni kazıklamışlar." Kollarımı kavuşturdum. "Kamalan Limanı'nda bunların hepsini elliye alırdım. Keşke ipek tüccarlarını *halletmeyi* bana bıraksaydın."

Sırıtışı dağıldı. Asık suratla, "*Sen* ne kadar ödedin?" diye sordu.

Sırıtma sırası bendeydi. Malımı kaldırdım. "İhtiyacımız kadar deri. En iyi kalite. Bedava."

"Bedava mı?"

"Satrançta kazandım. Dürüstçe."

"Hatırlat da seni hafife almayayım." Edan sırıttı, hafiften gururlu görünüyordu.

Yanaklarım yandı ama sırıtışına karşılık vermedim. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafa bir göz attıktan sonra, "Gallan kim?" diye sordum.

"Birçok ismimden biri," dedi Edan geçiştirir gibi. "Saraydan uzaktayken bana Edan diye seslenme."

"Neden? Ne diyeyim peki?"

"Başka herhangi bir şey." Edan duraksadı, aniden endişeli bir hâl almıştı. "İmparator uzaklaşmamdan hoşnut olmayacak. Beni bulması için birilerini gönderebilir. Ya da daha kötüsü, ortada olmadığım haberi duyulursa, Shansen beni ele geçirmeye çalışabilir."

Huzursuzca yutkundum. "Sana söylemem gerek, az önce Norbu'yu gördüm. Meyhanede."

"Norbu mu?" Edan bir kaşını kaldırdı.

Başımla onayladım. "Onun idam edileceğini sanıyordum."

"Rüşvet vererek hapisten kaçmış olabilir," diye fikir yürüttü Edan. "O serveti ve itibarıyla, daha önce duyulmamış şey olmaz. Ama onun için endişelenmene gerek yok. Senin bir kadın olduğunu hatırlamaz."

Endişelenmemin nedeni bu değildi. "Bir grup *Balarlıyla* birlikteydi."

Omzunu silkti. "Muhtemelen onu A'landi'den çıkarmaları için anlaşmıştır onlarla. Nasıl kaçtığına bağlı olarak, İmparator'un askerleri peşinde olabilir. Aklındaki en önemsiz şey bizizdir. Hem daha da önemlisi, senin aklındaki en önemsiz şey de o olmalı."

Öyle olduğunu umdum.

Derin bir iç çekişle gökyüzüne baktım. Güneş artık batıyordu, kenarları koyu kızıla dönmüştü. Üç ay sonra güneş parlak kırmızı olduğunda Shansen Güz Sarayı'na gelecek ve İmparator Khanujin'le Leydi Sarnai evlenecekti.

Zamanımın kısıtlı olduğuna dair bir hatırlatma.

Edan develerimizi aldıktan sonra onları kasabanın dışına çıkardık ve Samarand Geçidi'nin hemen dışındaki küçük bir göletin kenarında kamp yaptık. Sığ bir göletti ve sinek doluydu ama mataralarımı ağzına kadar doldurdum. Edan beni mataralarımız üzerindeki büyüsünün çöl boyunca sürmeyeceği ve göletin önümüzdeki günler boyunca görüp görebileceğimiz son güvenilir su kaynağı olduğu konusunda uyarmıştı.

"Kaşlarını çatıp durmayı kesmezsen o endişeli ifade yüzüne kalıcı olarak işleyecek," dedi ben bağdaş kurmuş, elbiselerden birinin korsesi için kalıp keserken.

"Senin için söylemesi kolay," diye tersçe karşılık verdim. "Leydi Sarnai'yi memnun etmek gibi imkânsız bir görevi olan sen değilsin. Eminim ölüm cezamı verebilmek için günleri sayıyordur."

"Eh, başarısız olursan İmparator Khanujin de beni kollarını açıp beklemeyecek. Seninle gelerek ona itaatsizlik ettim."

Doğru söylüyordu ve ben kıymet bilmiyordum.

Yakayı kucağıma yerleştirdim. "O tüccarın Majesteleri'nin hasta olduğunu söylediğini duydum."

Edan parmaklarını kütürdetti, daha önce hiç böyle bir şey yaparken görmemiştim onu. "İmparator Khanujin zaman zaman hastalanmaya meyillidir. Tanrıların ona göz kulak olur."

"Geri dönüp onu iyileştirmen gerekmez mi?"

"Bana kalırsa rahatsız olmaktan ziyade öfkeli."

Ne demek istediğini anlamamıştım ama sesindeki keskinlik burnumu sokmamam için bir uyarıydı. "Şey, benimle geldiğin için teşekkürler."

"Elbiselerini yaptıktan sonra teşekkür edersin."

Başımı iki yana salladım. "Bunun mümkün olduğuna hâlâ inanmıyorum. Tanrılar bizden ayrı bir dünyada yaşıyor," diye açıkladım. "Dünyalarımız birbirine değmiyor."

"Büyü kullanımı dışında," diye düzeltti beni. "Amana'nın elbiselerinin *yapılabileceğini* söylerken yalan söylemiyordum."

"Ama aynı zamanda yapılmamaları gerektiğini de söyledin."

"Doğru," dedi Edan. "O elbiselerin büyük bir gücü var – fani dünyada var olmaması gereken bir güç. Ama gönülsüz olman güzel. Bu, seni hayatta tutabilir."

Edan'ı hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Edan'ın ciddi ifadesi değişmedi. "Bilmeni isterim ki bazı yolculukların sonu vardır ama bu yolculuğun bir sonu yok. Bu yolculuk seni değiştirecek. Geri dönüşü olmayacak bir biçimde."

"Bütün yolculuklar insanı değiştirmez mi?"

"Aynı şey değil." Öne doğru eğildi. "Bir zamanlar ben de yıldızların ötesine yolculuk yaptım."

"Ne buldun?"

Sesi öldürücü derecede yumuşadı. "Onun sadece başlangıç olduğunu." Ayağa kalkıp uzaklaştı. "Fikrini değiştirir ve geri dönmek istersen söylemen yeter. Kararını sorgulamayacağım."

"Sadece başlangıç derken ne demek istiyorsun?" diye seslendim arkasından.

Ama Edan tabii ki cevap vermedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Edan ertesi gün tekrar o neşeli hâline bürünmüştü ve neyse ki bir gece önceki konuşmamıza dair hiçbir şey söylemedi. Yolculuğumuza dönmeye hevesliydim. Yolculuğumuzu ne kadar çabuk tamamlarsak elbiseleri yapmak için saraya o kadar erken döner ve kendimi A'landi'nin huzurunu güvence altında tutma yükünden kurtarırdım.

Develer, atlarımızdan hızlıydı ve onlarla yolculuk etmek çok daha keyifliydi. Kokuyu bile umursamıyordum. Hörgüce biraz alışmak gerekiyordu ama benim adını Süt koyduğum devem, Balkabağı'nın yarısı kadar bile huysuz değildi.

"Süt mü?" dedi Edan devemin yeni adını duyunca. Silueti güneşte karanlık ve zayıf görünüyordu. "Ben de benimkine Karayak adını koyuyorum." Devesinin toynaklarındaki beyaz tüyleri işaret etti.

"Veba'ya ne dersin?" diye önerdim tatlılıkla.

Edan'ın dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Demek artık benimle dalga geçiyorsun, öyle mi? Güzel bir gelişme."

Süt'ün küçük, taçyaprağı şeklindeki kulaklarını okşamak için uzandım. Uzun, bal rengi kirpikleri ona dokunmamla birlikte kırpıldı ve ince burun deliklerinden huzursuz bir homurtu kaçtı. Azarlanmış gibi arkama yaslandım. Süt, çizim defterimi çıkarıp güneş elbisesinin taslağına başlayabileceğim kadar sabit adımlarla ilerliyordu. Küçükken memleketteki Amana heykelimize bir elbise tasarlaması için anneme yardım edişimi hatırladım ama sıfırdan bir elbise dikmek, bir elbiseyi heykele uydurmaktan farklı olacaktı.

Efsaneler, Amana'nın elbisesinin nasıl göründüğüne dair pek bir şey söylemezdi, sadece eteğinin güneş ışınları gibi ışıdığını anlatırlardı. Bu kadarı da birkaç fikir üretmek için yeterli bir ipucuydu.

Halakmarat Çölü'nde ilerlerken ensemden aşağı ter süzüldü. Ben develer gibi çöl için yaratılmamıştım – ya da görünüşe göre Edan gibi de. Ben güneşin altında acı çekip kızarırken onun pürüzsüz, bronz teni terlemiyordu bile.

Bu da onu merak etmeme neden oldu. Benim gibi Edan da çantasını hep yanında tutuyordu. Sadece onunki küçük şişeler, çeşitli pudra şişecikleri ve isimlerini bile bilmediğim sıvılarla doluydu. Benim makaralarım ve iğnelerim gibiydi sanırım. İkimizin de kendine has bir zanaatı vardı.

Gözlerinin ruh hâline göre renk değiştirdiğini anlamaya başlamıştım. Öfkelendiğinde siyah oluyor, irisleri fırtına bulutlarına benziyordu. Büyü kullandığında sarı oluyordu – gözbebekleri dolunay gibi yuvarlaklaşıyordu. Sakin olduğundaysa, üzerimizde uzanan solgun gökyüzü gibi mavi oluyordu.

Artık yol arkadaşı olduğumuza göre geçmişine dair daha fazlasını öğrenirim diye düşünmüştüm ama daha da gizemli bir hâl aldı. Alacakaranlıkta hep gözden kayboluyordu ve erken kalkmaktan nefret ettiğini iddia etse de her zaman benden erken kalkıyordu. Ayrıca son günlerde her zaman çok yorgun görünüyordu.

"Sessizsin," dedim.

"Konuşmak enerjimi tüketiyor," diye yanıtladı Edan kitabından bir sayfa çevirerek. "Çölü çoğu araziden daha az seviyorum."

"Neden?"

"Kurak. Ve rüzgârlı. Sonra bir de güneş var. Çöl, onun gücünün en parlak noktasında olduğu ve sana ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu hatırlattığı yer. Zamanla neyin var neyin yoksa yakıp kül eder; umudunu, onurunu, hayatını." Durdu, dudakları özür dilercesine büzüldü. "Sanırım çöllerde çok zaman geçirdim."

Gülümser gibi yaptım. Sıcaklık bunaltıcıydı. "A'landi'nin tanrılarına inanmadığını sanıyordum."

"Ben A'landili değilim," dedi Edan. "Ama güneşe pek çok diyarda tapılır. Gözalıcı, acımasız bir ilahtır. Şimdi de onun krallığının merkezindeyiz."

"Buralar hep çöl müydü? A'landi'nin bir zamanlar ormanlarla çevrili olduğunu duymuştum."

Edan kitabını kapadı ve batan güneş bizi gölgede bıraktı. Alacakaranlık çöküyordu. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü..." Sesim kısıldı. "Bilirsin diye düşündüm. Burada daha önce bulunmuş gibisin..."

"Daha önce pek çok yerde bulundum."

"Söylemiştin," diye yanıtladım, bu kadar çok şey yapmış olmak için ne kadar genç göründüğünü, bütün o böbürlenmelerinin hava cıvadan ibaret olduğunu düşündüğümü hatırladım. Artık o kadar da emin değildim. "Buraya ne zaman gelmiştin?"

Güneş ışığı gözüne geldi ve dönüp bana sırıttı. "Sana ne kadar çok şey anlatırsam beni o kadar az çekici bulursun."

Gözlerimi devirdim ama ensemde sıcak bir ürperti hissettim. "Seni çekici bulmuyorum."

"Yaa, o zaman söylenecek daha da az şey var."

O kadar kolay vazgeçmeyecektim. "İmparator Khanujin'in ailesine üç nesildir hizmet ettiğini duydum."

"Bir erkeğe yaşını sormak kabalıktır," dedi Edan, sesinde eğleniyormuş gibi bir tını vardı. "Birdenbire beni neden bu kadar merak ettin?"

Edan'la yan yana gelene kadar Süt'ü birkaç adım ilerlettim. Aklımda birden Edan'ın odasında gördüğüm küçük flüt ve ahşap at figürü canlandı – geçmişinin kalıntıları mıydı onlar, bir zamanlar olduğu çocuktan kalanlar?

"Birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşündüm," dedim. "Yani başka bir yol arkadaşı alternatifimiz yok gibi."

"Ah, keşke okumak için daha çok kitap getirseydin. Benimkilerden birini ister misin?"

Kitabı alıp kafasına fırlatmayı delicesine istedim bir an. "Bak,

önümüzdeki iki ay boyunca beni koruyacaksan, neler yapabileceğini bilmem faydalı olabilir."

Başını yana eğerek bir süre düşündü. "Sıradışı durumlar haricinde sıcağı ya da soğuğu hissetmem... Görme duyum bir insana göre olağanüstüdür. İşitme duyumsa bilhassa hassastır ve koku duyum ortalamanın üzerindedir –mesele büyü olduğunda çok kuvvetlidir– ama tatma duyusuna ihtiyacım yok. *İşte*, artık büyücüler hakkında dünyadaki neredeyse herkesten daha çok şey biliyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu aslında bana hiçbir şey söylemiyor. Nerelisin mes–"

"Hiçbir yer ve her yer," diye araya girdi Edan çantasına uzanarak. Matarasını bana uzattı. "Sesin çatallaşıyor."

Daha önce içmem için zorladığı zencefilli çaydandı. Sadece biraz daha sertti. Dudaklarımı yaladım ve yüzümü buruşturdum. "Tat duyun yok. İğrenç çaylar içmeye düşkün olman boşuna değilmiş."

"Çay olduğunu kim söyledi?" Edan, korkmuş yüzümden keyif alarak ellerini ovuşturdu. "Zencefil genellikle iksirlerde kullanılır. Doğruluk serumları, aşk iksirleri..."

Keskin, sesli bir soluk aldım. "Ne içiyorum ben?"

Mataraya uzanıp bir yudum aldı. "Zencefil çayı."

Dişlerimi gıcırdattım. "Çekilmezsin."

"Ne çabuk kanıyorsun." Bir kahkaha atarak matarayı kaldırdı. "Senin üzerinde doğruluk serumu kullanmaya hiç ihtiyaç duymam, Maia. Hayatını kurtarmak için bile yalan söyleyemezsin sen."

"Senin için aynısını söyleyemem."

"Evet, bir yere kadar doğru tabii."

Bunu söyleyişinde kederin izleri vardı. Ona kaçamak bir bakış attım. Cam mavisi gözlerinin altında koyu halkalar belirmişti.

"Yorgun görünüyorsun," dedim.

"Çoğu başbüyücü uyku problemleri yaşar. Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Geceleri seni uyutmayan ne?" diye sordum. "Hiç çadırında olmuyorsun."

Yüzünden bir bulut geçti. "İblisler ve hayaletler." Zayıf bir tebessümle, "Bir de okuyacak yeterince kitap olmaması," diye ekledi.

Rüzgâr kuvvetlendi, çöl kumunu her zerremi kaşındıracak kadar savurdu. Soluk aldığımda bile havadan çok kum soluyordum.

"Burası kamp kurmak için iyi bir yere benziyor," dedi Edan aniden. Devesinden atladı. "İleride kum fırtınası var. Şimdi durursak, en kötüsünden kaçınmış oluruz."

İki çadırı kurduk ve ben pelerinimi çıkarmamla en az bir kilo kum dökeceğimden emin bir şekilde kendi çadırıma girdim.

"Aç mısın?" diye sordu Edan peşimden içeri gelerek. Küçük bir masa örtüsüne benzeyen, en fazla satranç tahtası boyutlarında bir şeyi açtı. "Bunu çok sık kullanamayız, büyü muhafaza edilmeli. Ama bir günlük güzel bir seyahat için kendimizi ödüllendirmemiz gerektiğini düşündüm." Kumun üzerine bağdaş kurdu. "Ne yemek istiyorsan hayal et, sonra da ellerini bir kere çırp."

İnanmaz gözlerle ona baktım.

"Dene hadi. Kendim yemek yapardım ama tat duyum falan olmadığından iyi bir aşçı değilim."

Keton olsa kendimi bir eşek şakasına hazırlardım. Erkek kardeşim iştahım konusunda benimle acımasızca dalga geçerdi. Özellikle de fakir zamanlarımızda ve yiyecek hiçbir şeyimiz yokken. "Tüm şu ipliklerini eğirerek noodlelara dönüştürebilsen hiç aç kalmazdık."

Ama Keton burada değildi; evde babamla beraberdi. Durumunun daha iyi olmasını o kadar istiyordum ki. Bir gün eve varabilirsem yine benimle dalga geçmesini.

Edan bekliyordu, ben de gözlerimi kapayıp annemin frenk soğanı ve zencefil kokuları tüten tavuklu lapasını, Keton'un çok sevdiği şili soslu mantıyı ve bana bir hafta yetecek kadar tatlıyı hayal ettim: buharda pişirilmiş hindistancevizli çörekler, bazlama, fındıklı ve kayısı dilimli lapa. Ah, bir de su. Testi testi su.

Elimi çırptım ve bekledim.

Burnuma zencefil kokusu geldi. Derken gözlerimi açtım. Ağzım açık kaldı – hayal ettiğim her şey önümde belirmişti.

"Biraz abartmışsın," dedi Edan onayladığını ima eden bir tınıyla.

Yemekler örtüden taşıyordu. "Bu... gerçek mi?"

Bana bir kâse uzattı. "Kendin bak."

Ellerim kâseyi kavradı ve içimde keskin bir açlık sancısı kıpırdandı. Bir mantı parçasını alıp ısırdım, çiğnedim, yuttum. Omuzlarım mutlulukla eridi ve aç kurtlar gibi yemeğe gömüldüm, başka bir şey sormaya zahmet etmedim.

Edan bana güldü.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hâlin." Bir avuç hurmaya ve kuş üzümüne uzandı. "Büyük Kıtlık sona erdiğinden beri böyle obur birini görmemiştim. Belki de terzi yerine saray çeşnicisi olmalısın."

"Sen hiçbir şeyin tadını almıyorsan ben ne yapayım?" Bir kaşık lapayı yuttum, sonra açgözlülükle hindistancevizli çöreklerden birine döndüm.

Edan'ın tavuğa dokunmadığını fark ettim. Meyvesini çok ağır, sanki bir şeye kafa yoruyormuş gibi çiğniyordu.

Çöreğimi bıraktım. "Büyük Kıtlık zamanında mı büyüdün?"

"Farklı tür bir kıtlık," dedi Edan. "Üvey annem korkunç bir aşçıydı, babam korkunç bir çiftçiydi. Yarı vahşi biri gibi büyüdüm, ot ve kumla beslenerek. Bir de bulabilirsem yerelması."

Geçmişine dair şimdiye kadar söylediği en uzun şeydi bu. "O yüzden mi çok fazla yemiyorsun?"

"Hayır, sadece senin kadar acıkmadım," diye takıldı. "Yemene bak. Daha fazla kıtlık bahsi yok."

Bir parça bazlama almak için uzanırken kol yeninin altından altın bir bileklik çıktı. Hayır, bileklik değildi. Kelepçeydi – düz, hiçbir süsü ya da taşı olmayan bir şey. Daha önce onu hiç görmemiştim. Kıyafetinin kolları her zaman bileğini örterdi. Bana gösteremeyeceğini söylediği tılsım olabilir miydi acaba?

"Büyücülerin büyülerini tılsımlar aracılığıyla yönlendirdiğinden bahsetmiştin," diye başladım. "İmparator Khanujin'in sürekli üze-

rinde kuş olan bir tılsım taktığını fark ettim. O büyücü değil. O tılsım ne?"

Edan parmaklarını solgun kumlara daldırdı. "Onu korumak için bir şey," dedi sorumu savuşturur gibi.

"Neden tılsıma ihtiyaç duyuyor? Onu korumanın senin görevin olduğunu sanıyordum."

"Benim görevim ona *hizmet etmek*," diye düzeltti Edan. "Arada fark var."

Yeniden Edan'ın bileğine baktım; o altın kelepçeyi merak ettim. Kâsemi bir kez daha alıp bir lokma daha yuttuktan sonra, "O ne isterse yapar mısın?" diye soracak cesareti buldum.

Edan dikleşti. Hiç dokunulmamış ekmeği kucağında duruyordu. Onu unutmuş gibiydi – ya da iştahını kaybetmiş. "Seninle buraya geldim, değil mi? O bana gelmememi söylemesine rağmen."

Kaşlarımı çattım. "Bu sadece doğrudan emirleri savuşturmada iyi olduğunu gösterir."

"Evet," diye mırıldandı Edan, benden çok kendine söyler gibi. "Ne yazık ki Khanujin konuşmalarında çok net olmayı öğrendi."

"Yani ona itaat etmek zorundasın?"

"Evet."

"Yoksa ne olur?"

"Bugünlük bu kadar soru yeter, *xitara*," dedi Edan. "Hava neredeyse kararacak ve düşündüğünün aksine, çadırıma dinlenmeye gidiyorum." Ayağa kalkıp kapüşonunu indirdi. "Yılanlara ve akreplere dikkat et." Duraksadı. "Ama eğer örümcek görürsen bana söyle."

Çadırına girerek gözden kayboldu.

Hiç örümcek görmedim.

• • •

Çöldeki yedinci günümüzde Edan'ın neden buradan nefret ettiğini anladım. Her nefes ciğerlerimi yakıyordu ve tenim o kadar yanmıştı ki kıpırdamak bile acı veriyordu. Edan yemeğimizi ve suyumuzu pay etme konusunda acımasızlaşmıştı ki bu da kafamı karıştırıyor-

du. Masa örtüsünün güçlerini görmüştüm. Kovalarca buz gibi su hayal edebilirdim. Susuzluğumu dindirecek herhangi bir şey.

"Suyu bu kadar dikkatli kullanmak zorunda mıyız?" diye yalvardım.

"Çölün derinliklerine doğru ilerledikçe büyü azalır."

"İyileşecek mi peki?"

"Çoğunlukla."

Çoğunlukla. Temasa iyice hassaslaşmış ensemi ovaladım. Başım ağrıyor ve boğazım su hasreti çekiyordu ama zayıflık göstermeyi reddettim. Yolculuğumuzu yavaşlatmayacaktım.

Bu yüzden, akşam olmasına daha birkaç saat varken Edan'ın durup kamp kuracağımızı söylemesine şaşırdım. Genellikle gece çökene kadar seyahat etmekte inat ederdi.

Bulunduğumuz yerde özel bir şey yoktu. Görebildiğim kadarıyla kum ve daha çok kum vardı ama bir şeyler Edan'ı canlandırmıştı.

Çantasından boş bir kavanoz bulup çıkardı.

"Kavanoz ne için?" diye sordum. Sesim tanınmaz hâldeydi. Kuru ve çatlak.

"Örümcek avı," diye yanıtladı Edan sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Altın tekerlek örümcekleri son derece nadirdir ama şansın bizim tarafımızda olduğunu hissediyorum."

"Nasıl bulacağız?"

"Gözlemci olarak." Yüzüstü uzandı, bir parça kumu avuçlayıp parmaklarının arasından hızla art arda dökülmesine izin verdi. "Yaklaşıyoruz."

"Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu."

"O hâlde bana bırak."

Elimi gözlerime siper ettim. Kum sıcaktı. "Orada uzun süre kalırsan yanarsın."

"Ben yanmam," dedi. "Ama sen yanarsın." Çantasına uzanarak küçük, kapaklı bir kap çıkardı ve bana doğru attı. "Merhem. Çok fazla yok ama düzelmeden önce sıcaklık iyice beter bir hâl alacak

ve sen çöl yaşamına alışkın değilsin. Bundan biraz sür ve yüzünü güneşe karşı sarmala. Güven bana, işe yarayacak."

Merhem hindistancevizi kokuyordu, biraz da bal ve gül tınısı vardı. Biraz alıp dikkatle burnuma ve yanaklarıma sürdüm. Rahatsızlığım birden yok olup gitti. Merhem yanıklarımı rahatlattı. Duygulanarak dudaklarımı büzdüm. "Teşekkürler."

"Teşekkür etme," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Senden çok kendim için. Kendimi senin su toplayıp iltihaplanmış yüzünün görüntüsünden korumak istedim."

"Ah, sen–" Edan'a söyleyebilecek binlerce şey geçirdim aklımdan ama dudaklarının kenarlarının hınzırca kıvrıldığını ve gözlerinin gizliden gizliye hoşuma giden o koyu mavi hâliyle parladığını görünce hiçbiri dudaklarımdan dökülmedi. Ben de ofladım ve çadırımı kurmak için uzaklaştım.

"Her sabah ve akşam sürmeyi unutma," diye seslendi arkamdan. "Bir mumyayla seyahat etmek istemem."

• • •

Güneş doğduktan kısa bir süre sonra Edan beni dürterek uyandırdı. Elindeki kavanozda kıvranan bir şey vardı.

Bir çığlık atarak elimle onu uzaklaştırdım. "Ne yapıyorsun se–"

"Gececi örümceklerden," diyerek sözümü kesti. "Sen uyurken ben çalışıyordum."

Gözlerimi ovuşturdum, artık kavanozdaki örümceği görüyordum. Çöp gibi bacaklar, süt beyazı dişler ve neredeyse avucum kadar büyük, yuvarlak, bombeli bir beden.

Edan kavanozu yere bıraktı. Örümcek soluk sarı kumlara mükemmel bir uyum sağladı.

"Altın tekerlek örümceği," dedi. "Bacaklarını açarak kumun üzerinde yan taklalar atmasına gayet uygun bir isim. Çok hızlıdır."

Kavanozu rahat bir tavırla kolunun altına kaydırdı. "İpeğini eğirmen gerekecek," dedi. "Sana yuvalarını göstereceğim. Eğer kardeşlerinden birini görürsen sakın dokunma. Isırıkları ölümcüldür."

Makasımı da alarak peşinden gittim. Yuva kampımızdan çok uzak değildi, kumdan dişler gibi çıkıntı yapan kızıl-kahverengi kayalarla çevriliydi. Bir kayadan diğerine parlak, gümüşi bir ağ uzanıyordu. Dikkatle çömeldim ve makası açarak değerli ağı tek bir telini bile koparmadan sardım.

Makasa saracak başka ipek kalmayınca Edan'ın kavanozdaki örümceği serbest bırakması için geriledim. Ama o, hayvanı inceliyordu.

"Bırakacak mısın?"

"Bir dakika," dedi bana küçük, cam bir şişe uzatarak. "Açar mısın lütfen?"

İnce, tahta bir kaşık kullanarak örümceğin dişlerini ustalıkla silip ağzından yapışkan örnek aldı.

Örneği şişeciğe depolarken yanına çömeldim. "Zehir toplamak da imparator için yaptığın işin bir parçası mı?"

"Zehir değil," dedi Edan ciddiyetle. "Ayrıca kendim için topluyorum." Hâlâ kavanozda tuttuğu örümcekle çömeldi. "Geride dur."

Kavanozun kapağını nazikçe kaldırdı, ardından kuma doğru eğdi. Altın örümcek takla atarak ve sekiz bacağıyla birden kumu tekmeleyerek gözden kayboldu.

Edan'ın ellerinde, düzgünce bağlanmış üç yumak hâlinde az önce eğirdiğim Niwa ipeği duruyordu. İpek karşısında öyle kendimden geçmiştim ki makasımın bıçaklarından onun ellerine nasıl geçtiğini bile pek merak etmedim. İpek yanardönerdi, güneş ışığında neredeyse gümüşiydi ve gördüğüm en kalın tellerdi.

Bir kibrit yakarak yumakları ateşe verdi.

"Yapma!" diye haykırdım.

Edan koluyla beni engelledi. "İpeklerini bu kadar özel kılan, ateşte yanmamasıdır," diye hatırlattı. "Aynı şekilde donmaz da."

Muzaffer bir sırıtışla ateşi söndürdü ve örümcek ipeğini bana uzattı. "İşte, Usta Terzi, hedefine ulaşmak ve ayla güneşi evcilleştirmek için ilk adım."

Parıltılı ipek iplikler ve görevimin o kadar da imkânsız olmadığı

ihtimali karşısında büyülenerek hiç düşünmeden onu kucakladım. "Teşekkürler!"

Edan kendini hemen kollarımdan kurtardı. Yanakları pembeleşmişti, kaşlarını çattı.

"Özür dilerim," dedim geri çekilerek.

"Ben senin abilerinden biri değilim," diye hatırlattı sertçe, "arkadaşın da değilim." Bana kızmaya çalışıyormuş gibiydi ama sesini yeterince sertleştirememişti. "Ben sadece öldürülmeyeceğinden emin olmak için buradayım."

Yutkundum. "Bir daha olmayacak."

Günün geri kalanında sessizce ilerledik ama dert etmedim. Acımasız güneşe rağmen neşem yerindeydi. Nihayet, Süt'le ilerlerken çizimden başka bir şey yapabilecektim – örebilirdim!

Hevesle bir iğne çıkardım ve ilk dikiş sırasını ilmeğe geçirdim. Eldiven örmek zorlu bir işti çünkü dikkatli olmazsam parmaklar arasında delikler kalırdı. Ben de acele etmedim, manşetler için kaburga örgü deseniyle başladım, ardından parmak ayrımlarındaki delikleri azaltmak için çapraz dikiş yaptım. İşime o kadar gömülmüştüm ki Edan'ın devesi önünde durana kadar tek duran ağacı bile fark etmedim.

Herhangi bir yerde bir ağaç bu kadar heyecan verici olmayabilir ama Halakmarat'ın ortasında bir ağaç görmek beni devemden düşürmeye yeterdi.

Ağaç budaklı ve sivri uçluydu, boş dalları engin, bulutsuz gökyüzüne pençe gibi uzanıyordu. Etrafını kurumuş, hastalıklı çalılar ve yerden dünyanın kemikleri gibi fırlamış kayalar çevirmişti.

Kökleri civarında tek bir damla bile su bulamamış olmak beni müthiş hayal kırıklığına uğrattı.

Edan develerimizi ağaca bağladı. "Çadırını kur," dedi alnını ovuşturarak. "Yarın uzun bir gün olacak. Doğuya, çölün kalbine doğru ilerleyeceğiz. Güneşi yakalayacağımız yer orası."

Uysalca bastonumu yere sapladım ve çadırımı onun üzerine açtım. Ama Edan bakmazken ona kaçamak bir bakış daha attım.

Yanakları kızarmıştı, alnında ter damlacıkları parıldıyordu. Hayır, bu mümkün değildi – sıcağı hissetmediğini söylemişti... aşırı olmadığı sürece. Bütün öğleden sonra, günün en şiddetli kısmında gayet iyiydi. Şimdiyse güneş batıyor, hava nihayet serinlemeye başlıyordu... ama onun o hiç yorulmayan hâlinden eser yoktu.

Edan'a ne oluyordu?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bir şahinin çığlığı rüyalarımı delip geçti. Hızla doğruldum, başım çadırın kapısına değiyordu. Uğultulu rüzgâr yüzünden herhangi bir şey duymak çok zordu ama sonra şahin bir kez daha çığlık attı. Bu kez daha yüksek sesle. Uzaktan gelmiyordu.

"Edan!" diye seslendim battaniyemi üzerimden tekmeleyerek.

Cevap gelmedi. Başımı çadırdan çıkardım. Karanlık, yıldızsız gökyüzünde ay pasparlaktı. Yol arkadaşımdan hiçbir iz yoktu ama şahin, Edan'ın eyer torbalarından birine dalıvermişti. Şimdiyse gagasında kıpkırmızı bir keseyle uçuyordu.

Peşinden gitmeye başladım ama develer dikkatimi çekti. İplerini çekiştiriyor, toynaklarıyla kumu tekmeliyorlardı. Kaçmaya çalışıyorlardı ama neyden?

Durdum. Kum fırtınası yoktu. Herhangi bir at sesi de duymuyordum. Hem atlar develerden korkardı, develer atlardan değil.

Haydutlar? Hayır...

Gözlerimi kısarak uzakta hareketli bir gölgeler sürüsü gördüm. Göğsüm sıkıştı.

Kurtlar.

Yaklaşmışlardı. Ulumalarını rüzgâr sanmıştım. *Lanet olsun, develerin gergin olması boşuna değilmiş!* Geri geri sendeledim, çığlıkları hızla atan kalbimin gümbürtülerini bastırıyordu.

Edan'ın sandıklarını ve çantasını karıştırırken ellerim titredi. Kitaplar, kâğıtlar, kalemler, biraz daha kitap. Bana hiçbir faydası olmayan tılsımlar. Hiç silah getirmemiş miydi?

İşte! Bir hançer. Hemen çekip aldım ama kınından çıkaramadım.

Hayır, hayır, hayır.

Tekrar denedim. Yine yerinden oynamadı.

Kan kulaklarıma hücum etti. Çaresizce çadırıma geri koşarak eşyalarımı karıştırdım. İpek, saten, keten. Bir kurt sürüsünün üzerine battaniyemi fırlatacak ya da onlara iğne atacak hâlim yoktu.

Sonra makasımı gördüm.

Dudağımı ısırdım. Edan sonradan develerimizi kaybettiğim için beni kesin azarlayacaktı ama onların yenmesine izin veremezdim. Dışarı fırladım, dizginlerini kestim ve kıçlarına vurdum.

"Hadi hadi!" diye bağırdım. "Gidin!"

Kamp ateşimizden geriye yalnızca korlar kalmıştı, dolayısıyla kurtları korkutmak için bir meşale yakamazdım. Kaçacak hiçbir yer de yoktu. Kalıp savaşmalıydım.

Elimde yalnızca makasım vardı. Parıldadı ve ilk kez buna minnet duydum. Makası çadırımın kaba muslinine yerleştirdim ve kesip biçmeye, ben harıl harıl örüp düğüm atarak sağlam bir urgan yapmaya çalışırken bana yardım etmeye başladı. Urganı ağaca fırlatıp yukarı tırmandım; kuru gövdenin her teması tenimi çiziyordu. Arkamdaki kısık ulumalar giderek yükseldi.

Sonra kurtlar kapıma dayandı. Ay ışığında siyah kürklerini ve kan çanağına dönmüş aç gözlerini görebiliyordum. Beş, hayır, altı taneydiler.

Bir çığlığı bastırdım. *Çadırda yiyecek var,* demek istedim onlara. Bir yanım o zayıf, pejmürde görüntülerine acıdı. Ama sonra gözlerini bana diktiler. Avları bendim.

İlk kurt hamle yaptı. Parıltılı çenesiyle urganımı yakalayıp çekti. Urganı bırakıp bir dala sarıldım. Sürü aşağı sallanan bacaklarıma doğru sıçradı. Çığlık attım, tekmeler savurdum ve daha yukarı çıkmaya çalıştım.

Şahin yeniden tepemde belirdi, Edan'ın kırmızı kesesi gagasındaydı. Kurtların en büyüğüne saldırmak için aşağı uçtu.

Şahin geri çekilerek bir kez daha pike yaptı. Bu kez pençesiyle sürü liderini kulağının arkasından yaralamayı başardı, ardından kırmızı keseyi hayvanın ağzına doğru ittirdi. Kurdun dişleri şahinin kanadının üzerine kapandı ama çığlık atan ben oldum.

Şahin serbest kalmak için boştaki kanadını çırparken kurt başını şiddetle salladı. Yardım etmek istedim ama sürünün kalanı ağacın dibinde hâlâ beni bekliyordu.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Lider hırladı ve sanki ele geçirilmiş gibi sürüsüne döndü. Şahini bıraktı ve birden atılarak onun yerine kardeşlerinden birini parçaladı. Çok geçmeden ben unutuldum ve kurtlar birbirleriyle dövüşmeye başladı. Görüntü korkunçtu – kumdaki tüylerin üzerinde kan. Hırıltılar önce iniltiye dönüşene ve ardından tamamen susana kadar yüzümü ellerime gömdüm.

Şahin geri dönüp tepemdeki dallardan birine tünediğinde başım hâlâ ellerimin arasındaydı. Kanadının ucuyla sırtımı okşayınca dönüp baktım. Tüyleri kapkara, kanatlarının ucu süt beyazıydı ve gözleri parlak sarıydı – ayrıca tuhaf bir biçimde tanıdıktı da.

Tükenmiş bir hâlde kollarımı ağaca sarıp uyudum.

* * *

"Maia!"

Adımın söylenmesiyle irkilerek uyandım. Gözlerimi kısarak baktığımda aşağıda Edan'ın uzun ince bedenini gördüm. Süt ve Karayak da oradaydı.

Ağaçtan beceriksizce indim. "Neredeydin? Az kalsın ölüyordum."

"Kaybettiğin develeri geri getiriyordum."

Nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirdi? "Beni duymadın mı?" diye bağırdım. "Neredeyse ölüyordum." Develerimizi işaret ettim. "*Onlar* da neredeyse ölüyordu. Sen neredeydin?"

Edan cevap vermedi ki bu da öfkemi körükledi.

"Yanımda bile olmayacaksan beni nasıl koruyacaksın?"

"Hâlâ hayattasın, değil mi?"

Ona ters bir bakış attım, sonra üzerimdeki kumları silkeledim. Her şey çok kuruydu. Ağzım, dilim, boğazım. Edan bir su pınarını yoktan var edebiliyorsa şimdi tam zamanıydı. Ama büyüyü saklama konusundaki vaazlarından birini daha dinlemek istemiyordum.

Onun dudakları da kuruydu. Sağ kolunu pelerininin içinde sakladığını ve sol elinde morluklar olduğunu fark ettim. Normalde konuşurken elleri kıpır kıpır olurdu, dolayısıyla şimdiki hareketsizlikleri beni şüphelendirmişti.

Omzunu dürttüm ve Edan hafif bir çığlık attı. "Bu da neydi şimdi?"

"Yaralısın," diye onayladım.

Edan gözlerini devirdi. "Kendimi çizdim."

"Dur da bir bakayım."

"Hayır." Geri çekildi. "Ben kendimi iyileştiririm."

Dik dik baktım. "Çölde büyünün kısıtlı olduğunu söylemiştin yanılmıyorsam."

"Öyle. Ama ben iyileşirim. Eninde sonunda."

"En azından temizlememe izin ver."

Kolunu çekip benden uzaklaştırdı. "Gitmemiz gerek."

Bir kez daha kuru dudaklarına baktım. "Biraz su içmelisin."

Edan'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Sana anne de diyeyim mi?"

Kaşlarımı çatarak bakıp kollarımı kavuşturdum. "Güneş Tapınağı'na daha ne kadar var?"

"Çok değil."

"Daha önce neden hiç duymadım orayı?"

"Çok az kişi bilir. Yüzlerce yıl önce terk edildi ve büyük kısmı kum altında. Ama orada bir parça saf güneş ışını yakalayabilirsin." Edan matarasını açmak için çabaladı. "Eldivenlerin yardımıyla."

Matarasıyla uğraştığını görmek öfkemi yumuşattı. "Sen elimin iyileşmesine yardım etmiştin. Madem burada büyü kısıtlı, izin ver kolun konusunda sana yardımcı olayım."

Edan başını iki yana salladı.

"Gözlerin siyaha dönüyor." Bunun öfkeli olduğuna işaret ettiğini düşünmüştüm ama belki de aynı zamanda acı çektiğine dair bir işaretti.

Çenesindeki bir kas kasıldı, sonra yumuşadı. "Çabuk ol." Kıyafetinin kolunu kıvırdı. "Günbatımına kadar doğuya doğru seksen kilometre gitmiş olmalıyız."

Edan kolunu sarmaya çalışmıştı çoktan. Nazikçe sargılarını çözdüm. Yara derindi, etinin bir parçası kopmuştu. Tırnaklarında kan lekesi olduğunu fark ettim ve şahini hatırladım. Kurtlara pençelerini batırmıştı.

Nabzım hızlandı ama sakin görünmek için uğraştım. "Dikişlerin çarpık çurpuk. Onları söküp tekrar dikmem gerek. Canın yanacak – pirinç şarabın var mı?"

"Yap gitsin," dedi Edan homurdanarak. Ben dikkatle dikişleri sökmeye başlarken parmak boğumları bembeyaz kesilene kadar yumruklarını sıktı.

"Eskiden abilerimin yaralarını sarardım," dedim sohbet olsun diye, zihnini acısından uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Finlei ve Keton en beterleriydi. Saçma sapan şeyler yüzünden birbirleriyle kavga ederlerdi. Sonra Sendo onları ayırmaya çalışırken kendini kavganın ortasında bulurdu."

"Yaraya dikiş atmakta o yüzden mi bu kadar iyisin?"

"Abilerim üzerinde pratik yaptım ama nasıl yapılacağını daha önce babam öğretmişti. İşler kesatken bazen doktor onu yardıma çağırırdı – çoğu zaman sırf hayırseverliğinden. Onun yerine sık sık ben giderdim."

"Bir zamanlar ben de senin gibi çıraktım," dedi Edan sıktığı dişlerinin arasından. "Ama benim ustam bana bir insanın kafatasını açmayı, akrepleri öldürmeden parçalara ayırmayı, ağıotu ve sarmaşık arasındaki farkı anlamayı öğretmişti." Öksürdü. "Fazlasıyla meraklı genç bir büyücü için işe yarar beceriler. Ama kendime bakma konusunda pek yararlı beceriler değil."

"Benim öğrenmekten başka çarem yoktu," diye yanıtladım. "An-

nem beni yedi yaşındayken öldü. Babama ve yetişme çağındaki üç oğlana bakmak zorundaydım." Ailemin bir bütün olduğu zamanları hatırlayarak dudaklarımı büzdüm. Artık o kadar uzak, o kadar eski geliyordu ki. "Peki ya senin annen baban?"

"Pek hatırlamıyorum," dedi. "Uzun zaman önce öldüler."

"Üzgünüm," dedim usulca.

"Üzülecek bir şey yok." Sesi mesafeliydi. "Annem ben doğarken ölmüş ve babam da... Onunla pek yakın değildik. Ya da abilerimle. Benim de bir zamanlar abilerim vardı."

Başka bir şey söylemedi. Dalgın görünüyordu, benim tanıdığım o kendinden emin büyücüden o kadar farklıydı ki bir anlığına gerçek Edan'ı mı gördüm diye merak ettim – büyünün ve gücün ardındaki çocuk.

"İşte." Sargıyı kolunun üzerinden dolayıp düğüm attım. "Bitti."

"İyi iş çıkardın." Kıyafetinin kollarını indirdi ve her zamanki duruşunu takındı. "Keşke dün gece yanında olsaydım ama kendini iyi savundun."

"Orada olmadığından *emin misin?*"

Edan tatsız bir kahkaha attı. "Olsam bilirdim, değil mi?"

Gülmedim. "Kurtlar birbirleriyle dövüşmeye başladı, sanki büyülenmişler gibi. Bir de şahin vardı – eşyalarını karıştırdı."

"Ya? Ne aldı?"

"Eyer çantandan kırmızı bir kese." Sözlerimin iyice anlaşılması için biraz bekledim. "Eliyle koymuş gibi buldu."

"Şahinler zeki yaratıklardır," diye yanıtladı Edan. "Yiyecek falan arıyordu herhalde."

"Belki de," dedim ama ona hiç inanmıyordum.

Artık emindim.

O şahin Edan'dı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

En sonunda Güneş Tapınağı'm gördüğümüzde bir serap olmasından korktum. Koyu, yanmış gibi görünen ağaçlarla çevrelenmiş olarak bir kumul denizinin ortasında dikiliyordu, girişinin hemen dibinde bir göl kadar geniş, bir nehir kadar uzun bir havuz vardı.

Havuza doğru tırmandım. Bedenim su diye ölüyordu, boğazım susuzluktan büzülmüştü. Ama havuzun muhteşem sularından almak için diz çökünce tek gördüğüm camsı yansımam oldu.

Bu şey havuz bile değildi! Kumun üzerinde dümdüz yatan, gökyüzünün gri-mavi rengine boyanmış bir aynadan ibaretti. Sessiz bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. Gözyaşım kalmamıştı.

Tapınak uzun zaman önce fildişi renginde olabilirdi ama çöldeki diğer her şey gibi o da zamanla kumun rengini almıştı. Kubbeli tepesine bakmaya çalıştığımda, şiddetle parlayan güneş ışığı yüzünden gözlerim yandı.

"İçeri yalnız girmen gerek," dedi Edan aynanın orada durarak.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen gelmiyor musun?"

"Gelemem," dedi. "İmparator Khanujin yasakladı."

"Ne fark eder ki? Bu yolculuğa çıkmanı da yasaklamıştı ama buradasın."

İfadesi kasvetli bir hâl aldı. "Bu tam olarak doğru değil. Ricamı dile getirirken kelimelerimi dikkatle seçtim. Senin için Amana'nın çocuklarını yakalamamı yasakladı. Açık açık bu yolculuğa çıkamayacağımı söylemedi." Edan kollarını kavuşturdu, özür diler gibi bakıyordu. "Korkarım zor işi kendi başına yapman gerekecek."

"Babam da hep *benim* itaatkâr olduğumu söylerdi." Burnumu çektim. "Peki, benimle tapınağa gelirsen İmparator'a söylemem."

Edan başını iki yana salladı, tuhaf bir kararlılık vardı üzerinde. "Yalnız gideceksin. Endişelenme, tehlike konusunda sonraki iki görevin yanına bile yaklaşamaz."

Bu hoşuma gitmemişti.

Sadece çeyreği dolu matarasını bana uzattı. "Tapınak bir labirent. Her zaman daha parlak dönemeci takip et, ne kadar dayanılmaz gelirse gelsin. Tam merkezinde, güneşi doğrudan yansıtan yuvarlak bir ayna bulacaksın. Camın tam üstündeki çıkıntıya gitmelisin. Eldivenleri tak ve yalnızca ellerinle uzan." Uzun bir sessizlikten sonra ekledi, "Vücudunun korunmayan kısımları yanar."

Yutkundum. "Sonra ne yapayım?"

Yumruğunu açarak görmeyi beklediğim son şeyi ortaya çıkardı.

"Ceviz mi?"

"Güneş ışığını ve ay ışığını kavanoza koyabileceğini düşünmedin, değil mi?" Edan nemlendirmek için dudaklarını yaladı. "Anladığım kadarıyla hikâyeyi bilmiyorsun. Hırsızların Tanrısı'nın güneşi ve ayı çaldıktan sonra ışıklarını sakladığı yer..."

"Ceviz kabukları," dedim yeni yeni hatırlamaya başlayarak. "Ceviz onun en sevdiği yiyecekti ve bir kabuğa bakmak kimin aklına gelirdi ki?"

Edan başıyla onayladı. "Tesadüf mü değil mi bilinmez, cevizlerin sıradışı büyülü özellikleri vardır. Büyüyü depolayabilmelerinin yanı sıra onu gizleme becerileri de vardır – diğer büyücülerden ya da ona benzer kişilerden."

"Sandıkların ceviz ağacından yapılma," diye gözlemledim. "Tıpkı hançerinin kabzası gibi."

"Doğru." Cevizi bana uzattı. "Aynaya ulaştığında ve güneş en tepeye geldiğinde cevizi kırıp aç. Güneşe bakma. Tekrar et."

"Güneşe bakmayacağım."

"Güzel. Seni burada bekleyeceğim."

Tapınağın içine bir adım atar atmaz yakıcı bir sıcaklık beni bo-

ğacakmış gibi üzerime saldırdı. Acımasız ışınları engelleyecek bir çatı yoktu ve duvarlara dokunmaya da cesaret edemiyordum. Tuniğimi çıkarıp belimin etrafına sararak ilerledim. Tenim terle kaynıyor, sıcak gözlerimi yakıyordu.

Sendo'nun hikâyelerinden güneşin acımasız bir tanrı olduğunu hatırlıyordum. Ona bakma aptallığına düşenlerin gözlerini zalimce ve merhametsizce gör etmişti. Şimdi ben onun labirentine girmeye cüret ederken beni mi izliyordu? Annesinin elbiselerini yapma maceramda bana yardım mı edecekti yoksa beni bu yüzden cezalandıracak mıydı? Büyük ihtimalle hiçbir şey yapmayacaktı. Tanrılar kendilerini nadiren gösterirlerdi.

Tapınağın derinliklerine doğru ilerledikçe yollar daraldı ve çatallandı. Edan'ın anlattığı gibi, her zaman gölgede kalan bir yol ve parlak güneş ışığı altında kalan bir yol vardı. Gölgelere sığınmayı ne kadar arzulasam da her zaman parlak yolu seçtim. Labirent fırın gibiydi, çölün bütün sıcağını içine çekiyordu. Eğer üçü içinde en kolayı buysa diğer iki görevin neler içerdiğini öğrenmek bile istemiyordum.

Yolların çoğu ilerleyişimi yavaşlatan kırık tuğlalarla doluydu ama en kötüsü kuma gömülmüş geçitlerdi çünkü batmamak için ağır ağır, güneşin altında pişmemek içinse hızlı ilerlemeliydim.

Sonunda labirentin merkezine, güneşin gücünün beni neredeyse kör edeceği yere ulaştım. Korumak için gözlerimi kapamak zorunda kalmadan hemen önce yuvarlak aynanın bulunduğu avluyu kısacık bir an görebildim. Ayna, tapınağın dışındaki havuzu andırıyordu, ışığı bin kat artırılmış hâliydi. Gözlerimi kırpıştırdım, avlu duvarlarından birine dayanmış ahşap bir merdiven gördüm. Tepesinde aynanın üzerine uzayan çıkıntı vardı.

Yarı körleşmiş hâlde merdivene ilerledim. Tahta ayağımın altında gıcırdadı ve kurumuş kirişlerin çat diye kırılmaması için dua ettim. Rüzgâr beni dizlerimin üzerine düşürüp durduğundan uçmayayım diye tırnaklarımı tahtaya geçirdim.

Amana, merhamet et, diye düşündüm tepemdeki çıkıntıya kaça-

mak bakışlar atarak tırmanırken. Parmaklarından kumlar dökülen uzanmış bir el gibi aynanın üzerine doğru çıkıntı yapıyordu.

Güneş o korkunç aynanın üzerine geliyordu, yansıması o kadar parlaktı ki beyaz altından bir duvar gökyüzünü deliyordu.

Her bakış gözlerimi tutuşturuyordu sanki. Sulandılar, çatlamış yanaklarıma yaşlar yuvarlandı.

Çıkıntının yüzeyi avuçlarımı ve dizlerimi rahatsız ediyor ve tenimi yakıyordu. Başımı öne eğerek emeklerken babamı düşündüm. *Sen hep güçlü olandın,* demişti bana evdeki son günümde. *Tıpkı annen gibi.* Onu yüzüstü bırakamazdım.

Kendimi kenara doğru sürükledim – güneş ışığının şelale gibi döküldüğü yere. Güneş zirveye ulaşıyordu ve sıcaklık, ellerimin örümcek ipeğinden eldivenlere neredeyse sığamayacağı kadar şişmesine sebep olmuştu. Acıyı umursamadan parmaklarımla eldiveni esnettim.

Şu anda vazgeçecek değildim. Burada ölmeyecektim.

Gözlerimi kapadım. *Güneş ışığını topla.*

Kalbim deli gibi çarpıyor, midem korkudan çalkalanıyordu ama o son birkaç santimlik yolu almaya cesaret ettim.

Cevizi almak için cebime uzandım ve kabuğunu açmak için tırnaklarımı bağlantı yerine geçirdim ama eldivenler tutuşumu köreltmişti, ben de dişlerimi kullanmak zorunda kaldım.

Cevizi dikkatle tuttum.

Güneş ışığı uzanmış parmaklarımı okşadı. Kabuk ağırlaştı, ısındı. Titredi, sanki içindeki ışık canlıymış gibi ürperdi. Kabuğun diğer yarısını hızla kapayarak geri çekildim. Ayağım çıkıntıdan sallandı ve güneş hırsla tenimi haşlarken tısladı.

Çığlık attım ama boğazım o kadar kuruydu ki ses çıkmadı. Gözlerim birden açıldı ve beyaz bir parıltı beni kör etti.

Yavaş yavaş kendimi toparlayarak çıkıntıya diz çöktüm. Dilim damağım kurumuştu. Soluk soluğaydım.

Bütün bedenimde kabarcıklar ve açık yaralar vardı. Sadece uzanıp öylece kalmak istiyordum – başka hiçbir şeye enerjim yoktu.

Hayır! Şimdi vazgeçemezsin.

Bu benim sesim miydi yoksa Edan'ın mı? Ayırt edemiyordum. Ama bana çıkıntıdan aşağı emekleyecek gücü verdi. Gözlerimi koruyarak cevizi cebime attım ve merdivenin ilk basamağına adım attım.

Bir adım. Bir adım daha. Sonra bir tane daha.

Neyse ki labirentin dışına çıkan yol dümdüz ve genişti. Nihayet dışarıdaki kumları görünce koşmaya başladım, o kadar hızlı koşuyordum ki neredeyse tapınak kapısını da geçecektim. Bütün bedenim alev almış gibi acıyordu ama boğuk, kuru bir kahkaha attım.

Edan beni kaldırdı ve matarasını dudaklarıma uzattı. "Görüyorum ki Güneş Tapınağı seni yarı pişmiş bırakmış..." Sesi titredi. Yüz hatlarında kaygı kendini gösterdi. "İyi görünmüyorsun, Maia."

Açgözlülükle suyu içtim, sonra ağır ağır kalktım ve kendimi toparladım. "İyiyim. Başardım." Cevizi ona uzattım ama onu almak yerine beni kollarına aldı.

"Evet, başardın," dedi sağlam koluyla beni dik tutarak. "Aferin." Elinin tersiyle yanağıma dokundu. "Yanıyorsun."

Bana dokunması canımı yaktı; tenim kavrulmuştu ve hezeyan geçirmenin eşiğindeydim.

Gözkapaklarımın üzeri su toplamıştı ve Edan eliyle gözlerimi örtünce irkildim.

"Gözlerini kapalı tut."

"İyiyim ben. Sadece çok parlak."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni tutup kaldırdı, çenesi alnıma değiyordu ve beni ağaçların gölgesine taşıdı. Rüzgâr kuvvetliydi ama Edan beni savrulan kumlardan korudu.

Kollarımı ona dolamaya başladım ama gözleri güneş gibi sarı ve parlaktı... Beni korkuttular. Onun tutuşundan kaçmak için mücadele ettim ve kuma yığılmadan önce Süt'e doğru koştum.

• • •

Uyandığımda Edan gaz lambasının loş ışığında okuyordu. Hareketim Süt'ü ürküttü – beni de. Eyere sabitlenmiştim ama uyanıp

da debelenince dengemi kaybettim. Süt, tam bacaklarım sırtından kuma düşmeden önce diz çöktü ve o kocaman, kehribar rengi gözlerini kırpıştırdı. Sonra yanaklarımı yaladı.

Edan, Karayak'ın durması için bir ses çıkarıp aşağı indi. "Uyanmışsın."

O beni eyere bağlayan ipleri çözerken ben de doğrulmaya çalıştım. Bedenim kaskatıydı, yanıkların acısı hafif bir zonklamadan ibaretti. Yüzüm ve kollarım merhemle sıvanmış, vıcık vıcıktı.

"Güneş çarpması geçirdin," dedi Edan. "Silmemeye çalış yoksa yanıkların iltihaplanır ve enfeksiyon kapar."

Beni koluyla sabitleyerek bir matara verdi. Uzun, çok uzun bir yudum aldım, sonra erzakımızı bu kadar dikkatli idare ettiği için birden minnet duydum.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," diye cevapladım kısa keserek. "Açım."

"Şaşırmam. Neredeyse iki gündür uyuyorsun."

"İki gün!"

Bana bir çanta uzattı. İçinde kraker, kuru meyve ve kurutulmuş et vardı. Ziyafet.

Edan devesine atlayıp yeniden kitabını aldı. Gözlerinin altındaki gölgeler eskisinden de koyuydu ve irisleri daha önce hiç görmediğim kadar solgundu – neredeyse griydiler. "Hepsini bitirme," dedi kitabını bana doğru sallayarak. "Agoria'ya hâlâ dört günümüz var."

Agoria, Ay Dağları'nın beklediği yer – aynı zamanda Keton'un Beş Kış Savaşı'nda Shansen'in adamlarıyla çarpıştığı yer. Sendo'nun öldüğü yer.

"Shansen'in adamları ve İmparator'un ordusu Ay Dağları'nda durdu," demişti Keton eve döndüğünde. "Oradaydım. Üzerime oklar isabet etti ve Sendo beni güvenli bir yere sürükledi. Her yerde cesetler vardı, dağ boyunca her tarafa dağılmışlardı. Gecenin sonunda binlerce kişi ölmüştü. Sendo dahil."

Çiğnedim, yuttum ve birden iştahım kaçtı. Çantanın ipini çekerek, kendimi toparlamak için arkamı döndüm. Edan hâlâ devesinin üzerinde okuyordu.

"Ceviz nerede?" diye sordum diz çökmesi için Süt'e hafifçe vurup üzerine binerken.

Edan, "Senin için sakıncası yoksa onu kendi korumam altında tutacağım," diye yanıtladı.

"Daha önce hiç güneş ışığı diken bir terzi oldu mu?"

"Benim bildiğim kadarıyla yok," dedi Edan başlığını çıkararak. Siyah bukleleri arasında kumlar parıldıyordu. Kum ve *ter,* diye fark ettim kaşlarımı çatarak.

"Büyü kullanarak dikmek nadir bulunan bir yetenektir," dedi. "Senin gibi yetenekli bir terzinin ellerinde daha da nadir. Aramızda kalsın, arkadaşlığımız hatırına kabul etmeliyim ki Leydi Sarnai seni başarısız olmak için gönderdi ama ben elbiseleri yapabileceğine inanıyorum. Elimden geldiği her şekilde yardımcı olacağım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Arkadaş değiliz dediğini sanıyordum."

"Değildik. Ama büyücüler kararsız insanlardır." Hafifçe sırıtarak baktı. "Fikrimi değiştirmiş olabilirim."

İçime bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissettim. Edan olmasa nereden başlayacağımı bilemezdim. Atışıp dursak bile buradaki tek arkadaşım oydu. Gerçi dürüst olmak gerekirse, herhangi bir yerdeki de.

"Baban makası kullanmayı başaramadı, değil mi?" diye sordu Edan.

"Hayır. Büyükanneme ait olduğunu söylemişti."

Edan sanki narin bir numuneyi incelermiş gibi eğilerek yaklaştı. "Tuhaf." Çeneme dokundu. "Büyücüler genelde arkalarında çocuk bırakmaz."

Bu yorumun neden kızarmama neden olduğunu bilmiyordum. Ya da neredeyse hissedilmeyecek kadar hızlı ve hafif dokunuşunun tenimde neden bir karıncalanma akınına yol açtığını. Utancımın

görülmediğini umarak geri çekildim. "Atalarıma dair pek bir şey bilmiyorum."

Edan aramızda yeniden rahatlatıcı bir mesafe bırakarak, "Onu boş ver," dedi. "Üç görevin var: Amana'nın elbiseleri için güneşi, ayı ve yıldızları toplamak. Bu görevler üç imtihan olarak yorumlanabilir: biri beden, biri zihin, biri de ruh için. Güneş ışığı bedenin sınavıydı. Ne kadar acıya dayanabileceğine dair."

Merhemden hâlâ yapış yapış olan yanaklarıma dokundum ama cildim artık o kadar da hassas değildi. "Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Seni korkutmak istemedim." Soluk aldı. "En zoru sonuncusu olacak."

"Yıldızların kanı mı?" Başıyla onaylayınca üstüne gittim. "Bana bunun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Tam olarak neyle karşılaşmak zorunda kalacağını bilmiyorum," diye itiraf etti. "Tek bildiğim, ne zaman olacağı. Yıldızlar yılda bir kere fani dünyaya açılırlar."

Hikâyeyi biliyordum. "Dokuzuncu ayın dokuzuncu gününde, Ay Tanrıçası kocası Güneş Tanrısı'yla bir araya gelir. Her yıl yalnızca bu tek gecede birlikte olabilirler. Yıldızlarla aydınlanan yolda, bir zamanlar yıldızları çalmasının cezası olarak Hırsızların Tanrısı'nın omuzlarında taşıdığı köprüde birbirlerine doğru yürürler. Zamanları sona erdiğinde köprü yıkılır ve yıldızlar, iki sevgilinin ayrı düşmekten duyduğu acıyla dövülerek geceye kanarlar."

"Evet," dedi Edan ağır ağır. "Çok romantik, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Dokuzuncu ayın dokuzuncu günü. Kırk gün sonraydı. Ve Paduan Gölü kıtanın diğer ucundaydı.

"Bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Bütün efsanelerde gerçekten bir kıvılcım bulunur. Bazen bir kıvılcımdan fazlası." Edan güneşe karşı yüzünü korudu. "Ayakkabıları yapmaya başlaman gerek. Yapacak bir şeylerinin olması, daha hızlı iyileşmene yardımcı olur. Dikkat et de..."

"Su geçirmesinler," diye bitirdim. Haftalardır ağır ağır, ölümüne kavrulduktan sonra kendimi suya karşı korumaya ihtiyaç duyabileceğimi aklım almıyordu.

"Hatırlıyorsun." Edan arkasını döndü ve şakaklarını sildi. "Güzel."

Kurutulmuş etimi bitirdim ve parmaklarımdaki bütün kırıntıları yaladım. Pantolonum o kadar boldu ki kalçamdan sarkıyordu. Ben açsam Edan açlıktan ölüyor olmalıydı. Her zaman benden az yiyor, kendine has o gururlu tavrıyla büyücülerin acıkmadığını söylüyordu.

Artık ona inandığımdan emin değildim.

Edan, bizi benim daha göremeyeceğim kadar uzaktaki dağlara doğru yönlendirirken ıslık çaldı ve bir neşe maskesi taktı. Tehlikedeyse bile bana bunu asla söylemeyeceğinden endişelendim. O kadar kibirliydi. Herhangi bir zayıflığını kabul edemeyecek kadar gururluydu.

Bu gece, diye karar verdim – bu gece uyanık kalıp benden ne sakladığını bulacaktım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Başım yukarı kalktı. Süt'ün dizginleri ellerimdeydi ve yine eyerin üzerindeydim, bacaklarım hörgücünün hemen önünde kıvrılmıştı. Uyuyakaldığımı hatırlamıyordum.

Gözlerimi ovuşturarak Edan'a, sonra da göğe döndüm. Şafak henüz sökmüştü ve Edan insandı.

Dişlerimi gıcırdattım. Edan bir şekilde planlarımı engellemişti. Uyuyakalmış olmamın imkânı yoktu – tabii Edan...

Kollarımı öfkeyle kavuşturdum. "Beni büyüledin mi sen?"

"Hey, sana da günaydın."

"Uyuyakalmam için beni büyüledin mi?" diye sordum tekrar.

Edan bir elini kaldırarak sessiz olmamı işaret etti. Karayak'ı durdurdu ve bir saniyelik isyandan sonra ben de Süt'le aynısını yaptım. Elimi gözlerime siper ettim, rüzgârın durmasını, saçımı yüzüme çarptırmayı kesmesini diledim.

Edan ileriyi işaret etti.

Çölün pusunun ötesinde ağaçları görür gibi olduğumu sandım. Ağaçlar, çiçekler, günlerdir görmediğim renkler. Aşağı baktım. Süt'ün toynaklarının altındaki kum daha pütürlü, neredeyse toprak kıvamındaydı. Etrafımızda kahverengi ve sarı çalılar hışırdıyordu. Çölün sonuna yaklaşmıştık.

Ama Edan'ın dikkatini çeken bu değildi. Bir kamp ateşinin dumanıydı. Atlar. Develer. İnsanlar.

"Haydutlar mı?" diye fısıldadım.

Edan cevap vermeden önce bir an bekledi. "Hayır."

Yol arkadaşım başka tek laf etmeden devesinden atladı ve ileri-deki gruba el salladı.

Yabancılar hemen silahlarını ellerine alıp bize doğru hareket-lendiler ama Edan başlığını çıkarıp saygılı bir selamla eğildi. "Ben Delann," dedi. Yanına yetiştiğimde omzuma dokundu. "Bu da ku-zenim Keton."

Yalanı o kadar pürüzsüzdü ki beni takdim ettiğinde irkilmedim bile.

Ben de eğildim, hareketlerim Edan'ınkinden çok daha katıydı. Aceleyle şapkamı çıkarıp göğsümü örttüm. Haftalar önce sarmayı bırakmıştım. "Merhaba."

"Orksan," diye yanıtladı liderleri. Teni bronzdu ve koyu kahve-rengi saçları kızılcık rengi boncuklarla süslenmişti. Balarlılar ara-sında popüler olan bir tarzdı.

Gerginlikle gülümsedim, sonra buna bir son vermek için altdu-dağımı ısırdım. Budalanın teki gibi görünecek zaman değildi.

"Sizi Halakmarat'a hangi rüzgâr attı?" diye sordu Orksan. Gar-dını indirmemişti. Eli bir kılıcın kabzasındaydı ve keşke Edan'ın ya da benim de bir silahımız olsaydı diye düşündüm. Getirdiği o hançer neredeydi? Kemerinde göremiyordum.

"Aslında çıkıyoruz," diye yanıtladı Edan.

Orksan sandıklarımıza göz atarak kaygımı daha da artırdı. "Ti-caret yapmak için Niyan'a mı gidiyorsunuz?"

"Satacak bir şey kalmadı," dedi Edan. "Halakmarat'tan çıktıktan sonra Baharat Yolu'nda ilerleyeceğiz."

"Sizi Yol'a getiren ne? Paralı askere benzemiyorsunuz. Tüccara da."

"Kuzenim terzidir," dedi Edan biraz da gururla. "Ülkenin en iyisi."

Orksan bana gelişigüzel bir bakış attı. Pek etkilenmiş görünmü-yordu. Pantolonum yırtıktı, tuniğimin rengi parlak yeşilden mat zeytin rengine dönmüştü. Utanarak kıpırdandım.

"Peki ya sen?" diye sordu Orksan.

"Babam Yol'da tüccardı. Annemle evlendi ve ben oldum." Edan sahte, çekici bir sırıtış takındı. "Parayla aram iyi değil sanırım, o yüzden ben de kâşifim. Kuzenime boya almak için seyahat ediyoruz. Sonra da A'landi'ye gidip ona bir dükkân açacağız."

Edan önceden uyanmadan, omzumda asılı duran çantaya uzandı. Orksan ve adamları silahlarını kaldırdı ama Edan'ın parmakları hızlıydı. Leydi Sarnai için üzerinde çalıştığım bir kolu çıkardı.

"Bakın," dedi kolu ödüllü bir mücevhermiş gibi sallayarak. "Bu kuzenimin işçiliği."

Kol henüz bitmemişti ama dikişlerin etrafına altın yaldızlı çiçekler işlemiştim ve manşet boyunca bir düzine küçük inci dikmiştim. Gören herkes bu çalışmanın seçkinliğini anlardı.

Orksan bana yeni bir gözle baktı. "Tadilat yapabilir misin?"

Ağzımı açtım ama Edan benim yerime cevap verdi: "Gözü kapalı yapar."

Orksan'ın güvensizliği biraz azaldı. O zamana kadar silahsız olduğumuzu fark etmiş olmalıydı. "Karım muazzam bir aşçıdır ama dikiş bilmez." Pelerinini çıkararak hırpani kollarını gösterdi. "Belki kuzenin ona bir iki şey öğretebilir."

"Mutluluk duyar," dedi Edan sırtıma sertçe vurarak. Öne doğru sendeledim ve Edan'a kaşlarımı çatarak baktım ama o kendinden memnun gülümsemesi hiç değişmedi.

"Evet, şuradakilerin üçü kardeşim, ikisi de kayınbiraderim," diye devam etti Orksan grubu bize tanıtarak. "Biz kuzeydoğuya gidiyoruz. Neden birkaç günlüğüne bize katılmıyorsunuz? Yaz dönümünü bizimle kutlayın. Paylaşacak çok şarabımız var ve Korin de Yol boyunca bulup bulabileceğini en şahane güveci yapar!"

Yemek ve içecek düşüncesi bile mideme bir sancı göndermişti ama gözlerim panikle irileşti. Bir grup Balarlıya katılamazdık!

"Onur duyarız," dedi Edan benim huzursuzluğumu görmezden gelerek.

"Güzel. Bu yollar tehlikelidir. İkinizin yalnız seyahat etmesine şaşırdım."

"Hiç haydutlarla karşılaştınız mı?" diye sordu Edan öylesine sorarmış gibi. "Ya da askerlerle?"

Yüzümü astım. Askerleri ne diye soruyordu şimdi?

"Neyse ki hiç karşılaşmadık," diye yanıtladı Orksan. "Ama birkaç hafta boyunca Buuti Geçidi'nde alıkonulduk. Bölgenin prensi bizi evrakımız olmadan bırakmadı. A'landililere satmak için ülke dışına şarap kaçakçılığı yaptığımızı düşündü." Orksan homurdandı. "Sanki biz onun şarabını satmak isteriz de. At sidiği gibi tadı var."

"Yolculuğumuz bizi kuzeye götürüyor," dedi Edan. "Ay Dağları'na gidiyoruz."

"Oraya epey bir mesafe var," dedi Orksan. "Baharat Yolu'nun dışına çıkmanız gerekecek."

"Farkındayız," dedi Edan ama başka bir açıklama yapmadı.

Orksan da başka soru sormadı. "Bizimle Agoria'ya gelebilirsiniz. Ama oğlanın biraz tadilat işi yapması gerekecek." Bana baktı, ben de başımı onay verir gibi salladım.

"Çok gergin," dedi Orksan, Edan'a. "Dilsiz mi?"

"Çöl ateşini yeni yeni atlatıyor. İlk kez evden bu kadar uzaklaştı."

Orksan'ın gözleri anlayışla derinleşti ve eliyle onu kamp ateşine doğru takip etmemizi işaret etti.

"Bundan emin misin?" diye fısıldadım Edan'a, Orksan duyma mesafesinden çıkar çıkmaz.

"Yiyecek ve içeceğe ihtiyacımız ve onlar da bize bunları veriyor. Neden geri çevirelim?"

"Onlar Balarlı," dedim, hâlâ şapkamı sıkı sıkı göğsümde tutarken.

"Balar çok büyük bir ülke," diye azarladı Edan. "Herkes barbar değil. Ayrıca bütün Balarlılar Beş Kış Savaşı'na katılmadı."

Güvensizliğimde kararlıydım, yüzümü astım. Ta ki Orksan'ın çocuklarını görene kadar.

Kıyafetleri paramparçaydı ve yıpranmıştı, bizi selamlamak için hızla ilerlerken rüzgârda savruluyorlardı. Elinde bir yığın yırtık pır-

tık kıyafet tutan bir oğlan pantolonumu çekiştirdi. "Bunları düzeltecek misin? Babam yapabileceğini söyledi."

Orksan'ın iki oğlunun yanına diz çöktüm –dört ya da beş yaşından büyük olamazlardı– ve kıyafetlerini aldım. "Yeni gibi olacaklar," dedim gülümseyerek.

Orksan'ın karısı Korin kıkırdadı, ardından çocuklarını nazikçe benden uzaklaştırdı. "Koşun develerle oynayın. Annenizin yeni arkadaşımızla dikiş konusunda çalışması gerek."

"Bu senin mi?" dedi Korin sandıklarımdan birinin kapağını kaldırarak ve açılan kapaktan Leydi Sarnai'nin elbisesinin ucu göründü.

Ayağa fırladım. "Dokunma ona!"

İncinmişlik kendini Korin'in yüzünde gösterdi. Kapağı hemen kapadı. "Özür dilerim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonra iç çektim. *Kabalık etmeyi bırak, Maia. Kalbine bıçak saplamadı ya.* "Hayır, özür dilemesi gereken benim. Sadece... uzun bir yolculuk oldu."

Sandığın kapağını kaldırdım ve Leydi Sarnai'nin elbisesinin şimdiye kadar diktiğim kısmını çıkardım. Henüz topladığım güneş ışığını kullanmamıştım ama büzgülü korsesi ve dökümlü tek koluyla elbisenin şekli kendini göstermeye başlamıştı. Kenarlar altın yaldızlı yapraklar ve çiçeklerle süslenmişti.

Korin çalışmama hayranlıkla bakarken soluğunu tuttu. "Bunu kendin mi işledin?"

"Evet," dedim kararlılıkla. Aslında makası kullanmıştım ama yavaş yavaş onun yaptıklarının aslında benim de çalışmam olduğu fikrine ısınıyordum. Artık makasın benim doğal yeteneklerimi artırdığını ve daha önce hiç cesaret edemediğim tasarımları denememi sağladığını görmüştüm. Elbiseyi dikkatle katladım ve Korin'e ailesinin kıyafetlerini nasıl onaracağını öğretmeye başladım.

O, Orksan'ın kıyafetleri üzerinde pratik yaparken ben de kaç pantolon kısaltıp kaç kol yamadığımın hesabını unutmuştum ama ellerimi oyalayacak bir şeyler olduğu için memnundum. Korin be-

nim yanında olmamdan mutlu görünse ve benimle konuşmaya çalışsa da gardımı sağlam tuttum. Zaten insanlarla havadan sudan konuşmakta pek de becerikli değildim.

"İlk düzgün iliğim," dedi Korin alnındaki bir damla teri silerken. Çadırın gölgesindeydik ama yine de felaket sıcaktı.

Yaptığı işi inceledim ve başımla onayladım. "İyi görünüyor."

Rahatlayarak soluk verdi. "Sen nasıl bu kadar hızlı yapıyorsun anlamıyorum. Dikiş zor iş."

"Benim mesleğim bu. Orksan senin iyi bir aşçı olduğunu söyledi. Ben de her gün bu kadar erkeği beslediğimi düşünemiyorum."

"Evet, yalnız ikinizken daha kolaydır." Kıkırdadı ve duraksadı. "Ee, Delann'la ne kadar zamandır evlisiniz?"

Nefesim boğazıma takılıp kaldı ve aniden çekerek ipi kopardım. *Evli mi?*

Dikişime baktım ve yaptığım hatayı fark ettim. İpi nemlendirmek için ağzıma götürdüm, ardından yeniden iğneme geçirerek tekrar dikişe başladım. Korin ilgiyle cevabımı bekliyordu.

"Biz nasıl... evli olabiliriz ki?" dedim arada tekleyerek. "Kuzeniz biz. Abi kardeş sayılırız."

"Beni aptal yerine koyma," dedi bir kahkaha atarak. "Ya da Orksan'ı. Seni gördüğüm an kadın olduğunu anladım. Orksan'ın orada arkadaşını vurmamasının nedeni de bu."

"Ah – ee," diye kekeledim göğsüme bakarak. Kervanla o kadar ani karşılaşmıştık ki Orksan'la tanışmadan önce göğsümü sarma şansım olmamıştı.

Korin bana güldü. "Onunla hiç alakası yok, arkadaşım. Delann'ın sana karşı ne kadar korumacı olduğunu gördüm. Ama sana saygı da duyuyor. Orksan'ı Baharat Yolu'na çıkarken *beni* de yanına alması için ikna etmem yıllarımı aldı. Ama artık oğlanlar büyümüş ve savaş da bitmişken... bu fikre karşı yumuşadı. Ama beni erkek kılığına sokmadı – gerçi ikiniz yalnız seyahat ettiğinize göre belki de iyi bir fikirdir."

Dikişime döndüm. "Orksan ve kardeşleri savaşta yer aldı mı?"

"Bizim yanımızda bu kadar sessiz kalmanın sebebi bu mu?" diye sordu Korin. "Bizim Shansen'in yanında savaştığımızı düşünmen mi?"

Bir şey demedim. Balarlı savaşçıların şehirleri yağmaladıklarına, kadınları ve çocukları öldürdüklerine dair korkunç hikâyeler duymuştum.

"Hayır," dedi Korin. "Benim kocam asker değil. Bıçağı yalnızca kürk ve et için... Shansen genellikle paralı askerler tuttu – profesyonel savaşçılar."

Dudaklarımı büzdüm. "Umarım seni gücendirmemişimdir."

"Anlaşılabilir bir durum." Korin bir elini kalçasına götürdü. "Ben, Orksan'ın aksine, Balarlıyım. Kocam Baharat Yolu'nda doğup büyümüş. Bir kervanla ya da gemiyle hareket hâlinde olmadığı zamanlarda kaygılanıyor."

"Daha önce hiç gemiye binmedim," diye itiraf ettim, biraz açılmaya çalışarak. "Hem de bir liman kasabasında büyüdüm."

"Peki ya Delann? A'landililere benzemiyor. Nerede tanıştınız?"

Yalan söylemedeki beceriksizliğimi göz önünde bulundurursak en iyisi gerçeğe sadık kalmaktı. "Niyan'da."

"Kocan çekici biri. Şanslı kızsın."

İpimi düğümledim, iğneyi kumaştan çıkardım. "O aslında..." Ağzımı kapadım. Belki de onun beni Edan'ın karısı sanmasına müsaade etmek daha iyiydi. Daha az soru sorardı. "Aslında... *her zaman* çekici değildir," diye tamamladım. "Bazen çok sinir bozucu olabiliyor."

"Doğru ama ona güveniyorsun," dedi Korin. "Ki sen öyle kolay güvenen biri değilsin."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece gülümsedim. O bir yabancıydı ve hatta Balarlıydı ama ona dostça davranabilirdim. Ayrıca Edan'la baş başa haftalarca seyahat ettikten sonra başka bir kadınla, *kadın olarak* konuşmak güzeldi.

Günün kalanında Korin'e kendini sivrisineklerden korumak için cibinlik yapmayı, çorap onarmayı ve bir yırtığı düzgünce ya-

mamayı öğrettim. O da karşılığında bana altı üstü üç malzemeyle nasıl şahane güveç yapılacağını öğretti. Çalışırken, çocuklarına ve Orksan'ın seyahatlerine dair hikâyelerle beni eğlendirdi.

Yemek neredeyse hazır olduğunda Korin'in çadırından çıktım. Edan dışarıda çocuklarla oynuyor, kulaklarının arkasından bozuk paralar ve yenlerinden çöl çiçekleri çıkarıyordu.

"Çocuklarla aran iyi," dedim.

"Şaşırmış görünüyorsun," diye takıldı. "Ben de bir zamanlar çocuktum, bilirsin."

"Yüz yıl falan önce," dedim duygusuzca. Cevabım sessiz bir kıkırdama kazandırdı bana. Edan'ın geçmişiyle ilgili ne kadar az şey sorarsam, bana geçmişini anlatmak konusunda kendini o kadar rahat hissettiğini öğrenmeye başlamıştım.

Başka bir şey demedi ama yerde yanıma oturdu. "Bu akşam kızıl ay olacak," dedi. "Doğuşunu izleyecek misin?"

"Sen de orada olacak mısın?"

Başıyla onayladı ama öncesinde bir an tereddüt etmişti. "Evet. En azından ışık gidene kadar."

Geceleri ortadan kayboluşunu kabul etmeye en yaklaştığı ifadeydi bu.

Onu inceledim, soluk mavi irislerinin altın parıltılarla titreşmesini izledim. Kurtların geldiği geceden beri siyah şahini bir daha görmemiş olsam da onun Edan olduğundan emindim.

Sanki sırrını saklamasına yardımcı olan da güneş ve aydı. Son birkaç gündür günler o kadar uzamıştı ki geceler sadece birkaç saat sürüyordu. Gece çöktüğünde, ay bulutların ardına saklanarak manzaranın üzerine kopkoyu bir battaniye örttüğünde de uyanık kalmak imkânsız oluyordu. Ama çok geçmeden günler yeniden kısalacaktı.

"O parayı nasıl yok ettin?" diye sordum.

"Çocuklarla mı?" dedi Edan. "Seyahatlerim sırasında öğrendiğim küçük bir numara, gerçek büyü değil. İstersen sana gösterebilirim."

Bu gece, Orksan'ın ailesiyle kamp yaparken sırrını öğrenemeyeceğimi fark ettim. Ayağa kalktım. "Belki elbiseyi bitirdikten sonra öğretirsin."

Develerin yanındaki bir kayada tek başıma oturmak üzere ayrıldım. Orada sırtımı güneşe vererek nakışım üzerine çalıştım. Işık yumuşak ama yine de parlaktı, kumların üzerine kırmızı-turuncu bir parıltı saçıyordu. Güneş Tapınağı'ndaki sınavımdan sonra onun ışığından tekrar keyif almayı hiç beklemiyordum.

"Bu kadar örgü yeter," dedi Orksan, arkamda belirerek.

İğnemi kuma düşmemesi için nakışımın kenarına batırdım. "Yaptığım örgü değ–"

"Eğlenmek için üç fıçı açtık ve kocan çoktan bize katıldı. Gel de onun yanına gidelim."

Demek herkes Edan'la evli olduğumuzu düşünüyordu. Gözlerim dehşetle açıldı. "Ben pek içmem. Gerçekten işe dönmem gere–"

"Kadın, güzel şeyler dikmek için koca bir yaşam var önünde," dedi Orksan. "Bu gece keyfine bak. Ne, sen dikişini bitirmezsen dünyanın sonu mu gelecek?"

Evet, diye fısıldayacaktım az daha.

Ama sonra Edan'ı gördüm. Gülümsüyordu ve beni çağırmak için elini kaldırdı. Burada ne kadar da mutlu görünüyordu. Onu sarayda hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

"Karım iyi yemekleri sever," dedi Edan kolunu bedenime sararak, "ama çölün imkânları doğru düzgün bir yemek hazırlamasını zorlaştırdı."

Edan'ın benden karısı olarak bahsetmesi beni sandığım kadar utandırmamıştı. Ki bu da başlı başına utanç vericiydi!

"Gevezelik etmeyi kessen de yemeğe başlasak olmaz mı?" diye haykırdım.

Herkes bana güldü ve kızardım. O şekilde bağırmak istememiştim. Etrafımda yalnızca Edan'ın olmasına o kadar alışmıştım ki hareketlerime dikkat etmem gerektiğini unutmuştum.

Neyse ki kimse gücenmiş görünmüyordu, ben de erkeklere ve

çocuklara servis yapan Korin'e yardım etmek için kalktım. Güveç leziz kokuyordu. Kaktüs ve ardıç parçalarıyla baharat şöleniydi âdeta ama eti çıkaramadım.

"Ne yiyoruz?" diye sordum Korin'e.

Sanki bilmek istemezmişim gibi baktı bana.

"Bana söyleyebilirsin."

"Birkaç gün önce fırtına çıktı ve sonraki sabah kampımız fare kaynıyordu." O devam ederken şüpheyle tencereye baktım. "Erkeklerin avlanırken hiç bu kadar küfrettiğini duymamıştım." Omuzları neşeyle sarsıldı. "Bir kısmını kurutulmuş et için kurutmaya başlamıştım ama Halakmarat çıkışına çok yaklaştığımızdan Orksan güzel bir güveç istedi."

"Ah..." dedim, Edan için fazladan bir pay alarak. Benim iştahım kaçmıştı.

Korin bana gülümsedi. "Lezzetlidir, inan bana. Ayrıca sakladığım biraz fasulye vardı. Çölden çıkmak üzere olduğumuza ve yeni arkadaşlar edindiğimize göre bundan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Yedik, güldük ve birbirimizi daha yakından tanıdık, ta ki Orksan'ın kardeşlerinden biri yanımdaki battaniyeye yerleşene kadar. O diğerleri gibi gülümsemiyordu. Boynunun etrafında insan dişiyle birbirine geçmiş bir dizi bozuk para vardı ve sol kulağında da bakır bir küpe sallanıyordu. Beni huzursuz etmişti.

"Sen A'landiliye benzemiyorsun," dedi Orksan'ın kardeşi, Edan'a kuşkuyla bakarak. "Sandığın kitaplar ve tılsımlarla dolu. Daha önce hiç görmediğim dillerde kitaplar."

"Vachir!" diye gürledi Orksan. "Eşyalarını mı karıştırdın?"

Edan onu eliyle durdurdu ama gülümsemesinin zorlama olduğunu anlamıştım. "Sorun değil."

Vachir'in bakışları Edan'ın üzerinden ayrılmadı. "İmparator Khanujin'in büyücüsünün dışarılarda olduğuna dair söylentiler var. Shansen onu yakalayana çok para teklif ediyor."

Edan kıkırdadı. "Büyücüye benziyor muyum?"

"Büyücü bir görev için uzaklarda," diye yanıtladı Vachir. Buz gibi bakışları bana yöneldi. "İmparatorluk Terzisi'yle birlikte. Samaran Geçidi'nde görülmüşler."

Soluklarım iyice sığlaştı.

Norbu, Edan'ı da görmüş müydü? Bizim için sıkıntı yaratacağını bildiğinden, birlikte seyahat ettiğimiz söylentisini o yaymış olmalıydı.

Dişlerimi gıcırdatarak cesaretimi topladım. "İmparatorluk Terzisi bir erkek!" dedim olabildiğinde şaşkın bir sesle. "Ben İmparator için dikiş yapamam. Bu kurallara aykırı."

"Kız söylediği kişi olabilir," dedi Vachir sertçe. "Ama sen..." Bira dolu sürahisini Edan'a doğru uzattı. "Sen sadece bir kâşif değilsin."

"Vachir," diye uyardı Orksan. "Konuklarımızı sorgulamak kaba bir davranış."

Vachir homurdanarak ayağa kalktı. Edan'a uzun, kasvetli bir bakış attıktan sonra atların arkasına doğru sinirli sinirli ilerledi.

"Sen ona bakma," diye özür diledi Orksan. "Karım da onu sevmez. Neyse ki kampa arada gelip gider."

Bu, endişelerimi yatıştırmaya yaramamıştı. Edan da Orksan'ın adamlarıyla birlikte gülerek olayın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Ama gözlerinin etrafındaki kaslar gerilmişti – endişeliydi.

"İçelim!" dedi Orksan'ın adamları, şarap dolu sukabağını elden ele gezdirerek. "İçelim!"

Sukabağını burnuma götürüp kokladım. Yüzümü buruşturdum, şarap ekşi kokuyordu.

"Kadınlar da içebilir. Bunu engelleyen bir kanun yok."

"Sadece bir yudum," deyip şarabı yudumladım. Öksürdüm. "Yakıyor."

Edan sukabağını alıp sırtıma hafifçe vurdu. "Daha önce hiç şarap içmedin mi?"

"Tabii ki içtim," dedim dilim dolaşarak.

"Tapınaktaki şarap sayılmaz," diye dalga geçti Edan.

Beni yakalamıştı. Daha önce sadece tapınaktaki pirinç şara-

bından içmiştim ve bir yudumdan fazlasını almışlığım yoktu. Ama bir keresinde abilerim arpadan bira mayalamışlardı ve korkunçtu. Hepsini bir gecede içmişlerdi ve sonrasında kıyafetleri o kadar berbat kokuyordu ki bütün günümü o kokuyu gidermeye çalışarak geçirmiştim.

Finlei, Sendo, Keton ve kendimi çocuk hâlimizle hatırlayınca gözlerim yaşardı. Babamın nasıl olduğunu, Samarand Geçidi'nden ona gönderdiğim mektupları ve artık İmparatorluk Terzisi olduğuma dair haberleri alıp almadığını merak ettim. Benimle gurur duyduğunu, Keton'la ikisinin gönderdiğim paraları harcadıklarını ve yeterince yiyecekleri olduğunu umdum. Kışın Kamalan Limanı'na ulaşmasına çok az kalmıştı. Bu gece onlara yazacağıma yemin ettim.

"Babam evde bulundurmazdı," diye kaçamak bir yanıt verdim, babamın annemin ölümünden sonra geçirdiği zorlu ayları hatırlayarak.

"Ama üç abin vardı."

"*Aşırı korumacı* üç abi," diye hatırlattım ona. "Hâlâ bir abim var."

"Günün birinde onunla tanışmak isterim," dedi Edan güvecini bitirdikten sonra. Yanağında bir parça sos kalmıştı ve parmağımı uzatıp sosu silme dürtüsüyle mücadele ettim. "Sence beni onaylar mı... kocan olarak?" Göz kırptı ve kaburgalarına bir yumruk atmamak için yumruğumu sıkmak zorunda kaldım.

"Kızın ailesiyle daha tanışmadın mı?" dedi Orksan.

"Onun memleketine doğru gidiyoruz," diye yanıtladı Edan kolaylıkla.

Edan nasıl tanıştığımız ve evlendiğimiz konusunda gülünç bir hikâye anlatmaya başladığında yüzümü ellerime gömmek istedim. Kasabadaki kasapla yapacağım korkunç evlilikten kaçtığımı söyledi onlara, gizlice onun kervanına sızdığımı ve Edan'ın ne olduğunu anlamadan bana âşık olduğunu – o kadar utanmıştım ki biraz daha içtim. Sonra biraz daha. İçtikçe boğazımı daha az yakmaya başla-

dı. Leydi Sarnai'nin elbiseleri, Vachir ya da Keton'la babamın evde bensiz ne yaptığı konusunda daha az endişelenmeye başladım.

"Yavaş ol bakalım," dedi Edan, sukabağını benden uzaklaştırarak.

Orksan'ın adamlarından biri, "Senin *fazla* iyi uyumanı istemiyor," dedi yüksek sesle.

Erkekler kıkırdadı ama Edan onlara eşlik etmedi. Yanaklarımdaki kızarıklık utançtan mı yoksa şaraptan mı anlamadan kafamı öne eğdim.

Erkekler hikâyeler anlatmaya başladı ve sıra Edan'a geldiğinde pelerininin katları arasından tahta bir flüt çıkardı. Yolculuğumuz sırasında sık sık ıslık çalmıştı ama flüt çaldığını hiç duymamıştım.

"Şarkıların sözlerini ya da hikâyeleri hiç hatırlayamam," dedi bir kahkaha atarak. "Ama melodileri oluşturan notaları hatırlarım."

Flütü dudaklarına götürdü. Ses tatlıydı ve melodide gönlümü titreten bir masumiyet vardı. Edan çalarken çocuklar bile sessizleşmiş, küçük oğlanlar ayaklarını yere vurarak ritim tutmaya başlamıştı.

Tepemizde kızıl ay yükseldi. Gökyüzü parlak kehribar renginde idi ve bal rengiyle cennet hurması renginde çizgiler vardı üzerinde. Ay sabit bir hızla yükseldi, yumuşak alevlerin arasında pembe bir gül tomurcuklandı.

Battaniyemin üzerine bağdaş kurarak gözlerimi Edan'a diktim. Normalde ona bu kadar açıktan bakmazdım ama şarap bütün temkinli hâllerimi alıp götürmüştü. Onu dinlerken midemde bir gıdıklanma hissettim. Bu gecenin bitmesini istemedim.

Edan çalarken sanki aya serenat yaparmış gibi huzurlu görünüyordu. Yüzü yanmış, bronzlaşmıştı. Benim yüzüm de öyle olmalıydı. Gökyüzü ağır ağır kararak maun rengine döndü.

Sonra şarkı bitti. Herkes alkışladı ve Edan başını eğerek selam verdi. Yorgun görünüyordu ama dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Karımla ben dinlenmeye çekilmeliyiz. Saat geç oldu."

"Hiç de geç değil," diye itiraz ettim. Başımı gökyüzüne kaldırdım. "Sadece uzaklara uçabilmek için gidelim istiyorsun."

Bu kadar çok içmemiş olsaydım Edan'ın irkildiğini gözden kaçırmazdım ama çok kısa sürmüştü ve ben de zar zor fark edebilmiştim. Zoraki bir kahkaha attı ve omzuma vurdu. "Biz gidelim. Karımın dinlenmesi gerek."

"İyi geceler öpücüğü yok mu?" diye takıldı Orksan.

Orksan'ın kardeşleri de söze girdi. "Öp onu."

"Bir öpücük vermeden gidemezsiniz."

Midemdeki o gıdıklanma geri döndü. Edan'a dönerken başım daha önce hiç hissetmediğim kadar ağırdı. Edan gözlerinde tuhaf, tereddütlü bir titreşimle bana bakıyordu. Beni öpecek miydi? Orksan ve kardeşleri arkadan tezahürat yapıyordu ve kalbim hızlandı. Öne doğru mu eğiliyordu?

Bu gerilime dayanamadım. O yüzden kendimi de şaşırtarak alelacele Edan'ın yanağını öptüm. Hızlı bir öpücüktü, sonra o kadar hızlı geri çekildim ki Edan düşmeyeyim diye beni belimden kavramak zorunda kaldı.

Edan kolumu tutup kendi omzuna attı. Karşı çıkamadım. Kalbim hızla çarpıyordu ve Edan ağzımı santimle ıskalayarak dudaklarımın kenarına nazik bir öpücük kondurduğunda bütün kanım başıma fırladı.

Çölün acımasız kuruluğuna rağmen dudakları yumuşaktı. Nefesi sıcacık olmasına rağmen sırtımdan bir ürperti gelip geçti, beni saran kolu daha da sıcak hissettiriyordu.

Altımdaki dünya döndü. Edan'ın ellerinin dizlerimin altında birleştiğini hissettim ve ayakta durmanın baskısı birden yok oldu. Beni taşıyordu! Ama umursayamayacak kadar yorgundum. Güçlüydü ve çadıra girmek için iyice çömeldi. Işığa arkamı döndüm.

"Uyuyakalmam için sakın beni büyüleme," diye uyardım onu uykulu bir sesle.

"Bu gece o konuda yardıma ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

Baş kaldırırcasına esnememi bastırmaya çalışırken bile haklı olduğunu biliyordum. "Uyanık kalacağım. Senin şahine dönüşmeni

izleyeceğim. Sakın bana dokunmaya cüret etme. Dün gece beni büyülediğini biliyorum."

Edan'ın eli alnımın üzerinde tereddütle bekledi ama sonra geri çekti ve bana dokunmadı. "İyi uykular, Maia'm."

Lanet olsun, gözlerimi açık tutamıyordum. Kapandılar ve uykuya dalmadan hemen önce zihnim yasaklı bir düşüncede oyalandı.

Keşke Edan beni öpmüş olsaydı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Acı kulaklarımda uğulduyordu. Başım o kadar şiddetle zonkluyordu ki ikiye bölüneceğinden korktum. Ayağa kalkmak durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı ve attığım her adım kafatasıma ağrı girmesine neden oldu.

Edan'ın sırıtışı da işleri iyileştirmiyordu. "Günaydın *xitara*."

"Bu ağrıyı geçirecek bir şeyin yok mu?" diye yalvardım.

"Kesikler, yanıklar ve berelenmeler için ilaç getirdim," diye yanıtladı kahkaha atarak. "İnsanın kendini bayıltana kadar içmesinden sonrası için bir şeyim yok."

Sefil bir hâlde Edan'a baktım. "İçmemi söyleyen sendin."

"Bütün sukabağını bitireceğini bilmiyordum!"

"O kısmı hatırlamıyorum." İnleyerek şakaklarımı sıkıca tuttum. "Sanki kafama iblisler saldırıyor."

Edan, "O kadar kötü değil," diye teskin etti beni. Gözlerinin altı yine gölgeliydi ve ne kadar uyuduğunu merak ettim. "Güven bana."

Korin'in demlediği limonotu çayıyla dolu bir matara uzattı. "Al, bu yardımcı olur." Ben içerken içtenlikle bana baktı. "Seni içmeye teşvik etmemeliydim, özellikle de çöl ateşinden bu kadar kısa bir zaman sonra. Başka bir insana göz kulak olmaya alışkın değilim."

Kendime rağmen yumuşadım. "Büyücülük yalnız bir meslekmiş gibi duruyor. Terzilik de öyle." Kendimi birden tuhaf hissederek boğazımı temizledim.

Edan kıkırdadı. "Gel hadi. Diğerleri gitmeye hazırlanıyor."

Ertesi gün, gün ortasında çölden çıkmıştık. Baharat Yolu'nu gördüğümde neredeyse eğilip öpecektim. Kıtanın bu kısmında

daracık, çakıllı bir patikadan ibaretti ama umurumda bile değildi. Çamur, kuşlar, hatta bir zamanlar delicesine nefret ettiğim vızıldayan sivrisinekler – hepsini görünce gözlerim rahatlama yaşlarıyla doldu. Ve biraz ötedeki ırmak – bir sürü su!

Çölden çıkmak aynı zamanda Edan'ın Orksan'ın atlarından ikisiyle takas etmeyi kabul ettiği iki deve de dahil olmak üzere yeni arkadaşlarımızdan ayrılmak da demekti.

Korin'le birbirimizi kucakladık. "Elbiselerin için iyi şanslar," dedi bana. "Ayrıca yardımın için de teşekkür ederim. Delann'la yeni dükkânınıza yerleştiğinizde bana yaz."

"Yazarım," dedim dudaklarımı büzerek. Keşke ona yalan söylemek zorunda kalmasaydık. "Umarım yollarımız tekrar kesişir."

Edan'la birlikte Orksan ve ailesinin arkasından el salladık. Vachir gruba dahil değildi; yaz dönümü gecesinden beri onu görmemiştim. Bu da beni huzursuz ediyordu ama yapılacak bir şey yoktu.

"Bence bunu Balkabağı'ndan daha çok seveceksin," dedi Edan yeni atımın dizginlerini uzatırken. "Balar kısrakları A'landi kısrakları kadar güçlü değildir ama müthiş sadıktırlar." Kıkırdadı. "Aynı senin gibi çilli de."

Yeni atıma temkinle yaklaştım. Balkabağı ona fazla yaklaştığımda çifte atardı. "Adı var mı?"

"Balar dilinde var ama Orksan yeni bir isim seçmene sıcak bakıyordu. Ben benimkine Hilebaz adını verdim."

"Benimki de Opal olsun."

Opal'in çilleri bal damlaları gibiydi ama yelesinin geri kalanı ve gövdesi ipek gibi beyazdı. Yanağına dokunmak için uzandığımda hafifçe kişnedi. Ona ilk görüşte bayıldım.

"Onu benden çok sevdin," dedi Edan somurtarak.

"Pek zor bir şey değil." Yeniden yelesini okşadım, ardından Edan'a hafifçe gülümsedim. "Ama teşekkürler."

Boğazını temizledi. "Ayakkabıları bitirdin mi?"

Bu anımsatma karşısında ofladım. Hesaplarıma göre, dikiş işimde en az bir hafta gerideydim. Yeniden yola çıkmadan önce

Leydi Sarnai'nin elbisesinin kollarından birini işlemeyi bitirebileceğimden emin bir şekilde iğnemi çıkardım. "Hayır. Benimkiler iyi durumda ve güneşle dokunmuş elbise üzerinde çalışmam gerek."

"Önceliklerini gözden geçirmeni öneririm." Uzakta yükselen Ay Dağları'nı işaret etti. Dağların çoğunun nazik, eğimli kıvrımları varken içlerinden biri o kadar dikti ki neredeyse çam ağacı zannedecektim. Yaz olmasına rağmen tepesi karla kaplıydı. "Şunu gördün mü?"

"Yağmuryağdıran Doruğu," dedim başımla onaylayarak. Başımı kaldırıp bakarken ellerim işliyordu. "Göğü delen bir iğneye benziyor."

"Oraya tırmanacaksın."

"Ne?" diye soludum. "Bu intihar."

"Uygun ayakkabıların olursa değil."

İç geçirerek işimi bir kenara bıraktım ve Edan'ın çizdiği tasarım için defterimi karıştırmaya başladım. Makasıma uzanıp deriyi kesmeye başladım. Onu kullanmak artık bir alışkanlık hâlini almıştı ve yardımına minnettardım. İçgüdüsel olarak ayağımın büyüklüğünü biliyordu ve dakikalar içinde, üzerinde çalışabileceğim mükemmel bir tabanım oldu.

Tabanı ayağıma doğru tutarak, "Bunları nasıl tılsımlayacaksın?" diye sordum.

"Seni zirveye çıkaracak bir büyüyle. Canlı olarak."

"Peki ya iniş?" diye sordum

Edan atına binerek bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Onu sonra düşünürüz."

İleride Dhoya Ormanı vardı ama biz kesinlikle ayrılmak zorunda kalana kadar ırmağın kenarından ilerledik.

Küçük, fokurdayan bir su kaynağında dinlenmek için durduk. Kıyafetlerimin bir kısmını yıkadım ve temizlenmek için suya atlama dürtüsüyle mücadele ettim. Edan'ın önünde yapamazdım zaten. Yine de haftalardır ilk kez yüzümü yıkamak iyi hissettirdi. Cildim hâlâ iyileşme aşamasındaydı ama şimdiden biraz soğumuştu

ve havanın biraz daha nemlenmesi de kabarcıklara ve soyulmalara iyi geliyordu.

Edan yüzünü karartan kasvetli bir ifadeyle göğü izledi. "Burada çok kalamayız."

Avuçlarımı ovuşturdum. "Neden?"

"Dağlara yakınız ama eğer Yağmuryağdıran Doruğu'na ulaşmak istiyorsak daha kuzeye yönelmeliyiz. Bir sonraki dolunay dört gün sonra. Geceleri de orman tehlikeli."

Kaşlarımı çattım. Çölde ipek topladığımızdan beri onu büyüsünü kullanırken görmemiştim. "Artık çölden çıktığımıza göre bizi ormandan güvenle geçirmek için büyünü kullanamaz mısın?"

Edan dudaklarını büzdü. "O iş öyle yürümüyor."

"O zaman anlat bana."

"Hançer kullanmayı öğrenmelisin," dedi konuyu değiştirerek. "Halakmarat'takinden çok daha fazla tehlikeyle karşılaşacağız."

"Neden?" Gömleğimin alt kısmını suyu akıtmak için sıktım. "Geceleri yine ortadan kaybolmayı planladığın için mi?" Bir bahane uydurmasını beklemedim. "Sahiden, nereye gidiyorsun?"

"Tıpkı senin gibi çadırıma gidiyorum," dedi Edan kaygıdan gerilmiş sesiyle.

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Bana yalan söylemeyi kes. Bıktım bundan. Beni aptal zannediyor olabilirsin ama benden bir şeyler sakladığını anlayacak kadar uzun zamandır çevrendeyim..."

"Maia," dedi. "Sakinleş."

"Sakinleşmeyeceğim!" diye bağırdım. "Kurtların saldırısına uğradım, peki sen neredeydin? Sonra kolunda bir kesikle geldin ve nasıl olduğunu hiç anlatmadın. Ayrıca ne zaman senden bir açıklama istesem sen..."

"Anlatacağım," diye araya girdi. Ellerimi kaldırdı ama onları ne zaman tuttuğunu hatırlamıyordum. Çekmeye çalışsam da sımsıkı tuttu. "Sana anlatmak istiyordum zaten."

Hâlâ kızgındım. "Neden anlatmadın o zaman?"

"Seni korumak istedim," dedi Edan ellerimi bırakarak. "Kendimi de. Beni olduğum gibi görmeni istemedim."

O her zamanki kibrinin bütün izleri silinip gitmişti. Beni bu kadar çabuk yatıştırdığını bilmesini istemediğimden kollarımı kavuşturdum.

"Haklısın," diye devam etti Edan. "Bilmen *gerek*. Geceleri de yola devam etmemiz iyi olur ve büyümün sınırını da öğrenmen gerek."

Üstündeki kaftanı çıkardı ve kolunu kıvırdı, ardından bileğindeki altın kelepçeyi işaret etti. Daha önce fark ettiğimi.

"Bu yeminimin sembolü," dedi kolunu kaldırarak. "Mührümü elinde tutan kişiye hizmet edeceğime dair yeminim – hani İmparator'un taktığını zekice fark ettiğin tılsım."

Edan elbisesinin kıvırdığı kolunu indirdi. Yutkundum. "Yani... ona hizmet etmeyi sen seçmedin mi?"

"Tılsım kimdeyse efendim odur."

"Efendin," diye tekrarladım. "İmparator Khanujin."

"Ona *efendi* dememden hoşlanmıyor," dedi Edan düz bir sesle. "Ama evet, o benim efendim."

"Ama... neden?" diye fısıldadım. Büyücülerin paralı askerler gibi olduğunu sanıyordum, fahiş ücretlerini karşılayabilecek olan kimselere hizmet etmekte özgür olduklarını.

Omuz silkti. "Gücümüz için ödediğimiz bir bedel bu. Bütün büyücüler bir yemin etmek zorundadır – bu fazla güçlenmemizi ya da açgözlülüğü önler. Büyü... bağımlılık yapar anlayacağın. Zaman içinde de yozlaşabilir."

Anlamıştım. Makasımın bana nasıl uğuldadığını, onunla dikiş yapmanın ne kadar *iyi* hissettirdiğini hatırladım. Beni öylesine karşı konulmaz bir güçle dolduruyordu ki işim bittikten sonra bile ellerim titriyor ve zonkluyordu.

"Özgür kalabilir misin?" diye sordum usulca.

"Bu zor bir soru," dedi Edan. Çenemi kaldırdı ve elimi usulca tuttu. "Khanujin bana iyi davranıyor. Göründüğü kadar kötü değil."

Dokunuşunun yakınlığı beni ürpertti. Kalbim –o isyankâr kalbim– hızla atmaya başladı. "Peki... ya ondan ayrılırsan?"

Edan çenemi bıraktı. "O zaman sonsuza dek hayvan suretimde hapis kalırım."

Hayvan sureti...

"Şahin," diye soludum.

"Zeki kız," diye fısıldadı elimi bırakarak.

"Ama sen... sadece geceleri şahin oluyorsun."

Başıyla onayladı. "Efendimin yanındayken isteğe bağlı olarak dönüşebiliyorum. İnsanları gizlice gözlemek için faydalı – özellikle savaş sırasında çok yardımı oldu. Ama ondan uzaklaştıkça gecelerim benden çalınır ve onları hayvan suretimde geçirmek zorunda kalırım. Efendimden uzak kaldıkça büyüm de zayıflar ve en sonunda yeniden bir insana dönüşemeyecek hâle gelirim."

İçimde buz gibi bir korku düğümü hissettim. "Peki ne kadar zaman..."

"Şu andan itibaren mi?" Toprağı tekmeledi, ardından yerde bağdaş kurdu. "Saraya geri dönmemize yetecek kadar uzun. Benim için endişelenme."

Ama onun için endişeleniyordum. Artık yüzünde yazan bitkinliği, gizli saklı işleri ve kaçamak yanıtları anlıyordum.

Alnını benimkine dayadı. "Neşelen," dedi boğuk bir sesle. "Şahin olmak o kadar da kötü değil. İnsan formundayken yapabildiğimden daha hızlı seyahat edebiliyorum ve çok yemeğe de ihtiyacım olmuyor."

Boğazımda bir ağrı yükseldi. "Tenin yanıyor." Bunu günler önce fark etmiştim ama ancak şimdi dile getiriyordum. "Sıcağı ya da soğuğu hissetmediğini söylemiştin."

"Efendimden uzaklaştıkça ve ondan ayrı geçirdiğim süre arttıkça büyüyle uyumum azalıyor."

"Çölde büyünün kısıtlı olduğunu söylemiştin."

"O doğru. Ama asıl sorun Khanujin'den uzak olmak. Hayvan suretim içgüdüsel olarak her gece ona uçmaya çalışıyor; mesafeyi

kısaltmak –kısa bir süreliğine bile olsa– işe yarıyor. Ama epey bir zamandır saraydan çok uzağız."

İçimde Edan için bir merhamet dalgası kabardı ve yanına diz çöktüm. "Yani yeminin... sonsuza kadar mı geçerli?"

Başını iki yana salladı. "Bütün büyücüler eninde sonunda özgür kalır. Bin yıl hizmet ettikten sonra büyümüz bizi terk eder ve hayatlarımızın kalanını faniler gibi yaşarız."

İçimde bir umut parıldadı. "Kaç yıldır hizmet ediyorsun?"

"Görev süremin yarısını biraz aştım."

"Ah." Acıyla yutkundum. Edan beş yüz yaşından büyüktü! Buna inanamıyordum. Yirmi yaşından büyük görünmüyordu. "İmparator Khanujin'den seni serbest bırakmasını isteyemez misin?"

Edan öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. "Eskiden yapabileceğimi düşünürdüm," dedi sonunda, "ama artık değil. Babası, A'landi'yi birleştirdikten sonra beni azat edeceğine söz vermişti. Yıllarca bekledim ama o hep Shansen'in ona karşı ayaklanacağından korkuyordu. Tam sözünü yerine getirmeye karar vermişti ki öldü. Ve Shansen'le ilgili korkuları da gerçekleşti."

"Ama ateşkes..."

"Shansen'le gerilim hâlâ sürüyor. Evlilik, işleri bir süreliğine yolunda tutabilir ama Khanujin, Shansen'in ateşkesi ihlal edeceğinden endişeli."

"Bu onursuzluk olur."

"Belki de," dedi Edan, "ama o bir tehdit olarak kaldığı sürece Khanujin beni asla azat etmez. Özellikle de Shansen, Khanujin'in ben yokken zayıf düştüğünü öğrenmişken."

"Ne demek istiyorsun?"

Edan'ın bakışları deliciydi. "Khanujin daha güçlü, daha kudretli ve daha... çekici görünmek için benim büyümü kullanıyor. Herkesi böyle kazanıyor. Seni bile."

Beni bile. Kızardım ama inkâr da edemezdim. İmparator Khanujin'in çevresinde olmanın cazibesini görmezden gelmek zordu. Dudaklarımı büzdüm. "Leydi Sarnai hariç."

"Nasıl direndiğini bilmiyorum. Onun kendi büyü kabiliyeti yok."

Kafamda pek çok şey yerine oturmuştu artık. Leydi Sarnai'nin öğrenmeye çalıştığı sır buydu. Kendi babasının, Shansen'in ondan sakladığı bir sır. Hepsi Edan'la ilgiliydi. "Yani İmparator o yüzden odasından çıkmıyor – sen uzakta olduğun için. O yüzden senin benimle gelmeni istemedi."

"Yanından ayrıldım çünkü Leydi Sarnai'yle İmparator'un evlenmesi, barış için en iyi seçeneğimiz ve ben Khanujin'in babasına A'landi'ye barışı getirmek için elimden ne gelirse yapacağıma dair söz verdim."

"İmparator Khanujin'in savaşı kazanmasına yardım ettin."

"Evet," diye itiraf etti Edan. "Ama halkına büyük bir bedele mal oldu."

Bir avuç çimeni yoldum, sonra rüzgârın hepsini elimden uçurmasına izin verdim. Düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmek ihanetti ama kendime engel olamadım. "O ölürse özgür kalır mısın?"

Edan dönüp atlara baktı. Bir parça yeşilliği çiğnerken çok mutlu görünüyorlardı. "Hayır, yemin o şekilde işlemiyor. Tılsım kumlara ya da denize döner ve onu bulan ilk insan yeni efendim olur."

"Peki o arada?.."

"Şahin olarak kalırım," dedi. "Efendilerim arasındaki yıllarda o şekilde dünyanın çoğunu gezdim." Hafifçe sırıttı. "Yani *aslında* sandığın kadar yaşlı değilim."

Espri yapma girişimi bende bir karşılık bulmadı. Dudaklarım titredi. "Peki ya ben tılsımı çalarsam?"

"Efendim sen olursun, evet. Ama aynı zamanda A'landi'deki bütün suikastçıların da hedefi olursun. Maia, o kadar kolay değil. Tılsıma sahip olmak efendilerimi her zaman... değiştirdi. Bunun sana da olmasını istemem." Dalgınlaştı. "Yemin etmeden önce büyü konusunda tutkuluydum. Büyünün faydalı olduğuna inanırdım. İnsanlara yararlı olduğuna." Rüzgâr saçlarını yatırarak çocuksuluğunu ortaya çıkarırken Edan bakışını bana çevirdi. "Sen bana çoktan unuttuğum bir yanımı hatırlatıyorsun."

"Eski Edan'ı daha çok severmişim gibi bir his var içimde," dedim sessizce.

"Muhtemelen," diye kabul etti. "O daha az gururluydu. Daha hevesli ama aynı zamanda daha da pervasız. Bir yetişkinden ziyade bir çocuk."

Ona hafifçe gülümsedim. "Hâlâ çocuksun. Hiçbir yetişkin atına Yiğit Zarafet adını vermez."

Kıkırdayarak yanağıma dokunmak için uzandı. "Keşke farklı şartlar altında karşılaşsaydık, Maia." Elini geri çekti. "Ama sana yardım etmek için seninle geldim. Tanrılar da şahit, buna ihtiyacın var."

Yakınlığı midemin kanatlanmasına neden oldu.

"Bu arada aklıma geldi de," dedi Edan sanki zihnimi okurmuş gibi. "Artık erkek gibi davranmak yok. Eğer insanlar Başbüyücü'yle birlikte seyahat eden İmparatorluk Terzisi'ni arıyorsa, kız olarak görünmen daha iyi."

Bir tutam saçımı arkaya attım ve omzumun üzerine dökülüşünü hissettim. Artık örecek kadar uzamışlardı ama sırtıma gelmelerini özlemiştim.

"Ayrıca," diye ekledi, "saçlarını uzun seviyorum."

Midem yeniden kanatlandı ve yanaklarım kızardı.

"Yine kuzenimmişsin gibi yapabiliriz."

Karın olmaz mı? diye sormaya cüret edecektim az kalsın. "Geçen sefer pek işe yaramadı. Hem nasıl aynı aileden olabiliriz ki? Haftalardır birlikte seyahat ediyoruz ama nereli olduğunu bile bilmiyorum!"

"Ben de senin hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedi.

Bunu idrak etmek beni şaşırttı. "Sen benim hakkımda benim senin hakkında bildiğimden çok daha fazlasını biliyorsun! Yaz Sarayı'ndayken beni gözetledin."

Edan'ın omuzları kahkahayla sarsıldı. "Khanujin benden imtihanın başında olan Leydi Sarnai'nin üzerinden gözümü ayırmamamı söyledi. Hepinizi gözlemekten başka şansım yoktu."

"En çok beni gözetledin!" dedim inatla.

"Sadece erkek gibi davranmaya çalışan bir kız olduğun içindi. İlginçti. Diğerleri o kadar ilgi çekici değildi. Ya da güzel."

Gülümseyişimi gizledim. "Ee, hakkımda ne öğrendin?"

"Tatlıya düşkünlüğün var," dedi ağır ağır. "Buharda pişmiş çöreklere de, özellikle hindistancevizli ve hünnaplı olanlara. Yetenekli bir sanatçısın ama zaman zaman seçtiğin özneler sorgulanabilir." İmparator Khanujin çizimlerimi hatırlayarak kızardım. "Ayrıca en sevdiğin renk de mavi. Okyanus gibi."

Ve senin gözlerin gibi, diye düşünmeden edemedim. O anda gözleri neredeyse safir mavisine dönmüştü, denizin derinlikleri gibi. Bir domatesin yerine geçebilecek kadar kızardığımdan emin hâlde, boğazımı temizledim.

"Ama seni neler güldürür ya da neler ağlatır bilmiyorum." Edan öne doğru eğildi, fazlasıyla yaklaşmadan durdu. "Sadece aileni ve evini özlediğini biliyorum. Senin yaşındaki çoğu kız evli. Belki Kamalan Limanı'nda da senin yolunu gözleyen bir oğlan vardır."

Edan'ın açık teni, bakışının yoğunluğuyla tezat oluşturuyordu.

Gözlerimi kaçırdım. "Fırıncının oğlu benimle evlenmek istedi." Yüzümü buruşturdum. "İlgilenmedim."

"Evet, sevindim. Seni hak etmezdi." Boğazını temizledi, boynunda hafif bir kızarıklık belirdi. "Günün birinde babanla ve abinle tanışmayı çok isterim." Dudakları bir sırıtışla büküldü. "*Kocan* olarak henüz tanışmamış olmam çok ayıp."

"Kuzenin olduğumu sanıyordum."

"Haklıydın, geçen sefer o tutmadı." Gözleri muziplikle ışıldadı. "Belki de evliymişiz gibi davranmaya devam etmeliyiz."

"Ben *evli* gibi olmalıyız demedim."

"Şimdi de bana sinir oldun," dedi Edan. "Sinirlendiğinde dudakların bükülüyor. Benim yanımdayken çok sık oluyor bu."

Alelacele dudaklarımı toparladım. "Bana takılmak seni çok eğlendiriyor, değil mi?"

"*Bunu* benim için eğlenceli kılan tek şey senin yakınlarında olmak."

Bu. İmparator'dan uzak olmak. Her geceyi şahin olarak geçirmek.

"Artık ona geri uçamayacağın kadar uzaklaştığımıza göre," diye başladım, "dönüştüğünde nereye gidiyorsun?"

Edan kasvetli bir gülümsemeyle baktı. "Avlanmaya."

İki büklüm olmamam övgüye değerdi. Güçlükle yutkundum. "Edan... Üzgünüm."

"O kadar da kötü değil," dedi. Yine o bitkinlik çökmüştü üzerine – yorgun, neredeyse lanetlenmiş gibi. "Henüz değil. Ama kötüleşecek."

Açıklamasını bekledim.

"Yemin, uzaklarda olduğumu biliyor. Beni efendime dönmeye zorlayacak ve dönmezsem cezalandıracak. Başka tehlikeler de var – İmparator'un da benim de çok düşmanımız var. Onun tılsımını çalamazlarsa benim peşime düşecekler. Özellikle de ondan uzakta olduğumu öğrenirlerse."

Edan öldürülebilir miydi? Cevabı bilmek istediğimden emin değildim, ürperdim. "Shansen adamlarını peşimize takar mı?" diye sordum kaygıyla.

"Mümkün," dedi Edan boğuk bir sesle. "Önce adamlarını. Sonra belki diğerlerini."

Vücudumdan bir ürperti geçti. "İblisler mi?"

"Son çaresi o olur. İblisler de büyücülerinkine benzer bir biçimde bağlıdırlar ama bir efendiye değil, bir mekâna. Bu da onları kontrol etmeyi güçleştiriyor ve hizmetlerinden faydalanmak çoğunlukla kıymetli bir bedel gerektiriyor."

Leydi Sarnai'nin babasının iblislerle anlaşması üzerine söylediklerini ve Yindi'nin uyarılarını düşündüm. "Biriyle tanıştın mı hiç?"

"Hocalarımdan biri iblise dönüştü. Uzun zaman önce." Edan korkumu gördü ve "Bu konuda canını sıkma. Shansen konusunda da. Seninle gelmeyi seçtim ve seninle kalacağım," dedi.

"Geceleri hariç," dedim sessizce.

"Evet," dedi. "Şahine dönüştüğümde sana yardım edeceğime güvenemezsin ama elimden gelirse ederim."

Vachir'i ve yolculuğumuzun kalanında karşılaşabileceğimiz diğer düşmanları düşününce kararlılıkla, "Bana hançer kullanmayı öğret," dedim.

Hançer Edan'ın üzerindeydi. Odasında ve sandığında gördüğüm, gümüşi bir kını ve ince, kırmızı bir kordonu olan hançerdi.

"Hançerin bıçak kısmının iki kenarı var çünkü iki ayrı silah," diye açıkladı. "Bir tarafını insanlara karşı kullanabilirsin. Diğer tarafıysa göktaşından yapılmıştır ve... karşılaşmayacağımızı umduğumuz yaratıklara karşı kullanılır. Kınından çıkarmak için kabzayı kavrayıp adımı söylemen gerek."

"Kabzayı kavra ve *Edan* de," diye tekrarladım. "Gayet basit."

Başını iki yana salladı. "Büyücülerin pek çok ismi vardır, bazen binlerce. Edan benim isimlerimden sadece biri."

"İmparator Khanujin'in bin tane adı var."

"Onun unvanları var. Ayrıca bin abartı bir rakam. Tam olarak elli iki ve hepsi aynı şeyin farklı söylenişleri."

Kuşkuyla kollarımı kavuşturdum. "Ama senin, kudretli Başbüyücü, bin tane ismin var."

"Bine yakın," diye kabullendi.

"Duymadan inanmam."

"*Hepsini* duymanı istemem," dedi eğlenmiş gibi. "Bazıları çok küçük düşürücü. Üstelik doğruyu yansıtmıyor."

"Öyle mi?"

"Çocukların Gözleriyle Beslenen Büyücü – Enlai'naden. Kötülerin İğrenç Efendisi – Kylofeldal. Böyle devam ediyor işte."

"Peki hançerin kilidini açan hangisi?"

Cevap vermeden önce bir an bekledi. "Jinn," dedi. "İlk isimlerimden biri."

"Jinn," diye tekrarladım.

"Yanından hiç ayırma." Kınında duran hançeri bana uzattı. "Biri sana saldırırsa en hızlı yol boğazını kesmek." Edan kendi boğazını işaret ederek eliyle bir çizgi çekti. "Hançerle nabzın attığı yere hedefle, sonra kes."

Finlei çocukluğumuzda bana dövüşmeyi öğretmeye çalışmıştı. *Ne zaman biriyle dövüşmem gerekecek ki?* diye sormuştum o zaman.

Keşke bilseydim. Edan'ın hareketini taklit ettim.

"Ya da göğsüne saplayabilirsin. Şuraya." Edan hançeri birlikte tutabilmemiz için elimi kendi elinin içine aldı. Hançeri göğsüne doğru kaldırarak beni yakınına çekti. "Kaburgaların arasını, ciğerleri hedef al, ardından kalbe doğru ittir."

Yine hareketi tekrarladım ama Edan elimi bırakmadı. Avucum göğsüne konduğunda kalbi avucumun içinde attı. Nabzı hızlıydı, en az benimki kadar hızlı.

Edan'ın diğer kolu kalçamı buldu; ardından nefesinin sıcaklığını burnumda hissedebileceğim kadar yakınıma eğildi.

Nefesi ağzıma değdi, dudaklarının yumuşacık temasını dudaklarımın üzerinde hissettim. Gözlerimi kapadım. Hiçbir şey duymuyordum. Ne ormanın senfonisini ne ardımızda sabırsızca burnundan soluyan atları.

Bir kalp atışı. İki kalp atışı. Kalbim beklentiyle sıkıştı.

Sonra... Edan elimi bıraktı.

Gözlerim birden açıldı ve onca zamandır tuttuğum soluğum hızlı bir patlama hâlinde içimden çıktı. "Ne—"

"Geç oluyor," dedi Edan birden, aramızdaki hançeri indirerek. "İyi bir başlangıçtı ama bugünlük yeter."

Kendimi aldatılmış ve süngüsü düşmüş hissederek ağzımı kapadım. Beni öpmek üzere olduğuna yemin edebilirdim. Yapmak istediğini hissedebiliyordum.

"Yıkanmak istediğini biliyorum. Hadi gel, sana daha iyi bir yer bulayım."

Sessizce onu takip ederken, bakmadığı bir anda bir toprak yığınını tekmeledim.

Nasıl da kafa karıştırıcı bir adamdı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Büyük Baharat Yolu, dar, uğultulu bir patika şeklinde Ay Dağları'nın etrafından dolaşarak çevreyi kuşatan yoğun ormanın içinden geçiyordu. Ormanın içlerine doğru ilerledikçe hava giderek serinledi ve başımı kaldırıp baktığımda bazı dağ doruklarında kar gördüm.

Ayakkabıları çıkarıp Opal dağlara doğru tırıs giderken kendi kendime mırıldanarak bir gece önceki işçiliğimi kontrol ettim. Ancak biraz zaman geçtikten sonra mırıldandığım şeyin Edan'ın sık sık ıslıkla çaldığı melodi olduğunu fark ettim.

Elbette büyücü beni duymuştu. Kıkırdayarak atını benimkine yaklaştırdı, böylelikle yan yana ilerlemeye başladık. "İyi bir şarkıdır. İnsanın diline takılır diyebilirim."

Onunla konuşmaya hazır değildim. Beni neredeyse öpeceği andan beri aramızda ağır bir atmosfer vardı. Farklı.

Opal'i mahmuzlayarak Hilebaz'ın yanından uzaklaştırıp ilerlettim.

"Güneşin altında ilerleme," diye seslendi Edan arkamdan. "Çillerin artıyor."

Ona ters ters bakarak, "Bir kızın ne duymak istediğini iyi biliyorsun!" diye bağırdım.

Ama Edan'a mırıltıyla ve güm güm çarpan kalbimle küfrederek Opal'i gölgeye yönelttim. Takılmaları beni nasıl da sinir ediyordu! Kalbimi nasıl da hızlandırıyor ve yanaklarımı yakıyordu. Abilerimin şakaları beni hiç böyle etkilemezdi.

Edan bana yetişti, az öncekinden daha ciddi görünüyordu.

"Bana kızgın mısın, Maia?" Hafifçe sırıtmayı başardı. "Çillerin konusunda sadece takılıyordum. Onları çok seviyorum. Her birini tek tek."

Gözleri fazla maviydi. Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım ve doğru sözcükleri bulmaya uğraştım. "Bana işkence etmekten neden zevk alıyorsun?"

Acı verici bir an boyunca duraksadı; sonra, lanet olsun, sadece gözlerini kırpıştırdı ve şaşkınlıkla baktı. "İşkence etmek mi?"

Lanet olsun! Nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyordu?

Dilimin üzerinde dönüp duran kelimeler tüm gün ağırlığını hissettirmişti ve şimdi onların dilimden dökülmesine engel olamıyordum. "Tüm bu takılmalar ve beni önemsiyormuş gibi yapmalar." Ellerim, sanki Edan'ın konuşurken yaptığı hareketleri taklit etmek anlamasına yardım edecekmiş gibi vahşice çemberler çiziyordu. "Sonra geçen gece beni öpmeye çalıştığında ben sandım ki... sandım ki sen..."

Birden durdum, yanaklarıma sıcak bir utanç dalgası akın etti. Yer yarılsa da içine girsem istedim.

Tanrılar adına, ne yapmıştım ben? Ne demiştim az önce?

Atımdan indim ama Edan gitmeme izin vermeden kolumdan yakaladı. "Ne sandın?" diye sordu. Sesindeki bütün şakacılık silinip gitmişti ve bakışlarının yoğunluğunu kaldıramıyordum.

"Hiç," diye mırıldandım.

"Maia – Maia. Bana bak."

Bakamadım. Bakamazdım.

Edan beni bırakmadı. Sesi yumuşadı. "Seni önemsediğimi mi düşündün?"

Gözlerimi sımsıkı kapayarak kaşlarımı çatmaya çalıştım. "Hiç dedim ya."

"Benim için hiç değildi," dedi, sesi hâlâ yumuşaktı. "Rol falan yapmıyordum. Önemsiyorum."

Bu kez ona baktım. Dudaklarında bir sırıtış, gözlerinde hınzır

bir ışıltı göreceğimden yarı yarıya emindim ama ikisini de göremedim.

"Önemsiyorum," diye tekrarladı. "Ama bir büyücüysen romantizm için pek zamanın olmaz. Daha önce hiçbir kız bunu sorgulatmamıştı bana." Sanki mümkünmüş gibi sesi daha da yumuşadı. "Gerçi kızların hiçbiri de sana benzemiyordu."

O an dizlerim titredi ve somurtuşum silinip gitti. "Ben mi?"

"Bazen çok dikkatsizsin, *xitara*'m."

"Benimle dalga geçmeyi bırak," dedim altdudağım titreyerek. "Hiç komik değil."

Edan'ın geniş omuzları gerildi ama gözleri –o koyu, safir mavisi gözleri– berraktı. "Sana söylemeye çalıştım ama düşündüm ki..." Nefes aldı. Benim bildiğim Edan konuşacak kelime bulmakta asla zorlanmazdı.

"Ne düşündün?"

Bana doğru bir adım attı. "Beni can sıkıcı bulduğunu düşündüm."

Bir adım daha. "Buluyorum," derken nefesim boğazıma takılıp kaldı. Edan'ın bakışları beni yakıp geçti ve sözlerime rağmen bedenim onun yaklaşmasına karşı alarma geçmemişti. "Çok can sıkıcı. Ve imkânsız."

"Ve kibirli," diye mırıldandı Edan. Burunlarımız birbirine değdi. "Kibirliyi unutmayalım lütfen."

"Nasıl unuturum?" dedim soluksuzca.

Ayaklarımı yerden keserek beni kendine çekti ve öptü.

Dudaklarını benimkilere bastırdı. Başka nazikçe, sonra ben kendi arzumla karşılık verdikçe giderek artan bir aceleyle.

Eli, belimde sımsıkıydı, titreyen dizlerimi sabit tutuyordu. Diğer eli sırtımda yukarı doğru ilerledi, örgümün ucunu buldu ve çözdü. Sonra parmakları saçlarımın arasında gezinerek dalga dalga omuzlarıma dökülmesini sağladı.

Sonra sanki nefes almam gerektiğini hatırlamış gibi beni bıraktı.

Bir adım geriledi. Omuzları dikleşmiş, çenesi kasılmıştı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hayır," dedi aramıza mesafe koymak için bir elini kaldırarak. Derin bir nefes aldı. "Bu yanlış. Bir zayıflık ânıydı."

Göğsümde bir sancı giderek şiddetlendi. "Ah, anladım." Yüzüm yanıyordu ve aşağılanmam taşıyamayacağım kadar ağırlaşmadan arkamı döndüm.

"Bekle, Maia." Edan koluma doğru uzandı. Elbisemin kolu parmaklarının arasından kaydı. "Yapma–"

"Ne yapmayayım?" Sert çıkmasını arzu ettiğim sesim yaralı çıkmıştı. "Kararını ver, büyücü."

"Sana geçen gün de söyledim... sen... sen bana keşke her şey farklı olsaydı dedirtiyorsun." Edan yumruklarını sıkıp bıraktı. Titrek bir soluk verdi. "Sana boş umut vermek istemiyorum. Bencilce davranmak da istemiyorum. Sen, seninle birlikte olabilecek birini hak ediyorsun. O biri ben değilim."

"Ama şimdi de bencillik ediyorsun," dedim. "Beni öpüp sonra başka biriyle birlikte olmam gerektiğini söyleme. Sakın..." *Sakın beni kendine âşık etme.* Dilim durdu, bunları söyleyemedi. "Yapma işte."

Atıma koştum, eyere atladım ve hayvanı dörtnala koşturdum. Rüzgârın hızı kalbimin kulaklarımda atmasını durduramıyordu ama yalnız olmak iyiydi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Duygularım karmakarışıktı ve onları nasıl sınıflandıracağımı bilmiyordum. Edan için ne hissediyordum? Bir önemi var mıydı? İmparator Khanujin onu serbest bırakmadıkça yemininin hizmetkârıydı o.

Büyünün kölesi olarak bin yıl geçirecekti – bense yeni İmparatoriçe için birkaç elbise dikecek ve sonra da zamanın ve tarihin engin denizinde kaybolup gidecektim.

Bizim için bir umut var mıydı?

"Maia," diye seslendi. "Maia, lütfen. Bekle."

Ona bakmayacaktım.

Opal'le birlikte Ay Dağları'na doğru hızlandım. Bu kez Edan yetişmeye çalışmadı.

• • •

Aygözcüsü Havzası'na girdiğimiz anda Opal şaha kalkarak burnundan soludu. İlerideki geçitte bizi bir sis ve pus yağmuru karşıladı, başımı kaldırıp Yağmuryağdıran Doruğu'na baktım, o kadar uzundu ki bulutları deliyordu. Birden ürperdim.

"Bu taraftan gitmeyelim," dedi Edan. Gün boyu bana söylediği ilk sözcüklerdi bunlar.

Sırtım ona dönüktü, yanaklarımı içe çektim.

"Neden?" Sesim kızgınlıktan boğuk çıkmış, dilim kullanılmamaktan ağırlaşmıştı. "Haritayı inceledim. Bu taraftan gitmezsek iki gün kaybedeceğiz. Senin de sık sık belirttiğin gibi zaman bizden yana değil."

"Zaman kazanmak için kestirmeden gitmektense tehlikelerden kaçınmayı tercih ederim," diye yanıtladı Edan.

Dudaklarımı ince bir çizgi hâlinde sımsıkı birbirine bastırdım. Ona bakmayacaktım.

Opal'i sertçe pışpışladım. "Tamam, canım. Her şey yolunda."

Uysalca ilerledi. Arazi sığ bir kâse gibi aşağı eğimliydi. Ama yere saplanmış bir kılıç görünce nefesim kesildi. İleride çoğunun üzerinde kızıl tüyler olan, kimileri dik kimileri eğik oklar vardı, sanki dikkatsiz bir terzi dikiş iğneleri ve toplu iğnelerle yeri delmiş gibiydi.

Sonra Opal durdu. Daha ileri gitmeyecekti, ben de üzerinden indim.

Karşımdaki sahne midemi altüst etti. Kırık tamtamlar, yırtık savaş flamaları, kemik yığınları – insan kemikleri. Ve cesetler.

"Askerler," diye fısıldadım ürpererek. Daha önce hiç savaş meydanı görmemiştim. Ölü bir insan bile görmemiştim.

Zaman içinde yağmur çimleri yıkayıp kandan arındırmıştı ama askerlerin üniformaları hâlâ lekeliydi. Bazıları donarak ölmüştü. Küle dönmüş yüzlerinden, sımsıkı bastırılmış mavi dudaklarından ve büzülmüş omuzlarından bunu anlayabiliyordum – kar hepsini gömmüş ve çözülene kadar korumuştu. Diğerleri o kadar şanslı de-

ğildi: akbabalar ve diğer leşçiller etlerini çok uzun zaman önce yemişti. Yalnızca birkaçının gözü kalmıştı – ben yaklaşırken bomboş bir ifadeyle ileri bakıyorlardı.

"Maia!" diye seslendi Edan arkamdan. "Maia, yapma."

Ama çoktan en yakınımdaki cesedin yanına çömelmiştim. Koku öğürmek istememe neden oluyordu ama kendimi tuttum. Çocuğun yüzünden kalanlar son yağmurun nemini taşıyordu hâlâ. Üç yerden vurulmuştu – dizinde, karnında, kalbinde oklar vardı.

Keton'dan büyük olamazdı.

Kollarımı göğsüme sararak hıçkırığımı bastırdım. Finlei ve Sendo da bu şekilde ölmüştü – yalnız ama yalnız değil. Kılıçla deşilmiş ya da bir ok saplanmış. Sendo... *Sendo* tam da bu dağlarda ölmüştü. Cesedi etrafıma dağılmış binlerce cesedin arasında bir yerde, topraktan ve kardan bir örtünün altında çürüyordu. Görsem bile tanımazdım onu. Bunu düşünmek bile ağlamak istememe neden oldu.

Bana yetişince sessizce, "İyi misin?" diye sordu Edan.

"Sen..." Sesim tıkandı. "Sen... burada mıydın?"

"Hayır."

Tabii ki yoktu. Eğer Edan burada olsaydı muhtemelen daha çok imparatorluk askeri hayatta kalmış olurdu. Khanujin'in mucizevi zaferlerini duymuştum. Bu zaferlerin hep onun da tıpkı babası gibi eşsiz bir savaşçı olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Ama artık biliyordum... Edan'dı. Büyüsü bin askere bedel olan Edan. İmparator'u tılsımlayarak bir hükümdara, bir savaşçıya, A'landi'nin sevdiği ve hayranlık duyduğu adama dönüştüren Edan.

Başından beri Edan'dı.

"Ama savaşın bir parçasıydın," dedim yumruklarımı sıkarak. "Sen bunu nasıl..."

Edan cevap vermedi. Sadece kollarıyla beni sardı. Kalbinin sabit atışını hissedebiliyordum ve bu beni yatıştırdı. Beni bıraktığında sanki çok erken bırakmış gibi hissettim.

Geçidin derinliklerine doğru ilerlemeye cesaret edemedim. Edan beni geldiğimiz tarafa geri döndürdüğünde de şikâyet etmedim.

Rüzgâr şiddetle esmeye başladığında neredeyse atların yanına gelmiştik. Ters giden bir şeyler vardı – Edan'ın kaskatı kesilmesinden anlamıştım.

"Paralı askerler," dedi beni bir kayanın arkasına çekip kafamı aşağı bastırırken.

Nabzım birden yükseldi ve gizlice baktım.

Balarlılar. Orksan'ın kardeşi de içlerindeydi. *Vachir.*

Kaslarım gerildi ve hançere uzandım. En az bir düzine, hayır iki düzine kadar adam saymıştım. Onlara karşı hiç şansımız yoktu.

Edan tekrar yanıma süründü. Atların yanına gidip daha önce hiç görmediğim bir yay almıştı. En az benim kadar uzundu. "Sana koşmanı söylediğimde," dedi, "Opal'i al ve Yağmuryağdıran Doruğu'na doğru ilerlemeye başla."

"Buradan sensiz gitmiyorum."

"Ben iyi bir atıcıyım," dedi sertçe, "sense değilsin. Birlikte elli adamı indiremeyiz."

Yutkundum. "Seni canlı yakalamak istediklerini sanıyordum."

"Tercihen öyle," dedi Edan gergin bir sesle. "Ama Shansen seçici bir adam değil. Fazla zorlarsam öldürmeye de razı olurlar."

Sanki Edan onları saklandıkları yerden çıkmaya çağırmış gibi adamlar tepedeki çalıların arasında belirdiler. Oklar güneşte parladı. Okçular.

Dünya dönmeye başladı ve her yanım uyuştu. Vadiye doğru ilerlersek okçular bizi öldürürdü.

Ama burada kalırsak da piyadeler tarafından öldürülürdük.

Hareket edemedim. Ayaklarım toprağa kök salmış gibiydi. Tek yapabildiğim, bize doğru silahlarını sallayarak ve rüzgârda kaybolan savaş nidaları atarak koşan adamları izlemekti.

Vachir başı çekiyordu, bozuk para ve dişlerden oluşan dizi o koştukça boynunun etrafında zıplıyordu. Orksan ve Korin'de yemek yediğimiz akşam gördüğüm soluk renkli tunik vardı üzerinde – parçalanmış yenlerini onardığım tunik.

"Teslim ol!" diye haykırdı, sesi yüksek ve pesti. "Hemen şimdi teslim ol, büyücü."

Edan yayını kaldırdı, nişan alırken kirişi gövdesine kadar çekti. Arka arkaya müthiş bir hızla üç ok fırlattı. Vachir üç atıştan da sıyrıldı ama arkasındaki adamlar o kadar şanslı değildi. İkisi düştü. Vachir bir bağırtı kopardı ve paralı askerleri koşmayı bıraktı. Kendi yayları Edan'a doğru dönerken elleriyle sırtlarına uzandılar.

Edan beni bileğimden kavrayarak geniş bir meşe ağacının arkasına çekti, sırtımı gövdesine yasladı. Oklar doğruca bize doğru vızıldadı. Üç, dört, beş ok meşenin gövdesine saplanırken Edan'ın kalçasını yalayıp geçti, beni de kıl payı kaçırdı.

"Git!" diye bağırdı Edan ilerideki dağları işaret ederek.

Kımıldamadım. "Seni bırakmıyorum." Edan'ın hançerini sol elime aldım ve sağ elimle de büyülü makasımı savurdum.

"Makasını kullanmana çok sevinsem de," dedi duygusuz bir sesle, "bir şeyler dikmek için uygun zaman olduğundan emin değilim."

Onu duymazdan gelerek önümdeki çalıları kesmeye başladım. Makas işlerken tek düşünebildiğim, bizi okların öfkeli saldırısından koruyacak bir şeylerdi. Bir dakika kadar sonra etrafımıza dikenli, sıkı örülmüş bir çalılık yapmıştım.

Bir dizi ok havada yay çizdi. "Yere çök"

Edan'la birlikte yüzüstü bıraktık kendimizi. "Makasın yaratıcı kullanımını takdir etmeliyim," dedi soluklarının arasında.

Oklar keskin vuruşlarla bariyerimi deldi ve bir çığlığı bastırdım. Çalılık okları dallarının arasına hapsedecek kadar sıkıydı ama uzun süre dayanmazdı. "Konuşmayı bırakıp bizi buradan çıkaracak mısın?"

Edan üzerime pelerinini fırlattı. Gözbebekleri açılmış, gözleri sararmıştı. "Hiç kıpırdamadan dur."

Ağaçlardan kuşlar fırladı. Kırlangıçlar, doğanlar, şahinler – belki binlercesi vardı, o kadar çoklardı ki kanatları kuvvetli bir rüzgâra sebep olarak duvarımı yıktılar. Kuşlar üzerimizden geçip bize saldıranlara doğru uçarken ellerimle yüzümü örttüm. Kanat çırpışları,

çığlıklar yankılandı ve kuşlar pike yaparak paralı askerlere saldırırken pençeler parıldadı. Vachir bize saldırmayı bırakarak silahlarını gökyüzüne çeviren adamlarına bağırdı. "İleri! Büyücüyü vurun! Büyücü!"

Çok azı ona kulak astı. Ölü kuşlar gümbürtüyle yere düştü ve her taraf, kuşlardan kurtulmaya çalışırken çığlık atarak yüzlerini elleriyle kapayan adamlarla doluydu. Ama sanki Edan onlara vahşi, şiddetli bir ruh üflemişti. Yaratıklar çılgına dönmüş, kana susamıştı. Çalkantılı siyah bir duman gibi hareket ediyor, kaçmaya çalışan adamları takip ediyorlardı. Neredeyse adamlara acıyacaktım. Neredeyse.

Edan'ın gözleri şimdi sapsarı parlıyordu ve yüzü iyice solmuştu.

Sonra bulutlar kararadı. Gökyüzünden yağmur boşandı ve yıldırım ağaçların saldırganların üzerine devrilmelerini sağladı.

Edan yanımda diz çöktü, dönüşümü başlarken kollarıyla bacaklarını sarmıştı. Cildinde ve sırtında tüyler belirdi. Omuzlarından bir çift kanat çıkıverdi ve kolları boyunca savruldu. Sonra kısacık bir an içinde o tanıdık altın kelepçe kendini Edan'ın sol pençesine bağladı.

Git.

Devasa siyah kanatlarını çırptı ve karanlık gökyüzünde belli belirsiz bir sürü hâlini almış olan kuşlara katılmak için yükseldi.

Edan'ın yayını alıp Opal'le Hilebaz'a doğru koştum. "Gelin!" diye seslendim onlara. Opal'in üzerine atlayarak yelesini tuttum. "Doruğa!"

Atlar ikinci bir uyarıya gerek duymadı. Fırtınanın içinde son sürat dörtnala ilerlediler. Omzumun üzerinden bir kez daha bakarak kuşların tekrar tekrar adamlara saldırışını izledim. Ben hepsini arkamda bırakırken çığlıkları giderek uzaklaştı.

Bir daha arkama bakmadım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Edan beni Yağmuryağdıran Doruğu'nun eteklerinde, bir ağacın altına oturmuş dikiş dikerken buldu.

Onu görünce ayağa fırladım. Pelerini yırtılmıştı ve yanağında bir çizik vardı. Rahat bir soluk aldım. "Hayattasın!"

Bana yatıştırıcı bir tebessümle baktı. "Umarım bensizlik çok sıkıcı geçmemiştir."

"Neredeydin?" Onu aramaya çalıştığımı ama atların onları ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım beni tekrar savaş meydanına götürmediklerini söylememek için dilimi ısırdım. Bir an önce zirveye varıp orada kalmak için son sürat ilerlemişlerdi.

"Sesinde duyduğum şey endişe mi?" diye takıldı Edan.

"Bütün gün yoktun," dedim daha sert bir sesle. "Öldün sandım."

"Benim düşüncesizliğim," diye kabullendi, "özellikle de bizi eve götürecek harita bendeyken. Ama geldim artık." Kamp ateşimin kenarında bıraktığım ayakkabıları aldı. "Ah, harika. Bitirmişsin."

Ona yandan bir bakış attım. "Tek yapabildiğin ayakkabılarımla ilgili yorum yapmak mı? Onca büyü kullanmak beynini mi bulandırdı?"

Ağaca yaslanarak oturdu, uzun bacaklarını uzattı. Hilebaz onun boynuna sokulmak için yanaştı. "En azından *birileri* beni gördüğüne memnun."

Edan zayıflamış görünüyordu. Yanakları daha da çökmüştü ve o kesik, bıçak yarasına benziyordu.

"Çok endişelendim," dedim yumuşayarak.

"Uyuyordum," diye itiraf etti. "Seni endişelendirmek istememiştim."

Omzumda bir gerilim birikti. "Hiç büyün kalmadığını sanıyordum."

"Biraz depolamıştım," dedi yukarıdan bir yaprak koparark. Yaprağı çiğnedi, sonra tükürdü. "Ayakkabılarını tılsımlayıp Paduan Gölü'ne ulaşmamızı sağlayacak kadar. Bir de acil durumlar için biraz. Ama bedenim bunun için bir bedel ödedi." Sırtını ovdu, sonra bir yaprak daha koparıp çiğnedi. "Her yanım ağrıyor ve sancıyor. Ama biraz söğüt yaprağı işe yarar. Bu ağacın yanında kamp kurman iyi olmuş."

Ağacı fark etmemiştim bile. "Öldürülebilirdin."

Edan *gerçekten* yorgun olmalıydı çünkü itiraz etmedi. Ya yorgundu ya da dediğim doğruydu. "Olan oldu."

Yanına oturarak iğnemi Leydi Sarnai'nin altın rengi eteğine sapladım, sükûneti canımı sıkmıştı. Bizi kurtarmıştı. Ama korkum öyle acı vericiydi ki. Midemi yumruklamış, beni tadını hâlâ duyabildiğim yakıcı bir bulantıyla baş başa bırakmıştı. Onun aptal haritasına ya da büyüsüne ihtiyaç duyduğumdan değil, *ona* ihtiyaç duyduğumdan.

"Bu gece dolunay olacak," dedi Edan düşüncelerimden habersiz. "Eğer hemen yola çıkarsan alacakaranlıktan önce doruğa ulaşabilirsin. Dağlarda günler daha kısadır, gece çökünce ben de yukarı, yanına uçacağım. O lanet eteği elinden bırakır mısın artık?!"

Eteğin arka kısmına dikkatle bir düğüm daha attım. Sonunda başımı kaldırıp baktım.

"Ayakkabıları giy," dedi açıkça seçilen bir öfkeyle.

"Sen uçabildiğine göre," diye mırıldandım, "benim neden bu dağa tırmanmam gerek anlamıyorum. *Sen* benim yerime ay ışığını toplayabilirsin ve iki elbiseyi halletmiş oluruz."

"Yapamayacağımı biliyorsun," dedi Edan usulca.

Sakinleşmeye çalıştım. "Peki sen bütün gün ne yapacaksın?"

"Dağın diğer tarafına sürüp sandıklarını koyacak güvenli bir yer bulacağım." Göz kırptı. "Sonra da senin için şu eteğin kenarlarını bitirmeye çalışacağım. Tabii izin verirsen."

"Kesinlikle olmaz!"

Edan kahkaha attı ve deri ayakkabılara uzanıp ayağıma geçirirken ona dik dik baktım. Basit ama sağlamlardı ve ayağıma tam olmuşlardı. Olabildiğince su geçirmez olsun diye dış derisini mumlamıştım ama güneşin sıcaklığı mumu düzgünce yerleştirecek kadar yüksek olmadığından onları çok ıslatmamaya dikkat etmem gerekiyordu. En azından iç tarafları çift kat yapmıştım – dağlarda hava serin olacaktı. Şimdiden soğuğu hissedebiliyordum.

Edan atkısını çıkardı ve zaten boynumda olan atkının etrafına doladı. İtiraz etmeye çalıştığımda, "Yukarılara çıktıkça daha da soğuyacak," dedi. Düşmemesi için atkıyı sıkıca bağladı. "Dolunay dağların üzerinde yükselecek, dorukta bir yerlerde bir havuzu aydınlatacak. Bulduğunda havuza dal ve ışığı bir ceviz kabuğuyla yakala. Yüzebiliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki yüzebiliyorum. Sen?"

Uzun bir duraksama oldu.

"Bu kulağa hayır gibi geliyor."

"Ben bir çölün yakınlarında büyüdüm," dedi Edan savunur gibi. "Öğrenecek zamanım olmadı." Göğsünü şişirerek nefes aldı. "Ayrıca ben suyun üzerinde yürüyebiliyorum. Hem uçabiliyorum da."

Gözlerimi devirdim. "Öğrenmelisin. Ya bir gün tam bir gölün üzerinde uçarken şafak sökerse? Zor değil. Yüzünü suyun altına sokup baloncuklar çıkararak başlıyorsun... Bak şöyle." Ona göstermek için hareketlendim ama sonra durdum. Yüzemiyorsa bana neydi? Edan benim rehberimdi, daha fazlası değil. Ayrıca havuzda yüzecek olan da bendim, o değil.

Ona arkamı dönerek avucumu Yağmuruyağdıran Doruğu'nun solgun, kaba granit duvarına bastırarak ilk tedirgin adımı attım. Ayakkabım dağa değer değmez boynumu kaldırdım ve beni bekleyen şeye baktım. Tehlikeli derecede dik bir tırmanış, tutunulabi-

lecek çok az çatlak ya da yarık vardı ve tepede burun şeklinde bir parça çıkıntı yapmıştı. Tek bir yanlış adımda kayar ve ölürdüm.

Edan'ın tılsımı da bu noktada devreye giriyordu.

Ayakkabılar sanki tutkaldan yapılmış gibi kayaya yapışıyordu. Belimde gerekirse granite saplayabileceğim iki tane keskin tırmanış kazması vardı – Edan'ın öngörüsü ve pazarlık becerileri sayesinde. Adım adım, sanki bir kılıcın keskin ucunda sürünen bir karıncaymışım gibi dağa tırmanmaya başladım. Dengem sarsılır gibi oldu çünkü ilk başta ayakkabıların yerlerinde kalacaklarına inanmamıştım. Ama onlara güvenmeye başlayınca biraz kolaylaştı. Biraz.

Yutkundum ve kazmalarımdan birini duvarın yukarısına sağladım. Tekrar. Birer adım. Birer adım.

Edan, "Ayakkabıları ıslatmaman gerektiğini unutma! Yukarılarda kar var!" diye bağırdığında henüz çok ilerlememiştim.

"Biliyorum!" diye bağırdım. Sonra tırmanışıma devam ettim. Çok geçmeden Edan birbirimize bağıramayacağımız kadar aşağımda kaldı. İşte yalnızlık ve endişe de o zaman çöreklendi içime. Edan gösterdiğinden daha zayıftı. Onu ardımda bırakmaktan, özellikle de Vachir'in adamlarıyla savaşırken öldüğünü düşünmemden bu kadar kısa bir sonra bunu yapmış olmaktan nefret ediyordum.

Ama ay ışığı toplamak için çok kısa bir zamanım vardı – aksi hâlde bir sonraki dolunay için bir ay beklemem gerekecekti. Devam etmekten başka seçeneğim yoktu.

Yağmur bulutları bana doğru yaklaşıyordu ama hâlâ epey uzaktaydılar. Beni asıl endişelendiren kardı. Tepede parça parça kar birikmişti ve kar eriyiği kayalardan damlıyordu. Güneş ışığında aldatıcı güzelliğiyle ince derecikler parıldıyordu. Ama ben işin aslını biliyordum. Ayakkabının herhangi bir yerinin ıslanması, tılsımı etkisizleştirirdi. Ne zaman aşağı bakma hatasına düşsem kalbim duracak gibi oluyordu ve suya bastığımı, kayıp düşerek öldüğümü hayal ediyordum.

Düşme korkusu saatlerdir –neredeyse bütün gündür– tırmanmaya devam etmeme rağmen beni tetikte tutuyordu. Avuçlarım

kazmaları tutmaktan soyulmuş, tırnaklarım kararmıştı ve sırtım ağrıyordu. Ama bunun neden beden değil de bir zihin imtihanı olduğunu anlamaya başlamıştım.

Yukarılara tırmandıkça soğuk ve buzlanma artıyordu. Doruğa çıkan rotayı seçmek bir dizi hesaplı kumara dönüşmüştü. Şuradaki parıldayan buz parçasının etrafından mı dolaşmalıydım yoksa üzerine basmaya cesaret etmeli miydim? Oradaki kayanın gölgesi miydi yoksa bir kar parçası mı? Sonraki her adımın son adımım olabileceği korkusuyla boğuşmak başımın dönmesine ve nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Sükûnetini koru, diye hatırlattım kendime, bir rüzgâr dalgası üzerime üzerime eserken. *Güçlü kal.*

Terzi gözlerimi dağa çevirerek buzdan ve kardan kaçınmak için ışığa ve renklere odaklandım.

Dikiş yapmaktan çok da farkı yok, dedim kendi kendime. *Dağın üzerinde dikiş yapan bir iğne olduğunu, mükemmel dikiş için bir yol bulmaya çalıştığını düşün. Tek bir yanlış dikişle dağın kumaşı yırtılır.*

Bazen bir yol bulmak zorludur ama sen hep bulursun. Vazgeçmediğin sürece.

Cesaretim arttı, azimle ilerledim. Tutuş ardına tutuş. Bir sonrakini ararken, kazmalarımı olabildiğince derine saplayarak kayaya yaslandım. Onları o kadar sıkı tutuyordum ki ahşap sapları avucumda iz yapmıştı.

Sonunda güneş batmaya başladı. Kazmanın birini bir yarığa sıkıştırıp bıraktıktan sonra kav kutusunu çıkarmak için cebime uzandım. Belimden sarkan feneri dikkatle yaktım.

Edan'ın kanatlarının arkamda dalgalandığını hissettiğimde Yağmuryağdıran'ın çıkıntısmdaydım. Bir rüzgâr dalgası onu takip ederek saçlarımın arasından esti ve moralimi yerine getirdi.

Dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim. Artık hava kararmıştı ve doruğa ulaşmak için acele ettiğimden nereye tırmandığıma bakmadım. Tam kazmalardan birini kayadan çekerken sol ayağım bir buz parçasını sıyırdı. Panik bütün hücrelerime sirayet etti; kal-

bim göğsümde delice atmaya başladı. Çaresizce dengemi tekrar kazanmaya çalıştım ama ayakkabı artık tutmuyordu.

Çığlık attım.

Fenerim düşerek beni karanlıkta bıraktı. Sağdaki kazmaya tutundum ve ayakkabım kayanın üzerinde bir halta yaramadan kayarken sol kolum sallandı. Uçurumdan sallanırken kolumdaki kasların yırtıldığını, kazmanın ellerimden kaydığını hissedebiliyordum. Saniyeler sanki sonsuzluk gibi geliyordu.

Rüzgâr kulaklarımda uğuldadı. *Düşeceğim. Düşeceğim.*

Hayır. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Sol kazmayı bir yarığa sıkıştırdım ve yavaşça, kırılgan dengemi korumaya çalışarak kendimi yukarı çektim.

Ancak kendimi zirveye çekip uçurumun kenarından uzaklaştıktan sonra soluk vermeye cüret ettim, soluğumla birlikte çıkan buhar soğuk havada dağıldı. Sonra nefes nefese sırtüstü yattım, kollarım sanki kopacakmış gibi zonklarken aya baktım. Gökyüzüne hiç bu kadar yakın olmamıştım – ışığının gücünün kemiklerimde uğuldadığını hissedecek kadar yakındım.

Edan bir kayanın üzerine tünemiş, sanki insan formundaymış gibi ötüyor ve ıslık çalıyordu. Doğrularak yorgun kollarımdan birini kaldırdım ve onu bana yaklaşmaya çağırdım.

Kanatlarını kaldırarak omzuma kondu. Birlikte Yağmuryağdıran Doruğu'nu keşfe çıkarak yürüdük. Burası sessizdi. Rüzgâr bile tırmanırken olduğundan çok daha nazikti. Ay devasaydı. Geceye asılı kalmış kocaman, yuvarlak bir fenerdi, dalgalı ışığı öyle parlaktı ki uzansam dokunacaktım sanki.

Edan, çıkıntının gölgesine doğru uçtu. Adımlarıma dikkat ederek peşinden gittim. Buzun damarları kayalık zirvede kıvrılarak ilerliyordu; o kadar hassaslardı ki ayakkabılarımın altında çatırdıyorlardı. Edan'ın kanat çırpışları dışında her şey hareketsizdi – ve hemen yakınlarda kumtaşları ve küçük çakıllar çağıldayarak dökülüyordu. Kulaklarım dikkat kesildi. Nereden geliyordu bu ses?

Edan'dan ayrılarak, dökülen taşların izini zirvenin kuzeyine

doğru sürdüm, çakılların kalçamdan biraz daha geniş bir açıklığa doğru dökülüşünü izledim.

"Mağarayı buldum!" diye seslenerek Edan'ı yanıma çağırdım. Çömeldim ve aşağı doğru inmeye başladım. Mağaranın ağzı dar olduğundan içeri yavaşça girdim. Devasa bir yaratığın ağzına giriyormuşum gibi huzursuz bir his vardı içimde. Dişe benzer sarkıtlar tenime battı ve damlayan su kafamın üzerine öpücükler kondurdu.

Yarasalar kaçışırken kanatlarını öyle bir kuvvetle çırptı ki öne doğru sendeledim.

Edan saçımı gagasıyla yakalayıp sertçe geri çekti.

Donup kaldım. Keskin bir nefes verdim. Tavandaki çatlaklardan sızan ay ışığı gümüşi bir buz örtüsünü aydınlatıyordu. Bir adım daha atsaydım donmuş bir havuza düşecektim.

Aşağı baktım. Buzun altında ay ışığı huzmeleriyle aydınlanan bir kristal şehri parlıyordu.

Ay ışığı için yüzmen gerekecek, demişti Edan bana, ikinci cevizi verirken. *Bunu da yanında taşı,* diyerek güneş ışığıyla dolu olan cevizi uzatmıştı. Kabuğu çok hafifçe parlıyor, sıcak, parlak bir ışık saçıyordu.

Kalbinin yakınlarında tut, demişti Edan ben cevizi tuniğimin içine tıkıştırırken. *Sana sıcaklık verecek.*

Havuzun kenarına diz çöktüm, şahin Edan omzumdaydı.

"Orası mı?" diye işaret ettim durgun suyun ortasına, ay ışığının en parlak olduğu yerine işaret ederek. "Almam gereken o, değil mi?"

Şahinin boynu sarsıldı. *Evet,* dediğini tahmin ettim. Havuzun derinliğini kestirmek imkânsızdı.

Pelerinimi, pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkarırken bedenim titredi. Hepsini düzgünce katlayarak bir kayanın yanına koydum. Ardından, tıpkı daha önce güneş için yaptığım gibi örümcek ipeğinden eldivenlerimi taktım ve makasımı kavradım.

Soğuk, korkumu uyuşturmuştu. Alabildiğim en derin nefesi alarak atladım.

Hiçbir şey beni soğuk suyun şokuna hazırlayamazdı. Güneş ışı-

ğının olduğu cevizin kanıma yaydığı sıcaklık olmasa saniyeler içinde donardım.

Aşağı, yüzeyin loş ışığından uzağa doğru daldım. O kadar sessizdi ki nabzımın yavaşladığını duyabiliyordum.

Havuz dipsizdi. Ciğerlerine depoladığım hava azalıyordu. Sıkıştı, sıkıştı. Sımsıkı oldu.

Geri dön! diye haykırdı zihnim. *Hemen geri dön!*

Ama tekme savurmaya devam ettim. Tırmanırken ölüm tehlikesi geçirdikten sonra şimdi vazgeçemezdim. Babamı ve Keton'u, onları yüzüstü bırakamayacağımı düşündüm. Ama bu imtihan kalbimle ilgili değildi.

Tekmelemeyi bırak, yüzmeyi bırak. Sakinleş.

Bıraktım. Her şeyi bıraktım. Bedenim yüzeye doğru süzülmeye başladı ve neredeyse tamamen havasız kalan boğazım yandı. *Hayır...* Korkunç bir hata mı yapmıştım?

Sonra güçlü bir akıntı beni yakaladı, öyle bir hızla, öyle bir derine çekti ki midem ağzıma geldi. Orada, aşağıda yumuşak, gümüşi bir ışık suyu deliyor, etrafımı saran bir dizi taşı ve kristal şehrini aydınlatıyordu. Başta ışık puslu, ince ve zayıftı. Ama derinlere doğru götürüldükçe daha göz gibi kırpılan kalın, parlak ışıklara dönüştüler – ayın gözyaşları! Etrafımda, eriyik uzun gümüş helezonları gibi parıldıyorlardı. Tek yapmam gereken birini yakalamaktı.

Ay ışığı kaygandı. Örümcek ipeğinden eldivenlerimle bile kıvrılıp bükülerek avucumdan kaçıyordu. Ondan sonra yakaladığım ilk ışığı sanki bir ışık huzmesi değilmiş de kurdeleymiş gibi hızla bağladım. Işık titreşip parıldadı, o kadar parlaklaştı ki başımı çevirmek zorunda kaldım. Sonra ışık kaçmadan önce makasımı ışığın üzerine götürerek ucunu kestim.

Işık kurdelesini makasın bıçak kısmına sararak zorla Edan'ın ceviz kabuğuna soktum. Suyun altındayken bu görevi yerine getirmek, güneş ışığı görevini yerine getirmekten daha zordu. Nefesim ağzımdan kaçtı, baloncuklar yüzeye doğru ilerledi.

Kimse seni kurtaramaz, Maia.

Yukarıda Edan'ın şahin formunun suyun üzerinde kanat çırptığını gördüm.

Sonunda ceviz kabuğunu kapadım ve yukarı yüzdüm. Yüzeye çıktığımda ciğerlerim aldığım derin nefesle patladı. Her nefes buzu solumak gibiydi. Biraz daha çıkmasaydım ölürdüm.

Suyu tekmeledim. Bedenim ağır geldi ve her tekme beni tüketti; buz, damarlarıma saldırıyordu. Tutunacak bir şeyler bulmak için kollarımı uzattım. Bir kaya, bir sarkıt, ne olursa.

Kirpiklerimin üzerinde buzlar belirerek gözlerimin zorla kapanmasına neden oldu. O kadar üşümüştüm ki bir şey göremiyor, bir şey hissedemiyordum. Ama en sonunda yoluma bir şey çıktı. Havuzun kayalarla çevrili kenarı. İçlerinden birini olabildiğince sıkıca tuttum, bacaklarımı taşlık kıyıya doğru çektim.

Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Tenim mavi-gri bir renk almış, göz pınarlarımdaki nemli yerler buz gibi sertleşmişti.

Edan kanatlarını göğsüme sardı, ki faydası da oldu ama içimdeki soğuğu çözmek için yeterli değildi. Titreyen parmaklarımla güneş ışığını almak için tuniğime uzandım ve onu kalbime sıkıca yapıştırdım.

• • •

Mağaranın zemininde ne kadar zaman öyle takatsizce durduğumu bilmiyordum. Gözlerim yeniden açıldığında dışarıda kar yağıyordu. Bedenim sıcacık sarılıp sarmalanmıştı, hemen yanımda dumanı tüten sıcak çay vardı.

Edan da insana dönüşmüştü.

Yanımda uzanıyordu, kolları çıplaktı ve güçlü bir biçimde beni sarmışlardı. Güçlü omuzlarının gölgesi arkasına düşüyordu. İkimizin pelerinleri de benim üzerimdeydi ve onun tuniği bana giydirilmişti – bunu fark edince, umursamayacağım kadar üşümüş olsam da derin bir nefes aldım.

Edan alelacele beni bıraktı ama keşke bırakmasaydı. Dokunuşunun sıcaklığı silinip gitti ve kontrolsüzce ürperdim.

"Uyuyakaldın," dedi, katı ama kaygılı bir sesle.

Doğrularak çayı almak için ellerimi örtülerin altından çıkardım. "S-s-sanki bu-bu bir s-s-suçmuş gibi s-s-söylüyorsun."

Bir ateş yanıyordu, kıyafetlerim ve tılsımlı ayakkabılarım alevlerin yanında kurumaya bırakılmıştı. Edan'ın büyülü masa örtüsü ortadaydı, dumanı tüten bir güveç kabıyla sabitlenmiş küçük bir kare. Sarımsak, yıldız anason ve koyun eti kokusu açlığımı körükledi.

Edan çoktan benim için bir kâseye yemek doldurmaya başlamıştı. "Sana hiç uykunda konuştuğunu söyleyen oldu mu?" dedi. "Çok tatlı."

Yanaklarım yandı ve Edan'ın pelerinini çıkardım. "Ne dedim?"

"Çoğunlukla saçma şeyler zırvaladın ama arada birkaç 'Edan, Edan, Edan' çıktı." Kâseyi bana uzattı ve sırıttı. "Rüyanda beni gördün herhalde."

"Ç-ç-çok beklersin," diye cevap verdim lokmaların arasında. "Rüya falan görmedim."

Kalbini tuttu. "Yaa, peki, bu biraz yıkıcı oldu."

Gözlerimi devirdim ama artık onun takılmalarına alışmıştım. "S-s-sen üşümüyor m-m-musun?"

"Senin yanındayken üşümüyorum." Ben kızarınca Edan sanki önceki patlamamı hatırlamış gibi geri çekildi. Aramızda kısa bir mesafe bırakarak, yaktığı küçük ateşe doğru başını eğdi. "Ateşin faydası oluyor. Bir de ben soğuğa senden daha kolay katlanabiliyorum. Yani ne de olsa büyücüyüm."

Yine de çıplak kollarında tüyleri diken dikendi, koyu renk saçları da dikilmişti. Ona doğru yaklaşıp pelerinini omzuna sardım. Kollarımız birbirine değdi ve Edan çekilmedi. "S-s-sanırım s-s-seni kuşken daha çok s-s-seviyorum," diye takıldım. Soluk alarak kokusunu içime çektim. "Büyücü hâlin iğrenç."

"Çok alışma," diye karşılık verdi Edan ama sesindeki kaygıyı duyabiliyordum. "Geri döndüğümüzde tüm gücümü geri kazanmayı dört gözle bekliyorum."

Huzursuz bir sessizlik içinde oturduk, ben çayımı yudumladım,

Edan da dışarıdaki kar yağışını izledi. "İnmeden önce karın dinmesini beklememiz gerekecek," dedi. "Biraz dinlensen iyi olur."

Sırf itiraz etmiş olmak için, "Yorgun değilim," diye yalan söyledim. Sözcükler daha oluşmadan önce soluğum boğazımda tıkanıp kaldı. Dişlerim tekrar takırdadı ve bedenimi küçülterek alevlere biraz daha yaklaştım. Tekrar denedim: "D-d-daha de-demin uyudum. Y-y-yorgun değilim."

Edan buz gibi ellerimi tuttu. İyice ovarak çoktan kaybetmeye başladığım ısının bir kısmını geri getirdi. Sonra avuç içlerime hohladı. Dudaklarının sıcaklığını tenimde hissetmek hoş bir duyguydu.

"Yalancı," diye fısıldadı. "Tabii ki yorgunsun. Donmuş bir havuzda yüzdün. Vücudun şokta."

Beni kendine çekerek kendi sıcaklığıyla sarmaladı. Onu ittirmek istedim ama vücudum onun sıcaklığını âdeta içti, kollarım içgüdüsel olarak onunkilerin altından dolandı. Ne yaptığımı fark edince çekilmeyi denedim. Ama çenemi kaldırıp beni öptü. Isı dudaklarımdan ayak parmaklarıma dek içimi istila etti ve kalbim gümbürdedi, atışları hızla kafama hücum etti.

Ağzımı açtım ama Edan beni bir kez daha öperek sözcükleri ağzıma tıktı. Onu durdurmadım ama arada konuşmaya çalıştım. "Sana yorgun değilim d–"

"Şşş," dedi dudaklarını dudaklarıma değdirerek. "Uyu."

Ona doğru yaslandım, başımı göğsüne dayadım. Nabzı dalgalandı, içime ani heyecan dalgaları gönderen bir sesti bu. Sıcacık kolunu belime dolayarak beni daha yakınına çekti.

Önce o uyuyakaldı. Soluk alışını dinledim, al ve ver, al ve ver. Farkında bile olmadan uyum sağladığım bir ritim.

İçimi tuhaf, harika bir ferahlık doldurdu.

Edan haklıydı – bu yolculuk beni geri dönüşü olmayan bir biçimde değiştirmişti.

İlk kez, ne zaman bitecek diye günleri saymayı bıraktım. Artık bitmesini istemiyordum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Uyanıp da mağaranın dışının bembeyaz olduğunu gördüğümde aklıma gelen ilk düşünce bulutların düştüğü oldu, kar işte öylesine yumuşak ve pürüzsüzdü.

İnmeye başladım. Yağmuryağdıran Doruğu'ndan inmek, oraya çıkmaktan çok daha kolaydı. Tılsımlı ayakkabılarım kurumuştu ve Edan'ın zirveden bana yardım etmesiyle, diğer tarafa iniş yapmak için bir ip kullandım. Yine de günün büyük bir bölümünü yedi. Gece çöktüğünde Edan da şahin formunda bana katıldı. Kapkara tüyleri ve süt beyazı kanatlarıyla aşağıya doğru süzülürken oldukça görkemli görünüyordu. Düzgünce omzuma kondu, pençeleri nazikçe köprücükkemiğimi kavradı. Ona gülümsedim. "Gösterişçi."

Gagasında bir tutam kır çiçeği vardı, kucağıma bıraktı.

"Benim için mi?" diye sordum.

Şahin Edan sadece gözlerini kırpıştırdı. Gülerek çiçekleri saçıma taktım ve onu gagasından öptüm. Sonra atlarımızı hazırladım. Ben omzuma tünemiş Edan'la birlikte Opal'in üzerindeydim ve Hilebaz da arkamızdan geliyordu.

Ay ışığı dağların arasından yolumuzu aydınlattığından gece yolculuk etmekte zorlanmadık. Edan bazen bir iki saatliğine kayboluyordu. Ne de olsa yırtıcı bir kuştu, onu merak etmedim. Her zaman bana dönüş yolunu buluyordu, bazen gagasında bir örümcek ya da bir yılan oluyordu.

Boğazına dokunup parmağımla ovdum. "Acaba bunlar yarın sende hazımsızlık yapacak mı, Edan?"

Kuş hâliyle konuşmak o kadar rahattı ki kendimi birden ona

abilerimi anlatırken, Finlei'nin dünyayı keşfetmek isteğinden ve Sendo'nun denizle ilgili şiirler yazdığından bahsederken buldum. Babamdan ve Keton'dan, bir de benim A'landi'nin en iyi terzisi olma hayalimden.

Hem zamanın hızla geçmesine hem de uyanık kalmama yardımcı oluyordu. Gündoğumu yaklaşırken Edan omzumdan havalanarak Hilebaz'ın sırtına kondu. Güneşin ilk ışınları üzerimize düştüğünde artık bir kuşla seyahat etmiyordum.

Edan'ın bana ilk sözü, "Yoruldun mu?" oldu.

Başımı iki yana salladım.

Çiçekleri kulaklarımın arkasına sıkıştırdığımı görünce gülümsedi; ardından boğazını temizledi. "Çiçekleri aldın."

"Almamalı mıydım?"

"Bir kadına kur yapmak isteyen bir erkek ona çiçek getirir."

Kızardım. "Sen şahindin. Hem A'landi'de öyle bir gelenek yok."

"Ben A'landili değilim," diye hatırlattı bana. Yeniden boğazını temizledi. "Ama bir keresinde, insanların niyetlerini sevgileri kimeyse ona bildirmesinin âdetten olduğu bir yerde hizmet vermiştim. Fikir çok hoşuma gitmişti. Ayrıca," diye ekledi daha da yaklaşarak, "bir kadın bir erkeği çiçeklerini kabul ediyorsa, adamın ona kur yapmasını istediği anlamına gelir bu."

Yüzüme bir sıcaklık dalgası vurdu. "Ama... sen bana nasıl kur yapabilirsin ki?" deyiverdim. Ağzımdan çıkar çıkmaz sözlerimi geri almak istedim. "Yeminin ne olacak?"

Edan ilk kez incinir gibi göründü. "Bana kararımı vermemi söyledin, ben de verdim," dedi usulca. "Kimi seveceğimizi seçebileceğimizi sanmak bir yanılsama. Seninle ilgili hislerimi değiştiremem. Seninle birlikte olmak için gerekirse güneşi ve ayı yerinden oynatabilirim. Yeminime gelince... Onu çiğneyeceğime söz veremem ama seni mutlu etmek için elimden ne gelirse yapacağım, Maia. Buna söz *verebilirim*."

Sözleri içimde bir arzuyu tetikledi. Onu öpmek ve ona hislerimi anlatmak istedim ama dilimi ısırdım.

Edan elime uzandı. "Sana kur yapmamı istiyor musun? İstemiyorsan söyle yeter, dururum."

Onun bana kur yapmasını her şeyden çok *istiyordum*. Ama bir şeyler bana engel oldu. Elimi çektim ve Edan'a bakmak zorunda kalmayayım diye Opal'in yelesindeki bir karışıklığı çözmeye çalışıyormuş gibi yaptım. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Edan'ın elleri iki yanına düştü. "Güneye. Paduan Gölü'ne."

"Yıldızların kanını orada mı bulacağız?"

"Aynen öyle," dedi sessizce. "Üçü içinde ele geçirmesi en zor olan bu olacak."

Midemde dönen korku girdaplarını görmezden geldim. "Bunu halıya başlamam için bir ipucu olarak alıyorum."

Edan'ın Samarand Geçidi'nden aldığı iki yumak ipi vardı. Renkleri kötüydü – soluk bir mavi ve mat bakır kırmızısı. Halı için Edan'ın belirttiği ölçülerde bir taban dokumaya başladım. Gerisini makasıma bırakacaktım.

"Neden Yağmuryağdıran Doruğu'nda kalmadık?" diye sordum dümdüz uzanan ormanda ilerlerken. "Bir dağın tepesi muhakkak yıldızlara daha yakın olabileceğimiz bir yerdir."

"Şarkılar Kitabı'nı incelemedin, değil mi?" diye azarladı Edan nazikçe. "Oradaki kasidelerden birinde, Li'nan'a Büyük Methiye'de denir ki: 'Yıldızlar en çok karanlıkta parlar ve karanlık da unutulmuş olanda.' Paduan Gölü'ndeki Unutulmuş Lapzur Adaları'na gitmeliyiz. Hayalet Parmaklar."

"Hırsızlar Tanrısı'nın yıldızları vurarak kanlarını döktüğü yer," dedim. "Efsaneyi biliyorum."

"Efsane sana her şeyi anlatmaz."

"*Sen* her şeyi biliyorsun ama, öyle mi?"

"Hayır." Avuçlarını iki yana açtı. "Ama incelemek ve öğrenmek için senden çok daha fazla zamanım oldu. A'landi'nin klasik şiirine dair bilgi sahibi olman sanatını zenginleştirecektir, Maia. Hem bana kalırsa sen onun güzelliğini benden daha iyi takdir edersin." Düşüncelere dalmış bir şekilde başını yana eğdi. "Güz Sarayı'na

vardığımızda sana kitaplarımı veririm. Umarım hizmetkârlar hepsini getirmişlerdir."

Güz Sarayı. Buradan hem mesafe hem de zaman olarak o kadar uzakmış gibi geliyordu ki. Kızıl güneşe artık bir aydan az kalmıştı ve benim Leydi Sarnai'nin üç elbisesi üzerinde hâlâ yapacak çok işim vardı. Döndüğümüzde nasıl bir karşılama beklemeliydik?

Ben İmparatorluk Terzisi'ydim o Başbüyücü. Edan İmparator'a danışmanlık yapmakla meşgul olacaktı... ben de yine erkekmişim gibi davranacaktım. Yemini konusunda endişelenecek bir şeyimiz olmasa bile nasıl birlikte olabilirdik ki?

Edan başka bir şey demeyince iyice gerildim. Aramızdaki sessizlik, her an şimşek çakacakmış gibi elektrik yüklüydü. Her kalp atışı daha da ağırlaştı, öyle ki onun yanında olmak ateşin kıyısında olmak gibiydi. Bir süre sonra daha fazla dayanamadım.

"Sendo, Hayalet Parmaklar'la ilgili hikâyelerle beni korkuturdu," dedim ürpererek. Çocukken hayaletlere inanmazdım ama son birkaç ay çok şey değiştirmişti. "Paduan Gölü'nün bir zaman büyük bir medeniyete, bizim hayal dahi edemeyeceğimiz bir hazinesi olan antik bir şehre evsahipliği yaptığını söylerdi. Hakkındaki efsaneler dilden dile yayılmış ve insanların iştahı gitgide kabarmış. Ama hiçbir zaman suyu geçememişler – fırtınalar ve tehlikeli şartlar teknelerini alabora ediyormuş.

"Sonra bir gün bir gemi karşıya geçmeyi başarmış. Yüzyıllardır adaya ilk geçişmiş bu, o yüzden şehir de o insanları tanrıların bir işareti olarak karşılamış. Adamlar tüccar kılığındalarmış ama aslında şehre ulaşmak için büyü kullanan barbarlarmış. Gece herkesi öldürmüşler. Şehir sakinleri hayalete dönüşmüş; göl yükselmiş, bugün bizim Unutulmuş Adalar olarak bildiğimiz yer dışında bütün şehri yutmuş ve barbarlar da lanetlenerek iblise dönüşmüşler, hazineyle zengin olmuşlar ama oradan hiç ayrılamamışlar."

"Açgözlülükleri karşısında yüksek bir bedel ödemişler," diye yorum yaptı Edan. "Şehir halkı başlarına geleni hak etmemiş. Hikâyeyi iyi biliyorsun."

"Gerçek olduğunu bilmiyordum."

"Abin bir kısmını doğru biliyormuş."

"Hangi kısım?"

"Hayaletlerle ilgili olan," dedi Edan. "Eğer bir hayalet görürsen dikkatli ol. Onlardan birine dokunursan ölürsün ve sen de bir hayalete dönüşürsün."

Bu uyarı tüylerimi diken diken etti. "Peki ya iblis?"

"Bir iblis görürsen," dedi Edan kasvetle, "tavsiyem kaçman olur."

"Orada onlarla karşılaşacak mıyız?"

Duraksadı. "Bu olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız."

Yutkundum. Şimdiye kadar Edan'ın her zaman hazırlıklı olduğunu öğrenmiştim ama sesindeki ciddiyet, bizi bekleyen şeyin gerçekten de çok tehlikeli olacağını gösteriyordu.

"Peki gölü nasıl geçeceğiz?" diye sordum.

"Uçacağız." Edan dokumakta olduğum halıyı işaret etti. "Onunla."

İnanamıyordum. "Yani bunca zamandır uçabilirdik, öyle mi? Bunu bana o dağa tırmanmadan önce söyleyebilirdin!"

Edan başını iki yana salladı. "Büyü muhafaza edilmeli. Hem Paduan Gölü... sürprizlerle doludur." Yüzünden bir bulut geçti. "Daha önce orada bulundum. Kolay kolay unutulacak bir yer değil."

"Neden gitmiştin oraya?"

"Büyücü eğitimleri gizlilik içinde yürütülür," dedi. "Ama biz de aşağı yukarı senin gibi sınandık – vücut, zihin ve ruh imtihanları."

"Onlardan biri de Unutulmuş Adalar'da mıydı?"

"Sonuncusu." Edan tereddüt etti. "Yıldızların kanını içmek zorunda kaldık. Bütün büyücülerin geçmesi gereken son sınavdır bu."

Yıldızların kanı! "Peki içince ne oluyor?"

"Gücün yüz kat artıyor ve sana bin yıllık yaşam bahşediliyor," diye yanıtladı Edan yumuşak bir sesle. "Bütün genç büyücülerin arzusudur bu. Gençken çok ahmak oluruz. Dünyayı değiştirebileceğimize inanmaya çok hevesli. Sıra bana geldiğinde çoğundan daha gençtim." Duraksadı. "Ve çok daha pervasız. Yıldızları alanla-

rın çoğu sağ kurtulamadı. Ben şanslıydım... ya da şanssız, nereden baktığına göre değişir."

Dudaklarımı büzdüm. Köle olma karşılığında ölümsüzlük ve güç. Tabii muhtemelen onlar yeminlerinde bundan kölelik olarak bahsetmiyorlardı. Edan'ın gençliği fazlasıyla ilginç geçmiş olmalıydı.

"Neden büyücü olmak *istedin*?" diye sordum.

"Yemine bağlılığımızı bir fedakârlık olarak değil, bir onur olarak görürüz. Bu dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmek için güçlerimizi kullanmak bir onurdur."

"Ama korkunç bir efendin olabilir."

"O da yazgının dengesi. Bizler yenilmez değiliz ve çağlar geçip de insanlar büyüyü unuttukça sayımız azalıyor. Benim kadar uzun zaman hizmet ettiğinde, yeminin yarattığı illüzyondan çıkmaman imkânsız." Sesi yumuşadı. "Büyü olmasa daha mutlu olabilir miydin diye merak *etmemek* imkânsız oluyor."

Derin ve içe işleyen bakışları beni delip geçti. Direncimi kırdı.

"Bildiğim bir şey var ki, Maia Tamarin – seninle birlikte olmak beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyor."

Kalbimle daha fazla savaşamadım. "Büyücü olmuş olmana sevindim," dedim hararetle. "Görülmesine izin verdiğinden çok daha fazla acı çektiğini biliyorum. Ama eğer büyücü olmasaydın seni tanıyamazdım."

Çiçekleri saçımdan çıkardım ve yüzüme götürerek kokularını içime çektim. *Bir şekilde,* diye yemin ettim kendi kendime, *bir şekilde Edan'ı özgür kılmanın yolunu bulacağım.* Sonra neredeyse benim bile duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle, "Bana kur yapabilirsin," diye fısıldadım.

Edan bir parmağını ağır ağır dudaklarımda gezdirdi ve sonra beni öptü, ardından burnumdaki ve yanağımdaki bütün çilleri tek tek, ben onun soluğunun tatlılığıyla kendimden geçene kadar öpmeye devam etti.

"Ama yalnızca bana adlarını söylersen," dedim soluk almak için yüzümü çevirerek. "Her gün için bir isim."

İnledi. "Sana bin gün boyunca kur yapmak zorunda mı kalacağım?"

"Bu çok mu uzun?"

"En fazla yüz olur diye umuyordum."

"Ee?" Soluğumu tuttum. Edan'ın memleketinde kur yapmak nasıl oluyordu bilmiyordum ama Edan A'landi'de bir erkeğin bir kadına ancak niyeti ciddiyse kur yaptığını bilecek kadar uzun zamandır buradaydı.

"Bizimle ilgili tüm planlarımı sana söylersem benim için pek de eğlenceli olmaz."

"Edan!"

Gizemli bir tebessümle baktı. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama yüzündeki mutluluk bulaşıcıydı. Ben de içim ısınmış bir şekilde gülümsedim.

"Sen erkekmişsin gibi yapmak zorunda olmasaydın daha kolay olurdu," diye kabullendi Edan. "Bir de ben İmparator'a hizmet etmek üzere yemin etmemiş olsaydım. Ama yavaş yavaş çözeceğiz. Söz veriyorum."

"İsimlerinden dördünü biliyorum zaten," diye fısıldadım elimi elinin üzerine koyarak. "Bir de Edan. Yani geriye dokuz yüz doksan beş gün kaldı. Bana ilk ismini söyle."

"İlk ismim Gen'di," dedi. "İsimlerin en sıradanı. *Oğlan* demek."

"Oğlan!" diye haykırdım. "Bu isim bile sayılmaz ki."

"Değil zaten," diye katıldı. "Babamın yedi oğlu varmış ve ben doğduğumda elinde isim kalmamış, o da bana böyle seslenmiş. Epey bir büyüyene kadar başka adım olmadı."

Elini açtım ve avucundaki çizgilerin izini sürdüm. Uzun ve pürüzsüzlerdi, sonları yok gibiydi. "Peki Edan ne demek?"

Gülümsedi ve dudakları, benimkilerin üzerine kapanmadan önce hafifçe aralandı. "*Şahin* demek."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Sonbahar geliyordu. Yaz sıcağı yumuşamıştı ve rüzgârın taşıdığı serinliği hissedebiliyordum; ensemdeki tüylerin ürpermesine ve parmaklarımın her dikiş için eskisinden biraz daha yavaş ve katı katı dans etmesine neden oluyordu. Ormanda yaprakların kenarları kehribar rengiyle süslenmişti ve yeşil manzaranın içinde kırmızılar, turuncular ve hatta morlar belirmeye başladı.

Dhoya Ormanı'nı ardımızda bıraktık ve yeniden Büyük Baharat Yolu'na doğru ilerlemeye başladık. Paduan Gölü'ne giden yolda babamla Keton'a mektup postaladığım bir iki kasabada durduk ama hiçbirinde uzun kalmadık ve kampımızı her zaman kasabaların birkaç kilometre dışına kurduk. Artık Shansen'in Edan'ı aradığını bildiğimize göre dikkatli olmamız gerekiyordu.

Kamp ateşini harlamak ve dokunuşuma hasretle bana dönen büyücümü karşılamak için hep şafak sökerken kalkıyordum. Sabahlarımız ve gündüzlerimiz öpüşmeye adanmıştı – ister yayan olalım ister at sırtında. Herhalde bir tılsım vardı ki atlarımız nereye gideceklerini biliyorlardı çünkü Edan da ben de atlar Baharat Yolu'ndan çıkmadığı sürece pek dikkat etmiyorduk.

Biz Paduan Gölü'ne yaklaştıkça geceler daha uzun ve karanlık olmaya başlıyor ve uykum derinleşiyordu. Bir sabah geç saatte uyandım ve Edan'ın şahin formunda bana doğru süzülüşünü gördüğümde ateşi karıştırıyordum.

Alevin arkasına kondu, insana dönüştü. Yoğun, artık aşina olduğum bir sıcaklık dalgası yayıldı içimde.

Edan'ın gözleri hâlâ sarıydı ve şakaklarında boncuk boncuk ter vardı. Yorgun görünüyordu.

O, kamp ateşinin yanındaki bir kavak ağacına yaslanarak otururken ben de yanına diz çöktüm. Gömleğini yanlış iliklemişti, onun yerine düzeltme dürtüsüne karşı koydum. "Lanetini nasıl bozabiliriz?"

"Lanet değil, yemin."

"Dönemediğin bir yemin. Ne farkı var ki?"

"Bunun kolay bir cevabı yok," dedi sertçe. "Khanujin mecbur kalmadıkça beni azat etmez."

"Düğünden sonra nihayet barış kurulduğunda bile mi?"

"Ben olsam buna bel bağlamazdım."

Yerde yanına uzandım, etrafımızdaki kavak ağacı korusunu seyrettim; bazıları öyle uzundu ki gün doğumu manzaramı kapatıyordu. Umursamadım. Bu ormanda çok güzel olan bir şeyler vardı ve sadece ağaçların rüzgârda uçuşan tüyler gibi salınışını izlemekten memnundum.

"Bazen Leydi Sarnai'yi düşünüyorum," diye mırıldandım. "Kalbi Lord Xina'da. Sence günün birinde İmparator Khanujin'i sevecek mi?"

Edan yumuşadı. "Önemi yok. Onlar A'landi'nin huzuru için evlenmek zorundalar."

"Üzücü."

"Krallarla kraliçeler için işler böyle yürür," dedi soğuk bir sesle. "Nerede olduğun fark etmez. Hep aynıdır."

Kaç krala hizmet ettiğini merak ettim. O çocuksu sırıtışının ve ince bedeninin de başka bir tılsımın... yemininin bir parçası olup olmadığını.

"Peki ya sen?" diye sordum birden cesur hissederek. "*Sen* günün birinde evlenecek misin?"

Edan'ın boynu kızardı ki nadiren görülürdü bu. "Öyle umuyorum."

"Umuyor musun?" diye takıldım. "Bana kur yapıyorsun – artık sözünden dönemezsin!"

"Yeminle bağlıyken evlilik tavsiye edilmez," diye cevapladı ağır ağır. "Ben genç kalırken sen yaşlanacaksın."

"Umurumda değil."

"Şimdi böyle diyorsun ama fikrin değişebilir." Edan'ın sesinde bir ısrar tınısı belirdi. "Hem günün birinde tılsımım kaybolursa yine şahin olacağım. Sana haksızlık olur bu."

"Bırak da neyin haksızlık olup neyin haksızlık olmayacağına *ben* karar vereyim."

Döndü ve ellerimi tutarak parmaklarımdaki nasırları ovdu. "Sadece... Pişmanlıkların olmasını istemiyorum, Maia. Gençsin, hayallerin ve bakman gereken bir ailen var. Eh, artık bir de İmparatorluk Terzisi oldun – tüm bunları benim gibi budala bir çocuk için bir kenara fırlatmanı istemiyorum."

"Senin için dikişi bırakacak değilim, Edan," dedim kaygısızca. "Başkentte bir dükkân açacağım – tercihen okyanus kenarında. Bütün gün suyun kenarında çizim yapıp elbise dikeceğim." Omzunun çukuruna doğru hareketlendim ve başımı oraya yasladım. "Ayrıca sen budala falan değilsin – büyünün peşinde olduğun için değil. Onu ne kadar sevdiğini gözlerinde görebiliyorum. Böyle korkunç bir bedel ödeyecek kadar." Durdum ve altdudağımı ısırdım. "Eğer özgür bırakılırsan onu kaybedecek misin?"

"Büyücüler büyüyle doğar," diye yanıtladı, "ama evet, ona karşı hassasiyetimi ve büyünün gücünü yönlendirme becerimi kaybederim. Ucunda seninle birlikte olmak varsa kabul edebileceğim bir şey."

Göğsümde bir ağrının belirdiğini hissederek yutkundum – ama o kadar da nahoş bir ağrı değildi bu. "Serbest kalırsan ne olacaksın?"

Sesindeki boğukluk silinip gitti ve yine o çocuk gibi konuştu. "Serbest kalırsam mı? Belki bir müzisyen olur ve flütümü çalarım ya da zengin bir adamın ahırında atlarla çalışırım."

"Atları seviyorsun."

Bana göz kırptı. "Ya da upuzun bir sakalı olan ihtiyar, şişman bir bilge olurum. O zaman da sever misin beni?"

"Seni sakalla hayal edemiyorum," dedim pürüzsüz çenesine dokunarak. Parmaklarım boynuna doğru kaydı, kalbine gelmeden hemen önce durdu. Göğsümdeki ağrı bir kez daha zonkladı. "Ama evet. Her zaman."

"Güzel." Sırıttı, ağzının sol kenarındaki gamzesi ortaya çıktı. "Çocukların eğitiminden ben sorumlu olacağım. Çok çocuk istediğimi biliyorsundur umarım. En az sekiz."

Oyunbaz bir edayla omzuna vurdum. "Sekiz!"

"Eh, ne de olsa benim altı kardeşim vardı. Büyük aileye alışkınım." Beni öpmek için doğruldu ve yüzündeki yorgunluğa rağmen gözleri daha önce hiç görmediğim bir mutlulukla parıldıyordu.

"Başkentte sekiz çocuğun bakımını karşılayamayız."

"O zaman saraya döndüğümüzde bir para ağacı büyütürüm."

Şaka yapıp yapmadığını anlamamıştım. "Para ağacı mı?"

"Serbest kalan büyücüler nasıl zengin oluyor sanıyorsun?" diye homurdandı Edan. "Odamda gizli bir bölmeye sakladığım tohumlarım var. Bize ve babanla abine yüz hizmetkârlı güzel bir konak almak için kullanabiliriz." Birden endişeli göründü. "Sence baban beni sever mi?"

"Babam zenginliği umursamaz," dedim gülerek. Edan'ın babamı etkilemeye ve Keton'la arkadaşlık kurmaya çalıştığını düşününce içim mutlulukla kıpır kıpır oldu. "Sadece bana karşı iyi olmanı ister."

"Olacağım," diye söz verdi Edan. "Çok iyi olacağım." Elini cebine götürerek, bağlamak için altın yaldızlı ince bir kordonu ve püskülü bulunan mavi kapaklı küçük, deri bir defter çıkardı. Cebinde durmaktan kenarları hafif bükülmüştü. "Senin için."

"Yeni bir çizim defteri mi?"

"Samarand'da almıştım," dedi utana sıkıla. "Seninki bitmek üzere gibiydi."

"Gözlemcisin." Çizim defterini burnuma götürerek yeni kâğıdın kokusunu içime çektim. Edan'ın yanağına uzandım ve saç çizgisini çenesine kadar takip ettim. Sırtımda hafif bir ürperti duydum. "Bir sonraki modelim kim olsa acaba?"

Edan yüzünü buruşturdu. "Büyücüler portre için pek poz vermez. Fazla kıpır kıpırızdır. Ama yakında yeni bir pelerine ihtiyacım olacak." Kendi yıpranmış pelerinini işaret etti. "Hani bana teşekkür etmek istersen diye söylüyorum, Usta Terzi."

"Çizim defterine karşılık pelerin mi? Pek adil görünmüyor."

"Ama bu *büyülü* bir çizim defteri," dedi Edan elini deftere uzatarak.

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi?"

"Bak, ters çevirdiğinde içinden kumlar dökülüyor." Edan, çölün altın rengi taneciklerini avucunda toplarken kocaman gülümsedi. "Kum, kum ve daha fazla kum."

"Bak sen!"

Güldü. "Ee, Usta Tamarin, beni Yedi Diyar'daki tüm büyücülerin en şıkı yapman konusunda sana güvenebilir miyim?"

Yakasını çıkarıp düzelttim. Dilimi şaklattım. "Gömleğini bile doğru düzgün ilikleyemezken *herhangi* bir diyarın bile en şık büyücüsü olamazsın."

"Ah." Edan çaresizce gömleğine baktı. Gülerek düzeltmek için uzandım. Ama Edan beni kendine çekince dudaklarımdaki tebessüm silindi.

Düğmelerini tek tek çözerken bütün bedenim ama en çok da parmaklarım titriyordu ve ne kadar uğraşsam da titremelerine engel olamadım. Ellerim göğsünde gezinirken kalbim deli gibi çarpmaya, içimde varlığından haberdar olmadığım bir arzuyu dışavurmaya başladı.

Edan ellerini belime doladı ve beni tekrar öptü, daha öncekinden bile daha nazikçe. "Teşekkürler, Usta Terzi," diye mırıldandı. Gömleğini yeniden iliklemeye başladı ama avucumu çıplak göğsüne koydum.

Gözlerinde şaşkınlık titreşti; kalp atışının aniden hızlandığını hissettim ve bu beni memnun etti. Onu böyle görmeyi seviyordum. Kırılgan ve şefkatli. Büyücüden çok bir çocuk gibi.

Cesaretimi kaybetmeden önce ağır ağır gömleğini omuzlarından kaydırdım. Edan tamamen hareketsiz, neredeyse kaskatıydı. İçimde yatışmayacak bir karıncalanma büyüyordu. Günlerdir, belki haftalardır bastırdığım bir açlık. Parmaklarımı üzerinde gezdirirken göğsündeki kıllar dikleşti ve boğazına yumuşacık bir öpücük kondurdum.

Edan'ın nefesi hızlandı. "Maia," diye fısıldadı soluğu kesilircesine. Dudaklarında bir soru tereddütle asılı kaldı ama sormasına fırsat vermeden parmağımı dudaklarının üzerine koydum. Kemerini çözdüm, ardından benim kıyafetlerimi bir arada tutana doğru hareketlenerek kıyafetlerim arkama yığılana kadar kollarımı çekiştirdim.

Rüzgâr çıplak sırtımı yaladı ve aniden utanarak ürperdim. Edan sıcacık elini sırtıma bastırarak beni kendine çekti. Diliyle ağzımı keşfederek beni öptü, ardından ben sersemleyip kendimden geçene kadar kulaklarımda ve boynumda oyalandı. Sonunda dizlerim boşanıp da ayakta durmaya daha fazla dayanamayacak hâle gelince Edan beni yumuşak, nemli toprağın üzerindeki pelerinine doğru yönlendirdi.

Bacaklarımız birbirine karıştı, ardından tek bir beden olduk. Her zerrem yanıyor, kanım kulaklarımda vahşice uğulduyor, hislerim havada uçuşuyordu. Yukarıda yıldızlar puslu göğün ardında solup gittiler ve güneş ışığını üzerimize yaydı. Şafak yerini alacakaranlığa bırakana, güneş solup aya dönüşene ve daha önce kaybolan yıldızlar yeniden görünene dek birbirimizde eridik.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Paduan Gölü'ne planlanandan üç gün sonra ulaştık ama öyle bir üç gündü ki dünyanın bütün büyüsüne değişmezdim. Edan'a olan aşkımı kabuk etmek güzel, insanı mest eden bir rüyaya dalıp uyanmayı hiç istememek gibiydi. Edan'ın yemini ve benim İmparator'a verdiğim söz olmasa kendimizi tamamen kaybederek sonsuza dek güneşin altındaki o kavak ağacının yanında kalabilirdik.

Gölün karşısına geçeceğimiz sabah halıyı kuru, sararmış çimenlerin üzerine yaydım. Edan'ın arkamda bir şeylerle uğraştığını duydum. Onu her gördüğümde kalbim coşkuyla doluyor ama bir yandan da ağırlaşıyordu. Gözbebeklerinin etrafını hâlâ zayıf, altından bir taç çevreliyordu; şahin olarak geçirdiği gece daha yeni bitmişti.

"Günaydın," diye selamladı Edan beni yanağımdan öperek. Yorgunluk her geçen gün üzerinde daha büyük bir ağırlık oluşturuyordu. Bazen sabahın erken saatlerinde uyurken bir kâbustan çığlıklar atarak uyanıyordu, kendine geldiğinde gözleri neredeyse tamamen bembeyaz oluyordu.

Hatırlamıyor gibi görünüyordu. Sormanın onu yaralamaktan başka bir şeye yaramayacağını biliyordum.

Halıyı ayağımın dibine serdim. "Sence yeterince iyi mi?"

Edan çalışmamı inceledi. "Gayet iyi iş görür."

"Teşekkürler." Ellerimi esnettim. Durmaksızın örmekten, dokumaktan ve dikiş yapmaktan parmaklarımın nasıl da acıdığını fark etmemiştim. Büyülü makasın yardımı oluyordu elbette ama sadece bir noktaya kadar.

Edan kollarını sıvadı ve bileğindeki kelepçe hafifçe, makasımın ben onu kullanmak üzereyken yaptığı gibi parıldadı.

Edan diz çöktü ve halıya dokundu, parmak uçlarını kenarlarında gezdirdi.

Hiçbir şey olmadı. Edan'ın endişelenmeye başladığını ama bunu çaktırmamaya çalıştığını anlamıştım. Omuzları gerildi, alnı kırıştı ve bana hiç bakmadı.

Nihayet halı kıpırdamaya başladı. İlk başta o kadar hafif bir kıpırtıydı ki hayal ettiğimi sandım. Lifleri gerildi, kıvrıldı ve kısık, boğuk bir şarkı mırıldanana kadar titreşti. Halıyı Edan'ın büyüsünü taşıyacak kadar güçlü dokuduğumu umdum.

Sonra mucizelerin mucizesi – süzülmeye başladı. Önce çimlerin birkaç santim yukarısındaydı, ardından yüksele yüksele kalçalarımın hizasına geldi. Durumun imkânsızlığı karşısında sersemledim. Edan'ın büyülerine iyice alışmış olsam da daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Önce sen," dedi Edan, sesinde muzaffer bir tınıyla bir el işareti yaparak.

İkimiz de üzerine yerleştikten sonra halı gökyüzüne döndü ve bulutları delene kadar yükseldi. Halının kenarına tutunarak, aşağıdaki Paduan Gölü'nde benekler gibi görünen yüzlerce küçük adaya baktım, puslu güneş ışığında yıldızlar gibi patlıyorlardı.

"Çok güzel," diye soludum.

"Güzelliğinin seni büyülemesine izin verme," diye uyardı Edan. "Bu diyar kara büyüyle doludur."

Hayal etmesi güçtü. Adalar yemyeşil ağaçlar ve altın rengi kumsallarla verimli görünüyordu. Ama Halakmarat'taki korkunç günlerimizin ardından Edan'ın uyarılarına güvenmeyi öğrenmiştim; hâlâ güneşin altında yandığım ve mataramın kumla dolu olduğu kâbuslar görüyordum.

Edan'ın bakışlarını takip ederek gözlerimi pusla kaplı bir grup adaya çevirdim. Gökyüzü o kadar karanlık ve su o kadar çamurluydu ki adaları güçbela seçebiliyordum. Aşağı doğru pike yaptık

ve bir püskülü kavrayıverdim, halıya bunları eklemek için zaman ayırdığıma seviniyordum şimdi. Rüzgâr hızını artırmaya başlayınca heyecanım hızla korkuya dönüştü.

"Bunu fazla ince yapmışım, değil mi?" diye haykırdım. "Kontrolü kaybediyoruz!"

"Geçecek. Sıkı tutun sadece!" diye bağırdı Edan ama halıdaki bir şey yırtıldı.

Aşağıdaki bulutlara doğru dalarken bir çığlık kopardım.

"Tuttum seni!" diye bağırdı Edan, koluyla beni sararak. Halının bir köşesine uzanarak kıvırdı ve rüzgâr bizi gökyüzünde savururken halıyı bölgenin karanlık bir kuytusuna doğru yönlendirdi. Burada sis öyle yoğundu ki etrafı güçbela görebiliyordum.

Rüzgârın şiddetli esintileri, yükseliyor muyuz yoksa alçalıyor muyuz anlayamayacağım duruma gelene kadar bize saldırdı. Ardından halı yalpaladı ve düştük. Midem aynı zamanda hem batıyor hem de eziliyor gibiydi. Arkama bir kumaş çarpıyordu – Edan'ın pelerini miydi yoksa benimki mi bilmiyordum. Altımızda kalan suyu görebiliyordum. Açtı, uçsuz bucaksız derinlikleri bize doğru kükrüyor, çığlıklarımı yutuyordu.

Edan'ın elini tuttum. Bağırmaya başladı, sesi iyice boğuklaşana kadar tekrar tekrar aynı kelimeyi söyledi. Halı gölgede kalan bir kara uzantısına doğru yalpaladı ama rüzgâr onu engelledi. Karaya ya da suya çakılmamız fark etmezdi. Öyle bir hızla düşüyorduk ki her iki durumda da ölmemiz garantiydi.

Edan kollarını açtı ve halı adaya doğru dalgalanırken bizi bir koza gibi sımsıkı sarıp sarmaladı. Karanın üzerine ulaştığımızda halı durup rüzgârla mücadele etti. Havanın ortasında kısa bir an öylece süzüldük.

Sonra tekrar düşmeye başladık. Bu sefer dalları sisi delen çarpık çurpuk bir ağaca doğru. Gövdeden aşağı kaydık, kaba saba kabukları halının kenarlarını deldi.

Bir gümbürtüyle yere düştük ve ateşböcekleri tepemizde asılı duran puslu sise doğru kaçıştı.

Uzun bir duraksamadan sonra Edan kıpırdandı. "Maia?" diye fısıldadı beni görebilmek için yan dönerek. "Yaralandın mı?"

"Sanmıyorum." Boynum sızlıyordu ama başımı da elimi kolumu da oynatabiliyordum. "Sen?"

"Kırılan bir şey yok."

Kendimi nemli, soğuk zeminden zorla kaldırdım. Halı hırpalanmış ve paralanmış hâlde ayaklarımın dibindeydi, iplerinin yarısı çözülmüştü. Kolumu Edan'ınkine geçirerek onu ayağa kaldırdım. Büyü kullanmak onu yormuştu ve güçlükle soluk alıyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Artık ölümle burun buruna gelmek yok, lütfen," diye takıldı zayıfça. "Artık seni daha fazla koruyacak gücüm kalmadı."

"*Beni* korumak mı?" diye karşılık verdim. "Ben ve makasım olmasak Vachir'in okları seni iğnedenliğe çevirecekti. Ayrıca sen de o halının üzerindeydin, hatırlatırım."

"Doğru, doğru." Kıkırdadı. "*Bizi* kurtarmak, o zaman."

Tebessümümü gizleyerek kollarımdaki toprağı silkeledim. "Burası doğru yer mi?"

Etrafa baktı, keskin gözleri benim görüş alanımın dışında kalan şeyleri de algılayabiliyordu. "Doğru."

Sisin ve gölgelerin arasından ada kendini gösterdi. Kolları boğumlu ve çarpık bir hâlde göğe uzanan bir ölü ağaçlar mezarlığıydı. Ateşböcekleri dışında tek yaşam belirtisi akbabalar, kuzgunlar ve kargalardı. Bu ürkütücü sessizlikte onların çığlıklarının beni rahatlatması ne kadar da tuhaftı.

Bizim ayrıldığımız kıyıları sertçe döven su bile tuhaf bir hareketsizlik içindeydi. Dalgaların uzaklardan gelen huzursuz fısıltılarını ancak iyice kulak kabartırsam duyabiliyordum.

Ani bir rüzgâr tısladı, kollarımdan içeri sızdı ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sis yoğundu ama gökyüzündeki yıldızlar o kadar parlaktı ki sisi delip geçiyorlardı. Çok yakındaymış gibi görünüyorlardı, sanki şafak daha yeni sökmüş gibi gökyüzünde asılı duruyorlardı. Adanın şimdiden bu kadar karanlık olması kafamı karıştırdı.

Uzakta bir şehir enkazının gölgelerini görebiliyordum. O:aya doğru harekete geçtim ama Edan beni geri çekti. "Tehlikeye atılma," dedi. "Burada değil."

Edan pelerinini çıkardı ama ben kendiminkini üzerimde tuttum. Tüylerim diken diken, parmaklarım kaskatıydı ve soğuk hava iliklerime işliyordu.

Ada yukarıdan göründüğünden daha genişti. İç kısımlara doğru ilerledikçe daha da sessizleşti ve en sonunda kuşların soluğu bile duyulmaz oldu.

"Senin geçen gelişinde de bu kadar sessiz miydi?" diye sordum.

"Evet." Eliyle uzaktaki bir kuleyi işaret etti. "Hırsızların Tanrısı'nın yıldızları çalmak için o kuleden yukarı sıçradığını söylerler. Elbette o zamanlar yıldızlar çok daha yakındaymış."

"Sen içine girdin mi?"

Edan başıyla onayladı. "Yeminimi etmeden önceki son törendi. Büyücülerin hazır olduğu düşünüldüğünde, Hırsızın Kulesi'ne bir yolculuk yaparız. Yıldızların kanının gökten döküldüğü gece, oradaki kuyudan çekip içeriz." Avuçlarını birleştirerek gösterdi. "Eğer hayatta kalırsak, kan ellerimizi lekeler ve yemini mühürler." Kelepçeli bileğini kaldırdı. "Sonra da asırlarca büyüyle hizmet etmek zorundayızdır... iyi ya da kötü."

"Kaç kişi sağ çıkamadı?" diye merakımı dile getirdim yüksek sesle.

"Yıldızların kanı içmek için değildir," dedi Edan cevap vermek yerine. "Hem bu ada sürprizlerle dolu." Ses tonu karardı. "Bu dünyaya ait olmayan... şeyler duyacaksın... belki göreceksin de."

Yutkundum. "Anladım."

"Ne duyarsan duy, kendinden başka hiçbir şeyi dinleme," dedi Edan sessizce. "Onlar hayalet. Sana seslenecekler, seni yakınlarına çekmek için başka kimsenin bilemeyeceği şeyler söyleyecekler. Onlara dokunma."

Başımla onayladım. Beni önceden de uyarmıştı. "Peki ya iblisler?"

Edan'ın çenesi kasıldı. "Hiçbir iblis bir diğerine benzemez — ama iblislerde büyü vardır, hayaletlerdeyse yoktur."

"Ama burada iblis olmayabilir, değil mi?"

"Umarım yoktur." Tereddüt etti. "Sana iblise dönüşen bir üstadım olduğundan bahsetmiştim ya. O bu adaya bağlı." Edan elime uzandı. "Hâlâ buradaysa senden çok benimle ilgilenecektir."

"Bu bana kendimi pek de iyi hissettirmedi."

"Sana kendini iyi hissettirmeye çalışmıyorum," diye hatırlattı Edan. "Seni hayatta tutmaya çalışıyorum."

El ele şehrin kapısından geçerek içeri girdik. Yıkılmış binalar, bir zamanlar cadde olması gereken bir yeri sıra sıra çevreliyordu. Kırık camlarda okuyamadığım bir dilde kırık tabelalar asılıydı. Her yerde paramparça olmuş camlar ve dağılmış tuğlalar görüyordum, hatta eskiden muhtemelen bir çayhane olan binanın dışında birkaç kupa ve demlik de gördüm. Kemik ya da yaşam belirtisi yoktu. Her şey hareketsizdi.

Sonra fısıltıları duymaya başladım.

SEN! Büyücü... Burada olmamalısın. Geri dön. Hemen. HEMEN.

"Edan," dedim elini sımsıkı tutarak. "Duydun mu?"

Edan'ın bedeni yay gibi gergindi. "Sadece yürümeye devam et," dedi. "Her ne duyuyorsan umursama. Korkudan besleniyorlar."

Daha hızlı yürüdüm.

Geri dön, büyücü. Ya hemen geri dön ya da sonsuza dek burada kal.

Belki de kız bizimle kalır. Burayı sever. Senden daha çok sever.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Edan'ın elimi sıkması işe yaradı. Derin bir nefes aldım ve karşımızdaki kuleye odaklandım.

Kararan göğe doğru yükselen Hırsızın Kulesi, bir deniz fenerini andırıyordu ama tepesinde ışık yoktu, umut yoktu. Taşları pürüzsüz ve dümdüzdü, tıpkı olgunlaşmış bir mısır koçanındaki taneler gibi. Etraftaki yıkım ona dokunmamıştı.

Bir ayağımızı diğerinin önüne ata ata durmadan ilerledik – sonunda kulenin kapısındaki çömelmiş heykelleri seçebildim. Hırsızlar Tanrısı'nın heykelleri olsa gerek diye düşündüm. Sisi delen güneş ışığı gözlerine değerek sanki içeriden parlıyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

Maia. Maia, geldin.

Donup kaldım. O sesi nerede olsa tanırdım.

Maia, kahvaltı hazır. Bize katılmayacak mısın? Tadına bak.

İstemsizce havayı kokladım. Tavuklu lapanın ve kızarmış hamurun hoş kokusu havada süzüldü. O koku çok saldırgan... çok gerçekti.

Hareket edemedim. Bacaklarım kurşundandı sanki.

"Sorun ne?" Edan elimi sarsarak beni öne çekti. "Yürümeyi bırakma."

Arkasından sendeledim. "Annemin sesiydi."

"Değildi. Sana ne dediğimi hatırla."

"Ona çok benziyordu."

Edan beni bir kez daha sarstı. "O değildi." Sesi katıydı.

Maia! Bizi buldun.

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. "Finlei," diye fısıldadım.

Dönmeye başladım ama Edan beni omuzlarımdan yakaladı. "Arkana bakma. Söz ver bana, Maia. Onları görmezden gelmen gerek."

Ona boş boş baktım. "Sen onları duyuyor musun?" diye fısıldadım.

Edan elimi yakaladı. "Maia," dedi sert ve ısrarcı bir sesle, "onlar ailenin hayaletleri değil. Seni kandırmaya çalışıyorlar. Güçlü ol."

Dudaklarımı büzdüm. Elinin içindeki avucum terliydi. Elimi çekmeye çalıştım ama Edan bırakmadı. *Ben güçlüyüm,* diye düşündüm. *Ben hep güçlü oldum.*

Maia, Maia kızım, diye çınladı annemin sesi. *Ona kulak asma. Yalan söylüyor.*

Maia. Bu kez konuşan Sendo'ydu. *Bize gel.*

Tekrar tekrar çağırdılar beni. Annem, Finlei ve Sendo. *Neden bizi görmezden geliyorsun, Maia? Canım kardeşim. Konuş bizimle. Bize gel.*

Onlara koşmak için nasıl da yanıp tutuşuyorduml Ama Edan elimi bırakmadı ve ben de onun hayaletlerle ilgili uyarılarını hatırladım.

"Bırakma," diye fısıldadım ona. "Mecbur kalana kadar bırakma."

Edan başıyla onayladı. Çok yorgun, çok bitkin görünüyordu. Burada onu tüketen neydi? Bana söylemediği ne vardı?

Yürümeye devam ettik, enkazların üzerine tırmandık. Havada yoğun bir tuz kokusu vardı – tuz, toz ve birkaç şey daha. Annemin tavuklu lapasının kokusu silinip gitmişti.

Edan kolumu sarstı. "Maia," diye bastırdı, "bana abilerini anlat."

Dikkatimi hayaletlerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yutkundum, abilerimi gözümde canlandırdım. Gerçek abilerimi. Onları düşünmek canımı öyle yakıyordu ki. "Finlei... Finlei liderimizdi. Cesur olanımız." Sesim titredi. "Sendo hayalperestimizdi." Edan elimi sıkarak beni devam etmeye teşvik etti. "Keton da şakacı, komik olan... ama savaştan döndüğünden beri pek öyle değil."

"Peki ya sen?"

"İtaatkâr olan."

"Hayır," dedi Edan. "Sen güçlü olansın."

Güçlü olan. Ailemin dikiş yerlerini bir arada tutan.

Bunun yeterli olacağını umarak derin bir soluk aldım.

Çok geçmeden Hırsızın Kulesi'nin kapısına ulaştık. Hava boş, ölümüne durgundu.

"Ben seni burada bekleyeceğim," dedi Edan bir mum yakıp bana uzatarak. Rüzgâr olmamasına rağmen alev titreşti.

"Ne yapacağım?"

"Bugün dokuzuncu ayın dokuzuncu günü," dedi Edan. "Güneş gökte, ayın yükselmesini bekliyor. Senede bir kez çok kıymetli bir

an için yeniden bir araya gelir, yıldız ışığından bir köprüyle bağ kurarlar." Avucunu açarak üçüncü cevizi ortaya çıkardı. "Köprü dağıldığında, yıldızlar gökyüzünden toz şeklinde kanayacaklar ve bir kısmı da kulenin tepesindeki kuyunun içine düşecek. Toplayabildiğin kadarını topla."

Ben tam kapıya doğru hareketlenmişken Edan kolumu yakaladı. Gözlerinde yabani bir bakış vardı ve beti benzi öyle atmıştı ki yığılıp kalacağından korktum.

"Sadece yıldızların kanını ara," dedi kulak tırmalayıcı bir sesle. "Başka herhangi bir şeyin cazibesine kapılma."

"Edan." Gözlerim endişeyle büyümüştü. "Sen iyi misin?"

"Olacağım," diye fısıldadı. "Sen bana döndüğünde." Edan yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Sen güçlüsün." Güçlükle tebessüm etti ama yalnızca dudaklarının yukarı kıvrılmasından ibaretti. "Git hadi. Yıldızları bul."

Kulenin zeminine çıkan basamakları tırmandım. Adımlarım gecenin içinde yankılandı, duyduğum en yalnız sesti. Kapı yoktu, ben de öylece içeri, gökyüzüne açılan yuvarlak, boş bir odaya girdim. Kendimi bir iplik makarasının içindeymişim gibi hissettim; penceresizdi ve etrafımdaki duvarların kenarları ya da köşeleri yoktu.

Yukarı çıkan basamaklar neredeydi? İçlerine doğru ilerledikçe oda da büyüyormuş gibiydi. Durgunluğu bana bir tapmağı andırıyordu ama tapılacak ilahlar yoktu. Tütsüler, tanrılara sunulan adaklar yoktu. Ve artık kendimi yalnız hissetmiyordum.

Hayır, sesler duyuyordum. Mırıldanan sesler... duvarların içinden.

Kanım buz kesti. Sendo'nun sesini tanıdım. Şarkı söylüyordu. *Bir zamanlar mavili bir kız vardı. Saçları geceden daha karaydı.*

"Sendo," diye fısıldadım. Artık daha hızlı yürüyor, neredeyse koşuyordum.

Bu mavili kız, okyanusa âşık oldu.

Durdum. Döndüm.

Orada, bir merdivenin tepesinde abim duruyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sen gerçek değilsin."

İskelede otururduk, hatırlıyor musun Maia? Ben de sana periler ve hayaletler hakkında hikâyeler anlatırdım.

"Hatırlıyorum."

O günleri özlüyorum. Sendo basamaklarda silikleşmeye başladı, sesi giderek uzaklaştı. *Benimle gelecek misin? Beni bırakma, Maia. Burası çok ıssız.*

Ben basamakları çıkmaya başlarken yıldızlar belirdi ve ay sisin arasından ortaya çıktı. Zayıf ama berrak bir küreydi, onu bekleyen güneşle buluşmak için ağır ağır yükselen parlak beyaz bir mermerdi.

Ben gitgide yükselirken mucizevi, korkunç bir şey oldu. Oda yerinden oynadı. O gri, cilasız taşlar, rutubet kokusu, dışarıdaki enkazın tozu silinip gitti.

Evdeydim.

Önce onun kokusunu aldım. Babamın tütsüsünün: karanfil, yıldız anason, sandal ağacı ve tarçın. Babamın tütsüsü her zaman tarçın ağırlıklı olurdu. Derin bir nefes alarak kokunun, tamamen onunla dolana kadar beni sarmasına izin verdim.

Etrafımda döndüm. Hayır, burası bizim Kamalan Limanı'ndaki dükkânımız değildi. Fazla büyük, fazla kalabalıktı. Burası Gangsun'du – şimdi babamın ön tarafta müşterilerle konuştuğunu ve Finlei'nin arka tarafta belli ki üzerine yanlış çiçekler işlenmiş turkuaz bir brokar topu konusunda bir tedarikçiyle tartıştığını görebiliyordum.

Köşede benim kasnağım vardı – ah, Leydi Tainak için yaptığım çantayı bitirmek üzereydim. Üzerine Üç Müthiş Güzel manzarasının işlenmesini istemişti. Hâlâ lavta çalan güzeli işlemem gerekiyordu. Yüzünü dikmek zordu – burun işleme konusunda hiçbir zaman çok iyi olmamıştım.

Peki Keton'la Sendo neredeydi?

Babamın dükkânına adım attım ve parmaklarım ipek, saten ve brokar envanterimizi okşadı.

Sendo bir yerlere gizlenmiş, burnunu bir numune defterine gömmüş olmalıydı. Elbette sayfaların arasında bir macera hikâyesi sıkıştırılmış olacaktı.

Birinin, "Maia!" diye seslendiğini duydum. Pes ve tanıdık bir sesti ama uzaktan geliyordu.

Dükkânın vitrininden dışarı baktım ve bir şahin gördüm. Sarı gözleri iki coşkun alev gibi parıldıyordu. Kısa bir çığlık kopardı ama rüzgâr onu uzaklara taşırken gitgide küçülerek unutuldu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Babamın dükkânının derinliklerine ilerledikçe korkum giderek çözüldü, unutuldu. Ağır ağır, her şeyi içime çekerek ilerledim – daha yeni tertemiz silinmiş ahşap tezgâhlar, babamın pantolonunun konik kesimi, taze orkideler ve zambaklarla dolu mavi porselen vazolar, dükkânın güneybatı cephesindeki duvarda asılı duran saten ceketler.

Ve elbiseler! En az bir düzine güzel mi güzel elbise, sahipleri tarafından alınmayı bekliyordu. Çok güzellerdi. Etekleri fenerler gibi parlıyordu, manşetleri hafif ve narindi, işlemeli ipekle süslenmişlerdi.

Herhangi birinin yapımına yardımcı olmuş muydum? Hatırlayamıyordum.

Hızlandım. Sendo'yu bulmam gerekiyordu. Neredeydi o?

Annemin lapasının kokusu geri gelmişti Dükkânın her yerine yayılıyor, mideme açlık sancıları gönderiyordu. Kokuyu takip ederek dokuma odasına girdim ama dokuma tezgâhlarının oradan Finlei bana el salladı.

"Maia," diye seslendi. "Hadi pazara gidelim."

Yüzümü en büyük abime çevirdim. "Şimdi mi?"

"Elbette şimdi. Rüzgârı yakala, Maia! Samaran'dan yeni bir yün sevkiyatı gelmiş ki deve ayağından bile yumuşak diyorlar. Erken gidersek rakiplerimiz bizden önce davranmadan biraz alabiliriz." Çenesi korumacı, abilere has bir görünümle kasıldı. "Ayrıca Keton'un seni tapınakta sürekli rahatsız ettiğini söylediği o hödüğü de gösterebilirsin."

Kıkırdadım. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, Finlei." Onunla gitmeye hevesli olsam da geri çekildim. "Dükkândan çıkmak için sabırsızlanıyorsun sadece. Sen önden git, ben herkese selam vereyim, peşinden gelirim."

Gül ağacından paravanı ittirdim, çıkrıklarının başındaki bir oda dolusu işçinin yanından geçerek mutfağa ilerledim. Keton oradaydı, saçları hatırladığımdan daha uzundu. Gerçi neden kesmiş olsundu ki? O, savaşa hiç gitmemişti. Bulaşıkları yıkıyordu –sabah yaptığı bir şeyler için cezaydı bu muhakkak– ve arka cebinden bir şeker kamışının sapı çıkmıştı. Ona annem görmeden şekeri ortadan kaldırmasını söylemek istedim – annem Keton'un tatlıya düşkünlüğünden hoşlanmazdı. Ama bana selam vermek için dönmedi, ben de onu rahat bıraktım.

Mutfağın derinliklerine doğru ilerledim.

"Anne," diye fısıldadım.

"Yemek az sonra hazır olur," dedi ellerini önlüğüne silerek. Arkasında koca bir tencere kaynıyordu. Tavuk, kabak ve tuzlu balık kokularını içime çektim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır, hayır," diye yanıtladı annem tencereye pirinç şarabı döküp üzerini kapayarak. "Hizmetçiler var. Şimdi dışarıda, fırında hindistancevizli çörek ve gölevezli puf pişiriyorlar. En sevdiğin." Kabaklı domuz pişirmeye başladı ve tavaya tuzlu yumurta kırdı. Yağ sıçradı ve duman burnuma doğru süzüldü. İştahla soluk aldım.

"Aç mısın?"

Midem guruldadı. "Ölüyorum."

"Güzel," dedi annem çıtırdayan etin üzerinden. "Babanın bir şeyler yediğinden emin ol. O kadar çok çalışıyor ki yemeklerini atlıyor." Kıkırdadı, sonra döndü.

Neden yüzünü son görüşümün üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu? Neredeyse tanıyamayacaktım onu – burnundaki ve yanaklarındaki o yumuşak çilleri, siyah saçlarının narin buklelerini,

o yuvarlak, gülümseyen gözlerini. Bana doğru bir adım attı, kolları beni kucaklamak için açılmıştı.

Ona sarılmayı her şeyden çok istiyordum ama nedense geri çekildim. "Sendo'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Yukarıda," dedi annem.

Babamın dükkânında merdiven var mıydı? "Yukarıda mı?"

Annem beni duymamış gibi yaptı. Tencerenin içine bir kepçe daldırıp karıştırdı, sonra tatmam için bana uzattı. "Gel, Maia. Şunun tadına bak."

"Daha sonra, anne." Başımı iki yana salladım, aklım hâlâ şu gizemli merdivenle meşguldü. Ama mutfaktan çıkarken karşımda belirdi. Basamaklar dik ve dengesizdi, çıkarken sıkıca tırabzanlara tutundum. Olması gerekenden çok daha fazla basamak vardı. Dükkânın dışına doğru dönüyordu, o kadar yukarı çıkıyordu ki artık annemin yemeklerinin kokusunu alamıyordum.

Bacaklarım ağırlaşmış, soluğum kesilmişti. Ama şarkı söyleyen birisinin sesi ve lavtanın yumuşak tıngırtısı beni yukarı çağırıyor, bana arayışımın boşuna olmadığını söylüyordu.

"Güneşin doğusunda safir denizler parıldar. Dans et benimle, sen de söyle benimle..."

Ben de mırıldandım. Melodiyi biliyordum ama sözleri hep unutuyordum.

Tıpkı Edan gibi. Başımı iki yana salladım. *Dokuz Kat Gökler adına, Edan da kimdi?*

Nihayet basamakların tepesine ulaştığımda şarkı giderek yükseldi. Beni bekleyen dar bir koridor vardı. Burası tanıdıktı, evet. Annemlerin yatak odası sağdaydı. Yani bu durumda Sendo...

Sola döndüm ve elim kaydırıp açmak için kapıya uzandı.

Şarkı durdu; kalbim birden yalpaladı.

Sendo karşımdaydı. Canlıydı. Nefes alıyordu. Sapasağlamdı.

İçimde bir rahatlama hissi tomurcuklandı. Sonra bu rahatlama meraka dönüştü, beni yere bağlayan her neyse koptu gitti ve ben sevinçle havalara uçtum.

Tabii ki hayattaydı. Neden aksini düşünmüştüm ki? O sıcak, kahverengi gözlerini kırpıştırıyordu, dükkân-evimizin yanında oynadığımız çamur kadar gerçeklerdi – çilleri ve sol elinin başparmağını makasla kestiği yerdeki çentikli yara izi de öyle. Karşımdaki benim Sendo'mdu.

Ona dokunmak istedim – parmaklarımı uzatmak ve çenesindeki yumuşak sakalı sıvazlamak. Ayağının dibine oturup, ben gittiğimden beri babamın dükkânına gelen gemicilerin ve tüccarların hikâyelerini anlatışını dinlemek istedim. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyordum... ama bir şeyler beni geride tutuyordu. Belki de çok yaklaşırsam kaybolur korkusuydu bu. Ama bu korkuyu neden duyduğumu hiç ama hiç hatırlamıyordum.

"Senin Lord Belang'ın atkısı için çalışman gerekmiyor mu?" diye takıldı Sendo.

Sesi beni irkiltti. İçimde dönüp duran duyguları ezmeye çalıştım ama konuştuğumda sesim hafiften çatladı. "Hani şu... şu püsküllü olan mı?" Püsküllerle ilgili bir şeyler hatırlayınca parmaklarım seğirdi. *Bir halı.* Bu anıyı silkeleyip attım. "Dokumadan nefret ediyorum. Yemekten sonra yaparım."

Sendo sırtı yuvarlak bir lavta tutuyordu – çalmayı bildiğini daha önce fark etmemiştim. Başında yana yatık bir gemici şapkası vardı, siyah saçlarının engebeli eğiminden kaymak üzere olan bir çorba kaşığına benziyordu. Onu görünce içimde bir şeylerin eridiğini hissettim.

"Ne zamandan beri lavta çalıyorsun?"

"Hatırlamıyor musun?" dedi. "Doğum günümde sen almıştın bana. O günden beri her gün çalışıyorum."

Ah, şimdi hatırlamıştım. Babam ilk müşterimi almamı onaylamış ve siparişten kazandığım paranın bende kalmasına izin vermişti. Herkese hediye almaya yetecek kadar para vardı. Annemle babama ve abilerime. Kendime bir şey almamıştım.

Yatağının üzerine oturup ayaklarımı uzattım ve bir bileğimi di-

ğerinin üzerine koydum. Açık pencereden gelen bir esinti çıplak kollarımı gıdıkladı.

"Birinin gemide eğlenceyi sağlaması gerek," dedi Sendo tekrar tıngırdatarak. "O neden ben olmayayım? Şiir yazabiliyorum *ve* şarkı söyleyebiliyorum. Ayrıca Gangsun'daki herkesten daha iyi düğüm atarım."

"Dikiş düğümleri gemici düğümlerinden epey bir farklı," diye nazikçe payladım onu. "Hem babam senin denizci olmana kesinlikle izin vermez."

"Dükkânda bana ihtiyacı yok," diye ısrar etti Sendo. "İşler gayet iyi gidiyor. Artık yanımızda çalışan on iki işçi var." Parmaklarıyla lavtasının tellerini durdurdu. "Bu konuda onunla sen konuşur musun?"

Yumuşadım. Onu görünce kalbime sanki çok uzun zamandır ayrıymışız gibi bir sancı saplanmıştı. "Senin için her şeyi yaparım."

"Teşekkürler," dedi Sendo.

Ayağa kalkmaya davrandım ama Sendo başını yana yatırdı. Kalın kaşları çatıldı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Yaklaş."

Yine tereddüt ettim. Beni tutan neydi?

Sendo lavtasını yatağa fırlattı. "Neden üzerinde hançer taşıyorsun, Maia?"

Başımı eğip baktım. İğnelerim ve makasım için kuşağıyla birlikte her zamanki lacivert elbisem vardı üzerimde. Ama Sendo haklıydı – yan tarafımda bir hançer asılıydı.

Bir yandan tanıdık geliyordu ama anısı düşüncelerimin en kenarında sendeliyordu... her an düşüp gitmeye ve bir daha asla hatırlanmamaya hazırdı.

Dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum."

"Bana ver," dedi Sendo.

Uysalca hançeri ona uzattım. Abim ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Sıcak güneş ışığının tadını çıkararak peşinden gittim. Dı-

şarıda mükemmel bir gün vardı. Tüccar arabalarının yol boyunca dizilmiş olduğunu ve ejderha uçurtmalarıyla oynayan çocukları görebiliyordum.

Sendo hançerin ipek kordonunu döndürdü. "Değerli bir şeye benziyor. Kabzası cevizden ve kını da bir tür gümüş taşla işlenmiş. Göktaşı sanırım."

"Göktaşı mı?" diye tekrarladım. "Yani yıldızlardan gelmiş gibi mi?"

Bir şeyi unutmuş olmanın o sancısını tekrar içimde hissederken midem çalkalandı. Sendo uğraştı ama hançeri kınından çıkaramadı.

"Dur," dedim. "Ben deneyeyim."

Hançer elimde çok hafifti ve kordonu kumla lekelenmişti. Tuhaf, düşürdüğümü hatırlamıyordum. Ama zaten hançerle ilgili başka herhangi bir şey de hatırlamıyordum ki.

"Jinn," dedim ve kın açıldı. Yarısı demir ve diğer yarısı göktaşından bıçak kısmı güneş ışığını yakalayarak parladı, gözümü kamaştırdı.

Elimi gözlerime siper ettim ve Sendo hançeri benden aldı.

"O neydi?" dedi, etkilenmiş görünerek. "Bir şey söyledin."

Omzumu silktim. "Anlamsız, saçma bir kelime. Sanırım kının kilidini açıyor."

Sendo mum ışığında bıçağı hayranlıkla izledi, iki farklı tarafını da inceledi. Metal kısmı ışıldarken taş kısmı parladı, o kadar parlaktı ki abim elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. "Daha önce hiç çift taraflı bir bıçak görmemiştim. Sana bunu biri mi verdi?"

Soru beni afallattı. "Ben... bilmiyorum."

"Keton görmesin," dedi hançeri kınına geçirip yanındaki masanın üzerine koyarken. "Sana geri vermez."

Birden gökyüzü kararadı. Daha birkaç dakika önce güneş babamın dükkânını aydınlatıyordu ama şimdi üzerimize gece çökmüştü. Tepemizde kalın bulutlar sürüklenerek ayı gizledi ama dolunay olduğunu ve sanki bir yıldız ağı tutuyormuş da yıldızlar birazdan gökyüzüne doğru patlayacakmış gibi parlak olduğunu görebiliyordum.

"Bizi bırakmayacaksın, değil mi?" dedi Sendo.

"Bırakmak mı?" diye tekrarladım. "Nereye gideceğim ki?"

"Bugün hafızan berbat, Maia. İmparator seni terzisi olman için davet etti ya. Bu gece karar vermen gerek. Annem o yüzden senin için yemek pişiriyor. Gitmeni istemiyor. Ben de öyle."

"İmparator mu?" diye tekrarladım gözlerimi kırpıştırarak. "Ve yıldızlar..."

Neyi unutuyordum?

"Maia?" Sendo'nun dudakları daha önce onda hiç görmediğim bir somurtuşla büküldü. Sesi kalınlaştı, hafiften sabırsızlanmaya başlamıştı. "Maia, beni dinliyor musun?"

Sendo asla sabırsızlanmazdı. "Sorun ne?"

"Karar vermen gerek. Kalıyor musun gidiyor musun?"

"Ailemizi bırakmak istemiyorum..."

"O zaman bırakma," diye kestirip attı Sendo. "Burada kal."

Yere baktım, sonra başımı kaldırdım. Birisi bana bu kötü alışkanlıktan kurtulmamı söylemişti. Kimdi o? Keton mu? Keton bana neden böyle bir şey söylesindi ki? O eğer bir şaka için değilse benimle hiç konuşmazdı ki. Ama sesini hatırladım. Kederli bir sesti... öylesine yetişkin.

"Mutsuz görünüyorsun," dedi Sendo kollarını açarak. "Gel buraya, kardeşim."

Uzanmaya davrandım. "Bir dakika." Kaşlarımı çattım. "Sana dokunmamam gerek."

Sendo güldü. Onun bildik, kaygısız gülüşü değildi bu. Bir öfke tınısı almıştım sesinden. "Ne?"

Hatırlamak için çok uğraştım. *Sanırım yapmam gereken bir şey...*

Bir esinti saçlarımı okşadı. Dışarı baktım ve kanatlarının ucu beyaz olan siyah bir kuş gördüm. Bir şahin.

İçimde keskin bir şeyler kıpırdandı. "Edan."

"Ne dedin?"

"Edan," diye fısıldadım tekrar. Ne demekti bu? Neden hatırlayamıyordum.

Sendo bana doğru ağır ağır ilerledi. Hançeri alıp bana doğrulttu. "Küçük kardeşim, tuhaf davranıyorsun."

Birden oda tamamen karanlığa çekildi. Duvarlarda gölgeler dans ediyordu. Güneş kaybolup gitmişti ama ay ve yıldızlar da ortada yoktu.

"Sendo..." dedim. "Karanlık oluyor." Sesim çocuk gibi çıkmıştı. "Ben gidiyorum şimdi."

Abim kapıyı tutmak için ilerledi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Lavtası, onunla beraber pencere, yatak ve şifonyerinin yanındaki küçük bambu iskemle yok oldu. Sanki hiç orada olmamışlar gibi.

Sonra gözleri kıpkırmızı parıldayarak kafasının içine gömüldü. Loş ışıkta yakut gibi parlıyorlardı. Kan kırmızısı.

Çığlığımı bastırdım. "Sen Sendo değilsin!"

"Değilim," diye hırıldadı. Abimin teni gözlerimin önünde soldu ve siyah saçları uzayıp dağıldı. Teninin üzerini gri bir kürk sardı ve gözkapakları geriye katlandı, gözbebekleri bir kurdunkini andıran küçücük boncuklara dönüştü. Elbisesi kemik gibi bembeyaz oldu ve boynunda, ortasında bir çatlak bulunan siyah bir tılsım asılıydı.

Etrafımda yatak odasının duvarları titreşerek odağımdan çıktı, ardından silindi, bir yanılsamadan ibaretlerdi. Dışarıdaydım, Hırsızın Kulesi'nin duvarlarında. Onca zamandır dışarıdaydım.

"Sen hayaletsin," diye fısıldadım. İçimde derin bir keder belirdi. Aileme, Sendo'ya, herkesin bir arada ve mutlu olduğu bir hayalin aniden elimden koparılmasına duyduğum keder.

Şok içimi kavuruyordu ama nefesim soğuktu.

"O diğer yaratıklar hayaletti," dedi Sendo, Edan'ın hançerini düşürerek. Pençeleri varken ona ihtiyacı yoktu. Derimi paramparça edebilecek kıvrık, jilet gibi keskin uçları vardı. "Ben tamamen başka bir şeyim."

OTUZUNCU BÖLÜM

Sendo'nun şeklini alan iblisten hızla uzaklaştım, korkuluğa çarpana kadar sendeleyerek geriledim. Taş dirseklerimi çizdi ve aşağı baktım. Paduan Gölü oradaydı, suları hâlâ şiddetle dal- dal-galanıyordu. Korkunç bir düşüş olurdu ama kayalara çarpmazsam hayatta kalabilirdim.

İblis güldü. "Küçük Maia, yapayalnız ve kayıp. Ailenin yeniden bir arada olduğunu mu sandın?" Alayla gülümsedi. "Aptal kız. Çok çabuk inandın. Diğerleri genelde daha çok mücadele eder."

Bir hıçkırığı bastırarak dudaklarımı ısırdım. Ailemin yeniden bir bütün olmasını o kadar çok istiyordum ki bunu bana karşı kullanmıştı. "Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim, Maia," dedi iblis hırıltıyla. "Ülkenin en iyi terzisi olmak istiyorsun. Büyücün seni sevsin istiyorsun. Ailenden kalanları kurtarmak istiyorsun – babanı yeniden mutlu ve abini de yeniden yürürken görmek istiyorsun." Kırmızı gözleri bana doğru parıldadı. "Eh, her şeyi elde edemezsin. Ama sen bunu çoktan biliyorsun zaten, değil mi? Büyük abilerin öldüğünde öğrendin. Onları yeniden görmeyi dileyerek dua ettiğin o gecelerde." Bir pençesini kaldırdı. "Bu dileğini yerine getirmeme izin ver."

O saldırmadan hemen önce eğilerek son anda hasar görmekten kaçındım.

Kan beynime sıçramıştı. Edan'ın hançeri arkamda parıldıyordu, kulenin tepesine çıkan taş merdivenlerin çok uzağında değildi. Ona doğru hamle yaptım, kınından çıkardım ve ayaklarım el verdiği ölçüde hızla basamakları çıkmaya başladım. İblis neydi bilmiyordum

ama Yağmuryağdıran Doruğu'na tırmanırken korkunun beni alt etmesine izin vermemeyi öğrenmiştim. Korkarsam kaybolurdum. Yukarı doğru hiç durmadan çıktım.

Kulenin tepesi, tam ortadaki taştan bir kuyu dışında boştu. Tepemde güneş ve ay yan yanaydı. Onları birleştiren köprü gökyüzünde yay biçiminde uzanıyordu, parıldayan gümüş bir damar gibi. O dağıldığında yıldızların kanı kuyuya damlayacaktı.

Soluk soluğa kuyuya doğru eğildim. İçerisi sonsuz, dipsiz bir karanlıktı; en az kule kadar derindi. Yıldızların kanının bir an önce dökülmesi için dua ettim.

Kulaklarım taşa değen bıçakların sürtünme sesiyle havaya dikildi.

İblis peşimden gelmişti. Pençeleri kulenin yan duvarını kazıyordu, sıçrayarak kuyunun diğer tarafına inerken kırmızı gözleri parıldıyordu.

Doğrultulmuş hançerime güldü. "Onu nasıl kullanacağını bile doğru düzgün bilmiyorsun."

Bir tarafını insanlara karşı kullanabilirsin, demişti Edan. *Diğer tarafıysa göktaşından yapılmıştır ve karşılaşmayacağımızı umduğumuz yaratıklara karşı kullanılır.*

Silahı yaklaştırdım. Göktaşından yapılmış kenar parıldamaya başladı ve iblisin bakışlarında kötücül bir ifade belirdi. Bana doğru atıldı ama bir çığlık atarak kenara çekildim. Ona nasıl saldıracağımı bilmiyordum. Bazen hava gibi seyrekti bazen de demir gibi kaskatı. Kuyunun tepesine çömeldi, ne zaman geçmeye çalışsam bana doğru atılarak yolumu kesti. Kahkahalar atıyordu. Benimle oyun oynuyordu.

Kazanamayacağım bir oyundu bu. İblis çok hızlıydı. Jiletimsi pençelerinden kaçmaya çalışmak bile dehşetle soluk soluğa kalmama neden olmuştu. Çok geçmeden, iyice yorulmadan saldırmalıydım.

Koşmayı bıraktım ve iblise doğru dönüp bıçağı tüm gücümle savurdum. Bu onu şaşırtsa da sadece bir saniye sürdü. Yan döndü

ve onu ıskaladım ama göktaşı, tılsımının zincirini yaktı. Zinciri yakalayıp boynundan çektim.

İblis geri çekildi. Gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu ama saldırmak için bir hamle yapmadı.

"Onu geri ver," dedi. Pençeleri geri çekilmiş, sesi yine tatlı bir tını almıştı. Neredeyse annemin sesi kadar tatlıydı. "Onu geri ver, Maia."

Kuyuya gelene kadar geri çekildim. Tepemde güneşi ve ayı bağlayan ışıltılı köprü büyük bir ışık patlamasıyla dağıldı ve beyaz bir örtü gecenin üzerine yayılıp bütün göğe ışık bulaştırdı. Çok uzun sürmedi. Karanlık geri döndü ve yıldızların kanı akmaya başladı, yağmur damlalarını andıran gümüş toz patlamaları aşağı doğru süzülüyordu. Kuyunun taşları uğuldadı ve titreşti, derinliklerinde loş bir ışık belirdi ve parlaklığı gitgide arttı.

"Gidebileceğin hiçbir yer yok," diye uludu iblis. "Onu geri verirsen seni öldürmem."

Göktaşından bıçağı bir elimle savururken diğeriyle de tılsımı kuyunun üzerinde tuttum. "Bir adım daha yaklaşırsan kuyuya atarım."

İblis, bunun bana nasıl acı vereceğini bilerek yine Sendo'nun sesini aldı. "Hayaletler yıldızların kanıyla birlikte ayrılmana izin vermeden öldürürler seni. Tılsımı bana geri ver, ben de bu adadan güvenle çıkman için sana bir yol açayım."

"Güvenli yol mu?" diye çıkıştım. "Sen beni öldürmeye çalıştın."

"Bana tılsımımı ver, ben de gitmene izin vereyim." Kasti bir duraksama. "Ya da sana kalbinin arzuladığı bir şey verebilirim."

Güçlükle nefes alıyordum. "Sen benim kalbimi nereden bileceksin?"

"Edan," diye fısıldadı iblis. "Onu seviyorsun ama o bozamayacağı bir yemine bağlı. Bana tılsımı ver, ben de yemini bozayım."

Duraksadım. "Nasıl?"

"İzin ver göstereyim," diye tısladı, bir kurdun ölümcül zarafetiyle biraz daha yaklaşarak. "Sadece tılsımı bana geri ver."

İkiye bölünmüştüm. *Delirdin mi, Maia? Bir iblise güvenemezsin.*

Peki ama ya doğruyu söylüyorsa ne olacaktı? Ya gerçekten Edan'ı özgür *bırakabilirse?* Birlikte olabilirdik.

Ağzından çıkanı kulağın duysun! Beynimin mantıklı yanı bana haykırıyordu. *O iblis seni manipüle ediyor. Eğer hemen şimdi yıldızların kanını almazsan A'landi için hiçbir barış umudu kalmayacak. Binlerce insan daha ölecek. Hepsinin kanı eline bulaşacak.*

Ama Edan...

Başka bir yol buluruz.

"Ben iblislerle pazarlık etmem," dedim titrek bir sesle.

"Bu kötü oldu," dedi iblis. "Edan'ı özgürleştirmeye can atıyordum. Bunca asır hizmet verdikten sonra ölüm onun için bir armağan sayılırdı."

Boynumdan aşağı bir ürperti yayıldı. İblis, Edan'ı öldürecekti. Beni *yine* kandırmaya çalışmıştı!

Nefret, kanımda yoğunlaştı. *Yeter artık.* Kalbim hızla atarken el yordamıyla cevizin kabuğunu açtım ve kuyunun üzerine eğildim, içerideki ışıltılı gümüş sıvının derinliklerine uzandım. Sadece birkaç santim daha!

İblisin gölgesi üzerime düştü. Buz gibi nefesini ensemde hissedince sıçradım ve ceviz elimden kayarak kuyuya düştü.

"Hayır!" diye haykırdım.

Umutsuzluk mideme çöreklendi ve iblis dilini şaklattı. "Amma faydasız kız," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak.

Avucunun içinde küçük bir şişe belirdi. Keskin tırnakları ışıldayarak şişeyi ileri uzattı. "Bana tılsımı geri verirsen bunu alabilirsin."

Tılsımı daha sıkı tutmaya başladım, pürüzlü siyah yüzeyini inceledim. Muhtemelen yüzlerce yıllık, belki de daha eski olan yuvarlak yüzeyinde çizikler ve çukurlar vardı. İmparator Khanujin'in taktığını andırıyordu ama üzerinde şahin yerine kurt vardı.

İblise baktım. O şişeye çok ihtiyacım vardı. "Peki."

Tılsımı tüm gücümle ona doğru fırlattım. Pençeleri onu yakalamak için uzandı ve ben bir çılgınlık ânında öne doğru atılarak

hançerimi onun omzuna indirdim. Çığlık attı, kanımın donmasına neden olan acı dolu bir haykırıştı.

Yere düşüp parçalanmadan şişeyi aldım. Kuyu artık neredeyse tamamen dolmuştu. Elimden geldiğince hızlı davranarak şişeyi doldurdum. Hemen kaçmam gerekiyordu ama cam, beni büyüleyen bir yoğunlukla parlıyordu.

Yıldızların kanı.

Kendime doğru yaklaştırarak ışıltılı derinliklerine baktım. Durmaksızın değişen renkleriyle büyülenmiş bir şekilde sonsuza dek ona bakmak çok kolay olurdu. Kim bilir kaç insan bu paha biçilmez maddeyi ele geçirmeye çalışırken ölmüştü, tahmin bile edemezdim. Ama ben de henüz kurtulmamıştım, o yüzden şişeyi kaptım ve döndüğüm gibi...

Kendimi doğruca iblisin kollarında buldum.

Geri dönmüştü. Omuzundaki yaradan siyah, kadifemsi bir kan damlıyordu ama çoktan bir duman ve gölge sarmalıyla iyileşmeye başlamıştı. Kaçmaya çalıştım ama önümü kesti ve pençelerini boynuma doladı. Dokunuşunun yaşattığı şok şimşek çakması gibiydi. Beni deldi, damarlarımın içinde kaynayarak düşüncelerimi ve sinir hücrelerimi susturdu. Hançerim takırdadı, çift kenarlı bıçağı taş zemine düştüğünde ses binlerce kilometre öteden gelir gibiydi.

Kanım koyulaştı. Hiçbir şey göremedim. Ne yıldızların istila ettiği parlak gökyüzünü ne de önümdeki iblisin korkunç, kırmızı gözlerini.

Kulağıma doğru kahkaha attı ve beni kendine yaklaştırdı. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye fısıldadı. "Hayaletlerim aç. Nasıl sızlandıklarını duymuyor musun?"

Ulumayı duyuyordum ama rüzgâr olduğunu düşünmüştüm. Kulaklarımı da tıkayabilmeyi dileyerek gözlerimi kapadım. Kendimi kurtarabilmek için kıvrandım, havayı tekmeledim, iblisin yüzünü parçaladım. Ama çok güçlüydü.

"Çok uzun zamandır bir ziyaretçileri olmadı," diye devam etti. "Hele böyle tatlı mı tatlı anıları olan biri. Onlarla kalmak istemez

misin, Maia? Hayaletlerimle. Hepiniz yeniden mutlu bir aile olabilirsiniz." Boynumu, tam nabzımın attığı yeri sıktı. Soluksuz kaldım. Kalbim durdu. Tekrar canlandı. Attı. "Hayaletler anılarla beslenir, Edan sana bunu söylemedi mi? Tek bir dokunuşla geçmişini alırlar. Her şeyi unutursun ve onlardan biri hâline gelirsin." Beni daha da sıkı tuttu. Hırıldadım. Nefesim tükendi. "Yoksa seni kendime mi saklamalıyım? İblisler seni ağır ağır, parça parça, anı anı tüketir. Ta ki sen bir hiçliğe dönüşene kadar."

Artık iblisle mücadele edemeyecek kadar zayıftım. Ellerim yanıma düştü, hiçbir işe yaramadan öylece sallandılar. Ama makasım kalçamda zonkladı ve son bir güç kalıntısıyla makasımı açıp bıçaklarını iblisin kalbine sapladım.

Korkunç bir uluma sesi çıkardı. Bu sefer oyalanmadım. İblis beni bırakır bırakmaz, o korkunç formu dumana döner ve kemikleri kül olurken ben çoktan harekete geçmiştim.

Hançerimi aldım, kuleden aşağı sendeleye sendeleye inerken ayaklarım soluğumdan hızlı hareket ediyordu. Kulak tırmalayan fısıltılar ve sataşmalarıyla hayaletler belirmeye başladı. Sesler peşimden geliyordu, o kadar yakındılar ki kulaklarım çınlıyordu.

Bıçağın göktaşından ucu parıldadı ve onu havada tuttum. Elimdeki en iyi savunma, onun büyüsüydü.

Aşağıda beni bir hayalet sürüsü bekliyordu – hepsi beyaz saçlıydı ve nemli kırmızı gözleri yuvalarından fırlamıştı. Çığlıkları tenime saplanıyor, paramparça olacakmışım gibi hissedene kadar kemiklerimde yankılanıyordu.

Pes etmeyecektim. Onlara dokunmayacaktım.

Kulenin dışına fırladım, taş basamaklardan terk edilmiş şehre aceleyle indim. Ama adadan bir çıkış yoktu. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Tam o sırada...

Edan. O devasa kanatlarını rüzgâra karşı çırpıyordu. Her nasılsa halımızı gagasıyla taşımayı başarmıştı. Halının ağırlığı onu engelliyordu ve havada kalmak için çılgınca kanat çırpıyordu. Yeterince yaklaşınca halıyı önüme bıraktı ve viyakladı.

Halının kenarları yıpranmıştı ve geri kalanı da hırpalanmış ve yırtılmıştı. Uyandırmayı ümit ederek tekmeledim. Hiçbir işe yaramadı.

Makasımı çıkarıp delikleri ve yırtıkları onararak halıya yeni bir can üflemek üzere işe koyulurken parmaklarım titriyordu. *Lütfen uç, lütfen uç.*

Edan etrafımda dönüyor, benimle birlikte bekliyordu. *Ah, tanrılar, buradan çıkış yok.* Hayaletlerin bana doğru üşüşmeye başladıklarını görebiliyordum.

İplikler makasımın içinde ilmek ilmek oldu ve düğümlendi. Parmaklarım el verdiği kadar hızla kestikçe kestim. Arkamda gece bir kez daha sessizleşmişti.

Makasın büyüsüyle deli gibi püsküllerı düğümlerken parmaklarım yandı. Nihayet halı can buldu. Üzerine atladım. "Uç!" diye bağırdım. "Uç!"

Yükselmeye başladı ama hayaletler peşimdeydi. Koro hâlindeki fısıltılar ve çığlıklarla öne doğru süzülüyorlardı, o uzun, iskeletimsi kolları ileri uzanmıştı. O kadar yakınlardı ki gözlerindeki boşluğu görebiliyordum. Ağızları açık, dilleri incecik ve bir yılanınki kadar uzundu.

KAL, Maia. Sonsuza dek ailenle birlikte olmak istemez misin? BİZİMLE KAL.

Hançerimi her yöne savurdum ve bir süreliğine hayaletleri uzak tutma konusunda işe yaradı.

Ama sayıları çok fazlaydı. *Hepsini* kendimden uzak tutamazdım.

Çaresizce elimi cebime daldırarak faydası olabilecek bir şey aradım. İğneler elime batıyordu ama aramaya devam ettim. Pelerinimin cebi, tuniğim... Tam vazgeçmek üzereydim ki ellerim bir cevize değdi. Güneş ışığını muhafaza eden cevize.

Önce bir umut filizlendi, ardından cesaret.

Elbisemin kolundan bir parça kopardım ve aceleyle gözlerimi bağladım. Sonra sımsıkı kapadım ve kapağı hafifçe araladım. Kısacık bir an yeterli olmalıydı.

Güneş ışığı kulenin üzerinde parladı ve hayaletler çığlık attı.

Halı yükseldi. Yırtık pırtık liflerine tutundum ve çenemi kenara dayayarak Unutulmuş Adalar'ın, sisin söndürdüğü mumlar gibi teker teker yok oluşunu izledim – ta ki sonunda Paduan Gölü de görünmez olana kadar.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir sonraki şafağa dek uçtuk, sonra atların yakınındaki bir düzlüğe indik. Gökyüzü fırtınalı, gri, yoğun ve yağmura gebeydi. Ama yeni doğmakta olan güneş, bulutların arasındaki boşluklardan süzülüyordu ve onun nemli ışığının tadını çıkardım.

Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. O berbat adadan uzak olduğum sürece bana uyardı. Saat geçtikçe kenarları koyulaşan ve kırmızılaşan güneş bile beni endişelendirmiyordu. Lapzur'daki yaratıklardansa İmparator Khanujin'in gazabıyla yüzleşmeyi bin kere tercih ederdim.

Edan insana dönüşerek yere uzandı. Gözleri titreşerek açıldı ve birden doğruldu. "Sen..."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim hemen.

İyi değildim. O adada gördüklerim hâlâ kalbimi sıkıştırıyordu – annem, Finlei ve Sendo kanlı canlı... İblisin onlara dair o değerli anılarımı çarpıtmasından, kapamak için çok uğraştığım bir yarayı yeniden açmasından nefret etmiştim.

İçimden kısık bir ses bana Edan'a iblisle karşılaşmamı anlatmamı söylüyordu: Pençelerini hâlâ boğazımda hissedebiliyordum. Evet, bana dokunmuştu. Ama hiçbir şey olmamıştı. Onu yenmiştim – o korkunç uluması hâlâ kulaklarımda çınlıyor, alev alan kemikleri hafızamda yanmaya devam ediyordu.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım. Edan'a baktım ve başımı omzundaki oyuğa yerleştirdim. Ona soracak çok sorum vardı ama sözcükleri bulamıyordum bir türlü. Onun yerine, "Haklıydın," dedim. "Üç görevden en zoru buydu."

"Herkes için farklıdır," dedi ağır ağır. "Sen ne gördün?"

Şakağımı ovuşturdum, parmak uçlarım sıcakla uğulduyordu ve bedenim karıncalandı. Edan'a söylersem abartılı bir telaşa kapılacaktı, ben de söylemedim. Yorgunluktandı şüphesiz.

"Finlei ve Sendo. Bir de annem. Hayattalardı ve hep birlikte çok mutluyduk. Babam da mutluydu ve hâlâ dikiş yapıyordu." Sesim duygularla boğuklaştı, boğazım sıkıştı. "Oradan ayrılmak istemedim. Neredeyse... her şeyi unutacaktım."

Edan saçımın savrulmuş bir parçasını parmağına doladı ve kulağımın arkasına attı. "Beni bile mi?" diye sordu usulca ama hınzırca bir tınıyla.

"Seni bile."

Alnını benimkine yasladı. "O zaman kendimi hayatına daha derin nakşetmeliyim, Maia Tamarin."

Bu gülümsetti beni. "Sanırım öyle."

Edan başını kaldırdı ve tebessümümün izini sürdü. "İşte benim ateşli terzim geri döndü."

"Artık *xitara* yok mu?"

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Zamanla hoşuma gitti," diye kabullendim.

Edan'ın ağzı düz bir çizgi hâlini aldı; bir itirafta bulunmak üzereydi. "O sözcüğü ***küçük kuzu*** anlamında kullanmıyordum, biliyorsun değil mi? Sen öyle görülmeyecek kadar güçlü ve cesurdun her zaman."

"Ama–"

"Eski A'landi dilinde ***küçük kuzu*** demek, evet. Ama Narat'ta, benim büyürken kullandığım dilde anlamı... ***en parlak olan.***"

"En parlak," diye fısıldadım. Sözcükler kalbimde çağladı. "Daha yeni tanışmışken de mi o anlamda söyledin?"

"O zamanlar terzilik becerilerini kastediyordum," diye dalga geçti Edan. "Şimdiyse bana ifade ettiğin şey için." Yüzündeki oyunbaz ifade silindi. "Lapzur'daki her saniyemizde sana bunu söyleme

şansını bir daha hiç bulamayacağımdan korktum. Seni kaybetmekten korktum."

Edan'a sımsıkı sarılmak ve beni asla kaybetmeyeceğini söylemek istedim. Ama iblisin dokunuşunu hatırlayınca içime ani bir boşluk çöktü.

Edan her şeyden habersiz sıcacık elini omzuma koydu. "O adaların büyüsü güçlüdür ama sen iyi baş ettin. O hayaletleri savuşturmak için güneş ışığını kullanmak zekiceydi. Sen olmasan ikimiz de hâlâ orada olabilirdik." Yanağımı okşadı. "Ve şimdi yıldızların kanı da elinde."

Neyse ki Edan kanı görmek istemedi. Beni burnumdan öptükten sonra atlarla ilgilenmeye gitti. Onun bakmadığı bir sıra iblisin şişesini cebimden çıkardım. Yanardöner içeriği avucumda ışıldadı, renkler o kadar canlı ve sonsuzdu ki sanki bir avuç elması gökkuşağının altında tutarmış gibiydim. Ama şişeyi tıpasından tutup da cama dokunmadığım zaman her şey matlaştı, arduaz taşı gibi karardı. Kolaylıkla mürekkep şişesi sanılabilir, içinde muazzam bir güç sağlayan değerli bir sıvı olduğu anlaşılmayabilirdi. Yıldızların kanı olduğu anlaşılmazdı.

Yumruğumu şişenin üzerine kapadım, ışığının yoğunluğu parmaklarımın parlamasına neden oldu.

En zor kısım bitmişti. Güz Sarayı'na döndüğümüzde Amana'nın çocuklarını üç elbiseye dikmem gerekiyordu: Bir zamanlar bana acı çektiren bir imtihandı bu ama artık o kadar da zor gelmiyordu. Şimdi güneşin, ayın ve yıldızların büyüsünü parmaklarıma dolayıp tanrıçalara layık muazzam kıyafetlere işlemek ve bu görevi nihayete erdirmek için sabırsızlanıyordum.

Edan yanında Opal ve Hilebaz'la birlikte döndü ve Opal bana doğru ilerledi. Atımı kucaklamak için koştum. O da burnunu bana sürttü ama bacaklarıma değen kır çiçekleriyle daha ilgiliydi. O otlamak için başını eğince ben de sevgiyle boynunu okşadım. Yeniden canlıların arasında olmak ne kadar da iyi gelmişti.

Matarama uzanıp koca bir yudum aldım. "Burası çok sıcak."

"Hayır, değil," dedi Edan kaşlarını çatarak.

Keskin bir nefes verdim. Bedenimdeki karıncalanma durmamıştı. Giderek yükseliyor, boynuma doğru çıkıyordu. Tenimin o kısmı öyle yanıyordu, o kadar sıcaktı ki nefes almak bile canımı yakıyordu. Korku midemde düğüm oldu. "Ben pek iyi hissetmiyorum. Ben... Ateşim varmış gibi."

Edan alnıma dokundu ve ellerimi tuttu. Eklem yerlerim solgunlaşmış, neredeyse bembeyaz olmuştu. "Maia, bana bak," dedi. "O adada sana ne oldu? Yoksa..."

"Hayaletler değil." Bocaladım. "Ama iblis... bana dokundu... onu bıçaklamamdan hemen önce."

Edan saçımı yana çekti. Boynumda her ne gördüyse çenesi kasıldı. "Kahretsin! Seni adalardan mümkün olduğunca uzaklaştırmalıyız." Beni atlara doğru ittirdi ve itiraz etmeme fırsat vermeden beni Hilebaz'ın eyerine kaldırdı.

Sersem sepelek öne doğru eğildim. "Tehlikeden uzaklaştık sanıyordum."

"Yeterince değil." Edan da Hilebaz'ın üzerine sıçrayarak arkama oturdu. "Baharat Yolu'nun dışında kalsak daha iyi olacak. Güz Sarayı'na giden kestirme bir yol biliyorum." İki parmağını nabzıma bastırdı. "Eğer elin ayağın tutmaz olursa bana hemen söyle."

Yutkundum. "Tamam."

Tepemizde gök gürledi ve fırtına bir anda göğü delip bardaktan boşanırcasına döküldü. Edan başımı çenesinin altına aldı ama yağmur yine de yanaklarımdan süzülüyordu. Kulağımı onun göğsüne yasladım, Hilebaz'ın nal seslerine karışan kalp atışlarını dinledim.

Yağmur altında saatlerce at sürdük. Atlar kararlı bir tempoyla dörtnala ilerledi, tepeleri ve vadileri aştı ve nihayet Leyang Nehri'nin duvarların arasında bir kurdele gibi kıvrıldığı bir kanyona vardık. Atların dinlenmesi için durmamız gerekti. Edan onları bir kayanın sığ, hepimizi birden zar zor alacak genişlikteki oyuğuna bağladı. Öğleden sonra yağmur nihayet azaldı ama uçurumlardan damlayışını hâlâ duyabiliyordum.

"E-elbiselerim sandıklarda mı?" diye sordum. Ben hissedemesem de dudaklarım kıpırdıyordu. Ürperdim. "I-ı-ıslanmamaları g-gerek."

"Onlara bir şey olmaz." Edan çenemi avuçlarının içine aldı, başparmağıyla burnumun kenarındaki yağmur damlasını sildi. Kendi yüzü de yağmurdan sırılsıklamdı ama kendi gözlerindeki damlaları silme zahmetine girmedi. "*Sana* da bir şey olmayacak. Sadece dinlen."

"Uyuyamam," dedim. "Bedenim kaskatı. Her hareket canımı yakıyor." Dişlerim kontrolsüzce birbirine çarpıyordu. "S-s-söylesene n-ne oldu b-b-bana?"

Edan pelerinini üzerime örttü. Bir açıklama yapmasını bekledim. Pek istekli görünmüyordu.

"Seni işaretlemiş," dedi. "Yani bu demek oluyor ki ruhunun bir parçası onun elinde... ve onu yok etmeyi seçene kadar peşinden gelebilir."

O durumdayken bile bunun çok ama çok kötü bir şey olduğunu anlamıştım. "P-peşimden n-nereye g-gelecek?"

"Her yere," dedi Edan ruhsuzca.

Karıncalanma dudaklarıma ulaştı. "Ben sandım ki... onu öldürdüm sandım."

"İblisleri öldürmek zordur." Edan yüzüme bakmıyordu. "Benim suçum. Bandur'un dikkatini dağıtmaya ben yeterim diye düşünmüştüm..." Sesi kısıldı ve bana döndü. "Sana bir zarar gelmeyecek. Yemin ederim."

Atlar kişnedi ve Edan birden doğruldu, bedeni gergin ve tetikteydi.

Bense yağmurun durması dışında bir şey duymamıştım. "Ne oldu?"

Kısacık bir an geçti. Ardından Edan usulca, "Yalnız değiliz," dedi.

"H-h-haydutlar mı?"

Edan bir parmağını dudaklarına götürdü. "Shansen'in adamları. Bizim peşimizde olmalılar."

"Ne yapacağız?"

Edan çoktan yayını çıkarmıştı. "*Sen* bir şey yapmayacaksın. Senin peşinde değiller." Sandıklarımızın üzerine bir battaniye fırlattı. "Doğuya doğru git. Ormandan olabildiğince çabuk çık. Eğer peşine düşen biri olursa hançeri sana öğrettiğim gibi kullanmaktan çekinme."

İtiraz edecek oldum ama Edan kararını çoktan vermişti. Beni Opal'in üzerine bindirdi. "Deh!" diye bağırdı atın poposuna vurarak.

Opal birden dörtnala koşmaya başladı ve boynuna sımsıkı sarıldım, nabzım düzensiz atıyordu. O kadar güçsüzdüm ki arkamı dönüp de Edan'ın kanyonun içinde gözden kayboluşunu bile izleyemedim, sadece atıma tutunmak bile büyük bir mücadele gerektiriyordu.

Onu bir daha hiç göremeyebileceğimi fark ettim. Ölse günlerce haberim olmayabilirdi, hatta belki çok daha uzun bir süre. Tıpkı abilerim gibi yapayalnız olurdu.

Kalan bir parça aklım yola devam etmem için bana yalvarıp duruyordu – bu hâldeyken Edan'a ne faydam olacaktı ki? Yalnızca engel olurdum ona. Ama kalbim, allak bullak düşüncelerime hükmetti ve dizginleri çektim. Opal şaha kalktı, ön ayakları havayı eşeledi.

Bir çığlık atarak sırtından kaygan yola düştüm. Hemen ayağa fırladım, dizlerim beni güçlükle taşıyordu. Görüşüm bulanıktı, bedenim ateşten ter içindeydi. İblisin boynumda dokunduğu yer öncekinden de çok yanıyordu ama acıya dayandım. Edan'a yardım edeceksem dayanmak zorundaydım.

"Şşş," dedim Opal'in yanağını tutarak. "Burada kal. Güvende o-olacaksın."

Hiçbir şey göremedim, sadece uçsuz bucaksız uzanan kayalık, kırmızı damarlı bir kanyon. Ne asker vardı ne paralı asker ne de Edan.

Hançerime, ardından da –ne olur ne olmaz diye– ayakkabılarıma zulalayacağım makasım için çantama uzanırken kalbim gümbürdedi. Edna bana bir adamın boğazını nasıl keseceğimi, birini

nasıl arkadan bıçaklayacağımı göstermişti – ihtiyaç duymayacağımı umarak dersleri hatırlamaya çalıştım.

Silahlarımı kuşanarak, Edan'a yetişmek için acele ettim. Yağmur durmuştu ama Leyang Nehri boyunca koşarken yerler ıslaktı.

Askerleri görmeden önce nehir kenarındaki bir kıvrımda seslerini duydum. Atları suyun karşısından homurdanıp kişniyor, askerlerin zırhları takırdıyordu. Kanyon boyunca kıvrılan zeminde sıra hâlinde ilerliyorlardı, demirden kalkanları ve kılıçları, yemyeşil ormanla keskin bir tezat oluşturuyordu. Adamların arasında beyaz bir ata binmiş olan Vachir'i tanıdığımda dişlerimi gıcırdattım.

Bir ağacın arkasına çömelerek etrafta Edan'ı aradım. Çok uzakta değildi ve nehrin benim bulunduğum yakasındaydı, doğrudan adamlara bakıyordu. Ona doğru koştum.

"Başına büyük bir ödül konuldu, Başbüyücü!" diye haykırdı Vachir. "Sen, bayım, Shansen'e gideceksin. Sandıkları ve kızı biz alırız."

Bu son kısım Edan'm gözlerinin öfkeden kararmasına neden oldu. Aklı başında hiçbir insan bir büyücüyü tehdit etmeye cesaret etmezdi ama Shansen'in adamlarında umursamaz bir kendine güven vardı.

Edan'ın büyüsünün zayıfladığını biliyorlar mıydı?

Nehrin orada Edan'a katıldım. Beni korumak için yana doğru bir adım attı ama gözlerini nehrin karşısında, düşmanlarımızda tutmaya devam etti. Yayını kaldırdı.

Askerlerden biri, "Büyücülerin silaha ihtiyacı olmaz sanıyordum," diye dalga geçti.

"Benimle savaşmak istemezsiniz," dedi Edan. "Size yolunuza gitmenizi tavsiye ediyorum."

Vachir kılıcını savurdu ve adamları nehri geçmeye başladılar.

Bazıları dikkatlerini bana çevirmişlerdi, bayağı sözler savuruyor, öpücük sesi çıkarıyorlardı. Edan'ın gözleri kül rengine döndü. Kaskatı kesildi ve yayını kaldırıp arka arkaya hızla üç atış yaptı. Adamlar nehre düştüler, bir daha da çıkmadılar.

Askerler çoktan bizim bulunduğumuz kıyıya gelmiş, Edan'ın etrafını sarmaya başlamışlardı. Edan beni bileğimden kavrayarak nehirden uzağa ittirdi. "Git!" diye bağırdı.

Koştum ama iki asker ağaçların arkasından üzerime atıldı. Hançerimi çıkardım ama adamlar gülerek etrafımı çevirdiler.

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

Konuşana doğru hançeri savurdum ama boğazını ıskalayarak yanağını yaraladım. Uzun, pürüzlü bir yara açmıştım – iyileştiğinde pek güzel görünmeyecek bir yara. Adam inledi. Bana vurmak için hareketlendiğinde hançerimi tekrar kaldırdım. Ama ikinci asker yan taraftan gelerek kolumu yakaladı ve silahımı düşürene kadar büktü.

Dişleri sarı ve çarpıktı ve nefesi çürümüş et kokuyordu. Benim çığlık atmama kalmadan soğuk, terli eli dudaklarımı örttü. Tırnaklarının arasında çamurla kan gördüm ve dizlerim büküldü. Adam bıçağını boğazıma doğru kaldırırken suratıma suratıma güldü.

"Dalga geçmeyi bırak da bitir şunun işini," dedi arkadaşı yüzündeki kanı koluyla silerken. "Başına ödül konan o değil. Büyücü."

"Bir kadının varlığını hissetmeyeli ne kadar zaman oldu, biliyor musun?" Beni yakalayan adam saçlarımı geriye doğru çekerek boynumun yukarı çevrilmesine zorladı. "Bakıyorum o cesaretin uçtu gitti."

Korkmaya başlamıştım. İkisi de benden daha iri ve güçlü iki adam. Hançer yok. Edan yok. Dünya dalgalanmaya başladı.

Hayır, diye çıkıştım kendime. *Vazgeçemeyeceğin kadar çok yol aldın. Savaşmak zorundasın.*

İki elimi birden kullanarak adamın boğazına bıçak dayamış kolunu tuttum ve elini boynumdan uzaklaştırdım. Kıvranarak tutuşundan kurtulduktan sonra dirseğimi saldırganın böğrüne indirdim ve hızla hançerinin kabzasından tutarak onu bırakana kadar kasıklarına dizimi geçirdim.

Arkadaşı arkamdan saldırdı ama bıçağı yüzüne doğru savurarak bir kesik daha açtım. O acı içinde ulurken bıçağı bırakıp hançerimi aldım ve kaçtım.

İki adam gürültülü ayak sesleriyle peşimden geliyor, gitgide daha çok tehlike oluşturacak kadar yaklaşıyorlardı. Bağırışlarını duymazdan geldim, dönüp arkama bakmadım. Derken bir ok beni sıyırıp geçti, hemen ardından da peşimdeki askerlerden birinin çığlığı duyuldu.

Dönüp baktığımda Edan'ın yayını kaldırmış bana doğru koştuğunu gördüm. Kestiğim asker geri dönüp kaçmaya çalıştı ama sonra düşen o oldu. Bedeni çamurun içine devrildi.

Biri beni arkadan yakaladığında Edan'la aramda yirmi adımdan fazla olamazdı. Tutuşu kaburgalarımı ezecek kadar güçlüydü ve kılıcını boğazıma dayamıştı. "İndir silahını, büyücü. Sayıca üstünüz."

Sesi tanımıştım. Vachir'di.

"Onu bırak gitsin," dedi Edan yayını kaldırarak.

Vachir, Edan'ın ayağının dibine tükürdü. "Sıkıysa yaptır bakalım. Bir gücün varsa bile şimdiye kadar hepsini kullanmış olmalısın."

Edan dişlerini gıcırdattı. Doğruydu – geride neredeyse hiç büyüsü kalmamıştı. Kaçmamızın hiçbir yolu yoktu.

Tırnaklarımı Vachir'in koluna batırarak topuğumu ayağına geçirdim ama teni kösele gibi sertleşmişti ve yaptıklarım beni daha sıkı kavramasından başka bir işe yaramadı.

"Onu bırak gitsin," diye tekrarladı Edan. "Bu sana son uyarım."

Diğer askerler de yetişti. Savaşılamayacak kadar çoklardı. Etrafımızı tamamen sardılar. Yaylarını ve kılıçlarını Edan'ın başına doğrultmuş gülüyorlardı.

Edan silahını hâlâ indirmemişti.

Vachir'in kılıcı tenime biraz daha bastırıldı ve gözlerimi sımsıkı kapadım. *Bu şekilde ölmeyeceğim – bir Balarlı tarafından boğazım kesilerek!*

Parmaklarım usulca kuşağıma doğru kayarak makasımı kavradı.

Arkamda Vachir'in bedeni gerildi. Boynunu uzatarak göğe baktı.

Bir anda bir bulut kümesi belirmişti gökte, kocaman gölgesi üzerimizi örtüyordu. Bir şimşek çaktı ve gök gürledi. Zemin sarsıldı

ve askerlerden birkaçı dizlerinin üzerine yığıldı. Makasımı kaldırıp Vachir'in kalçasına rasgele sapladım.

O acıyla ulurken ben kendimi kollarından kurtardım.

Ölü askerler Edan'ın çevresinde bir yığın oluşturmuştu ama okları bitmek üzereydi. Vachir ve kalan adamları yeniden bize doğru atıldı. Derken ayaklarımızın altındaki toprak canlandı, nehir yükselmeye başladı.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" diye bağırdım hançerimi alırken.

"Hayır." Edan elimden tutarak beni ilerideki kayalara tırmanmam için çekiştirdi. "Geliyorlar."

Sesim titredi. "Kim?"

Edan soruma cevap vermek yerine, "Daha yüksek bir yere çık," dedi.

Peşinden giderek nehrin uzağındaki sarp yamaca tırmandım. Dünya sarsılıyordu ve her adımda başım gitgide daha çok dönüyor, tenim daha da çok yanıyordu. Ama gözlerimi açık tutarak aşağıya baktım. Çok geçmeden, keşke bakmasam diyecektim.

Hayaletler. Onların Paduan Gölü'ne mahkûm olduklarını sanıyordum ama yanılmışım.

Sırtımda keskin bir ürperti dolaştı. Konuşamayacak hâlde Edan'ın kolunu çekiştirdim.

Beni ileri çekti. "Bakma. İlerle."

Gözlerimi hayaletlerden alamıyordum. Düzinelerce vardı, belki yüz tane. Çoğu hayvan biçimindeydi – ayılar, tilkiler ve kurtlar; hepsi de kırmızı gözlüydü. Ama ne cırlıyor ne de fısıldıyorlardı, sadece ürpertici bir sessizlikle arazide ilerliyorlardı ve yalnızca askerlerin çığlıkları duyuluyordu. Adamlar kılıçlarıyla hayvanları kesiyor ve hiç kan çıkmayınca çığlık atıyorlardı. "Büyü!" diye bağırdılar. "Hayaletler!" Hayaletler dişlerini göstererek adamları çevreleyip üstlerine çullanmadan önceki son sözleri oldu bunlar. Sonra çığlıklar da kesildi.

Yaratıklardan biri diğerlerinden daha çok göze çarpıyordu. Acı

verici bir aşinalığı vardı ve diğer bütün hayaletlerin toplamından daha güçlü görünüyordu.

Bandur. Hırsızın Kulesi'nde Sendo'nun formunu alan iblis. Beni neredeyse öldürecek olan. Gün ışığında, bakılamayacak kadar korkunç görünüyordu. Tamamen duman ve gölgeden ibaretti ve gözleri pıhtılaşmış kan gibi koyuydu. Bugün zırh gitmişti ve tılsımı da boynunda sallanıyordu.

Bandur beni ona bakarken yakaladı ve gülümseyerek savaş meydanından birden yok oldu. Hata yaptığımın farkına vararak Edan'ın peşinden aceleyle ilerledim. Çok geçti. Bandur birden belirerek Edan'la beni ayırınca çığlık attım.

"Sen!" diye haykırdım. "Ben... Ben seni öldürmüştüm!"

"Başbüyücü'nü hiç dinlemedin mi?" diye dalga geçti Bandur. "Zaten ölmüş birini öldüremezsin, kızım. Ama denediğin için seni takdir ediyorum. İyi bir takip bana keyif verir ve o lanetli adadan çıkamayalı epey zaman olmuştu. Ne yazık ki bunun sana bir bedeli olacak."

Yanımdaki hançer titreşti. Edan onu kendine çağırıyordu. Hançer eline uçtu, ardından sanki kafası karışmış gibi titreyip sarsıldı.

"Sessizlik!" diye haykırdı Bandur. Edan'ın silahı yere düşerken dudaklarında acımasız bir tebessüm belirdi. "Gücün zayıflamış, Edan. Efendinden bu kadar uzaklaşmamalıydın."

Edan hançerini aldı. "Onu alamazsın."

İblisin korkunç kırmızı gözleri beni incelemek için döndü. Gözbebeklerinin kötücül parıltısında boynumdaki pençe izlerinin bir yansımasını gördüm. "O işaretli. Yeminle bağlıyken birine kalbini açtığın için aptalın tekisin. Ben istemedikçe kız özgür kalmayacak."

"O zaman bana ne istediğini söyle. Ben ödeyeceğim."

"Hayır!" diye bağırdım. "Edan!"

İblis beni susturmak için bir elini kaldırdı. Ağzımdan boğuk bir inilti kaçtı ama dilim artık kıpırdamıyordu – olduğum yerde donup kalmıştım.

"Senden istediğim bir şey olduğu zannına kapılma, Edan," diye devam etti Bandur. "Yıldızların kanını içtiğinde ödeyeceğin bedeli biliyordun. Onlara özgürlüğünü verdin ve o bir daha asla senin olmayacak – kızın yaşam süresi boyunca değil. Yeminle bağlıyken bana verebileceğin hiçbir şey yok. Tabii..." Bandur pençelerini geri çekti. "Sadece bir kız için bu kadarını feda edeceğini sanmam."

"O sadece bir kız değil," diye çıkıştı Edan. "Onu seviyorum."

"Ama o özgür ve sen yeminle bağlısın."

Edan kollarını kaldırarak benim önümü kapadı. "Yeminle bağlıyken bile ben senin için ondan daha değerliyim."

"Öyle mi dersin, Edan?" diye dalga geçti Bandur. Boş gözleri içime işledi. "Onda büyü hissedebiliyorum. Hâlâ zayıf ama senin de dediğin gibi, o *sadece bir kız* değil."

"Onu serbest bırakman karşılığında ne istediğini söyle bana, ben de yerine getireyim – yemin olsun ya da olmasın."

"Ne istediğimi biliyorsun, büyücü," dedi Bandur acımasız bir sesle. "Muhafızlıktan sıkıldım. Yerimi alacaksın."

Hayır! diye haykırmak istedim.

Ama Edan başıyla onayladı. Ağır ağır. "Bana bir yıl ver," dedi, "Maia'yı güvenle saraya bırakıp İmparator Khanujin'in yönetiminde barışın kurulduğundan emin olduktan sonra..."

"Kızıl güneşe kadar vaktin var, Edan," diye araya girdi Bandur. "Kızı eve götür, sonra güneş batmadan Lapzur Adaları'na dön. Eğer bu borçtan kaçarsan sonuçları ağır olur. Kızı almaya gelir, onu parçalar ve her bir parçasını Paduan Gölü'ne atarım, böylece sonsuzluğun kalanını parçalanmış olarak geçirir. Bir daha asla adayı terk edemez."

"Anladım," dedi Edan kılı bile kıpırdamadan. "Kızıl güneş olsun. Bir Başbüyücü olarak onurum ve mührüm üzerine söz veriyorum sana."

"Pekâlâ," diye hırıldadı Bandur. Eğer bir iblis sersemleyebiliyorsa, sersemlemişti. Pençeleri arkamdaki ağacı deldi. Ağaç kurudu, kabuğu grileşti ve yapraklar kahverengi toza döndü. "Kabul ettin. Anlaştık."

"Anlaştık," diye tekrarladı Edan.

Bandur tılsımını kavradı ve hayalet ordusuyla birlikte yok oldu. Orman yeniden canlandı ama Vachir'in yerdeki adamları için Bandur'un gölgesi onlara hiç dokunmamış gibiydi.

Ateşim inmişti ama kollarımla göğsümü sarmış bir şekilde tir tir titriyor, öne arkaya sallanıyordum.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadım.

"Hazırlıklı olmadığım bir şey değildi," dedi. "Hadi gidelim."

Kıyafetinin kolundan tuttum. "Edan, yaralısın," dedim yaralarını göstererek.

"Onları sonra hallederiz. Önce bu lanet yerden çıkmak istiyorum."

Sessizce başımı salladım. Atlarla sandıkları alıp Güz Sarayı'na doğru yola çıktık. Kalbim ağırlaşmıştı ve yol aldıkça, Edan benimle konuşmadığından daha da ağırlaşıyordu. Yağmur yağıyor, siyah saçlarını geriye yatırıyordu. Gözleri şimdi normaldi – deniz mavisi. Ama dizginleri o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyazdı.

"Bandur... senin eğitmenindi, değil mi?" diye sordum sonunda. "Hani şu iblis olan."

O kadar geç cevap verdi ki ilk başta beni duymadığını sandım. "Evet."

Edan'ın koluna dokunmak için eğildim. Boğazım duygularla düğüm düğümdü. Yutkundum. "Peki o nasıl?.."

"Çok farklı iblis tipleri vardır, Maia. Bazıları doğuştandır ya da lanetlenir. Hepsi insan, büyücü ve hatta hayvan değildir en başta. Ama Bandur gibi muhafızlar iblislerin en güçlüleridir ve her zaman yeminlerini bozan büyücülerdir. Bandur hizmet edeceğine yemin ettiği adamı öldürdü – tılsımını elinde bulunduran adamı. Ceza olarak da sonsuza dek Unutulmuş Adalar'ın muhafızı olmaya zorlandı. Ya da biri onun yerini alana kadar."

"Şimdi de adanın bir sonraki muhafızı sen olacaksın," diye fısıldadım.

Edan dehşetim karşısında kederli bir kahkaha attı. "Bu konuda endişelenme, *xitara*." Yanağıma öyle yumuşacık bir öpücük kondurdu ki neredeyse hissetmeyecektim. "Bandur'un senin ruhuna sahip olmasına izin vermektense bu kadere katlanmayı bin kere tercih ederim."

Bir yanım paramparça oldu. Midem kasılıp çalkalandı ve duygularıma engel olamadım. Opal'in dizginlerini çekip kollarımı Edan'ın boynuna doladım. "Aptal adam!" diye haykırdım. Yanaklarını tutup alınlarımız birbirine değene kadar kendime çektim onu. "Şimdi söz ver bana, bununla mücadele etmenin bir yolunu bulacaksın. Bandur gibi... bir iblise dönüşmeyeceğine söz ver."

Edan beni nazikçe uzaklaştırdı. "Seni seviyorum, Maia. Yeterince uzun bir hayatım oldu, o yüzden izin ver de senin için iyi bir şeyler yapayım. Sen A'landi'nin en iyi terzisi olacaksın ve evlenebileceğin şanslı bir oğlan bulaca–"

"Hayır."

"Mantıklı ol," dedi ellerimi sıkarak. "Ben sana bir gelecek veremem. Beni unutacaksın. Bunu yapmanı sağlayabilirim."

Can acısıyla ellerimi ondan kurtardım. "Sakın deneyeyim deme!" Bir hıçkırık beni boğar gibi oldu ve göğsüm gümbürdedi. Edan beni kendine çekti, sımsıkı sarıldı. Yanağımı, sonra da boynumu öptü.

"Bana dokunma," dedim kollarından kurtularak. Nefes almam gerekiyordu. Edan'dan uzak olmam gerekiyordu. "Verdiğim tüm o sözler ne olacak?" Dile getiremedim – okyanus kenarında birlikte açacağımız dükkânı, her sabah Edan'ın kahkahasına uyanmayı, onun flütünün şarkısıyla dokumayı, ben onunla yaşlanırken dokuma tezgâhlarım ve kasnaklarımın yanında uzayan kitap kulelerini. Ağzım kurudu, en sonunda kurmaya cüret ettiğim bir hayali kaybetmek boğazımda bir yumru oluşturdu.

Yaralı ve öfkeliydim – kendime, Edan'a, Leydi Sarnai'ye ve İmparator Khanujin'e. Sandığıma gidip Leydi Sarnai'nin elbiselerini parçalara ayırmak geliyordu içimden. Her şeye onlar sebep olmuş-

tu – o elbiseleri yapmak için bu yolculuğa çıkmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

Şimdi Edan, iblis olmaya mahkûm edilmişti.

Hep benim yüzümden.

Karanlık çöktü ve şahin Edan birkaç kez omzuma tünedi ama gözden kaybolana dek hep onu savuşturdum. Nereye gittiğine merak edip bakmadım bile.

Bir hıçkırığı daha yuttum. Bedenim ağrıyordu ve gözlerim ağlamaktan şişmişti. Çok yorgundum. Saldırılardan, Bandur'dan, yıldızlara o kadar yakın olduğumdan.

Sevdiğim adamı kaybetmek üzere olduğumu bildiğimden.

ÜÇÜNCÜ KISIM

YEMİN

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kanyon'dan çıktıktan sonra günlerce herhangi bir medeniyet belirtisi görmeden yol aldık, ta ki sonunda bir manastıra denk gelene kadar. İki büyük söğüt ağacının arasına sıkışıp kalmış olan manastırın, kenarları kanat gibi kıvrılan bir çatısı ve girişin yan tarafındaki sütunlu avluda çalan bronz bir çanı vardı.

O gece için sıcak bir yemek ve yatak bulma konusunda umutlanmalı mıyım yoksa bize eşlik edecek birileriyle uğraşmak zorunda kalacağımız için kaygılanmalı mıyım bilemedim. Edan'la ikimiz sessizlik içinde, o önde ben arkada seyahat ediyor, mesafemizi özenle koruyorduk. Ne zaman ona kaçamak bir bakış atsam kollarının kucağında birleşmiş olduğunu, ellerinin yalnızca asi buklelerini gözünün önünden çekmek için kıpırdadığını görüyordum. Hiç değilse ıslık çalsa ya da mırıldansa keşke diye düşündüm ama cesaret edemiyordu. Gölgesi bile benimkine değmiyordu.

"Gece iyice dinlenmelisin," dedi. Sesi kullanmadığından çatlak çıkmıştı. "Keşişler seni içeri alır."

Soluk aldım. Hava serindi, çam ve çiy kokusu vardı ve dünya ağır ağır geceye doğru ilerlerken gölgeler batıya çekilmişti. "Peki ya seni?"

"Büyü ve din asırlardır pek iyi anlaşamaz. Bir manastırın beni kollarını açıp karşılayacağından şüpheliyim."

"Sen yoksan ben de gitmiyorum."

Edan bu huysuzluğumu görmezden geldi. "Bu seninle gelmemi istediğin anlamına mı geliyor?"

Cevap vermedim. Hilebaz'ı manastıra doğru çevirdi.

Atları dışarıda bıraktık. Arazinin yanında gösterişsiz bir ahır vardı, Opal ve Hilebaz için yeterince saman ve su bulunuyordu. Edan silahlarımızı yakınlardaki bir çalının altına sakladı.

Kapıya ulaşmadan keşişleri gördüm, dışarıda manastırın geniş taş merdivenlerini süpürüyorlardı. Başları tıraşlıydı ve kıyafetlerinin üzerinde sade, muslin pelerinler vardı. Kibarca başlarını eğerek bizi selamladılar ama Edan haklıydı – keşişlerin başı onu şüpheyle süzdü. Yine de bizi geri çevirmedi.

Ayakkabılarımızı dışarıda bıraktık ve genç keşişlerden biri bize ayaklarımızı yıkamamız için su getirdi. Ahşap tasta bir safran parçası süzülüyor, kokusu havaya yayılıyordu. Ayak parmaklarımı tasa daldırdım ve serin su tenime değerken ürperdim.

Edan elime uzanmaya çalıştı ama onu ittirdim. Çenesinin kasıldığını, ağzının katı, temkinli bir çizgi hâlini aldığını gördüm ve kalbimdeki sızı keskinleşti. Onu yaralıyordum ama elimde değildi. Derinlerde bir yerde, kollarının beni sarmasını, sıcak nefesinin saçlarıma değmesini, kalbinin benimkinin üzerinde atmasını arzuluyordum. Ama Edan'ın Bandur'a verdiği söz ne zaman aklıma gelse, içimde bir öfke alevi parlıyordu.

Bandur'la gitmek *benim* yapmam gereken bir tercihti, Edan'ın değil. *Benim*.

Ona bakmayı reddederek dudaklarımı büzdüm. Onun yerine güneşe baktım. En fazla bir göz kırpımı kadar bakabildiğim hâlde etrafında giderek genişleyen kızıl rengi görebiliyordum. Leydi Sarnai'nin lanet elbiselerini yapmak için iki hafta kalmıştı. Her şeyin ters gitmesinin sebebi onlardı.

Keşişlerin başı, diğerlerinin ona Ci'an dediğini duymuştum, yaklaştı. Çok yaşlıydı, bedeni incecikti ve çökmüştü ama gözleri keskindi. "Manastırımızda konuklarımızı kaldıkları süre boyunca bir fayda sağlarlarsa hoş karşılarız. Yemek yapabilir misin?"

"Yapabilirim," diye kabul ettim. "Ama iğneyle aram daha iyidir."

Bu, ihtiyar keşişi memnun etti. Diğerlerinin aksine solgun, bor-

do bir kuşağı vardı, uçları yıpranmıştı. "O hâlde onarıma yardımcı olursun." Temkinli bir tavırla Edan'a döndü. "Ya sen?"

"Atlar konusunda yardımcı olabilirim," dedi Edan kısa keserek.

İhtiyar keşiş homurdandı, sonra bize peşinden gelmemizi işaret ederek manastırın içine, odalarımıza doğru ilerledi. Geçtiğimiz odalar, birkaç sunak ve oraya buraya dağılmış, çoğu Amana ve servetini fakirlere dağıtan Dilencilerin Tanrısı Nandun'a ait heykeller dışında az eşyayla döşenmişti.

"Biz burada bir grup erkeğiz," dedi Ci'an, doğrudan Edan'a hitap ederek. "Banyo yapmak istersen buyur. Ancak eşinden gece çökene kadar beklemesini rica ediyoruz."

Kaskatı kesildim. Elbette burada kalmak için Edan'la karı koca rolü yapmamız gerekeceğini biliyordum ama sesli olarak duyunca canımı yaktı – çünkü artık bunun asla gerçek olmayacağını biliyordum.

"Anladım," dedi Edan.

Edan ahırlara çekilerek beni yalnız bırakacak kadar akıllıca davrandı. Başka bir keşiş bize yedek kıyafet getirdi ve benim kıyafetlerim yıkanmak için götürüldü.

Makasımı kuşağıma sıkıştırdım ve ardından söz verdiğim onarım işlerine başladım. Yamanacak delikler, kısaltılacak kollar vardı ama dikiş işleri benim için her zaman nefes almak kadar kolay olmuştu. İşimi o kadar hızlı bitirdim ki kıyafetleri görevli olan keşişe teslim ettiğimde inanamayarak tereddüt etti.

Hiç zaman kaybetmeden ay ışığı elbisesi için elimi sandığıma daldırdım ve dikmek için karyolama bağdaş kurdum. Üç elbise içinde en çok katmanı olan buydu: ceket, korse, kemerli etek ve şal. Aynı zamanda, kesim konusunda bazı imtiyazlar kullansam da A'landi modasına en sadık olanıydı. Şimdi ceket üzerine çalışıyor, parçalarını bir araya getirerek kollarını yerine dikiyordum.

Giderek yaklaşan bitiş tarihi aklımı Edan ve Bandur'un lanetinden uzaklaştırmıştı. Delicesine ihtiyacım olan bir dikkat dağınıklı-

ğıydı bu. Yavaş yavaş işimin kalbimi doldurmasına ve artık kendini göstermeye başlayan ay ışığı elbisesinden zevk almama izin verdim. İşimi ne kadar sevdiğimi ve onunla ne kadar gurur duyduğumu hatırlattım kendime.

Gün ışığı çekilirken birisi kapımı çaldı. Edan'dı.

Kapıyı arkasından kapadı. "Manastırlar son birkaç asırda pek değişmemiş. Bütün keşişler hâlâ mırıldanıp dua ediyor. Ama kokular daha iyi." Gülümsemeye çalıştı. "Hangi tanrı herkesin günde iki kez banyo yapmasında ve koridorların sabah akşam süpürülmesinde ısrarcı olduysa minnettarım."

Beni keyiflendirmeye çalışıyordu ama sanki yeniden birer yabancıymışız gibi hissediyordum.

"Çok nazikler," dedim sertçe.

"Sana karşı. Ben de buna minnettarım."

"Keşişlerden hep bu kadar hoşlanmaz mıydın?"

Omuz silkti.

Başımı çevirdim ve Leydi Sarnai'nin elbisesinin kenarına altın yaldız işlemeye başladım.

Edan onu görmezden geldiğimin farkındaydı. Bir süreliğine bana izin verdi. Sonra konuştu. "Ben bir manastırda büyüdüm," dedi sonunda. "Orada tapılan tanrılar farklıydı ama burada olmak... yine de eski anıları aklıma getiriyor."

Edan'ın geçmişi hakkında ne kadar az şey biliyordum! Onu görmezden gelmek istesem de yine de meraklandım. "Nerede?"

"Nelronat," dedi. "Buradan binlerce kilometre uzakta bir şehirdi. Artık yok. Barbarlar orayı asırlar önce yok etti."

Cevap vermedim. Nelronat diye bir yer hiç duymamıştım.

"Annem doğumda öldükten sonra," diye devam etti Edan, "babam tek başına yedi çocuk büyütmek zorunda kaldı. Benden nefret ediyordu. Annemin ölümünden beni sorumlu tutuyordu ve sığırları gütmektense okumayı tercih eden cılız bir çocuk olmamın da pek yardımı olmuyordu."

Sesindeki keder içimde bir şeylerin erimesine neden oldu ama

başımı kaldırıp bakmadım. Bir dikişi yerine düğümleyerek yeni renk bir ipe geçmeye odaklandım.

"Babam bir gün beni bir geziye çıkardı. Okumaya bu kadar düşkün olduğum için beni bir okula bırakacağını söyledi. Yalan da değildi... tam olarak. Çok mutluydum."

"Seni bıraktı," dedim. Artık başımı kaldırmıştım.

"Çiftliğimizden dört gün uzaklıktaki bir manastıra. Çok kez denedim ama eve dönüş yolunu hiç bulamadım. Birlikte büyüdüğüm keşişler buradakilerden farklıydı. Cömert ve nazik değillerdi. Ayrıca taptığımız tanrılar da sert ve merhametsizdi.

"Yıllarca onlarla kaldım, ta ki günün birinde askerler tapınağı yerle bir edene ve bana onların amaçları uğruna savaşacak kadar büyüdüğümü söyleyene kadar. On bir yaşında ya vardım ya yoktum." Kıkırdadı ama gülüşünde neşeden eser yoktu. "Asker olarak geçirdiğim altı ayın sonunda büyü yeteneğim keşfedildi. Bu da savaşlarda daha çok hizmet etmeme neden oldu ama bir oğlan çocuğundan çok bir silah olarak... Ta ki ilk eğitmenim beni bulana kadar." Sanki uzaklardan bir ses duymuş gibi durdu. "Aşağı inmelisin. Yemek hazır."

İğnemi bıraktım. "Ya sen? Dönüşeceksin."

"Keşişlere dinlenmek istediğimi söyle," dedi ciddiyetle.

"Sana yemek getireyim mi?"

Kendini zorlayarak gülümsedi. "Ben avda olacağım. Ama benim için pencerelerden birini açık bırakırsan minnettar kalırım."

"Dönüş yolunu bulabilecek misin?"

Sırıtışı genişledi ve o an onu hâlâ umursadığıma dair bir işaret verdiğimi fark ettim. "Sana dönen yolu, her zaman."

Sözleri kalbimi titretse de kaskatı kesildim, ardından başımı sallayıp çıktım.

Yemekte bahçeden toplanan lahana ve havuçtan yapılmış haşlama, yanında da bir tas susamlı lapa vardı. Benimle kimse yemedi – görünüşe bakılırsa keşişler sadece sabahları yiyordu. Ama gençlerden birkaçı benimle oturup tahta taslardan soya sütü içtiler.

Yemek bitince bulaşıklarımı yıkayıp kuruladım; sonra Ci'an'ı buldum. "Güneş battıktan sonra banyo yapabileceğimi söylemiştiniz."

"Çamaşırhanenin ilerisinde kullanabileceğin bir kaynak var," dedi bana. "Benimle gel. Seni oraya götüreyim." Onun peşinden manastırın dışına çıkarken, "Kocan yemeğe katılmak istemedi mi?"

"O biraz... dinlenmek istedi," dedim ellerime bakarak. Bir keşişe yalan söylemenin hissettirdiği suçluluk gözlerine bakmamı engellemişti.

"Anladım," dedi Ci'an. İhtiyar keşiş hava karanlık olduğundan ve bahçede pek çok basamak bulunduğundan ağır ağır yürüyordu.

"Keşişlere huzuru aramaları öğretilir," dedi Ci'an sessizliği bozarak, "ama zaman zaman keşiş kardeşlerim bile birbirleriyle didişir. Yine de sorunları ne kadar büyük olursa olsun aralarındaki uyumun daha büyük olduğunu mutlaka hatırlarlar."

Yutkundum. Ci'an, Edan'la tartıştığımı hissetmiş olmalıydı.

"Kocanı çok önemsiyorsun," diye devam etti. "Herkes görebilir bunu. Ama o seni daha çok önemsiyor."

Kaşlarımı çattım. "Sandığınız–"

"Gerçek aşk bencillikten uzaktır," diye araya girdi ihtiyar adam. "Ve görüyorum ki çok gençsin."

Sessiz kalıp temkinle ilerledim. Çamaşırhaneyi geçtik ve üzerinde ilerlediğimiz taş yol yok oldu.

"Kocan ağır bir yük taşıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kendi türü içinde bu duvarların arasından geçen ilk o değil."

Keskin bir nefes aldım. "Efendim?"

"Bu manastır bin yıllık," dedi Ci'an. "Pek çok büyücü buranın sağladığı yalnızlık ve huzur için buraya geldi, özellikle de yeminlerini etmeden önce. Senin refakatçin tanıştıklarım içinde... yemininden *sonra* buraya gelen ilk kişi."

"Manastırların büyücüleri pek hoş karşılamadığını sanırdım."

Keşiş güldü. "Din ve büyü arasındaki uçurum büyüdü. Ama ben de her zaman keşiş değildim ve gençlerin görmediği pek çok şey gördüm. Hiçbir zaman göremeyecekleri pek çok şey.

"Benim zamanımda büyücülere kapıcı derdik çünkü büyüyü geri kalanımızdan korurlardı. Ağır bir sorumluluktur bu. Din adamları bile saygı duyardı. Ben hâlâ o saygıyı koruyorum."

Ci'an kolumdan tutarak bana yol gösterdi. "Daha önce hiç görmediğim tek şey âşık bir büyücüydü. Onların âşık olmamaları gerekir, biliyorsun. Belli açılardan keşişler gibi olmaları öğretilir onlara – merhametli ve diğerkâm. Tek fark onlar kimseyi sevmezler, bizse herkesi severiz. Senin büyücün farklı."

Boğazımda bir yumru sertleşti. "Çok uzun zamandır hizmet veriyor," dedim yere bakarak.

"Öyle," dedi Ci'an. "Çoğu böylesi bir gücü kendileri için ister ama onun gittiği yola imrendiğim yok. Bedeli çok ağır."

Hiçbir şey demedim. Edan hakkında konuşmak istemiyordum. Onun Bandur'a verdiği sözü düşünmek, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek canımı çok yakıyordu.

Nihayet kaynağa vardık. Yeni ay önümde berrak bir su birikintisinin yanı sıra kıyıda duran üç Amana heykelini de aydınlatıyordu. Hepsinde gözleri kapalı, elleri birbirine kenetlenmiş ve göğe uzanmıştı.

"Uzun zaman önce bu sular Ana Tanrıça'nın rahibeleri için kutsaldı," diye açıkladı Ci'an. "Bazıları hâlâ senede bir, dokuzuncu ayın dokuzuncu gününde, yıldızların güneş ve ay arasında oluşturduğu köprüyü izlemeye gelir. Sen kıl payı kaçırdın."

"Farkındayım," diye fısıldadım heykellere bakarak. Üzerlerine ay ve güneşi giymiş ikisi gümüşi ay ışığının altında parlıyordu ama yıldızların kanını giyen heykel gölgede kalmıştı.

"Bir dikişçi olarak Amana'nın elbiseleri seni büyülüyor olmalı," dedi Ci'an.

"Bu elbiselerin bir efsaneden ibaret olduğunu düşünmüştüm hep," diye yanıtladım. "Bizden en az tanrılar kadar uzak olduğunu. Ama bu, büyüye inanmadığım zamanlardaydı. Artık neler yapabileceğini gördükten sonra gökler ve yeryüzü arasındaki sınırın sandığım kadar katı olduğundan emin değilim." Bandur'u ve hayaletleri

düşündüm. "Peki ya tanrılar yoksa? Ya sadece büyü varsa? Sadece büyücüler, iblisler ve hayaletler varsa?"

"İnancına tutunmalısın," dedi Ci'an. "Tanrılar bizi izliyor ama bu diyardaki varlıkların aksine onlar yaşamlarımıza karışmıyor. Onları fazlasıyla kızdırmadığımız ya da etkilemediğimiz sürece."

"Evet," diye mırıldandım. "Amana Hırsızların Tanrısı'nı bağışladığında ışığı dünyaya tekrar bağışladı ama yalnızca günün yarısı için. Bize geceyi verdi."

"Ona hâlâ kızgındı," dedi Ci'an. "Haklıydı da. Ama Hırsızların Tanrısı için elbiseleri yapan terziyi unutuyorsun. Çok az kişinin bildiği şey, Amana'nın ona bir hediye verdiğidir."

"Neymiş bu hediye?"

"Dediklerine göre ona bir makas vermiş," diye yanıtladı Ci'an. "Sahibini Tanrıça'nın gücünün bir parçasıyla donatmak üzere tılsımlanmış."

Hareketsiz kaldım.

"Makası gören bilen yok ama bana kalırsa hâlâ varlığını sürdürüyor, nesilden nesle geçmiş olmalı."

Derin bir nefes alarak büyülü makasımın durduğu kuşağıma uzandım. Parmaklarım sapların üzerine oyulmuş desenlerin üzerinden geçti – güneş ve ay. Bu, Amana'nın terziye verdiği makas olmalıydı.

Bu, o terzinin ailesinin benim ailem olduğu anlamına mı geliyordu? Bu, içimdeki büyüyü açıklar mıydı? Öyle olmalıydı. Makası bir tek benim kullanabilmemin açıklaması da bu olmalıydı.

Bandur'un göründüğümden daha özel olduğumu söylemesinin nedeni bu olmalıydı.

"Peki ya birisi Amana'nın elbiselerini yapmayı başarırsa?" diye sordum telaşla. "Ana Tanrıça müdahale eder mi?"

"Amana'nın bunu başaran kişinin herhangi bir isteğini gerçekleştireceği efsanesinin cazibesine kapılarak bunu yapmayı deneyen çok oldu."

"Bu doğru mu?"

"Birileri Amana'nın elbiselerini yapmayı başarsaydı... böyle bir başarı onun takdirinden ziyade gazabını çekerdi diye düşünüyorum." Sarsılmış ifademi gören Ci'an gülümsedi. "Ama aynı zamanda bahse girerim ki bu hikâye, tapınaklarını refah tutmak ve ziyaretçileri artırmak için Amana'nın çocuklarının rahipleri tarafından uydurulmuş da olabilir."

"Anladım," dedim sessizce.

"Burada onunla konuş," dedi Ci'an kaynağı işaret ederek. "O her zaman dinler ama belki burada, çocuklarının arasında daha dikkatli dinler." Gitmeden önce omzuma dokundu. "Büyücünle barış. O seni çok seviyor."

Suyun kenarında tek başıma uzunca bir süre dikilip ağaçları ve rüzgârı dinledim. Artık neden bu kadar çok insanın Amana'nın elbiselerine saygı duyduğunu, neden bazı kişilerin onları Tanrıça'nın en büyük mirası saydığını anlıyordum. O elbiseler yüzünden bize şu an yaşadığımız dünyayı vermişti. Günden güne, geceden geceye [redacted].

Ve her nasılsa o mirasa hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğim kadar yakındım.

Ağır ağır kıyafetlerimi çıkarıp kaynağa girdim. Su yumuşacıktı ve balıklar ayaklarımı gıdıklıyordu. Sonra nefesimi tutarak tamamen batana kadar eğildim, nefes almam gereken son âna kadar öylece kaldım.

Tepemde ay hilal şeklinde parlıyordu, gecenin kara denizinde kırık bir inci parçası gibiydi.

Kıyafet yığınıma doğru uzanıp makasımı çıkardım, onları bir adak sunar gibi elimde tuttum. "Amana," diye fısıldadım. "Amana, aileme bağışladığın bu armağan için teşekkür ederim. Senden af diliyorum. Eğer elbiseleri yapmamı istemiyorsan dururum. Ama lütfen, lütfen benim aptallığım yüzünden Edan'ı cezalandırma. Lütfen onu Bandur'dan kurtarmanın bir yolu olsun."

Uzunca bir süre bekledim. Ama korktuğum gibi, Amana cevap vermedi.

• • •

Şafak söktü ama Edan'dan bir işaret yoktu. Gölgesinin duvarlar üzerinde süzülüşünü, gecenin son dokunuşlarını kanatlarında taşıyarak pencereden hızla içeri girmesini beklemeye devam ettim.

Daha önce şahinken Edan için hiç endişelenmemiştim. Ama şimdi kendime engel olamıyordum – ya şafak söktüğünde bir gölün üzerinde uçuyorsa? Yüzme bilmiyordu. Boğulurdu!

Ya da avcının biri onu vurduysa? Ya da Shansen'in adamlarından biri belki? Edan'ın geceleri neye dönüştüğünü biliyorlar mıydı?

Yatağımın üzerine oturarak parmaklarımla saçlarımdaki düğümleri çözdüm. Yolculuğum sırasında saçlarım çok uzamıştı. Yakında, Güz Sarayı'na dönmeden hemen önce kesmem gerekecekti. Gerçi savaştan önce erkeklerin saçlarını uzatması bir gelenekti.

Saçlarımın uçlarına dokundum. Bu üç elbiseyi bitirdikten ve... Edan beni terk ettikten sonra İmparator, imparatorluk terzisi olarak kalmama izin verecek miydi?

Bu sorular acı veriyor, içimde zaten zonklayan yalnızlığı iyice keskinleştiriyordu. Ayağa kalkarak odamdaki küçük masaya doğru ilerledim ve babamla Keton'a bir mektup yazmaya başladım. *Yolculuğum sona ermek üzere,* yazdım. *Yakında Güz Sarayı'na dönmüş olacağım.*

Sözcüklerim sert ve mesafeli gelmişti, ne kadar denersem deneyeyim iç hafifleten bir sözcük bulamıyordum da. Kendi kalbim fazlasıyla ağırdı.

Ve Maia – doksan beş adım, diye bitirdim. *Umarım yakında seninle birlikte yürümek için evde olurum.*

Fırçamı kurumaya bıraktım ve mürekkebin kapağını kapadım. Mektubumu katlarken hava değişti.

"Günaydın," diye selamladı Edan'ın sesi beni kapıdan.

İçeri girdiğini duymamıştım. "Neredeydin?"

Saçları ıslaktı ve üzerindeki keşiş kıyafetleri incecik bedeninden dökülüyordu. Bir elini içlerinden geçirerek saçlarını arkaya yapış-

tırdı. Bu şekilde inanılmaz genç görünüyordu. "Atlarla ilgileneceğime söz vermiştim. Öyle yaptım."

Ona makasımla ilgili öğrendiklerimi söylemek istedim ama orada, kapıda ne kadar tuhaf göründüğünü fark edince dilimi tuttum. "Yorgun musun? Genellikle döner dönmez uyurdun."

"İyiyim."

Aramızdaki sessizlik ağırdı. Edan kapıda kaldı ve üzerinde çalıştığım elbiseyi işaret etti. Yatağımın diğer tarafında duruyordu.

"Çok güzel," dedi. "Leydi Sarnai'nin bunu takdir etmemesi için aptal olması gerek."

Keşişlerin ilahi okuduklarını duyabiliyordum. Sözleri anlayamıyordum ama ritmik ve düzenliydi, birlikte derin, hipnotik bir vızıltı oluşturuyorlardı.

"Her gün ilahi söylemek zorunda mıydınız?" diye mırıldandım. "Sen manastırda yaşarken?"

"Evet," dedi Edan. Sesi, temkinli bir umutla yükselmişti. "Her gün."

"Keşiş yaşamına alışabilirim," dedim. "Bir terzininkinden çok farklı değil. Bütün gün dikiş yapmak, bütün gün ilahi söylemek – küçükken dikişlerimi yüksek sesle sayardım böyle."

"Nefret ederdin." Edan, kapı çerçevesine yaslandı. "Sen buraya ait değilsin, bir manastıra zincirlenemezsin. Sen dünyayı görmelisin."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Ona doğru ilerledim. "Edan..."

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi. "Hakkın da var. Ama seni seviyorum, Maia."

Yutkundum. Birlikte geçireceğimiz zamanın bu kadar kısa olması hiç adil değildi. Yakında bir daha onu hiç göremeyecek olmam.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım yanağına dokunarak. Yüksek sesle konuşmak canımı yakıyordu artık – sesim duygularla iyice boğuklaşmıştı. "Ve seni kazanacağım. Güneş ve ay bütün yıl yalnızca bir gün görüyorlar birbirlerini. İster bir saat olsun ister bir gün – hiç olmamasındansa o kadarcık zamanda seninle olmayı tercih ederim."

Edan'ın yüzünde bir ışık parladı. Gülümsemedi ama her nasılsa onu tanıdığım onca aydır hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu. "Seni öpebilir miyim?" diye fısıldadı.

"Öpebilirsin."

Çeneme dokunup hafifçe yukarı kaldırdı ama ben çoktan parmak uçlarımda yükselmiştim. Gözlerim yarı kapanmış, dudaklarım ileri uzanmıştı.

Edan usulca güldü. "Biraz hevesliyiz galiba? Madem öyle bunca zaman beni reddetmeseydin keşke."

Parmaklarıyla ağır ağır boynumdan köprücükkemiğime doğru indi. Dokunuşu beni ürpertti ve aynı yolu geri dönüp parmaklarını dudaklarımın etrafında gezdirirken tenim karıncalandı. Tam bana işkence ettiğini söyleyerek itiraz edecektim ki beni tutup kaldırdı.

Ağzımı onunkine bastırarak kollarımı boynuna, bacaklarımı kalçasına doladım. Derken öpüşleri yanaklarıma, boynuma, göğsüme, sonra tekrar dudaklarıma kaydı. Önce tutkulu, sonra şefkatli. Ardından sanki bir türlü karar veremiyormuşuz gibi tekrar tutkulu. Sanki yarın dudaklarımızın mosmor olacağını bilirmişiz de ama buna gülüp geçecekmişiz gibi.

Unutmak çok kolaydı – kendimi her şeyin yolunda olduğuna dair bir yanılsamanın içine çekilirken buldum.

Saçlarını gözlerinin önünden çekip çenesini avuçlarımın içine aldım. "İzin ver, seninle Paduan Gölü'ne geleyim."

Edan hâlâ soluk soluğaydı.

"Bandur'u yenmenin bir yolu olmalı," dedim ağır ağır. "Taktığı o tılsım var ya... Hırsızın Kulesi'ndeyken onu boynundan aldım. Bu onu zayıflatmış gibiydi. Belki tılsımı yok edebilirsek ondan kurtulursun."

"Bir iblisin tılsımı zaten bozuktur," dedi Edan. Sırtını duvara yasladı. "Onu yok etmek Bandur'u ne öldürür ne de zayıflatır."

"Ama gördüm..."

Edan iki parmağını dudaklarıma götürdü. "Bandur kurnazdır,"

dedi. "Zayıf bir noktası olduğunu düşünmen için seni kandırmak istemiş ki gardını indir – sonra da seni işaretleyebilmiş."

Haklı olduğunu biliyordum, sustum. "Yine de seninle geliyorum. Kararım kesin."

Edan iç çekti. "Maia, adaların hayaletler ve iblislerle dolu olduğunu biliyorsun. Sen onlara karşı güvende olsan bile ben aynı kişi olmayacağım."

"Umurumda mı sence?"

"Olmalı," dedi karanlık bir tonla. "Bir iblis olacağım."

"O zaman ben de olurum. Hayalet, iblis – adalar ne olmamı isterse. Yalnız kalmak zorunda değilsin."

"Bu, hayatımda duyduğum en aptalca şey," dedi Edan sertçe. "Sana yalvarıyorum, lütfen bir daha bunu tekrarlama."

Omuzlarım çökmeye başlamıştı ama doğruldum. "Makasım Amana'dan geliyormuş," dedim hararetle. "Hırsızların Tanrısı efsanesinden. Bunu biliyor muydun?"

"Şüphelenmiştim ama..."

"Bu da demek oluyor ki ben de efsanenin bir parçasıyım," dedim sözünü keserek. "Hatta belki de kısmi büyücü. İçimde büyü var, o yüzden izin ver de sana yardım edeyim."

Edan dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. "Seninle tartışılmıyor, değil mi?"

"Ben en parlak olanım, unuttun mu? Kendin söylemiştin."

Güldü, sonra beni şefkatle bir kez daha öptü. Ardından gün geceye dönene kadar –tıpkı görünmez sabah yıldızlarının altında yaşarken yaptığı gibi– beni sımsıkı sardı.

O an anladım, biz bir ömürlük dikilmiş iki parçalı bir kıyafet gibiydik. Dikişlerimiz sökülemezdi.

Sökülmelerine izin vermeyecektim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kızıl güneşten beş gün önce Güz Sarayı görüş alanımıza girdi. Edan'ın kendini Bandur'a teslim edeceği zamana kalan günleri saymak istemiyordum ama kendime engel olamıyordum. Sık sık gökyüzüne bakıp kızıllığın ağır ağır güneşin çevresine sızışını izliyordum. Yalnızca geceleri, karanlık güneşi yuttuğunda aklımdan çıkarabiliyordum bunu.

Elbiselerimin liflerinde dalgalanan büyüyü hissedebiliyordum – tamamlanmaya yaklaştıkça iyice ortaya çıkmışlardı. Belki de ben uyduruyordum ama bazen ayın ve güneşin ışığını taşıyan cevizler yakınlardayken elbiseler bana şarkı söylüyordu. Yumuşak, sessiz bir şarkı – huzurlu bir çayın uğultusu gibi. Edan bunu duyamıyordu ama şarkı sanki işimi bitirmem için yalvarırmış gibi beni kendine çağırıyordu.

Güz Sarayı'nı incelemek için boynumu kaldırdım. Bir tepenin üzerine inşa edilmişti, kırmızı, altın rengi ve turuncu yapraklarla dolu ağaçlarla çevriliydi etrafı. Durduğum yerden bakınca alev almış gibi görünüyordu.

"Geri dönmeye pek hevesli görünmüyorsun," diye takıldı Edan. "Eminim Amni mutfakta bir yığın kurabiye ve kekle seni bekliyordur. Bu, hevesle beklenecek bir şey."

Hiçbir şey söylemedim, yalnızca iç geçirdim ve saçlarımı başımın üzerinde toplamaya başladım.

Edan bana yaklaştı. "Bunu unutma," dedi bana ayakkabıma koymam için bir çakıl taşı uzatarak. Keton'un bastonunu Yaz Sarayı'nda bırakmıştım.

Erkek gibi davranmak zorunda kalmayalı epey zaman geçmişti, tekrar yapabileceğimden emin değildim.

Sessizce başımı salladım ama kaygım yüzümden okunuyor olacak ki Edan yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Her şey yolunda gidecek."

"Gidecek mi?" Boğazımda sert bir yumru belirdi ve konuşmamı güçleştirdi.

Edan beni öptü. Öyle uzun ve tutkulu bir öpücüktü ki beni bıraktıktan sonra bile dudaklarım yandı.

"Gidecek," diye fısıldadı. "Gitmesini sağlayacağım."

Bana kendimi iyi hissettirmeye çalıştığının farkındaydım. Ama hiçbir şey ayrılığının acısını silemezdi.

Uyuşmuş bir hâlde, "Sen Lapzur için ne zaman yola çıkacaksın?" diye sordum.

"Kızıl güneşin sabahında. Sen elbiseleri bitirene kadar gitmeyeceğim. Senin güvende olduğunu görene kadar."

Sözleri beni rahatlatmadı. Parmak boğumlarımla gözümün kenarındaki yaşları sildim. "Sana dedim, ben de seninle geleceğim... Seni yalnız göndermeyeceğim." Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Beni tuttu ve yanaklarıma düşen yaşları başparmağıyla sildi. "Elini iyileştirdiğim zamanı hatırlıyor musun?" dedi sessizce. "Hani bana bunun karşılığını vermek istediğini söylemiştin."

Üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu. Onun kollarından doğruldum. "Evet."

"Şimdi senden benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Sesindeki çekimserlik hoşuma gitmemişti. "Dinliyorum."

"Ben Lapzur'a doğru yola çıktığımda," dedi Edan ağır ağır, "senin de eve, ailene gitmeni ve onlara bunu vermeni istiyorum." Avucunu açarak güneş ışığını ve ay ışığını yakaladığım cevizlerden çok da farklı görünmeyen dördüncü bir cevizi ortaya çıkardı.

"Babam ve abin için bir armağan," dedi. "Başka birkaç şey dışında, Niwa örümceği kanından bir damla var içinde – ailene biraz da olsun mutluluk getirecek."

Nefesim düzensiz bir hâl aldı. "Edan..."

"Çaylarına koy," diye araya girdi. "Kendininkine de. Seni uyutacak. Uyandığında sen de mutlu olacaksın."

O karanlık, nüfuz edilmesi güç gözlerindeki ifadeyi okuyamayarak kaşlarımı çattım. "Hiçbir büyülü çay beni mutlu etmeyecek, Edan. Sensiz bunu başaramaz."

"Lütfen." Dudaklarıma dokundu. "Güven bana."

Başımı çenesinin altına yasladım ve iç çektim. Ama herhangi bir söz vermedim.

* * *

Güz Sarayı'na vardığımızda hava kararmak üzereydi. Doğmakta olan ay kızıl ve turuncu yaprakların üzerine ışıltısını saçıyordu, bir fenerin içindeki pervanelermişiz gibi hissetmekten kendimi alamadım. Kapana kısılmış gibi.

Edan dönüşmeden önce varıp varmayacağımızı merak etmiştim. Dönüşmek üzere olduğunu anlayabiliyordum – ay, güneşin hükmünü sonlandırırken gözlerinin sarısı giderek parlıyordu. Ama sarayın kapılarına vardığımız anda gözlerindeki parıltı soldu.

"Majesteleri'ne Başbüyücü ve İmparatorluk Terzisi'nin döndüğünü söyle," diye emretti Edan, muhafıza.

Önümüzdeki devasa kırmızı kapılar açıldı ve atlarımızdan indik. Edan derin bir nefes aldı. Birden daha şişman, daha uzun göründü.

Avucunu açtığında benim için mavi bir kır çiçeği vardı avucunda, tıpkı Ay Dağları'nda verdikleri gibi. "Bu solmayacak."

Çiçeği almadım. "Ben eskilerini seviyorum," diye yanıtladım. Hepsini çizim defterimin arasına koymuştum.

Edan sessizce başını salladı ve çiçek kayboldu. Kapılar artık içerideki bahçeleri görebileceğim kadar açılmıştı. Gölgeler titreşiyordu. Edan'la özgür olduğumuz son birkaç dakikaydı.

"Her fırsatta seni görmeye çalışacağım," dedi. "Çok sık olacağına söz veremem. Khanujin uzun süre ortadan kaybolmuş olmamdan memnun olmayacaktır. Beni hep yanında tutacaktır."

Ben cevap veremeden Bakan Lorsa bize Güz Sarayı'nın iç kısımlarına doğru eşlik etmek için karşımızda belirdi. Yüzündeki şaşkınlık ifadesine bakınca benim başarısız olmamı beklediğini anladım.

Keşke başaramasaydım.

Lorsa kollarını kavuşturdu, hızlı adımlarla ilerlerken parlak mavi kolları arkasında dalga dalga kabarıyordu. Yaz Sarayı'na vardığım ilk günkü gibiydi. Lorsa'nın kıyafetleri aynıydı ve kuşağından aynı yeşim taşından madalyon ve devasa kırmızı püskül sallanıyordu. Ama bu sefer ona yetişmeye çalışmadım. Bu sefer aksadım ve acele etmedim, Lorsa'nın beni beklemek için her duruşunu küçük bir zafer saydım.

Güz Sarayı'ndan ilk anda nefret ettim. Yaz Sarayı'nın altın yaldızlı çatılarını ve parlak kırmızı sütunlarını, nefis bahçelerini ve yasemin ile erik tomurcuğu kokularını özlemiştim. Evet, buradaki ağaçlar fener ışığında bile karmaşık ve parlak renkleriyle yanıyordu ve taş zeminler yeni düşmüş altın rengi yapraklarla kaplıydı – ama havada bayat, nemli mürekkebe benzer bir koku vardı. Helikopter böcekleri ya da kelebekler, tarlakuşları ya da kırlangıçlar yoktu. Yalnızca onu derin ve uzun bir uykuya hazırlarmış gibi toprağı örten ince bir sis vardı.

Bahçelerden birinde Leydi Sarnai'yi görmek beni şaşırttı. Bizi fark ettiğinde herhangi bir tepki göstermedi ama ayağa kalkınca etekleri kat kat açıldı ve uzak köşedeki bir şeylere gözünü dikti – sanki o da burası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih edermiş gibiydi.

Bakan Lorsa bizi İmparator'un özel odasına götürdü. Kapılara çizilen kırmızı gözlü aslanlar aklıma Bandur'u getirmiş, beni ürpertmişti. İçeride İmparator Khanujin bizi bekliyordu, yüzünü koyu mavi bir örtüyle kapamıştı. Lorsa çıkınca örtüyü kaldırdı.

Edan bana görünüşünü güzelleştirmek için onun büyüsünü kullandığını söylemişti ama yine de onu bu kadar farklı görmek beni şaşırtmıştı. Gerçek İmparator hatırladığımdan daha kısa, ihtişamsız ve daha az kaslıydı; dudakları ince, gözleri küçücük ve merhametsizdi.

Ona gözlerimi dikmemeye çalışarak dizlerimin üzerine çöktüm. Edan da yanımda eğilerek selam verdi.

"Seni astırmam gerek, Başbüyücü," dedi İmparator Khanujin dişlerinin arasından. "Benim iznim olmadan gittin."

"Eylemlerimin sonuçlarını kabul ediyorum, Majesteleri," dedi Edan. "Evliliğinizi ve A'landi'nin huzurunu emniyete almak için İmparatorluk Terzisi'ne yardım etmem gerektiğini düşündüm."

"Benim yanımdan ayrılmanın akıllıca olacağını mu düşündün?" İmparator çay fincanını yere fırlattı. Fincan, Edan'ın ayakları dibinde kırıldı. "Shansen'in uzaklarda olduğunu bilmesinin akıllıca olacağını mı? Ona seni ele geçirme fırsatı vermenin?"

"Denese de başarısız oldu."

İmparator Khanujin burnundan nefesini bırakırken hafiften yatıştı. Parmaklarını pek de taht denemeyecek ahşap sandalyesinin kolçaklarına vurarak ritim tuttu. Tırnakları uzamış ve kesilmemişti, beni sinir eden bir tıkırtı çıkarıyorlardı. "Yolculuğunuz başarıya ulaştı mı?"

"Ulaştı, Majesteleri."

"Yani en azından yokluğun bir hiç uğruna değildi. Seni nasıl cezalandırmalıyım acaba, Başbüyücü? Ne de olsa bildiğim kadarıyla korktuğun hiçbir şey yok. İtaatsizliğin yüzünden seni ölüm cezasına da çarptıramam çünkü sana yanımda ihtiyacım var."

Edan sessizdi.

İmparator Khanujin, elbisesine iğnelenmiş tılsıma dokundu. "Sanırım varlığın bile yeterli bir ceza. Sen, müthiş bir gücün taşıyıcısı olarak emrimdesin."

Edan'ın kılı bile kıpırdamadı ama ben irkildim. Ellerimi yanımda yumruk yaptım ve İmparator'a patlamamak için yanaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

"Usta Tamarin, senin bitirmen gereken bir iş var. Bizi yalnız bırak."

Edan'a baktım, çenesini çok hafifçe, fark edilmeyecek kadar kaldırdı. İtaat etmem için bir işaret.

İmparator, bacağımın gerçekten sakat olmadığını biliyordu ama yine de ayağa kalkarken zorluk çekiyormuş gibi yaptım. Eğildim. "On bin yıl yaşayın, Majesteleri," dedim. O bildik sözler dilime iyice yabancılaşmıştı artık.

Sonra çıktım ve bir zamanlar düşlediğim yaşama döndüm. Hepsinin bir düş olarak kalması için neler vermezdim.

* * *

Çantam ve sandıklarım çoktan yeni odama taşınmıştı. Elbiselerimi havalandırmak için sandığı açtım. Onları görmek beni rahatlattı. Saraya dönmüş olabilirdim ama dışarıdaki maceralarımı unutmayacaktım. Edan'la verdiğimiz savaşı, gördüğüm büyüyü unutmayacaktım.

Bu elbiseler her zaman hatırlatacaktı onları bana.

Kesim masamın üzerinde bir tabak bademli kurabiye duruyordu. İkramın yanında bir not yoktu ama Ammi'den geldiğini biliyordum. *Tekrar hoş geldin!* diye haykırışını duyar gibiydim.

Saraydaki tek arkadaşımı hatırlamak beni neşelendirdi ve kurabiyeleri silip süpürerek boş midemi doldurdum. Tam tabağı bırakıp elbiseleri açmaya başlamıştım ki odamın kapısı ardına kadar açıldı.

"Ekselansları Leydi Sarnai teşrifleriyle seni onurlandıracak!" diye haykırdı dışarıdan bir ses.

Leydi Sarnai içeri girdi. Çatılmış kaşları ve büzüşmüş dudakları sağ salim dönmemden pek de memnun olmadığını açıkça belli ediyordu ama Shansen'in kızı artık beni korkutmuyordu. Bastonumu kavrayarak eğildim.

"Kızıl güneş yaklaşıyor," dedi selam niyetine. Bu hatırlatma canımı yaktı ama Leydi Sarnai sebebini tahmin bile edemezdi.

"Bitirmek üzereyim, Ekselansları."

"Yani hepsini buldun?" dedi boş bir sesle. "Amana'nın çocuklarını?"

"Evet, Ekselansları."

Leydi Sarnai her zamanki gibi bir yelpaze taşıyordu ama bu kez

elinde öyle sert çevirdi ki kıracağını düşündüm. Tekrar konuştuğunda sesi gergindi. "Ne yaptığını göster bana."

Sandığımın yanına diz çöktüm, üzerindeki kumu ve çamuru temizlemeye zaman ayırdığıma sevinmiştim. Üç elbisemi de tek tek, dikkatle çıkardım.

Leydi Sarnai ilkini elimden kapıp görmek için kollarından tutarak kaldırdı.

"O ayın elbisesi olacak," dedim. "Ay ışığını henüz dikmedim."

Büyülü parçası yerine konmamışken bile elbise nefes kesiyordu. Leydi Sarnai'nin sessizliğinden, hayallerin ötesinde bir şey yarattığımı anlamıştım.

Kollar uzun ve genişti, kaldırıldığında bir lavtanın zarif gövdesi gibi kıvırılıyordu. Beyaz altından floş, her birine titizlikle küçük çiçeklerle bulutlar işlediğim manşetlerden ve çapraz yakadan parıldıyordu; etek ise gümüş rengiydi, solgun, yanardöner bir ışık görüntüsü yaratmak için en hafifinden beş ipek parçasıyla katmanlandırılmıştı.

Elbisenin güzelliği onu etkiledi. Gözlerini kırparak gözyaşlarını tutmaya çalışsa da yaşların gözlerini nemlendirdiğini görebiliyordum.

Leydi Sarnai elbiseyi yere düşürdü. Yüzünün rengi çekilmiş, gözleri hayret ve dehşet karışımı bir duyguyla dolmuştu. "Bunun... imkânsız olması gerekiyordu."

"Kolay değildi," dedim bitkince. Böbürlenecek durumda değildim – elbiselerin bedeli çok büyük olmuştu. "Pek çok engelle karşılaştık, kimi büyülü kimi değildi. Babanızın adamlarından bazıları peşimize düştü."

Leydi Sarnai'nin yüzü bu haberle kardardı. Babası yakalayabilsin diye Edan'ı benimle gönderdiğini ima ettiğim için bana patlayacağını düşündüm ama hiçbir şey söylemedi. Yine de şaşırdığı da söylenemezdi. Shansen'e karşı görevleri ve onu İmparator Khanujin'le evliliğe zorladığı için babasına duyduğu nefret arasında bölünmüş olabilir mi diye merak ettim.

Leydi Sarnai çenesini kaldırdı, o taştan temkinli maskesini yeniden inşa etti ama artık eskiden olduğu kadar ikna edici değildi. "Çok güzel, Usta Tamarin." Sanki onu görmek bile Leydi Sarnai'yi yaralıyor gibi, elbiseye bakmamak için bakışlarını yukarılarda gezdirdi. "Eminim İmparator Khanujin, onun düğün hediyesini yetiştirdiğin için memnun olacaktır. Ancak sakın bunun onun adına kazanacağın büyük başarıların ilki olduğunu düşünmek gibi bir aptallığa kapılma. Göklerin Oğlu'nun vaatleri, onları taşıyan bulutlar kadar boştur. Hiç dönmemeliydin."

Yelpazesini elinde parçaladı ve kırık parçaları elbisemin üzerine düşürdü. Onun için yaptığım diğer iki elbiseye ucundan bile bakmadan hızla odadan çıktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki birkaç gün boyunca kendimi işime adayarak ayakta kaldım. Leydi Sarnai'nin elbiselerini bitirmekle öyle meşguldüm ki her sabah ve akşam çalan çanları ya da Güz Sarayı'nı vu-ı vuran fırtınalarda çatımı döven yağmuru pek fark etmedim. Ammi İmparator'un hastalığının mucizevi bir şekilde iyileşmesiyle ilgili konuşup dururken pek dinlemedim. Sadece bir kere kulaklarımı diktim, o da Ammi, Başbüyücü'nün pek yemek yemediğinden şikâyet ettiğinde. Elbiselere işlediğim büyü her neyse dışarıdaki tüm gürültüyü boğuyor, Leydi Sarnai'ye teslim tarihi çok ama çok uzaktaymış gibi hissettiriyordu.

Yolda neredeyse üç ay geçirdikten sonra kendimi sanatıma kaptırmanın ne kadar heyecan verici olduğunu neredeyse unutmuştum. Çok değil, kısa bir süre önce A'landi'nin en büyük terzisi olmak en büyük arzumdu. Hayat o zamanlar ne kadar da farklıydı – saraya gelmeden önce, büyülü makasımı kullanmadan önce, Edan'la tanışmadan önce.

Beni ziyarete gelmemişti. Canım yandı ama onu suçlayamazdım. İmparator Khanujin yasaklamış olmalıydı ama bazen gecenin geç saatlerinde penceremin dışından bir şahinin beni çalışırken izlediğinden emindim. Derinlerde bir yerde, İmparator'a olan öfkemi bir kenara ittiğimde, kendi kendime böylesinin daha iyi olduğunu söylüyordum – ikimiz için de. Böylece ayrılmak zorunda kaldığımızda daha az canımız yanacaktı.

Ben de günlerimi büyülü makasımın ve örümcek ipeğinden eldivenlerin de yardımıyla, güneş ışığını kör etmesin ya da yakmasın

diye zarif, altın bir ipliğe eğirerek geçirdim. Güneş ışığı, kesim masamın üzerine serip mezurayla ölçebileceğim bir şey değildi. Ben de doğrudan cevizin içinden çalışarak ışınları eldivenlerime çekip cesaret edebileceğim kadar ince bir ışık kestim. Sonra onu makasımın bıçaklarına sardım ve öyle ince bir iplik hâlinde eğirdim ki iğnemin ucundan rahatlıkla süzüldü. Ay ışığı için de aynısını yaptım, sadece gümüşi ışınları örerek onları ince, parlak sicimler hâline getirdim.

Kızıl güneşten önceki gece güneş ışığını ilk elbiseye dokudum. Güneşin kahkahası kalbimin hafiflemesine pek yardımcı olmadı ama ışınları makasımda zıplarken gülmek istedim – neşeden değil de hayretten ve rahatladığımdan. Tamamlandığında güneşin elbisesi o kadar gözalıcıydı ki parlaklığından gözlerim sulandı. Başka tarafa baktığımda bile ışığın taçları görüşümü bulandırdı.

Parmaklarımı esneterek gözlerimi kırpıştırdım. Yıldızların kanının bulunduğu şişe kucağımda sıcacıktı ve makasım Leydi Sarnai'nin ikinci elbisesindeki ayın gözyaşları işlemelerine yaklaştığımda uğuldadı. Çalışırken, Yağmuryağdıran Doruğu'na çıkışımı ve buz tutmuş havuza dalışımı hatırladım. Yanaklarımdan bir damla yaş süzüldü – kederden değil, bu elbiseleri bitiren Maia'nın, üç ay önce onları yapmaya başlayan kızla aynı kişi olmadığını bilmenin verdiği o acı-tatlı duygudan. Onlar benim yolculuğumdu ve çok geçmeden onları bırakmak zorunda kalacaktım.

Ay ışığı elbisesinin son dikişini attım. Geriye sadece bir elbise kalmıştı – yıldızların kanı.

Parmaklarım titredi, elimin tersiyle gözlerimi sildim. Günlerdir uyumamıştım; yorgunluk şimdi üzerime çökmüş, zihnimi, kararlılığımı bulandırmıştı.

İğnem son elbisenin üzerinde oyaladı. Bitirince bana ne olacaktı?

İmparator benim kadın olduğumu biliyordu. Bu elbiseler bittikten sonra beni gerçekten sarayda tutacak mıydı? O eski, saf hâlimin tek isteği buydu, Majesteleri'nin lütfuna nail olarak imparatorluk terzisi olmak. Ama artık farklıydım.

Kalmama izin verirse bu, onun üzerimdeki gücünü bana hatırlatan bir şey olacaktı. Ve kaybettiklerimi.

Yarın Edan, Lapzur'a dönecekti. Bandur gibi bir iblis olacaktı.

Hep benim yüzümden.

Beni umudumu kaybetmekten alıkoyan tek şey çalışmaktı. Ama şimdi o da elimden alınacaktı. Elbiselerim bitmek üzereydi ve sabah Leydi Sarnai onları alacaktı.

Uzun, kesik kesik bir soluk verdim ve kendimi yatağıma bıraktım. Güçlü durarak geçen onca ay. Ailem için güçlü durmak, kendim için güçlü durmak, sonra Edan için güçlü durmak.

Nihayet bıraktım. İçimde tutmak için delice çabaladığım her şey, içime gömdüğüm tüm o yaralarla keder kalbimden taştı ve hıçkırmaya başladım.

Neden sadece itaatkâr kız Maia olamıyordum? Dikiş dikmeyi seven ve kalan günlerini üç abisi ve babasıyla geçirmekten başka bir şey istemeyen kız?

Ama Finlei gitmişti. Sendo da öyle. Keton'a gelince – eski hâlinin bir hayaletinden başka bir şey değildi.

Edan, abilerimin bıraktığı boşluğu doldurmuştu. İçimde maceracı, hayalperest ve asi yanı ortaya çıkarmıştı. Ama şimdi onu da kaybetmek üzereydim.

Edan'ı kaybedemezdim.

Kaybetmeyecektim.

Düşüncelerimin akışını yavaşlatarak parçaları bir araya getirdim. Eğer Edan, İmparator Kahnujin'e olan yemininden kurtulursa... o zaman artık büyücü olmazdı. İblise dönüşemezdi. Lapzur'un muhafızı olarak Bandur'un yerini alamazdı.

Yatağımdan çıkıp makasımı kaptım. Dişimi kullanarak, yıldızların kanını şişede tutan tıpayı çıkardım ve içindeki değerli sıvıyı dikkatle makasın bıçağına döktüm. Sonra makasımı son elbisemin pürüzsüz, beyaz ipeğine değdirdim.

Yıldızların kanı ağır ağır, aşama aşama, boş bir kanvasın üzerinde dalgalanan boya gibi yayıldı.

Gece karanlık ve yıldızsızdı ama küçük odamın içinde ışıktan bir dünya eğiriyordum.

Elbiselerim öyle parlaktı ki güçleri kapalı kapılarımın ve pencerelerimin altından sızıyordu. Aynı anda üç elbiseyi de görmek beni kör edebilirdi ama onları yapan bendim ve bu da beni onların yoğunluğundan korudu.

Bir adım geriledim, yaptıklarıma bakarken uzun bir nefes verdim. "Biri güneşin kahkahasıyla dokundu," diye fısıldadım. "Diğeri ayın gözyaşlarıyla işlendi ve sonuncusu da yıldızların kanıyla boyandı."

Düzeltecek bir şeyler, gevşek bir ip ya da düğme aradım ama makas da ben de hata yapmamıştık. Elbiseler mükemmeldi. Herhangi bir imparatoriçeye layıktı. Bir tanrıçaya layıktı.

İç geçirerek ellerimi son elbisede gezdirdim. Boya doğal olmayacak kadar çabuk kurumuştu ve parmaklarım elbisenin ince ipeği üzerinde dolaşırken üçü içinde en güzelinin, şaheserimin bu olduğunu biliyordum. Güneşin elbisesi geniş ve dolgundu; eteğinin ucundaki yuvarlak, güneş ışıkları gibi parlayan katlarıyla görkemli, parlak altın rengiydi. Ayın elbisesiyse gösterişli ve gümüşiydi, omuzdan dökülen kolları ve dar kesim eteği dalgalanarak bir kuyruk oluşturuyordu. Ama yıldızların elbisesi – gece kadar karaydı ama ona dokunduğumda bir dizi renk açığa çıkıyor, altın, gümüş, eflatun ve ismini bilmediğim binlerce başka renk ışıldıyordu. Korseyi göğsüme doğru tutarak kendimi onun içinde hayal ettim.

Neden olmasın, Maia? Bütün hayatını başkaları için dikiş yaparak, denemeye asla cesaret edemediğin elbiseler düşleyerek geçirdin.

Fikrimi değiştirmeden önce, yıldızlarla boyanmış elbiseye titizlikle diktiğim yüz düğmeyi çözdüm ve eteğin içine adım atarak korseyi üzerime çektim, kollarımı elbisenin kollarına geçirdim. Amana'nın elbisesi ne tür bir güç ihtiva ediyorsa onu bulacaktım. Bu gece.

Büyüyle etek etrafımı sardı, düğmeler teker teker bir araya geldi ve kuşak belimi sardı. Ellerimi kalbime götürerek heyecanımı dizginlemeye çalıştım. Elbise üzerime tam olmuştu. Kalçalarımı düz-

günce sarmış, yumuşak ipek gül yaprakları gibi dışa doğru açılmıştı. Kumaşın kendisi sıcaktı, öyle ki bir şekilde canlıymış gibi geliyordu insana.

Saçlarımı açtım ve yüzümü artan ipeklerden yapılma ince bir örtüyle gizledim.

Sonra dışarı çıkmaya cesaret ettim. Saray karanlıktı; bahçe patikalarını aydınlatan fenerler titreşiyor, mumlar giderek azalıyordu. Ama yolumu görebilmek için fenere ya da meşaleye ihtiyacım yoktu. Elbisem parıldıyor ve yolumu aydınlatıyordu.

Beni gören muhafızların ağzı bir karış açık kaldı. Birkaçı dizlerinin üzerine çökerek sanki ben bir tanrıçaymışım gibi alınlarını yere değdirdiler. Kimse kim olduğumu ya da nereye gittiğimi sormadı.

Büyük Tapınak'a ulaştım. Omuzlarım gerildi ama ahşap kapısını açarak mihraba doğru ilerledim.

Karşımda bir Amana sunağı beni bekliyordu, tapınakta kimse olmamasına rağmen heykeller parlasın diye mumlarla ve tütsülerle aydınlatılıyordu.

Usulca bir demet tütsü aldım ve diz çökebilmek için eteğimi araladım. "Amana, beni kutsa ve bağışla. Çünkü efsanedeki o üç elbiseyi yaptım, çocuklarının elbiseleri: güneş, ay ve yıldızlar."

Tütsüleri kabına yerleştirdim, eğildim ve gitmek üzere ayaklandım. O sırada rüzgâr uğuldamaya başladı. Hayır, rüzgâr değildi bu. Ses bana makasımı hatırlatmıştı – sanki yalnızca ben duyabilirmişim gibi kendi varlığımla yüklü o sessiz şarkı.

Arkamı döndüm. Amana'nın heykelleri daha parladı.

Demek çocuklarımı buldun, dedi bir kadın sesi. Kısık, güçlü ama nazikti. *Ve elbiselerimi yaptın.*

Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm. "Doğru, Ana Tanrıça."

Onlar çok büyük bir güç taşıyorlar, sizin dünyanızda kalamayacak kadar büyük bir güç.

Bu uyarı karşısında başımı eğdim. "Bunu şimdi anlıyorum, Ana Tanrıça." Konuşurken sesim titriyordu. "Dilediğiniz kefareti ödeyeceğim."

Amana beni inceledi. *Cezaya gerek yok. Yeterince çektin ve elbiselerin gücü sana daha fazlasına da mal olabilir.* Duraksadı. *Sana merhamet edeceğim ve yüklerinden birini kaldıracağım. Kalbinin en büyük arzusunu iste benden, Maia. Onu yerine getireceğim.*

Kalbim dolup taştı. İkinci kez düşünmeme gerek yoktu. "Lütfen, Amana. Edan'ı İmparator Khanujin'e ettiği yeminden kurtar ki özgür olabilsin."

Tütsüyle birlikte Amana'nın gözleri de güçlendi. *Dileğinin büyük sonuçları olacak, Maia. Edan, iblis Bandur'a verdiği sözü yerine getiremeyecek. Onun bozulan yemininin bedelini sen ödemek zorunda kalacaksın.*

"Umurumda değil," dedim hararetle. "Edan'ı seviyorum."

Bir duraksama. Nefesimi tutup bekledim.

Bu isteğin gerçekten de sadece sevgiden mi? İçinde öfke var, çocuk. Öfke ve büyük bir keder. Kendin için isteyeceğin başka bir şey yok mu?

Sözleri üzerine omuzlarım düştü. İnsan, Ana Tanrıça'ya yalan söyleyemezdi. "Yıllar boyunca ailemin bir kez daha bir araya gelebilmesini diledim," diye itiraf ettim usulca. "Ama bu, senin bile geri alamayacağın bir kayıp, Ana Tanrıça, biliyorum. Ama Edan... Onun için hâlâ umut var."

O hâlde yapılacak, dedi Amana sonunda. *Bir zamanlar onu bağlayan yıldızların kanının ışığıyla, sevgilin özgür kalacak.*

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Teşekkürler, Ana Tanrıça."

Başımla üç kez selam verdim, alnımı tapınak zeminindeki soğuk, tahta levhalara değdirdim. Ardından kalbim Amana'nın lütfuyla ağırlaşmış, kollarım umutla açılmış hâlde basamakları koşarak indim – yarın, yeni bir [redacted].

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Şafak çanları çalarken uyudum, hatta her zamanki sabah çanları sırasında da uyuyordum. Ammi odama daldığında beni battaniyelerin tepesinde, iki ayağım da yataktan sarkmış uyurken rken buldu.

Beni sertçe sarstı. "Herkes seni bekliyor!" diye haykırdı, örgüleri hızla sallanarak. "Yirmi dakika önce Leydi Sarnai'nin dairesinde olman gerekiyordu."

Birden doğruldum. İlk gördüğüm şey kızıl güneş oldu. Ammi'nin açık bıraktığı kapıdan parlıyor, odama kızıl bir cila döküyordu, Ammi'nin saatler önce yere bıraktığı kahvaltı tepsisinin üzerine bile. Lake tepsiye bir parça çorba dökülmüştü ve ışık onun kan gibi görünmesine neden oluyordu.

Gözlerim elbiselerin üzerinde dolaştı. Güneş ışığı ve ay ışığı elbiseleri düzgünce katlanmıştı, ikisi de İmparator Khanujin ve Leydi Sarnai'ye sunulmaya hazırdı. Ama son elbise... sandalyemin üzerinde asılı duruyor, etekleri yeri süpürüyordu.

Herhalde bir rüyaydı.

"Kalk. Kalk." Ammi beni kolumdan tutup çekiştirerek yataktan kaldırmaya çalıştı. "Neyse ki kıyafetlerinle uyumuşsun."

Öyle yapmıştım. Tuhaf, dün gece onları tekrar giydiğimi hatırlamıyordum. Solumda uzun ve dikdörtgen biçiminde, gül ağacından bir kafesle çevrelenmiş bir ayna vardı. Yansımada kendimi gördüm, şişmiş gözlerim endişeden ve uykusuzluktan yorgun görünüyordu, siyah saç tutamları yüzüme düşmüştü ve geri kalanı karışmış görünüyordu. Olağandışı hiçbir şey yoktu.

Saçımı topladım, pantolonumu düzelttim. "Uyanığım."

Ammi bir adım gerileyip kollarını kavuşturdu. "Kahvaltıya zaman yok." Tepsiye dökülen çorbayı silmek için diz çöktü. "Bunu burada bırakayım, sonra yersin."

Başımla onaylarken terzi kuşağımı tutturdum. Makasım yanımda asılıydı, ağırlığına aşinaydım.

Ammi şapkamı silkeleyip bana uzattı. "Saçın uzamış."

Tereddüt ettim, bir an Edan'ın saraya yaptığı büyünün Ammi'yi etkilememiş olmasını diledim. Sırrımı bilen başka bir kız olması güzel olurdu.

"Biliyorum," dedim şapkayı alırken. "Teşekkürler."

Elbiseleri bir sepete koydum ve alelacele Leydi Sarnai'nin dairesine doğru ilerlerken neredeyse aksamayı ve bastonumu kullanmayı unutacaktım. Yaz Sarayı'nda olduğu gibi burada da Orkide Köşkü arazinin diğer ucundaydı ve açık koridorlardan ve avlulardan geçerken gökyüzüne bakmaktan kaçındım. Yine de gözümün ucuna takılanlardan bulutların alev almış gibi olduğunu, gölgemde bile bir kızıllık olduğunu söyleyebilirdim. Ama başımı kaldırıp bakmayacak, alev alev yanan kızıl güneşi görmeyecektim.

Basamakları hızla çıktım ve muhafızlar beni içeri alır almaz diz çöküp eğildim. "Yüce Majesteleri. Sizden çok çok özür–"

İmparator Khanujin'in görüntüsü söyleyeceklerimi unutturdu.

Daha beş gün önce karşısında durduğum o kısa, zayıf hükümdar gitmişti. Edan'ın büyüsü sayesinde İmparator Khanujin yeniden herkesin sevdiği ve korktuğu o soylu krala dönüşmüştü. Tamamen altından yapılmış bir başlığın altındaki saçları simsiyahtı ve gözleri nazik olmasa da parlaktı. Dış görünüşü öylesine çarpıcıydı ki gerçek hâlinin nasıl olduğunu unuttum.

Gözlerimi ondan kaçırarak büyünün algılarımla ve hislerimle oynamasına izin vermeyi reddettim. Yanında Edan vardı. Dudaklarımı büzdüm. Günlerdir bir araya gelmemiştik. Edan'ın saçları kısalmış, bukleleri başının arkasında uysallaştırılmıştı ve efendisinin yakınlarındayken hep yaptığı gibi siyah kıyafetler giymişti.

Dimdik duruyordu. Neredeyse kaskatı. *Bağlanmış.* O altın kelepçe hâlâ bileğine zincirliydi ve İmparator'un aurası her zamanki kadar şiddetle ışıldıyordu. Dün gece Amana'yla görüşmemi hayal etmiş olmalıydım. Edan'ı bu şekilde görünce kalbim infilak etmek istermiş gibi oldu.

Başımı hafifçe çevirerek Leydi Sarnai'nin odalarına göz gezdirdim. Yaz Sarayı'ndaki odalarından daha küçük görünüyordu, belki de içeride çok insan olduğu için öyle gelmişti: Bakan Lorsa ve üç başka haremağası, bir dizi saraylı, Leydi Sarnai'nin nedimelerinden birkaçı – ve tabii Lord Xina. Hepsi Amana'nın elbiselerini yapmayı başarıp başaramadığımı görmek için buradaydı.

"Geç kaldın," dedi İmparator Khanukin kapılar kapanırken. Bana bakmıyordu ve arkamdan birinin daha girdiğini fark etmem biraz zaman aldı.

Leydi Sarnai arkamdan yaklaştı. Oku sanki az önce avdan dönmüş gibi omzuna asılıydı. Elinde, gözlerindeki düşmanlık kadar keskin bir ok vardı. Bir an *beni* vurmayı mı düşünüyor diye merak ettim. Beni burada görmekten memnun olmadığı kesindi.

Silahını İmparator'un haremağalarından birine verdi ve elindeki okla birlikte sadağını da yere bıraktı. Lord Xina'yı burada görmek onu şaşırttıysa bile İmparator'a selam verirken şaşkınlığını gayet iyi gizlemişti.

"Kalk," dedi İmparator, ardından kendisi ve Leydi Sarnai için odanın ortasına konmuş, yanlarında tütsü yanan iki kırmızı vernikli sandalyeden birine oturdu. Edan'ın tılsımının kuşağında olduğunu fark ettim. Her zamanki gibi görünüyordu – eski ve mat, şahin oymalı.

"Kızıl güneş geldi," diye duyurdu İmparator Khanujin. "Başterzi, uzun zamandır Amana'nın elbiselerini bitirmeni bekliyorduk. Onları Leydi Sarnai'ye sun da Shansen bu geceki kutlama ziyafetine geldiğinde giymek için birini seçebilsin."

Başımı önde, elimi bastonumda tutarak kalkarken yutkundum. "Ekselansları," diye hitap ettim Leydi Sarnai'ye. "Elbiselerinizi ta-

mamladım ve İmparator Khanujin'le evliliğiniz öncesinde onları size sunuyorum."

Elbiseleri kaldırıp katlarını açarken kumaşlarında tek bir kırışıklık bile olmamasına hayret ettim. Ben elbiseleri art arda kaldırırken Leydi Sarnai'nin nedimelerinin soluklarını tuttuklarını duydum. Etekler bulutlar gibi pofuduktu ve kumaşlar öyle bir yoğunlukla ışıldayıp parlıyordu ki güneş ışığından ve ay ışığından, altın, elmas ve diğer değerli mücevherlerden yapılmış gibiydi.

"Elbiselerden biri güneşin kahkahasıyla dokundu," diye anlattım, nedimelerden biri elbiseyi elimden alıp Leydi Sarnai'ye götürürken. "Bir diğeri de ayın gözyaşlarıyla işlendi."

Leydi Sarnai onlara kısacık bir an baktı. Bakılması zordu. Elbiseler yakından kör ediciydi ama benim gözlerim ışıklarına alışmıştı.

"Son olarak da," dedim, "yıldızların kanıyla boyanmış bir elbise."

"Bir dakika." Lord Xina elbiseyi incelemek için bir adım öne çıktı. Koca elleri kumaşın üzerinde dolaştı ama kumaş tuhaf bir şekilde ne parıldadı ne de ışıldadı. O puslu hafızamla bile, dün gece üzerime giydiğinde elbisenin canlandığına yemin edebilirdim. Sanki yıldızların ışığını üzerimde taşıyormuşum gibi.

Ama hayır, elbise siyah kaldı. Kömür kadar, mürekkep kadar siyahtı – ölüm kadar.

"Evlilik için uğursuz bir renk, öyle değil mi?" dedi Lord Xina, imparatora doğru konuşarak. "Shansen'i aşağılıyorsunuz."

Leydi Sarnai'nin dudağının bir ucu yukarı kıvrıldı. "Renk bana o kadar da itici gelmedi ama fazlasıyla sade, Usta Tamarin. Bizim büyük tanrıçamızı hatırlattığı pek söylenemez."

Elbiseyi tutan nedimeye yaklaşarak onu ışığa çıkarmaya çalıştım ama ışık kızıldı ve yıldızların rengini ortaya çıkarma konusunda işe yaramadı.

"Işığı yakalıyor, Ekselansları," dedim cansız elbisenin kafamı ne kadar karıştırdığını gizlemeye çalışarak. "Belki de bugün kızıl güneş olduğundan ışık biraz farklı."

İmparator Khanujin kollarını göğsünde kavuşturunca uzun,

ipekten kolları yere doğru sarktı. "Bu kadar surat asma, Leydi Sarnai. Bence renk sana çok yakışacak."

"Bunu giymeyeceğim," dedi. "Lord Xina haklı. Uğursuzluk getirir."

"Belki de Ekselansları diğer elbiselerden birini denemeli," diye araya girdi Edan. "Güneşin elbisesi."

Leydi Sarnai ona gözlerini kısarak baktı. "İçlerinden biri göz kamaştırmayı beceremedikten sonra farklı bir elbise neyi değiştirir ki? Ben Tanrıça Amana'nın üç elbisesini istedim, taklitlerini değil."

"Bunlar taklit değil," dedi Edan sertçe.

"Evet, değil," dedi İmparator Khanujin. Ellerini dizlerine koydu, tuhaf bir sükûnet içinde görünüyordu. "Dün gece muhafızlarım Tanrıça Amana'yı Büyük Tapınak'ta yıldızlardan yapılmış bir kıyafetle gördüklerine yemin ettiler."

Haremağalarından birkaçı bu hikâyeyi duyduklarına dair kendi aralarında bir şeyler mırıldandılar.

Lord Xina, Edan'a döndü, yüzü öfkeden gerilmişti. "Büyünle bizi kandırabileceğini mi sandın? Bizi Tanrıça Amana'nın bu... berbat elbiseyle yeryüzünde yürüdüğüne inandırabileceğini mi düşündün?"

"Elbiseyi giy," diye emretti İmparator Khanujin bana.

Odada İmparator'un yüzüne bakmak için kalkan tek baş benimki değildi. "Efendimiz?"

"Usta Tamarin, elbisenin gücünü sergile, dün gece de yaptığın gibi."

"Bunun uygun olacağını sanmıyorum," diye araya girdi Lord Xina. "Usta Tamarin bir erkek ve muhtemelen..."

"İşte yanıldığın yer de burası, Lord Xina." İmparator'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Usta Tamarin, Kalsang Tamarin'in en küçük çocuğu. Kızı Maia."

Birden soluğum kesildi ve odadaki herkesin yüzünde bir şaşkınlık dalgası gezindi. Bunu neden yapıyordu?

Birilerinin, "Sahtekâr!" diye mırıldandığını duydum. Bakan Lor-

sa'nın eli ağzına gitti ve yanındaki haremağası kayıtlara alelacele bir şeyler karalamaya başladı. Leydi Sarnai'nin sırıtışı bir şaşkınlık ifadesinin ardında kayboldu ama ben Edan'ı izlemekle o kadar meşguldüm ki bunun tadını çıkaramadım. İçeride yalnızca onun yüzü sakin ve düşünceli kalmıştı ama bir kaşını kaldırarak bana baktı, İmparator'un aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikri olmadığına dair bir işaret. Gergince parmaklarımı büktüm.

"Maia Tamarin, elbiseyi giy."

Edan bana yardımcı olmak için hareketlendi ama İmparator bir elini kaldırarak onu durdurdu.

Herkesin beni izlediğinin bilincinde, yıldız boyalı elbiseyi aldım ve bir paravanın arkasına geçtim. Leydi Sarnai'nin gözlerinin paravanın ardında alev alev yandığını, elbisemin Amana'nın büyüsünü hayata geçirmekte başarısız olması için beklediğini hissedebiliyordum.

Bir an haklı olabileceğine dair bir korku midemde düğümlendi. Nedimelerden hiçbiri bana yardım etmek için hareketlenmedi ve bu sabah düğmeler kendi kendine iliklenmedi. Makasıma uzandım ve büyünün dönmesi için bu yeterli oldu. Düğmeler kapanarak beni elbisenin içine hapsetti.

Tereddüt etmeden şapkamı çıkardım. Saçlarım omuzlarımın altına doğru döküldü. Ardından paravanın arkasına adım attım.

Elbisemden göz kamaştırıcı ışık patlamaları yayıldı, bütün odayı saracak kadar yoğundu. İmparator Khanujin şaşkına dönerek gözlerini kapamak için ellerini kaldırdı. Leydi Sarnai ve Lord Xina da aynısını yaptı.

Ama Edan bakışlarını çevirmedi. Dudaklarından sessiz bir nefes kaçtı. Gözlerinde hayret kıvılcımları parlayarak onu uyandırdı ve bir an için *benim* Edan'ım geri geldi, İmparator Khanujin'in hizmetindeki Edan değil. Ama baktığı elbise değildi, bendim.

"Parlıyorsun," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim kadar yumuşacık bir sesle.

Şaşkınlıkla aşağı baktım. Elbisem tıpkı dün geceki gibi canlanmıştı. Bugün rengi farklıydı, siyahtan çok mor gibiydi – ancak kral-

ların ve kraliçelerin karşılayabileceği boyalardan bile daha canlıydı. Kumaş dalgalanıp parlıyor, akla gelebilecek her rengi tavana ve duvarlara yansıtıyordu. Sonra aynadaki yansımamı gördüm. *Ben* parıldıyordum – tenim, saçlarım, ellerim tüm bedenim yumuşak, gümüşi bir ışık saçıyordu ve ben bunun farkına varınca daha da parladı. Edan makasıma uzandı. Makası o kadar sıkı tutuyordum ki sapları parmaklarımda iz yapmıştı.

Eli benimkine değdiğinde elbise daha da parladı ama Edan geriledi ve onun yerini İmparator Khanujin aldı.

İmparator'un yüzünü bir hayret ifadesi sarmıştı. Dudaklarında bir sırıtış belirdi ve çeneme dokunarak tıpkı hücredeyken yaptığı gibi kendine doğru kaldırdı.

"Ne görkemli bir dönüşüm," dedi beni her açıdan inceleyerek. "Seni neden Amana sandıklarını şimdi anlıyorum. Benim için birkaç adım at."

Bacaklarım beton gibi ağırdı ama her seferinde küçük bir adım atarak ona itaat ettim, herkesin gözlemleyebilmesi için İmparator'un önünde bir daire çizdim. Gözleri her hareketimi takip ediyor, elbisenin ışıltısını içiyordu.

Her ne kadar İmparator Khanujin'in gücünün nasıl işlediğini bilsem de direnmesi zor bir gücü vardı. Bir zamanlar karizma sandığım şey o güçtü – içinden taşıyor, Edan'ın yanındayken en güçlü hâlini alıyordu. Kendimi ona karşı güçlendirmiştim ve zihnim direnebiliyordu ama bedenim karşı gelemiyordu. İmparator bana elbisenin içinde dönmemi söyledi, ben de dediğini yaptım. Koluna girmemi söyledi, girdim. Yüzüme dokundu ve ona izin verdim.

Edan, ellerini arkasında kavuşturmuş izliyordu. Çenesi kaskatıydı; İmparator'un beni manipüle etmek için onun güçlerini kullanmasına öfkelendiğini görebiliyordum. Onu durduramadığı için kendine de öfkeliydi.

"Bu elbiselerin Amana'ya ait olduğundan hâlâ şüphe ediyor musunuz?" diye sordu İmparator Khanujin. "Yalnızca büyü Maia Tamarin gibi basit bir kızı bir tanrıçaya dönüştürebilir."

Lord Xina ve Leydi Sarnai hiçbir şey demedi. Elbisemden yayılan ışık gözlerinde dans etti ama o gözleri hayretle dolduramadı. Yalnızca ıstırap vardı.

"Bize Amana'nın gücünü göster, Maia." İmparator'un sesi otoriter bir tonla çınladı ve bedenimin gerilmesine neden oldu.

"Majesteleri," diye araya girdi Edan. "Elbiseler bu dünya için değil."

"Sessizlik," diye hırladı İmparator Khanujin. Edan'ın tılsımı elbisesinin üzerinde sallanıyordu ama şimdi diğer madalyonları arasında ışıldıyordu, özellikle de benim elbisemden yayılan ışık ona değdiğinde.

Bir zamanlar onu bağlayan yıldızların kanının ışığıyla, demişti Amana, *sevgilin özgür kalacak.*

Edan bir keresinde bana yıldızların kanını içerek büyücü olduğunu söylemişti. Bileğindeki o kelepçenin, Lapzur'da yeminini ettiği an belirdiğini.

Bakışlarım İmparator'un kuşağındaki tılsımdan Edan'ın bileğindeki kelepçeye kaydı. Bu kadar basit olabilir miydi?

"Maia Tamarin," dedi İmparator Khanujin tekrar. "Bize Amana'nın gücünü göster."

İçimde bir ışık çaktı. Elbisenin büyüsünü Edan için serbest bırakacaktım, İmparator için değil. Kararlılığım giderek artarken kumaş da daha önce hiç olmadığı kadar parladı ve göz kamaştırıcı gümüşi ışığı değdiği her şeyi örttü. Zihnim hızla çalışıyor, öyle bir güçle dönüyordu ki Edan'ın beni omuzlarımdan kavradığını hissetmediğim gibi İmparator Khanujin'in kahkaha attığını ya da Leydi Sarnai'nin çığlığını duymadım.

Edan'a doğru döndüm, parmaklarımı onunkilere geçirdim. Etrafımızı mavi ve mor bir ışık çevreledi, bir ışık fırtınası gibiydi. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Cevap vermek yerine elini sıktım ve kalbimin üzerine götürdüm. Işık o kadar parlak bir hâl aldı ki kimse bizi göremezdi, özellikle de fırtınanın göbeğindeyken. Parmaklarımın üzerinde yükselerek onu

öperken kalbimin *bütün* arzularını aklımdan geçirdim: Keton'un tekrar yürümesi, babamın mutlu olması. Edan'ın özgür olması. Hepsini teker teker gerçekleştirecektim, bana neye mal olursa olsun.

Özgür ol, Edan. Özgür ol. Dudaklarımı araladım ve alnımı onunkine değdirdim, gözlerinden sızan şaşkınlığı gördüm. Altın kelepçe dumanlar çıkarıp tıslarken ve altın tozları kum gibi yere dökülürken göğsümün üzerindeki eli titredi. Rüzgâr, elbisemin ışığı solup da etrafımızı yeniden sarayın ahşap duvarları çevrelemeden önce tozları silip götürdü.

Bitmişti. Olabildiğince soğukkanlı davranarak Edan'dan bir adım uzaklaştım. Odadaki herkes yere çökmüştü. Vazolar ve sandalyeler ters dönmüş, çay fincanları kırılmış ve kumaşlar yerlere saçılmıştı. İlk kendine gelen İmparator oldu. Lord Xina'nın Leydi Sarnai'ye ayağa kalkması için yardımcı olduğunu, sonra da aralarında kayda değer bir mesafe koyduğunu gördüm. Geniş çenesi kilitlenmiş, ağzı sımsıkı, mutsuz bir çizgi hâlini almıştı. Bu bakış bana ne kadar da tanıdıktı! Edan'ın yüzünde de sık sık görüyordum.

"Amana'nın gücüne ve ihtişamına bakın," dedi İmparator üzerindeki tozları silkelemek için kollarını bükerken. "Tebrikler, Usta Tamarin. Leydi Sarnai'nin isteklerini yerine getirerek sarayımda kendine bir yer kazandığını kimse inkâr edemez."

Yere çömelerek eğildim. Kuşağındaki tılsım matlaşmıştı, tam ortasında şahini ikiye bölen ince bir çatlak vardı. Fakat İmparator henüz fark etmemişti. Aynada kendi görkeminin yok olduğunu görene kadar da fark etmeyeceğine dair bir his vardı içimde.

"Günün geri kalanı için görevlerinden azat edildin."

Beni ve Orkide Köşkü'ndeki diğer herkesi huzurundan gönderirken İmparator'un söylediği diğer sözleri belli belirsiz duyabildim. Edan'ın bakışlarının sıcaklığı altında içten içe kaynamak dışında bir şey yapamıyordum. Yüzü kül gibi olmuş, gözleri kederli ve karmaşık bir hâl almış, hareketleri ağırlaşmıştı. Benimle göz göze gelmeye çalıştı ama ona bakmaya cesaret edemedim. Makasımı

bana geri verirken de, İmparator'un peşinden dışarı çıkarken pelerini omzuma değdiğinde de.

Muhafızlar kapıları ardına kadar açarak soğuk havanın içeri hücum etmesine neden oldular. Oda boşalırken Leydi Sarnai'nin nedimeleri dağınıklığı toparlamak için koşuştu. Kimse benim elbisenin içinden çıkmama yardım edecek kadar cesur olmadığından kendi işimi kendim hallettim ve şimdi solmuş elbiseyi İmparator'un kırmızı vernikli sandalyesine bıraktım.

Leydi Sarnai beni izliyordu ama bakışlarında o her zamanki tehditkâr ifade yoktu; bu sefer mecbur ve boyun eğmiş görünüyordu. Sırtını bana dönerek bir köşeye çekildi ve kasnağının yanına, İmparator'un sandalyesine bıraktığım elbisenin olabildiğince uzağına oturdu. Yumruk yaptığı ellerini hiç açmadı, ben dairesinden çıkmak için arkamı döndüğümde bile.

Şapkamı takmadım; odama dönerken yol boyu yanımda tuttum. Muhafızlar beni görünce dikleştiler. "Usta Tamarin," diye mırıldandılar başlarını saygıyla eğerek. Bakan Lorsa da yakınlardaydı ve hızla arkasını dönmeden önce o da başını eğdi.

Kendimi zafer kazanmış gibi hissetmem gerekiyordu. Ne de olsa ben, Kamalan Limanı'ndaki basit bir dikişçi, Amana'nın efsanevi elbiselerini yapmıştım. A'landi'nin İmparatorluk Terzisi olmuştum ve bunu başaran ilk kadındım. Üstüne üstlük Edan'ı, bir Başbüyücü'yü bin yıllık yemininden azat etmiştim.

Yine de içimde bir boşluk vardı. Edan'ı azat ettiğim an içime yoğun bir soğuk dolmuştu.

O özgür, diye hatırlattım kendime, yatağımın üzerine yığılırken. *Önemli olan tek şey bu.*

Sonra da dudaklarımda tebessümlerin en kederlisiyle uykuya daldım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Edan beni uyandırdığında gülümsemiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yatağımın kenarında oturuyordu. Değişimi kolay algılanabilecek türden değildi ama ben hemen fark etmiştim.

Omuzları, sanki üzerlerinden korkunç bir ağırlık kalkmış gibi hafiflemiş görünüyordu. Saçları da daha açıktı, gece karasından çok haşhaş tohumunun siyahını andırıyordu; burun kemiği biraz daha çarpıktı ve ilk kez yüzündeki küçük kusurları fark ettim – gözünün üzerinde daha önce orada olmayan bir yara, yanağında küçük bir ben. Onları görünce kalbim kabardı.

Gergin bir sesle konuştu. "Amana'yı çağırdın."

Bu bir soru değildi ama başımla onayladım. Doğruldum. "Dün gece. Elbiseyi giyince Büyük Tapınak'a gittim ve o bana geldi. Bana bir dilek hakkı verdi."

Edan küfretti. "Maia, en düşüncesizce, aptalca..."

"Başka ne dileyecektim?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Seni seviyorum."

Edan'ın öfkesi dağılırken güneş ışıkları yüzüne vurarak üzerine yakut rengi bir parıltı düşmesine neden oldu. Gözlerindeki acı binlerce şey söylüyordu. "Sana onu içirmeliydim."

"İçirmek mi?"

"Babanla abin için olan şu iksir – orada sana yetecek kadarı da vardı. Beni unutacaktın. Mutlu olacaktın."

Ne kastettiğini şimdi hatırlamıştım. Cevabım değişmemişti. "Sensiz nasıl mutlu olabilirim ki?" Sözcükler boğazımda tıkandı ve

o an ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Bu sabah o uçucu, kısacık anda, Edan'ı yemininden azat ettiğim anda mutluydum. Ama sonsuza dek mutlu olamazdım. Her ne kadar gerçeği kabullenmeyi reddetsem de içimde bir yerlerde biliyordum ki onu özgür bırakarak Edan'la asla bir araya gelemeyeceğimizi kesinleştirmiştim.

"Ne yaptığının farkında değil misin?" dedi. "Bandur şimdi *senin* için gelecek."

"Senin... senin onun gibi olman beni perişan ederdi."

Edan beni omuzlarımdan tutup sarstı. "Bandur'un seni alması da *beni* perişan edecek. Bu hiç umurunda değil mi?"

Kalbim burkuldu. Edan'ı daha önce hiç bu kadar kırılgan, bu kadar kederli görmemiştim. Onunla birlikte olmak istiyordum. Ruhum bu istekle dolup taşıyordu.

Onun bozulan yemininin bedelini sen ödemek zorunda kalacaksın, demişti Amana. Ama Bandur benim için gelmemişti. En azından henüz.

"Bandur beni almayacak." Sesim titredi. "Alamaz."

"Anlamıyorum, Maia." Edan'ın gözleri öylesine berrak ve maviydi ki onları daha önce başka herhangi bir renkte görmüş olduğumu bile hatırlamıyordum. Gözleri titreşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu elbiselerin bu dünya için olmadığını söyledin," diye yanıtladım, yalanımı ağır ağır dokuyarak. "Beni de azat ettiler."

Edan'ın bakışları deliciydi. Bana inanmamıştı.

"Bak," dedim. Saçımı yana çekerek ona boynumu gösterdim. "İz yok."

"Bandur lanetini bana yönlendirdiğinden beri yoktu zaten."

"Şimdi de lanet bozuldu," dedim. "Kurtuldun – yemininden de Bandur'dan da." Dilim ağırlaştı; ona yalan söylemek canımı yakıyordu ama yine de olması gerekenden daha kolaydı. İçimde tuhaf, soğuk bir his vardı. "İkimiz de kurtulduk."

Benimle göz göze gelmeye çalışırken Edan'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Duygularımı uyuşturdum, hiçbir şey hissetmemenin bu kadar kolay olması karşısında irkildim – Edan'ın hiçbir şey bu-

lamamasını sağlamanın. Yalanımı anlayabilecek bir büyüsü ya da sihri yoktu artık. "Yemin eder misin?"

Beni bir arada tutan dikişler patlayacak gibi oldu. Soğuğa tutundum; Edan'ı korumak için onun yardımına ihtiyacım vardı. "Ederim," dedim sakince.

O zaman ifadesi biraz yumuşadı. Bana inandı. "Eğer sen de ben de gerçekten özgürsek, o zaman neden hâlâ birlikte olamazmışız gibi hissediyorum? Hayalini kurduğun şu okyanus kenarındaki küçük dükkân-ev neden hâlâ çok uzak?"

Trampetler çalmaya başlayınca cevap verme şansım kalmadı.

"Shansen az sonra gelir," dedim. "Gitmen gerek. İmparator Khanujin'in artık ona bağlı olmadığını anlaması uzun sürmez. O... O değişecek."

Edan kıpırdamadı. "Benimle gel."

Ah, ne kadar da isterdim. Ama Bandur konusunda yalan söylememiş olsam bile gidemezdim. İmparator Khanujin, Edan'ın yeminini bozanın *ben* olduğumu öğrenirse ailemin başına gelecekleri göze alamazdım.

Başımı kederle iki yana salladım. "Git. Burada kaldıkça tehlike altında olacaksın." Bunun onu ikna etmeye yetmediğini anlayınca, "Ben de öyle," diye ekledim.

Edan karşı çıkmak için ağzını açtı ama ona izin vermedim.

"Ben burada güvende olacağım. Saray benim kadın olduğum haberiyle çalkalanıyor – Amana'nın elbiselerini yapmamla. Bu, Shansen'i ve İmparator'u senin ortadan kaybolmana yetecek kadar oyalayacaktır."

"Sen ne ara bu kadar cesur biri oldun, *xitara*'m?" Elimi tuttu, sonra bakışlarını indirip tuttuğu elime baktı. "Elin buz gibi, Maia."

"O... şey... Elbiseyi giydiğim için," dedim elimi çekerek. Boğazımda sert bir yumru belirdi ve acıyla yutkundum. Yeni yalanlar. "Lütfen. Gitmen gerek."

Elimi sımsıkı tuttu. Durumun aciliyeti, yaptıklarım için duyduğu üzüntü ve öfkeyi silip götürmüştü. Haklı olduğumu biliyordu

– zaman yoktu. "Elbiseleri koru. Onların büyük bir gücü var ve seninle konuşuyorlar. İmparator bensiz zayıflayacak. Artık A'landi'yi ben koruyamam. Ama belki sen koruyabilirsin."

"Nereye gideceksin?"

"Yeminin ötesinde var olan bir büyü kaynağı bulmaya."

"Bu... mümkün mü?"

"Büyücüler, büyüyle doğar. Yeminimiz bozulduğunda bile bir kısmı içimizde kalır, yalnızca onu yeniden canlandıramayız. Ama eğitmenlerim bana Agoria'daki azat edilmiş bir büyücünün hâlâ büyü kullanabildiğinden bahsetmişti. Hâlâ hayattaysa belki o bana yardım edebilir."

"Edan, ben senin özgür kalmanı diledim..."

"Ben de böyle özgür kalmayı tercih ediyorum," diye araya girdi nazikçe. "Senin Bandur –ve Khanujin– konusunda güvende olduğunu bilene kadar seni korumanın bir yolunu bulmalıyım. Bunu başardığımda geri dönüp seni alacağım. Artık yeminim sensin, Maia Tamarin. Ve benden asla kurtulamayacaksın."

Elini tuttum ve yanağıma bastırdım. Sıcaklığı yüzüme yayılarak soğuğu eritti. "Biliyorum."

Alnıma dokundu, parmakları tenimi okşadı. "Beni seni tekrar bulana kadar Amana seni korusun."

Zayıf bir kahkaha attım. "Tanrılara inanmadığını sanıyordum."

"İnanamaya başladım," dedi ciddi bir ifadeyle. "Tıpkı senin A'landi'nin en büyük umudu olduğuna inanmaya başladığım gibi." Yere uzandı ve halımızı bana uzattı. "Bunu al. Kendini tehlikede hissettiğinde kaçmak için kullan. Beni bulmak için."

"Sende kalmalı."

"Artık beni duyamaz." Ne kadar gizlemeye çalışsa da Edan'ın sesinden ince bir keder sızıyordu.

Beni kendine çekerek öptü. Önce kabaca, sonra tutkuyla – sanki aşkının yoğunluğu fikrimi değiştirerek beni onunla gitmeye ikna edecekmiş gibi. Soluğumu kesti. Boynuna tutunarak kalbinin istikrarlı atışını dinledim.

Saçlarımı okşadı, ardından yanaklarımı ellerinin arasına alarak göz göze gelene dek başımı kaldırdı. "Ben azat ettiğin için teşekkür ederim, Maia."

"Dikkatli ol," diye fısıldadım. "Unutma, artık fanisin. Aptalca bir şey yapma ve bana dönmekte gecikme."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Gecikmem."

Benimkilere dolanmış parmaklarını çözdü, ardından son bir öpücük daha vererek arkasını döndü ve gitti.

Ağlamak istedim ama gözyaşlarım akmadı. Soğuk, kalbimi ele geçirmiş sıktıkça sıkıyor, sanki kırmaya hazırlıyordu. Uyuşmuş hâlde perdeleri çekerek gölgelerin odamı kaplamasına izin verdim.

Tapınaktan davul sesleri geliyor, İmparator'un kızıl güneşi kutlamak için sabah ayinine geldiğini haber veriyordu. Sesler el yıkama tasımdaki suyun titreşmesine neden oldu.

Parmaklarımı suya daldırarak yüzümü ıslattım.

"Büyücünü azat ettin," diye mırıldandı karanlık, dalgalanan bir ses. "Hataydı, Maia Tamarin. Büyük bir hata. Seni uyarmıştım, Edan yeminini bozarsa senin için dönerim demiştim."

Donup kaldım. Sesin nereden geldiğini seçemiyordum. Duvarlarda yankılanıyor gibiydi.

"Tekrar bak," diye fısıldadı ses.

Yutkunarak atölyeme doğru ilerledim. Tezgâh boştu. Sandalyeler ve masa da öyle. Yeniden yatak odama döndüm – Bandur oradaydı, aynanın içinde.

"Eskiden iblisleri korkutmak için davul çaldıklarını biliyor muydun?"

Omuzlarımı geri çekerek dikleştim. "Benim için geldiysen korkmuyorum."

"Titreyen sesin seni ele veriyor, Maia Tamarin," diye mırladı Badur. "Sadece seninle konuşmak istiyorum." İblis, Sendo'nun çehresine büründü ve aynada abim bana gülümsedi. "Belki bu yardımcı olur."

"Abimi bu işin dışında bırak," diye çıkıştım.

Bandur güldü ve yüz hatları yeniden eski hâlini aldı. "Beni şaşırttın, Maia Tamarin. Edan'ın ruhu büyük bir ödüldü ama sen, Amana'yı yaşama çağıran terzi – sen daha bile değerli olabilirsin."

"Eğer beni Lapzur'a götürmeye geldiysen götür gitsin." Yumruklarımı o kadar sıktım ki tırnaklarım avucuma battı. "Yoksa kendi diyarından bu kadar uzaklaşacak gücün yok mu?"

Bandur camın içinde süzüldü, ölüm ve kül sızan yassı, obsidyen karası gözleriyle bana bakıyordu. "Seni Lapzur'a götürmeme gerek yok." Eli aynayı delip geçti ve ben arkaya doğru sendeledim. "Sen kendi iradenle geleceksin."

"O berbat yere asla geri dönmeyeceğim," diye çıkıştım. "Asla."

"Göreceğiz," dedi Bandur gülerek. "Artık sevgili büyücün özgür olduğuna göre seni benden koruyamaz. Zaman içinde benim yerime Lapzur'un muhafızı olmak için yalvaracaksın."

Sesindeki kesinlik midemin korkuyla karıncalanmasına neden oldu. "Hayal dünyasında yaşıyorsun, iblis."

"Öyle mi?" diye hırladı. "Sıradan bir kız olsaydın, kaderin çok daha kolay olurdu. Kemiklerini dünyanın dört bir yanına dağıtırdım ve ruhun durup dinlenmeksizin dolaşırdı. Ama hayır, Edan haklıydı. Sen sıradan bir kız değilsin. O yüzden ödemen gereken bedel de daha yüksek. Amana seni bu konuda uyardı."

Dizlerim titremeli, midem kasılmalıydı ama hiçbir şey hissetmiyordum. Küstahça ona baktım. "Korkmuyorum."

"Demek çoktan başlamış," dedi Bandur. "İblisler korku hissetmez."

Göğsümde dolaşan soğuk ayaklandı ve boğuk bir nefes verdim. "Hayır. *Hayır.*"

"Evet, her saniye bana daha çok benzeyeceksin. Çok geçmeden davullar sana bir zamanlar içinde taşıdığın kalbi hatırlatacak. Kaçırdığın her atış, sana değen her ürperti, karanlığın seni sardığının bir işareti. Bir gün bildiğin ve değer verdiğin her şeyi elinden alacak: anılarını, yüzünü, adını. Bir iblis olarak uyandığında büyücün bile seni sevmeyecek."

"Hayır!" diye haykırdım yumruğumu aynaya indirerek. "Söylediklerin doğru değil."

Bandur bileğimi kavradı, siyah tırnakları tenimi çiziyordu. "Mutlu ol, Maia. Uzun sürmeyecek."

Sonra gitti.

Ağır ağır yere çöktüm. Bandur yalan söylüyor olmalıydı. Bu doğru değildi. Olamazdı.

Ağlamak istedim ama gözyaşlarım akmadı. İçimde bir yerlerde Bandur'un haklı olduğunu biliyordum. Ruhumda bir çatlak, gölgelerin içeri sızıp kalbimin üzerini örttüğü yeni bir boşluk vardı. Yakında beni parçalara ayıracaktı ve ben de onun gibi olacaktım. Bir iblis.

"Ben Maia Tamarin'im," dedim aynaya. "Kalsang ve Liling Tamarin'in kızı, Finlei, Sendo ve Keton'un kardeşi." Yutkundum. "Edan'ın sevgilisi." Bunları tekrar tekrar söyledim, annemle babamın, abilerimin ve Edan'ın yüzlerini anımsadım; okyanus kenarındaki çocukluğumu, ipeklere, renklere ve ışığa duyduğum sevgiyi hatırladım. Kaybettiklerimi ve kazandıklarımı, Edan'ın onu kandırdığını bilmeden gidişinin acısını hatırladım. Nihayet gözyaşları geldi ve öne arkaya sallanırken beni duyguya boğdu.

Babamı ve Keton'u çok özlemiştim. Çok ama çok.

Mutlu ol, demişti Bandur bana. *Uzun sürmeyecek.*

Ailem olmadan nasıl mutlu olabilirdim ki? Saraya gelmemin babamın dükkânını kurtaracağını düşünmüştüm ama nasıl da yanılmışım. Şimdi bir de Edan olmadan...

Aniden Edan'ın hediyesini ve söylediklerini hatırladım: *Abinin bacaklarını iyileştirecek ve ailene biraz da olsun mutluluk getirecek.*

Gözlerimi ovuşturdum ve Edan'ın bana verdiği son ceviz için öfkeyle sandığımı karıştırdım. Nihayet bulduğumda yumruğumun içine sararak sıcaklığına tutundum.

Bandur'un ruhumu almasına izin vermeyecektim. Savaşmadan olmazdı.

Babamın gözlerindeki o ışığı tekrar görmeye, Keton'un yürüdüğünü görmeye ihtiyacım vardı. Mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Son bir kez için bile olsa.

Makasıma uzanarak ta ki canlanıp titreyene kadar tılsımlı halımızın kalıntılarına saldırdım.

Eve. Eve gidiyordum.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Kamalan Limanı'na vardığımda gün batımına birkaç saat kalmıştı. Yollar boştu; herkes kızıl güneşi kutlamak için evlerindeydi ve sokak satıcıları bile mallarını satmak için dışarı çıkmamıştı. ımıştı. Calu'nun babasını gözetledim, fırınında her öğleden sonra yaptığı gibi un, yağ, şeker ve suyu karıştırarak ertesi sabahın çörekleri için hamur hazırlıyordu ama beni görmedi. Kimse görmedi.

Dükkânımız kapalıydı ama babamın dikkatsiz olduğunu ve kapıyı kilitlemeyi unutmuş olacağını biliyordum. Halımı kıvırıp kolumun altına alarak usulca içeri girdim.

Hiçbir şey değişmemişti – keten gömlek yığınları tezgâhın üzerinde duruyordu, köşelerden örümcek ağları sarkıyordu ve babamın karakalem kabı alçak bir tabureye yaslanmıştı.

"Kim var orada?" dedi tezgâhın arkasından hırıltılı bir ses – tahmin etmem gerekirse mutfağın yanındaki küçük sunağımızın oradan. Babam ağır ağır dükkânın ön tarafına geldi.

Babamı görmek beni duygulandırdı. "Baba!"

Sesimi, siluetimden önce tanıdı, sonra gözleri irileşti.

"Tanrılar adına, Maia!" Soluğu tıkandı. "Geleceğini yazmalıydın."

"Çok kalamayacağım," dedim gölgelerin arasında kalmaya çalışarak. Gözlerim ağlamaktan kan çanağına dönmüştü, babamın görmesini istemiyordum.

Babam beni içeri buyurdu. "İmparator sana izin mi verdi?"

"Evet."

"Vereceği aklıma gelmezdi, ne de olsa artık İmparatorluk Terzisi oldun." Babam omuzlarımı tuttu. "*Benim kızım,* İmparator'un

terzisi. Seninle bu kadar gurur duyarken sırrını saklamak çok zor geliyor."

"Artık saklamana gerek yok. İmparator herkese benim kadın olduğumu söyledi."

"Gerçekten mi?" Babamın duruşu dikleşti. "Amana'ya şükür, demek dedikleri kadar muhteşemmiş."

Cevap vermek yerine dudaklarımı büzdüm. Kızıl güneş gökte asılıydı ama ışığı mutfak penceresinden içeri doluyordu ve ışıltısına karşı ellerimi gözüme siper ettim. "Keton nerede?"

"Yemeğe yetiştim mi?" diye bir ses geldi arkamdan. "Tanrılara şükür. Babam yemek işini bana verdi ama artık sen döndüğüne göre..."

"Keton," dedim usulca. Elim cebime gitti ve Keton'un kendini duvar boyunca sürükleyerek ilerlemeye çalışmasını izlerken Edan'ın verdiği cevizi tuttum. Ona yardım etmek için atıldım, omzunun altına girip bana yaslanması için kolumu beline doladım.

"Dikkat et, Maia," diye azarladı beni yarı şakayla. "Bu kemikler hâlâ iyileşme aşamasında. Bu kadar sıkı tutarsan hepsini kıracaksın."

Gözlerimin kenarları parladı ve boğazım şişti. Onu bıraktım. "Yürüyebiliyor musun?"

"Zar zor," diye yanıtladı Keton bitkince duvara yaslanarak.

"Uzakta olduğum her gün için bir adım atacağını söylemiştin."

"Maia," dedi babam sertçe.

Keton yanımda başını eğdi. "Denedim. Gerçekten denedim, Maia."

Kalbim sızladı ama Keton'un gözlerimdeki kederi görmemesi için gülümsedim.

Halıyı duvara yasladım ve dükkâna göz gezdirdim. Eskisinden daha temizdi ama sadece biraz. Mektuplarımın kesim masasının üzerine yayılmış olduğunu, kenarlarının yıprandığını gördüm ve bir an için katlarının arasına karışan kum tanelerinin Kamalan Limanı'na kadar gelip gelmediğini merak ettim. Bakacak gücü bulamadım.

Mutfak masasında yarısı yanmış mumlar sıralanmıştı ve yarısı dikilmiş bir ipek yığını duruyordu. İpeği okşadım; pürüzsüz ve ışıltılıydı, ancak Yol'daki tüccarlardan alınabilecek türden bir şeydi.

"Yeniden dikmeye başlamışsın," dedim hayretle, peşimden gelirken babamın cebindeki iğne kutusunun tıkırtılarını duyarak. "Gönderdiğim para yetti mi?"

"Bize *çok fazla* para göndermişsin," diye azarladı babam. "Yarısını komşularımıza vermek zorunda kaldım ki paranın nereden geldiğini ve senin nereye gittiğini sormayı kessinler. O balıkçı karıları çok uyanık ama ispiyoncu değiller... en azından yüz *jen* aldıktan sonra."

"Yeterli beslenemeyeceğinizden endişelenmiştim," dedim rahatlayarak.

"Sen asıl Keton'un dikiş becerileri konusunda endişelen."

"Gitgide gelişiyorum," diye itiraz etti abim.

"Evet, sonunda düğme dikmeyi öğrendi."

Keton yüzünü astı. "Sen nasılsın, Maia?" dedi beni inceleyerek. "Biraz... farklı görünüyorsun."

Onun eski kıyafetlerini giyiyordum – evden ayrılmaya karar verdiğim gece aldıklarımı. Yine de ne demek istediğini anlamıştım. Farklıydım.

İblislerle savaşmış ve yıldızlara dokunmuştum. Aya giden bir dağa tırmanmış ve güneşin hiddetini yenmiştim. Nasıl bir köşede oturup yırtıkları onaran ve bütün gün nakış yapan o kız olarak kalabilirdim ki?

Ama Keton'un sandalyesine oturmasına yardım ederken ve bacaklarının üzerine bir battaniye sererken bunların hiçbirini söylemedim. Yakınlardan bir davul gümbürtüsü geldi. Ses beni irkiltti ve sıçradım. "O da ne?"

"Tapınaktan geliyor," dedi Keton huzursuzluğum karşısında kaşlarını çatarak. "Maia, sen iyi misin?"

"Sadece yorgunum," dedim telaşla. "Uzun bir yolculuktu."

Abime söylediğim ilk yalandı bu. İyi değildim ve babama baktığımda bunu bildiğini anlamıştım. Edan'ın cevizini sımsıkı tuttum.

Eğer bu ailemi son görüşümse, onlar için bir iyilik yapacağımı bilmek bir şekilde bana güç veriyordu.

"Ee," dedi Keton. "Her şeyi anlat bana."

Sandalyesinin yanındaki tabureye oturdum, davullar yüzünden hâlâ huzursuzdum. Gümbürtüleri benim düzensiz atan kalbimin aksine istikrarlıydı. "Anlatacak ne var ki?"

"Hadi ama, Maia. Sen gideli aylar oldu. İmparatorluk Terzisi oldun. İmparator'la ve Shansen'in kızıyla tanıştın. Anlatacak bir hikâyen olmalı."

Keton'un dizine dokundum ve babamın onarılacak kıyafet yığınına baktım. Burada onlarla kalmak, dükkânı çekip çevirmek ve olan biten her şeyi unutmak ne kadar da kolay olurdu. Keşke yapabilseydim. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"En başından başla," dedi babam. "Sendo'nun sana anlattıklarına benzer bir masal uydur. O zaman hikâye kendiliğinden gelir."

Evet, Sendo bana masallar anlatırdı. Yaşasa benim hikâyemi ne çok severdi: güneşi, ayı ve yıldızları üç elbiseye dikmiş olan kızın hikâyesi, bir iblisin ele geçirmek için yemin ettiği kızın hikâyesi.

Aynı zamanda bir oğlanın da hikâyesiydi bu. Uçabilen ama yüzemeyen bir oğlanın. Tanrılara has güçleri ve bir köleye has prangaları olan bir oğlan. Beni seven bir oğlanın.

Hâlâ yazılmaya devam eden bir hikâyeydi bu.

Derin bir nefes aldım ve onlara yarışmayı, tanıştığım ve rekabet ettiğim usta terzileri, ardından Leydi Sarnai'nin güneşten, aydan ve yıldızlardan üç elbise yapmamı isteyişini anlattım. Edan'la A'landi ve Halakmarat Çölü boyunca yaptığımız, Agoria ve hatta Unutulmuş Lapzur Adaları'na dek uzanan yolculuğumuzu anlattım ve Edan yakınlardayken İmparator Khanujin'i çevreleyen büyüden bahsettim. Ama hikâyemin sonlarına yaklaşırken babamın alnı kırıştı. Hislerimi gizlemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım babam beni hep okurdu. Bir şeyleri anlatmadığımı biliyordu ve haklıydı.

Gün ilerledikçe üzerime gölgeler düştü ve ben de babamın inceleyen bakışlarından kaçmak için onlara iyice gömüldüm. Ona

İmparator'un büyücüsüne âşık olduğumu ya da Amana'nın elbiselerinin gücünün onu azat ettiğini – ya da bir iblis tarafından lanetlendiğimi anlatamazdım.

"Ne hikâyeymiş ama, Maia," dedi babam, nihayet bitirdiğimde. "Demek İmparator ve Leydi Sarnai senin sayende evleniyor, ha?"

Keton, "Bana şu hayaletleri ve iblisleri anlatsana biraz daha," dedi. "Bir de şu büyücüyü."

"Daha sonra, Keton." Babam bana bakarak kaşlarını çattı. "Maia, iyi görünmüyorsun."

"Sadece yorgunum." Gülümsemeyi başardım ama yumruklarım sıkılıydı. Pencerelerden birinden bir esinti geldi. "Keton, titriyorsun. Sana çay getireyim."

"Ben titremiyorum," diye itiraz etti abim ama ben çoktan ayağa kalkmıştım bile.

Cebime uzanarak Edan'ın verdiği cevizi çıkardım. Cevizi bir yumurta gibi ustaca ikiye ayırdım. Bal yoğunluğunda altın rengi bir sıvı önümde parladı ve zencefil kokusu havaya yayıldı. Sıvıyı demliğe boşaltmaya başladım ama son anda tereddüt ettim. Edan'ın büyüsüne ona inanç duyacak kadar çok şahit olmuştum ama yine de... büyü babamın bana güçlü olan demesini sağlayan şey değildi. Beni değiştirmişti ama beni asla daha güçlü ya da daha mutlu yapmamıştı. Babam ve Keton için nasıl yapabilirdi?

Beni bekliyorlardı, ben de ceviz kabuğunu saksı bitkilerimizden birinin toprağına gömdüm. En yakındaki fincanı alıp doldurdum. Çayın ağırlığı fincanın avucuma baskı yapmasına neden oldu ve bir saniye sonra da sıcaklığı geldi. Tenim ısıyla karıncalandı ve fincanı Keton'a uzattıktan sonra babama da bir fincan doldurdum. Sonra da kendime.

"İmparatorluk Terzisi oluşumu kutlayalım hadi," dedim, sesimin boğuk çıkmadığını umarak. "Hadi, İmparator Khanujin'in Shansen'in kızıyla evliliği şerefine içelim. Ve bunun başarısının eve daha çok gelmeme imkân sağlaması için dua edelim."

"Barışa," diye fincanını kaldırdı babam. Çayını tek yudumda bitirdi ve Keton da fincanını kafasına dikti, ardından ağzını elinin tersiyle sildi.

Doğru şeyi yaptığımı tüm kalbimle umarak ikisini izledim.

"Gözlerini dikmiş bana bakıyorsun, Maia," dedi Keton takılarak. "Burnumda çay yaprağı mı var?"

Ellerini ellerime alarak yanına çömeldim ve gülümsedim. "Hayır, sadece seni gördüğüm için mutluyum. Babamı da. Ve tekrar evde olduğum için."

Beni yakınına çekti. "Gangsun'daki son sabahımızı hatırlıyor musun?" diye sordu sessizce. "Gitmeyi reddetmiştim ve kimse beni bulmasın diye bir ağaca saklanmıştım."

Hatırlıyordum. "Sonra da düşmüş ve kolunu kırmıştın."

"O kadar canım acımıştı ki bir daha kolumu kullanamayacağımdan korkmuştum ama en çok da Finlei'den korkuyordum aslında." Keton yumuşak bir kahkaha attı. "Kulaklarım çınlayana kadar beni azarlamıştı. Ama sonra kolumu atele almış ve iyileştiğinde de tekrar güçlenmesi için egzersiz yapmamda yardımcı olmuştu."

Keton'un elleri titremeyi kesti ve nefesleri düzenli bir hâl aldı. "O sabahı bunca yıldır unutmuştum ama sen gittikten sonra her gün bunu düşündüm." Sonunda itiraf etti, "Sanırım senden de korkuyordum. Beni azarlayacağından değil. Seni hayal kırıklığına uğratacağımdan."

Şaşkınlıkla geriye doğru sarsılırken dengemi kaybettim ve ellerimi tuttuğuna sevindim. "Keton..."

"Denedim," dedi beni susturup dengemi bulmama yardım ederken. "Sabah akşam her gün. Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi ama her seferinde düştüm. Sen geldiğinde düşmek istemiyordum."

Babam ve ben bir şey söyleyemeden bacaklarındaki battaniyeyi çekip attı. Dizleri titriyordu ve onları sabit tutmak için uzandı.

"Uzun zamandır yoktun, kardeşim," dedi, "ve ben de sana olmadığın her gün için bir adım sözü verdim. Ama bu adımların aynı

anda olacağına söz vermedim." Nefes aldı ve sandalyesinin kenarlarına tutunarak kendini çekip ayaklarını zemine sağlamca bastı. Duvarlardan ya da babamdan destek almadan durmak için mücadele etti ama kolumu ona uzattığımda tutmadı.

Parmaklarını sıkıca bastonuna doladı ve bastonunu güvenli bir mesafeye batırıp ayağını öne doğru sürüdü ve boşluğu bir adımda kapadı. Sonra bir adım daha. Bir tane daha – ta ki Keton ona doğru sendeleyerek ilerlerken babamın soluksuz kaldığını duyana kadar.

Üç adımın ardından abim babamın yanındaki sandalyeye yığılmıştı. Kollarımı ona doladım.

"Şimdilik üç," dedi abim, saçlarımı karıştırırken gülümseyerek. "Bunu sayacak mısın, Maia?"

"Adımlarındansa gülümsemelerini saymayı tercih ederim, sevgili abim," dedim. "Benim için en önemlisi, burada seninle ve babamla birlikte evde olmam."

Babam yanımıza geldi ve onu kucakladık. Böyle olmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve hiç bırakmak istemedim.

Abimin yanına diz çöktüm ve babam bize çocukken Keton'un nasıl da saçlarıma kurtçuklar koyduğuna ve hiçbir zaman kendi adıma bir terzi olarak kabul görmeyeceğimden nasıl da endişelendiğine dair hikâyeler anlattı. Ve kahkaha attı. Yıllar sonra ilk kez babamın *kahkaha* attığını duydum.

Karanlık çok çabuk çöktü. Babam mumları yakmaya başladı ama yorgunlukla ağırlaşan gözkapakları kapandı. Biraz dinlenmesi için onu odasına yolladım. Sonra nazikçe Keton'un yatağına gitmesine yardım ettim.

Ceviz kabuğunu onu bıraktığım yerde buldum, içeriği hâlâ sıcak ve parlaktı. Hâlâ içmem için oradaydı. Edan'ın da söylediği gibi, mutlu olmam için. Ama artık benim için çok geçti. Babamın kahkaha attığını ve abimin yürüdüğünü görmek, Edan'ın özgür kaldığını görmek... ihtiyacım olan tüm mutluluktu. Yapabildiğim kadar buna tutunacaktım – ta ki Bandur ruhumu parça parça ele geçirene kadar.

Davullar gümbürdedi, hâlâ uzaktalardı ama daha hızlılardı. Kalbim burkuldu. Belki burada kalırsam Bandur'ın kehaneti gerçekleşmezdi. Belki geri dönmezsem, bir zamanlar olduğum kızı kurtarabilirdim.

Hayır. Amana beni Edan'ı kurtarmak için ödeyeceğim bedel konusunda uyarmıştı. Bin ömür de yaşasam, yine de farklı bir tercih yapmazdım.

Ceviz kabuğunu pencere kenarındaki bir saksıda duran bambu filizinin dibine döktüm. Bitki Edan'ın büyüsünü emdikçe yeşillendi. Kalbimi hem sızlatan hem sevinçle kabartan bir görüntüydü bu.

Karyolasında Keton'un yanına oturdum. Gözleri çoktan yarı yarıya kapanmıştı ve dudaklarında bir tebessüm belirmişti. Alnını öptüm ve yanağımı yanağına yasladım. "Uyu, canım abim."

"Bu gerçek mi?" diye mırıldandı elimi tutarak. "Sen gerçekten burada mısın? Babam gerçekten kahkaha mı attı?"

"Evet, evet," dedim. "Ben buradayım. Babam da güldü. Yine gülecek, tekrar tekrar, ta ki o ses beynimize kazınana dek – çünkü birlikteyiz. Ve çok yakında tekrar birlikte olacağız. Şimdi uyu."

Soluklarının yavaşlamasını dinledim. Nefes aldı ve verdi, aldı ve verdi – bu istikrarlı ritim, onun uykuya daldığını gösteriyordu. Babamın omuzlarına bir battaniye sardım ve Keton'unkini de göğsüne kadar çektim. Sonra ses çıkarmamaya gayret ederek dükkânımızdan çıktım.

Kızıl güneşin son kalıntıları ufku kızıla boyamıştı. Işığına karşı gözlerimi korudum ve halımın üzerine oturdum. Babamın dükkânının cam vitrininde, gözlerimin yansımasında bir gölge kıpırdandı – gözlerimde kan kırmızısı bir ışıltı çaktı.

Omurgamı bir ürperti yalayıp geçti. *Sadece bir ışık oyunu*, dedim kendi kendime. *Kızıl güneşten.*

Gün ışığının son izleri de silinene ve yerini gecenin karanlığına bırakana kadar gökyüzünü izledim. Ama Kamalan Limanı'nın ışıltılı suları üzerinden süzülerek saraya dönerken o ürperti içime iyice

yerleşti. Babamla Keton'a anlattığım hikâyeyi mükemmel bir sonla bitirdiğimi biliyordum. Onlara gerçeği anlatmaya, eve dönüşümün hikâyemin sonu olmadığını söylemeye korkmuştum.

Bu sadece yeni ve korkunç bir başlangıçtı.

TEŞEKKÜRLER

Yürekli temsilcim Gina Maccoby olmasa, kitabım ellerinizde olmazdı. Yazdıklarımda özel bir şeyler gördüğün ve bana bir şans verdiğin, yazdıklarımı olabilecek en iyi şekle sokmam için bana yardım ettiğin ve yayımlanma yolumdaki tüm iniş çıkışlarda bana inandığın için teşekkür ederim. Sen hep hayalini kurduğum akıl hocasısın.

Sıradışı editörüm Katherine Harrison'a. Başından beri Maia'nın sende kendini evinde hissedeceğini biliyordum ve kader kitabımı senin ellerine düşürdüğü için minnettarım. Onun hikâyesini özenli düzenlemelerinle daha da güçlü hâle getirdiğin ve [redacted]'ü mümkün olacağını hiç bilmediğim biçimlerde desteklediğin için teşekkür ederim.

Knopf BFYR ekibine kalpten bir teşekkür: Alex Hess, Alison Impey, Julia Maguire, Mary McCue, Jaclyn Whalen, Alison Kolani, Tracy Heydweiller, Jake Eldred, Artie Bennet, Janet Renard, Amy Schroeder ve Barbara Perris'e; inanılmaz coşkuları, bu kitabı yalnızca gerçeğe dönüştürmek değil, okunacak, sahip olunacak ve el üstünde tutulacak bir sanat eseri kılmaya harcadıkları zaman ve çaba için.

Maia Tamarin'e can üfleyen muazzam kapak için teşekkürler Tran Nguyen. Ona bakarak kaç saat geçirdiğimin sayısını unuttum. Daha uygun bir kapak hayal edemezdim ve bunu çok sevdim. Nefes kesen haritası için Virginia Allyn'e; üzerindeki her yeni detayı fark ettiğimde kalbim hâlâ pır pır atıyor.

Eleştiri ortaklarım Doug Tsykiewicz ve Leslie Zampetti'ye: Yazmanın en zorlu yanlarından birinin, işlerinden ve birlikte zaman geçirmekten keyif aldığın yazar arkadaşlarla istikrarlı bir eleştiri grubu bulmak olduğuna ikna oldum. İkinizi bulduğum için çok şanslıyım ve ikinize de arkadaşım diyebildiğim için daha da şanslıyım.

Ses konusunda (irkilmeyin!) hayat değiştiren tavsiyesi ve yazma konusunda içimdeki kıvılcımı ateşlemem için ilham verdiği için Patti Lee Gauch'a. Bana en sevdiğim masalların yumaklarını çözmemi ve Maia'yı dirençli tutmamı hatırlattıkları için Gregory Maguire ve Patricia McMahon'a. Eğer Nancy Sondel'i ve Pasifik Sahili Çocuk Yazarları Atölyesi'ndeki o mükemmel gençleri ve yetişkinleri katmazsam ihmalkârlık etmiş olurum. Hepsi ilk günlerinde [redacted] için bana çok değerli geri bildirimlerde bulundular.

Yazar arkadaşlarım Liz Braswell, Kat Cho, Bess Cozby, Suzi Guina, Joanna Ruth Meyer, Lauren Spieller, June Tan ve Swati Teerdhala'ya arkadaşlıkları ve tavsiyeleri için ve kitaplarla ilgili güncellemelere benimle birlikte cırlayıp taslaklar ve revizeler sırasında benimle birlikte acı çektikleri için teşekkür ederim. Hepinizden çok şey öğrendim. Ayrıca Çin nakış okulları konusundaki bilgisi ve dikiş uzmanlığı için Roselle Lim'e de teşekkür ederim; [redacted]'ün hikâyesini önemli oranda güçlendiren nazik geri bildirimi için Sarah Neilson'a; yazar olma heveslileri için teşvik edici bir güç olan Heidi Heilig'e; [redacted]'ün kapağını cömertçe yayınladığı için *Pop! Goes the Reader*'dan Jen Gaska'ya.

Bir kızın isteyebileceği en muhteşem başlangıç grubu oldukları için Electric 18s'e kocaman bir saygı duruşu. Hepiniz beni büyük, mutlu bir ailenin parçası gibi hissettirdiniz. Ayrıca yazar olma serüvenimde onlardan eğitim görme ayrıcalığına eriştiğim öğretmenlere ve profesörlere teşekkür etmeyi de bir borç bilirim: Beni risk almaya ve yaratıcı olmaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve tabii ki son iki yılda –sanalda ya da gerçek hayatta– tanıştığım ve beni çocuk edebiyatı topluluğunda evimde hissettiren tüm

yazar, okur, kitapçı, Goodreads kütüphanecisi ve blogger dostlarıma teşekkür ederim. Sayenizde kitapların ve hikâye anlatıcılığının geleceği –*bizim* geleceğimiz– her zamankinden daha aydınlık.

En eski ve en candan arkadaşlarımdan birkaçı olan Diana Link, Joyce Lin, Eva Liu, Evelyn Lu ve Amaris White'a önceki romanlarımı okuyup yıllar boyunca bana destek oldukları ve basılı bir yazar olmak için yaptığım sayısız internet ve telefon görüşmesinde çıldırmamı önledikleri için kalpten teşekkürler (ve tabii kocaman sarılmalar). Ve tabii eleştirel gözleriniz ve kulaklarınız için de (özellikle de bana bir deveye binmenin ya da buz kıracağıyla bir dağa tırmanmanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu söylediğiniz için).

Ailemin desteği olmasa bu kitap hiç olmayabilirdi. Çocukluğumda çalışırken beni de kendisiyle birlikte dikiş makinesinin başına oturtan ve bana hikâyelerini anlatan po po'ma teşekkür ederim. Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin.

Bana genç yaşlardan itibaren sebatın değerini öğreten ebeveynlerime. İçimde masal sevgisinin kıvılcımını yaktığı için, neyin peşinden gidersem gideyim benimle gurur duyduğu ve bana çok çalışmamı ve o işlerde en iyisi olmamı bilgece tavsiye ettiği için babama. Yaptığım her şey senin bilgeliğin sayesinde. Sanata ve zanaata olan yeteneği beni hep büyüleyen anneme: Beni yaratıcı olmaya teşvik ettiğin için teşekkürler, sen olmasan ben bugünkü müzisyen ya da yazar olamazdım.

Kız kardeşim Victoria'ya, beni kitabı daha romantik olmaya zorladığı için (her zaman, ha-ha!), ne zaman dürüst bir fikre ihtiyaç duysam yankı tahtam olduğu ve bana tasarım ve moda tavsiyeleri verdiği için. Sen olmasan hayatım çok yalnız (ve sıkıcı) olurdu.

En çok da kocam, aşkım ve en yakın arkadaşım Adrian'a teşekkür ederim. Beni sayısız kahvaltı ve akşam yemeğiyle beslediğin, düzenlemelere fazla dalıp da unuttuğumda öğle yemeği yememi hatırlattığın, taslaklarımı saatlerce okuyup ihtiyaç duyduğum acımasız düzenlemeler yaptığın (ve çok değerli cesaretlendirmelerin), moralim bozuk hissettiğimde beni kucakladığın ve coşkulu hissetti-

ğimde benimle güldüğün ve bana daha rahat bir çalışma sandalyesi aldığın için teşekkür ederim. Sen benim ilhamım ve neşemsin.

Tebessümleri ve kıkırdamaları her sabah bir an önce uyanıp onunla zaman geçirme isteği doğuran sevgili bebeğimiz Charlotte'a da teşekkür ederim. Seninle birlikte okumak, şarkı söylemek, dans etmek ve yazmak için şimdiden sabırsızlanıyorum.

Son olarak da *sana* teşekkür ederim, sevgili okur. Bu kitabı aldığın ve ona bir şans verdiğin, hayal gücümün en derinlerine dek peşimden geldiğin ve (umarım) sonuna kadar ilerlediğin için. Şimdilik hoşça kalın!